

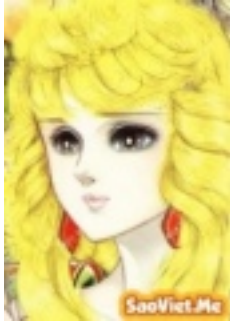
Nữ Hoàng Huyền Thoại

Contents

Nữ Hoàng Huyền Thoại	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	18
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	22
16. Chương 16	24
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	29
21. Chương 21	31
22. Chương 22	33
23. Chương 23	34
24. Chương 24	46
25. Chương 25	48
26. Chương 26	49
27. Chương 27	51
28. Chương 28	52
29. Chương 29	54
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	58
33. Chương 33	59
34. Chương 34	60
35. Chương 35	61
36. Chương 36	62
37. Chương 37	63
38. Chương 38	65
39. Chương 39	69
40. Chương 40	72
41. Chương 41	74

42. Chương 42	76
43. Chương 43	77
44. Chương 44	78
45. Chương 45	79
46. Chương 46	84
47. Chương 47	85
48. Chương 48	87
49. Chương 49	89
50. Chương 50	90
51. Chương 51	92
52. Chương 52	93
53. Chương 53	96
54. Chương 54	98
55. Chương 55	100
56. Chương 56	102
57. Chương 57	104
58. Chương 58	106
59. Chương 59	109
60. Chương 60	111
61. Chương 61	114
62. Chương 62	117
63. Chương 63	118
64. Chương 64	121
65. Chương 65	124
66. Chương 66	126
67. Chương 67	132
68. Chương 68	133
69. Chương 69	135
70. Chương 70	136
71. Chương 71	137
72. Chương 72	138
73. Chương 73	139
74. Chương 74	141
75. Chương 75	142
76. Chương 76	143
77. Chương 77	145
78. Chương 78	147
79. Chương 79	149
80. Chương 80	150
81. Chương 81	151
82. Chương 82	152
83. Chương 83	154
84. Chương 84	156
85. Chương 85	158
86. Chương 86	159
87. Chương 87	161
88. Chương 88	162
89. Chương 89	164

Nữ Hoàng Huyền Thoại

Giới thiệu

Truyện thu hút không chỉ ở tình huống mà còn là những thông điệp yêu thương chất chứa trong đó, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-huyen-thoai>

1. Chương 1

6.15AM

Trong 1 căn biệt thự rộng lớn, 1 căn phòng ấm áp, đang có một "nàng công chúa" ngủ trong rừng... à nhầm... ngủ trên giường. Cánh cửa phòng khẽ mở, 1 "chàng hoàng tử" tuấn tú bước vào, giọng ấm áp:

- Bi, dậy đi em.
- Anh iu hả, để em ngủ xíu nữa đi. (nó nũng nịu nhưng vẫn chưa mở mắt)

Khuôn mặt ngái ngủ nhưng vô cùng thanh tú, làn da trắng hồng, đôi mi dài cong vút ẩn chứa 1 nỗi buồn mà không phải ai cũng có thể nhận ra... tất cả tạo nên 1 thiên thần cực kỳ đáng yêu. Cái đáng vẽ dễ thương ấy khiến Bin cũng không nỡ làm nó tan biến. Nhưng vì lý tưởng cao cả là không để nó phải đến trường muộn, anh đành phải tiến sát giường nó, nhẹ nhàng kéo chiếc chăn ấm áp ra khỏi người cô công chúa bé nhỏ, giọng nói dịu dàng:

- Thui nào, ngoan, hôm nay em nhập học đó.
- Dạ, em dậy liền, hix.

Nó uể oải bước vào làm VSCN. Bin nhìn theo mà lắc đầu cười mỉm_ 1 nụ cười chỉ dành cho nó. Từ 2 năm trước_ ngày mà nó nhất quyết đòi đi du học, rời xa anh, dù anh có cố gắng ngăn cản thế nào cũng vô ích, cho đến tận hôm nay, nụ cười ấy mới lại 1 lần nữa xuất hiện trên môi anh.

15 phút sau, dưới phòng ăn:

Căn phòng rộng lớn, bao trùm bởi 1 gam màu chủ đạo_ màu kem, màu sắc ấy dường như thật lạnh lẽo, cái lạnh kéo dài suốt 2 năm qua. Nhưng hôm nay, dù cách bài trí vẫn vậy, màu sắc không hề thay đổi, thì cái không khí lạnh lẽo ấy cũng phải hoàn toàn biến mất bởi sự có mặt của 1 thiên thần. Đó là nó_ người duy nhất đã mang lại cho Bin sự ấm áp, yên bình, người duy nhất có khả năng phá tan lớp vỏ bọc băng giá mà anh luôn mang trên mình... cái vỏ bọc che lấp sự cô đơn, trống vắng của 1 tâm hồn non nớt thiếu vắng tình thương...

- Ngồi xuống ăn nhanh rồi đi học (Bin dịu dàng)
- Dạ, mình đi bộ hả anh iu.(nó chớp chớp mắt)
- Chuẩn, em iu ạ.
- Yeah, thoải mái, zui quá xá, hí hí.

Bin bó hand với nó.

2. Chương 2

6.45AM

2 cô cậu chuẩn bị bước ra khỏi cửa, bỗng Bin giật mình như nhớ ra điều gì đó:

- Khoan.
- Sao vậy anh iu (nó nghiêng đầu khó hiểu)
- Em không định đến trường với bộ dạng này đó chứ?
- O... a... em quên, xiu nữa thì lịch sử lặp lại (nó mơ màng nhớ lại quá khứ)

Quá khứ đó là gì??? Hồi sau sẽ rõ.....

- Thui, vào hóa trang lẹ đi, chứ không anh sợ anh k giữ em được nữa quá.
- Xời, Bin yên tâm, em sẽ ở giá với Bin luôn. Chứ không ai mang em đi được đâu, làm gì có ai hoàn hảo như Bin, đẹp trai nè, thông minh nè, tốt bụng nè, lại thương em nhất nữa. Em iu Bin quá trời luôn đó, hí hí. Thui em lên hóa trang đây, chờ em xiu ná... CHỤT(nó ôm cổ, hun cái chụt vào má Bin rồi "bay" vút lên phòng)

Bin đứng đợi, khuôn mặt lạnh lùng thường ngày hôm nay tự nhiên tràn đầy sức sống. Anh vui, rất vui vì hàng ngày lại nhìn thấy nó, cô bé hồn nhiên, trong sáng và vô tư... À, hình như không còn vô tư nữa, dù nó vẫn tinh nghịch, vẫn luôn cười như thế, nhưng ngay từ 2 năm trước, ngày nó chuẩn bị đi du học, anh đã nhận ra trong nụ cười ấy có gì đó khác, hình như là 1 nỗi buồn. Bin không hiểu vì sao, anh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh cảm nhận được Bi bé nhỏ của anh đang đau. Lẽ ra anh phải hỏi, phải tìm ra nguyên nhân, nhưng dường như trong ánh mắt Bi có sức mạnh nào đó cản những lời muốn nói của Bin lại. Anh chỉ còn biết đứng nhìn Bi đi và mong chờ ngày Bi quay lại. Và hôm nay, ngày ấy đã đến, anh tự hứa với lòng nhất định phải giữ cho thiên thần luôn mỉm cười.

- Bin, đi thôi.

Tiếng nói của nó cắt ngang dòng suy nghĩ của Bin. Anh hơi giật mình rồi nhanh chóng mỉm cười:

- Chà, xem nào, không xinh, nhưng vẫn dễ thương ghê ha, vẫn khá nguy hiểm đây.
- Nè, anh không định bắt Bi xấu hơn nữa đó chứ, không chịu đâu nha. Lúc nào đi ra khỏi nhà cũng phải mang khuôn mặt giả, thật chẳng thoải mái chút nào.

Chả là vì có 1 lý do rất chi là "pro", 1 sự kiện hoành tráng đã xảy ra hôm đầu tiên nó bước chân vào cổng trường cấp 2, đã làm nó "đi vào lịch sử trường". Kể từ đó, cứ ra ngoài là nó phải hóa trang. Tuy nhiên, nó không dùng chút phấn son hay bất kỳ mỹ phẩm nào để hóa trang cả, đơn giản vì nó ghét son phấn. Thứ nó dùng để che đi khuôn mặt thật là 1 chiếc mặt nạ màu da cực mỏng, loại mặt nạ này rất đặc biệt, nhìn vào giống y da mặt thật. Chiếc mặt nạ ấy làm khuôn mặt nó vẫn trắng nhưng không hồng hào tự nhiên, nét baby cũng giảm đi... và nhìn chung là trông già dặn hơn, kém xinh hơn nhiều so với khuôn mặt thật, nhưng cũng không thể nói là xấu được, tóm lại là bình thường như đa phần các cô gái khác.

- Hi, nói vậy thui, thế này là "chuẩn" rồi, đi nào.

Bin nói rồi kéo nó đi luôn.

3. Chương 3

20 phút sau, tại cổng trường Star:

- Bé iu, anh vào trước nha, e vào sau, lớp 11a2 ý, thông cảm cho anh nhá, vì... (Bin nhìn nó ái ngại)

- Gớm quá, khách sáo như gì ý, e bí rùi, e cũng chưa mún nhập viện sớm vì lũ kia đâu.

Nó vừa nói vừa đưa mắt về phía lũ con gái đang bu nhừ kiến trong sân trường, tay cầm đủ loại băng dôn, băng hiệu. Cảnh tượng nhốn nháo y như đoàn biểu tình nào đó vậy, thật khiến nó chán nản, bó tay vì độ HOT của anh Bin nhà mình.

- Hì hì, chỉ em hiểu anh.

- Gì mà: phong, em iu anh. Phong ơi, my love... ặc ặc, sến như con hến. (nó bĩu môi, lè lưỡi)

- Chậc, đẹp trai nó khổ thế bé ạ. (Bin hếch mũi)

- Á...á... cứu em. (nó tự nhiên la lớn)

- Gì vậy? (bin lo lắng hỏi)

- Bom, bom ghê quá, há há. (nó ôm bụng cười)

- Em... hix, đi đây. (Bin giận dỗi bỏ vào trường lun)

Sau khi Bin đi, nó cũng nhanh chóng đi vào trường 1 cách "hùng dũng" với ý định lớp 11A2 thắng tiến, nhưng chao ôi, cái trường rộng khủng khiếp. Nguyên cái sân trường mà to như sân bay(e chém hơi quá tay), tới 3 dãy nhà tầng đồ sộ, bíт lớp nó ở cái xó nào đây???

4. Chương 4

Thui kệ, vẫn còn chưa đến giờ vào lớp, đi tham wan đã chứ. Nghĩ thế, nó bắt đầu đi loanh quanh. Trời hôm nay thật đẹp, gió nhẹ, nắng dịu, những áng mây trắng bồng bênh trôi thật khiến nó vô cùng thoải mái. Đang vì vu thường cảnh, chợt nó nghe loáng thoáng những tiếng động ở đâu đó. BỐP..... BỤP..... HỤ..... UỶCH.....

Những âm thanh "vui tai" ấy thôi thúc trí tò mò của nó. Đi dần về phía phát ra tiếng động đó, nấp sau 1 gốc cây, cảnh tượng trước mắt nó bây giờ là..... 1 đám người ước chừng hơn 20 tên đang ra sức bao vây, đánh úp 1 "anh bạn" rất handsome, mái tóc nâu che 1/3 khuôn mặt, da trắng, mũi cao đúng chất công tử. Nhưng đó không phải điều nó quan tâm, cái nó quan tâm là tên đó có thắng được bọn kia không, dù trông cách đánh của anh ta rất pro nhưng bọn người kia cũng đâu vừa, lại đông, lỡ mà chúng làm xuất hiện trên khuôn mặt "baby" kia 1 vài vết sẹo thì hơi đáng tiếc. (vâng, chị này "thương hoa tiếc ngọc ghê nha). Suy nghĩ 1 lát, nó quyết định tham gia màn biểu diễn "mỹ nhân cứu anh hùng".

Vậy là 1... chiếc dép được tút ra khỏi chân nó. VIU... VÈO.... Bộp.

Á aaaaaaa.....

Vâng, thưa các bạn. Đó là màn phi dép vô cùng "điệu nghệ" của nó, kết quả "nằm ngoài mong đợi", chiếc dép không ngần ngại đã đáp thẳng ngay chán 1 tên, tiếng hét kia là của tên đó, và tên đó chính là... anh chàng đẹp trai nhà ta.

" oh my god, toi rùi"__ suy nghĩ của nó.

Anh chàng ôm lấy trán vẻ mặt khá đau đớn. Đám người kia nhanh chóng lao lại:

- Thiếu gia, cậu có sao không???

Nó ngây người chẳng hiểu chuyện gì. ” cái quái gì đang xảy ra vậy?”. Trong khi nó còn đang ngơ ngác thì 1 tên trong đám người kia hình như đã phát hiện ra nó, hần nhanh chóng tiến lại kéo nó đến trước mặt anh chàng:

- Thiếu gia, là cô gái này.

Anh chàng từ từ ngẩng mặt lên liếc nhìn nó vẻ tức giận, hất tay ra hiệu cho đám người kia rút đi rồi buông 1 câu sắc mùi thuốc súng:

- Cô là ai ?

Quan sát này giờ nó gần như hiểu ra vấn đề ” hơ hơ, thì ra là 1 cuộc tập luyện, uống công ta phải ra tay, bây giờ muốn làm ơn mà thành ra mắc oán, tính sao đây trời?”

- Này, cô điếc hả (thấy nó cứ đứng như tượng, tên này bực mình hét lớn)

- Aaaaaa... cậu điên hả, làm gì hét như thằng bệnh thế. (nó giật mình độp luôn mà k cần nghĩ đến hậu quả)

- Cô bảo ai điên hả.

- Chứ mắt cậu có vấn đề à mà không nhìn thấy ở đây k có ai ngoài tôi và cậu hả?

- Thế cô không có mắt hay sao mà vút dép ngay mặt tôi hả? (tên này cũng độp chát luôn)

- Đấy, tôi biết ngay mà, mắt cậu có vấn đề nên mới k nhìn thấy đôi mắt to như trái nho này của tôi, chaaajk, tội nghiệp, đẹp trai mà mù.

- Cô... (cứng họng ọ ọ)

- Xì, ờ đó mà chơi, tôi đi trước.

Nó toan bước đi thì bị 1 bàn tay giữ lại, tức mình nó hét:

- Axis, cậu làm trò gì thế hả, bỏ tôi ra coi.

Không xi nhê gì.” chết tiệt, tên bệnh này k inh vào học à. Làm sao đây, ư...hư, bực quá”

- Đồ trẻ con, cậu có bỏ tôi ra k hả. Tôi có lòng tốt muốn cứu cậu mà cậu đối xử với ”ân nhân” thế à?

- Ân nhân? Cô sao?

- Phải, này là tôi định cứu cậu nhưng ai ngờ... mà thôi, tốt nhất là cậu bỏ ra để tôi vào học.

- Không. Cô phải đi theo hầu hạ tôi để bù đắp tổn thất cô gây ra cho khuôn mặt đẹp trai đáng giá nghìn vàng này của tôi. Đi.

Cậu vừa nói vừa lôi nó đi, không để nó nói thêm câu gì. Nó cố gắng vùng vẫy nhưng vô ích, bàn tay ấy càng xiết chặt tay nó hơn khiến nó cảm thấy hơi đau.

5. Chương 5

Trong lúc tưởng chừng như không còn đường thoát thì 1 giọng nói rất chi là ầm áp vang lên từ phía sau:

- Này, dừng lại.

Cả hai quay lại phía phát ra tiếng nói.

”woa, có người đến cứu mình sao, đúng là ở hiền gặp lành mà. Mình phúc lớn mạng lớn rồi, haha, Anh này cũng đẹp trai nè, lại cute, hơn hẳn tên kia”. Đang miên man thì cái giọng nói đáng ghét lại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

- Kan, cậu ở đây làm gì??(" tên trẻ con" hỏi "anh đẹp trai")

Ồ, thì ra anh đẹp trai mới đến này chính là Kan.

- Bun nè, sao cậu lại 1 mình ở đây bắt nạt cô bé này vậy.(kan đưa mắt nhìn sang nó)

Vâng, tên đang bắt nạt nó chính là anh Bun đấy ạ.

Nó lúc này đang theo dõi từng biểu hiện của 2 người và hy vọng. Nhưng hình như 2 người này quen nhau thì phải. Vậy cũng tốt, có lẽ sẽ dễ nói chuyện hơn, đỡ phải động chân động tay. Suy cho cùng, nó cũng chẳng biết nếu đánh thì "anh đẹp trai" có thắng được "tên trẻ con" này không nữa. Vì nó vừa mới chứng kiến "tên trẻ con" đánh nhau rồi mà, võ công quả rất khá.

- Này, k phải cậu mún cứu con nhỏ xấu xí này đó chứ Kan? (Bun hơi chau mày nhìn Kan dò hỏi)

- ồ... đương nhiên... là không, có trò vui cậu phải cho tớ tham gia cùng chứ. (nhìn nó đang ngệt mặt, Kan cười cực... đều)

Thôi, vậy là mọi niềm tin và hy vọng của nó dành cho Kan này giờ xem ra hoàn toàn sụp đổ. Thật không ngờ toàn các mỹ nam mà "đều" thế.

" oh my god, hức... hức... mình nhìn nhầm hả trời, tên Kan này còn đáng ghét hơn cả tên kia nữa. Thật là phí mấy lời khen của ta, huhu, phải gọi Bin thôi, nhưng tên chết tiệt đang giữ mình thế này làm sao ình gọi đây, A... có rồi..." nghĩ thế, nó nở nụ cười thật tươi, nụ cười vẫn luôn thường trực trên môi nó, nụ cười duy nhất có khả năng tác động đến Bin, và bây giờ nó đành sử dụng với hy vọng sẽ "thu phục" được 2 tên "yêu quái" trước mắt. Nhìn nó lúc này thật sự là k hề xinh, nhưng nụ cười ấy vô tình vẫn làm cho 2 kẻ nào đó lạc mất 1 nhịp tim dù khuôn mặt vẫn cố tỏ ra khinh khỉnh. Giữ nguyên nụ cười, nó cố gắng nói nhẹ nhàng hết mức có thể:

- Này, 2 cậu.

- Sao? (Bun tỏ vẻ thờ ơ)

- Tôi... 2 cậu có thể để tôi gọi điện cho "bạn" được không, bạn ấy sẽ giúp tôi trả nợ cho cậu (nó "ngây thơ" đề nghị)

- Haha, cô mún tìm người đến cứu sao, được thôi. (Bun cười ha hả)

- Hajzzzz, có trò vui rồi đây, không biết kẻ nào là nạn nhân xấu số lần này nhỉ. (Kan cười gian)

" hừ, chờ đó đi, ta sẽ cho 2 tên đáng ghét này biết sự lợi hại của ... Bin)

Nó lôi trong túi ra con đề màu hồng xinh xắn, bấm gọi cho Bin và bắt đầu chiến dịch cầu cứu:

[anh iu hả]

[chuyện gì vậy Bi, em chưa vào học sao]

[huhu, Bi bị bắt nạt nè, hix]

[sao, em đang ở đâu, ai dám bắt nạt em]

[dạ, sau dãy C3 ạ, có 2 tên khùng bắt nạt Bi lận đó, hix]

[ok. Chờ xíu, anh ra liền]

[nhanh nha anh iu]

- Hì (nó tắt máy quay sang cười trừ với 2 tên đang nhìn nó chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống ngay lập tức.

"hừ, anh iu hả, cô cũng ghê nhỉ? Để xem trong cái trường này thằng nào cứu được cô, dám nói tôi khùng"__ Bun nghĩ

"haha, con nhỏ ngu ngốc, lại còn gọi bồ ra giúp cơ đấy, thú vị đây"__ Kan nghĩ

Có điều cả 2 đều nhận ra 1 cảm giác vừa len lỏi trong lòng mình__ hình như là hụt hẫng khi nghe nó gọi "anh iu". Phải chăng đó cảm xúc nhất thời, hay là định mệnh, tất cả vẫn chưa thể lý giải. Nhưng có 1 điều chắc chắn, ấn tượng đầu tiên của 2 chàng về nó là : nó không giống những cô gái khác. Ít nhất là không ngất lên ngất xuống hay hò reo ầm ĩ khi trông thấy 2 khuôn mặt baby and manly của họ.

6. Chương 6

Đúng 2 phút sau, Bin lao như bay đến cạnh nó, nét mặt lo lắng + tức giận mà k để ý có 2 kẻ đang nhìn mình ngạc nhiên + khó hiểu:

- Bi, em k sao chứ?

- Dạ

- Đâu, kẻ nào dám bắt nạt em iu của anh vậy.

Nó chưa kịp trả lời thì Bin đã nhìn thấy Kan và Bun đang ngơ ngác, vội hỏi:

- O, Kan, Bun, sao 2 cậu lại ở đây, à mà nãy có thấy 2 thằng láo sược nào ở đây k? Hừ dám bắt nạt Bi của tớ, chúng nó chết chắc.

Bin liến thoắng 1 hồi mà không để ý nét mặt đang thay đổi từng giây của 2 thằng bạn:

-ơ, ý cậu là... con nhỏ này... là Bi của cậu hả? (Bun lắp bắp)

- ừm.(Bin trả lời tỉnh bơ)

- hơ, Bin, anh wen 2 tên khùng này hả? (nó ngơ ngác hỏi)

- ừ, bạn anh, à hả, sao em lại gọi chúng nó là khùng, k lẽ... (Bin nghi hoặc hỏi)

- phải đó, 2 tên khùng này bắt nạt Bi nè, huhu k biết đâu, sao Bin lại chơi với 2 tên đó, bắt đền Bin, đòi lại công bằng cho em đi.

Nó nũng nịu, đem bài nước mắt (cá sấu) ra với Bin, công nhận hiệu quả thật, chẳng thế, Bin thương nó kinh khủng sao có thể chịu được cảnh "nước mắt như mưa" của nó chứ. Anh lạnh mặt, ánh mắt như dao hướng về phía 2 thằng bạn đang đờ như cây cơ, giọng lạnh lùng:

- 2 thằng kia, chuyện này là sao hả?

- Hở? Chuyện là... @#\$%^&*()#@%\$^*#@**&^%#@@@\$\$ đó chỉ vậy thôi (Bun nhiệt tình giải thích không để ý sắc mặt nghi ngút khói của Bin)

- Chỉ... vậy... thôi... hả...? (Bin kéo dài từng chữ)

- ừm, ờ, mà cậu k định binh con bồ mà phản bạn bè đấy chứ? (Bun nghi hoặc nhìn Bin hỏi)

" hử, bồ sao, 2 thằng này nghĩ thế á, thôi được, đã vậy thì... hoho..." _ Bin cười thâm trong bụng, nhanh chóng lấy phong độ:

- phải đó, 2 cậu dám bắt nạt Bi của tớ, lần này tớ phải cho 2 cậu 1 trận mới được, nhìn xem Bi của tớ khóc hết nước mắt rồi nè (kéo Bi sát lại mình)

- haha, Bin ôi, phải cậu k Bin, trời ơi, hot boy số 1 trường ta, nổi tiếng lạnh lùng mà lại vì con nhỏ bình thường này á, haha, tức cười quá, cậu yêu nhỏ thế sao, hoho (Kan im lặng nãy giờ, tự nhiên cười nói như điên)

- Bệnh thần kinh.

Nó phun ngay 1 câu k thương tiếc, lập tức dập tắt điệu cười nó cho là điên rồ của Kan. Kan tức tối lắm nhưng cũng chẳng dám làm gì nó, vì có Bin ở đây mà. Cậu hậm hực dậm chân xuống đất và còn không quên ném về phía nó cái nhìn chứa đầy nham thạch.

- Này, thôi nghe, cậu mà dám làm gì Bi là tôi cho cậu sang châu phi làm tình nguyện lun đấy(Bin chùng mắt "đe dọa")

- Hề hề, thui lần này xí xóa nha Bin, nha... nhóc, bỏ qua cho bọn anh nhé (Bun cười, lên tiếng cầu hòa)

Cái điệu cười của Bun phải nói là đầy mê hoặc, từ trước đến giờ chưa 1 cô gái nào thoát khỏi "ma lực" của nó, không là chết mê chết mệt thì ít nhất cũng rung rinh. Bun sử dụng nó tất nhiên cũng có ý đồ "mê hoặc" để nó chịu chấp nhận "lời khẩn cầu" của mình. Tuy nhiên, thật không may cho Bun khi hình như hôm nay là ngày sao quả tạ chiếu Bun hay sao ý, điệu cười không những không giúp được gì mà còn phản tác dụng. Lần đầu tiên có 1 đứa con gái chẳng xi nhê gì với nụ cười đầy mặt (mặt ngọt chết ruồi) như thế.

- Gì? nhóc á? Tui bằng tuổi mấy người đấy nhé (nó chống hông, lên giọng)

- ủa, vậy hả, hi hi

- hi gì? Còn chưa xong đâu nhá, Bin, xử họ cho Bi – haha, lần này 2 cậu xác định đi, bắt nạt Bi của tó, xem đây, hãy... za... (vừa nói Bin vừa lao vào... cù 2 thằng bạn tới tấp)

Nó đứng xem mà cười lăn ra đất. Làm sao không cười cho được khi mà 3 anh chàng cực hot, thần tượng của biết bao cô nàng trong trường, ngay lúc này lại vui đùa như những đứa trẻ. Thật không biết khi các nàng tận mắt chiêm ngưỡng cảnh này hình tượng cao cao tại thượng của 3 chàng, đặc biệt là của Bin lạnh lùng sẽ ra sao nữa.

Được 1 lúc, cả 3 tên mệt lả, mồ hôi đầy mình, vậy mà vẫn chưa chịu dừng lại, nó mím môi nhin cười lên tiếng:

- này, 3 người.

- Hả? (cả 3 quay lại đồng thanh)

- Thôi, đủ rồi, đừng đùa nữa, không tính vào học à?

- Hajzzzzz, học gì nữa em iu, cúp luôn. Về đi chơi. (Bin đề nghị)

- Phải đó.(Kan và Bun đồng thanh hưởng ứng)

- Hơ. Cúp hả? Thui cũng đk, dù sao cũng muộn rồi, à để e gọi lun con bạn thân đã.

- ờ, z gọi lẹ đi.

Bin gật gù nhưng thật sự trong lòng anh đang lấy làm lạ. Nó có bạn ở đây sao? Lại còn bạn thân nữa, sao điều này trước nay anh không hề biết gì? Hình như giữa anh và nó đã có hơi nhiều bí mật thì phải? Anh không biết chuyện gì đã và đang xảy ra, 1 cảm giác hơi lo lắng, bất an chợt thoáng qua làm nét mặt anh khê chùng xuống.

Nó lại lôi con đế xinh xinh ra gọi. Xong rồi 4 đứa xúm lại ngồi dưới 1 gốc cây cạnh đấy. Những cơn gió nhẹ nhàng thoang thoảng hương thơm dịu nhẹ của loài hoa nào đó, nó khoan khoái khép hờ mắt cảm nhận không khí tuyệt vời ấy, chăm chú lắng nghe bản tình ca vui nhộn của 1 vài chú chim vang vọng đâu đây. Hình ảnh hồn nhiên và giản dị ấy, không biết vô tình hay cố ý đã cùng lúc rơi vào "tâm ngắm" của cả Kan và Bun. 2 anh chàng vô thức cứ ngẩn người nhìn nó không chớp mắt. Họ hình như mới quên mất 1 điều rằng nó là người Bin "yêu thương". Nó thì vẫn cứ vô tư đắm chìm trong cảm giác dễ chịu ấy mà không hề biết rằng mình đang làm cho 2 "kẻ nào đó" tâm hồn phiêu bạt tận chân trời. Còn về Bin, lẽ tất nhiên, tình trạng của 2 thằng bạn không khỏi bị anh phát hiện, anh không nói gì, cũng lặng lẽ ngắm nhìn nó rồi lại nhìn 2 thằng bạn lắc đầu, khóe môi khê nhếch lên 1 nụ cười, nhẹ thôi, nhưng đủ để thấy rằng anh đang vui vì 1 điều gì đó.

7. Chương 7

5 phút sau

- AAAAAAAAA Bi, bà về rồi, vui quá(1 cái bóng lao như bay về phía nó, ôm trằm nó mà la hét)
- Này, bỏ tui ra coi, ghệt cổ chết bây giờ (nó vùng vẫy đẩy con bạn ra)

Đó không ai khác chính là Yến, bạn rất thân của nó. Chúng nó quen nhau từ khi mới 5 tuổi và không phải quen ở trường học, Yến cũng chưa bao giờ đến nhà nó chơi, và vì thế mà lẽ tất nhiên Bin không hề biết nó có cô bạn thân này. Yến có nước da trắng, khuôn mặt không quá xinh đẹp nhưng cũng ưa nhìn, đặc biệt nhỏ có thêm 1 lúm đồng tiền ở má phải làm cho nụ cười của nhỏ duyên cực, đôi mắt đen long lanh dưới hàng mi dài cong vút, ánh mắt ấy rất sắc sảo và luôn ẩn chứa cái nhìn như có thể thấu tận đáy lòng người khác. Nổi tiếu buông tay khỏi cổ nó, nhỏ cười tươi rói:

- Hề hề, sò-rý, tại vui quá, ưm... mà ai đây? (nhỏ giờ mới để ý sự có mặt của 3 anh chàng)
- Hơ, nhìn vậy chắc toàn hot boy mà bà học ở đây lâu vậy không biết hả?
- À, đương nhiên pít là hot boy, nhưng ý tui hỏi là sao bà lại đi cùng họ, quan hệ gì zà?
- ừa, thì đây là anh iu của tui(chỉ Bin), còn 2 tên này không quen không biết.
- Này, sao lại không quen bít chứ? (Kan nghe nó nói thì bức xúc)
- Phải đó, sao lại không quen bít? (Bun tiếp lời) { t/g: chị Bi nói đúng còn j nữa. Kan+Bun: im, bít j mà nói. t/g: xí, k nói thì thui, làm j thấy ghê. Kan+Bun: ghê nè(phi dép t/g) t/g: chờ đó, nhứt định ta sẽ báo thù, huhu đau quá(chuẩn lệ)**
- Hơ hơ. Chứ không lẽ có quen à, hay là mấy cậu thần kinh có vấn đề nên nhớ nhầm. { t/g: hix, chị này sao cứ mắng 2 anh ý hoài zì, phải mắng tẹ hơn nữa chứ. Bi: hoho, yên tâm đi em. t/g: hí hí, em sẽ giúp(mặt gian)**
- Uhu, Bi à, Bi ơi, quen tui này đi mà, nha, dù gì cũng người quen với Bin cả mà (Bun làm mặt cún con, đáng iu cực, làm nó nổi da gà) { t/g: ê, tên này láo quá, "n/y" của bạn mà cũng tính quyn rũ hả. Bun: kệ ta, mún chết à.(chùng mắt) t/g: (sách dép)**

Vậy là sau 1 hồi năn nỉ ỉ ôi, Bun cũng thuyết phục được nó "cho phép" 2 hotboy nhà ta làm bạn với nó. Bin nhìn 2 thằng bạn của mình bị nó "xoay" như chong chóng mà bất giác bật cười khiến Kan và Bun trở mặt nhìn, quen biết Bin và thân thiết đến hơn 2 năm nay mà họ chưa lần nào nhìn thấy Bin cười 1 cách tự nhiên đến thế, quả là sức mạnh của "tình yêu". Khi nghe Yến giới thiệu về gia thế nhà mình, 3 chàng không khỏi ngạc nhiên xen lẫn thắc mắc. Họ không ngờ ở lớp A2 cũng có 1 nhân vật tầm cỡ như thế, vì thông thường A1 là lớp dành cho những học sinh "tai to mặt lớn", còn A2 dành cho những học sinh khá giả 1 chút hoặc học thật sự giỏi chứ không có "ô to dù lớn" gì cả. Họ thắc mắc tại sao Yến lại vào học lớp đó thì nhận được lời giải thích hết sức đơn giản "vì không muốn bị chú ý". Còn về phần nó, chui vô học lớp đó cũng là vì muốn học cùng con bạn iu quý, đồng thời tránh gặp những rắc rối không đáng có...

8. Chương 8

Vậy là sau 1 hồi "tay bắt mặt mừng" làm quen, chúng nó quyết định kéo nhau ra With Love(1 quán nhỏ dành cho teen cách trường khoảng 300 m).

Điểm đến cũng gần nên bọn nó lại đi bộ cho thêm phần "lãng mạn"(gồm, mấy anh chị này toàn công tử với tiểu thư mà chăm đi bộ thiệt).

Vài phút sau, chúng nó đã "an tọa" tại 1 chiếc bàn khuất trong góc quán. Lý do ư? Vì để tránh muôn vàn ánh mắt (hơi quá) đang cứ "nhăm nhe" chìa thẳng vào chúng nó, ngưỡng mộ có, đố kị có... tất cả cũng chỉ tại "đẹp quá hóa khổ". (cái này là để nói mấy anh thui ạ)

With Love tuy không lớn, không sang trọng, không lộng lẫy nhưng nó lại mang đến 1 không gian hết sức mát mẻ, thoáng đãng. Mái che rủ xuống những dây hồng lâu mộng nhiều màu sắc hết như 1 bức tường nhung mượt mà duyên dáng, xung quanh quán bày đủ các chậu xương rồng nhỏ xinh xắn. Một bản nhạc (tác giả không nhớ tên) nhẹ nhàng, du dương nhưng không buồn mà thiết tha tình cảm, nó khiến cho tâm hồn người ta như lạc giữa chốn thiên đường đầy nắng gió, âm hưởng ấy ngọt ngào và quyến rũ đến lạ.

Lại 1 lần nữa nó mơ màng chìm đắm vào không gian, không biết từ lúc nào nó lại trở nên hay trầm tư mơ mộng như vậy, nó chỉ biết rằng tâm hồn nó không thể vô tư như trước nữa. Dù nó cố cười, cố tỏ ra vui vẻ nhưng hơn ai hết nó hiểu rằng: vết thương ấy vẫn chưa thể lành. Nó hứa với "người ấy" sẽ vui vẻ sống tiếp và tìm 1 hạnh phúc thật sự. Vậy mà, đã hơn 2 năm trôi qua, không 1 ai chữa lành được vết thương ấy, cũng không 1 ai lấy lại cho nó nụ cười của 2 năm về trước.

- Các bạn dùng gì?

Tiếng anh chàng phục vụ đưa nó thoát khỏi mơ suy nghĩ mơ hồ, đồng thời đánh thức 2 kẻ nào đó này giờ vẫn đang ngủ quên trong ánh mắt nhuốm màu tâm trạng của nó. Nó nhanh chóng lấy lại nụ cười có vẻ không gượng gạo nhưng cũng không hẳn tự nhiên, nhìn Bin với ánh mắt đầy chờ đợi, Bin hiểu ý quay sang nói với anh phục vụ:

- Cho 4 cafe sữa, 4 bánh ngọt, ươm... à Yến dùng gì?

- ươm, cũng giống mọi người đi.

Bin gật đầu, anh chàng phục vụ không cần Bin nói lại cũng biết ý đi vào trong lấy đồ cho bọn nó luôn. Anh ta vừa đi khỏi, nó liền nháy mắt tinh nghịch, gõ bàn mấy cái:

- nè nè, sao lạ vậy ta, Bin và Yến thì em biết rồi nhưng tại sao 2 người này (ý chỉ Kan và Bun) cũng gọi đồ giống hệt em vậy hả Bin.

- À, chúng nó bị ảnh hưởng từ anh đó mà.

- Chu choa, ra vậy, họ theo anh, anh lại theo em, e hèm... xem ra em đây có sức ảnh hưởng lớn giữ ha. (nó tỏ vẻ mơ màng, chớp chớp mắt trông yêu cực)

Bin trông nó mà phì cười, đưa tay ký đầu nó 1 cái (nhẹ thui), làm nó đang từ trên mây rớt thẳng xuống đất. Nó quay sang Bin, ánh mắt rưng rưng (giả vờ đấy ạ), 2 má phùng lên giận dữ, nó toan mở miệng nói gì đó (cái này là đang tính làm nũng nè), nhưng chưa kịp thì đã bị Bin kéo sát lại phía mình thì thầm gì đó. Ngay lập tức, nó thu hết lại những gì vừa biểu hiện, khuôn mặt hơi hồng lên 1 chút, khẽ liếc qua 2 người đối diện khoảng 1 giây rồi nhanh chóng ngoi lơ ra bên ngoài "ngắm cảnh".

Thật ra là khi này, lúc nó hồn nhiên làm mặt giận dữ với Bin thì cả Kan và Bun đều ngẩn ngơ vì điệu bộ đáng yêu ấy. Bin nhận ra điều đó nên đành phải "nhắc nhở" nó để "giải thoát" cho 2 thằng bạn.

Trong khi đó, 2 chàng kia hiện giờ trong lòng hình như hơi có chút ghen tị với Bin thì phải, nhìn nó với Bin "tình tứ" khiến họ cảm thấy khó chịu. Dù biết Bi là của Bin rồi, nhưng chính họ có lẽ cũng chẳng hiểu vì sao mình lại như vậy, và cái cảm giác khó chịu đó là gì? Là ghen ư? Không phải vậy chứ, họ mới gặp nó lần đầu, hơn nữa nó còn là người yêu của bạn thân họ, họ sao có thể phá đám bạn mình như thế được? Tất cả những ý nghĩ ấy cứ tua đi tua lại trong đầu cả 2. "Không thể được, quân tử không được phép "cướp vợ bạn"" Không hẹn mà cùng gặp, Kan và Bun đồng loạt lắc đầu để xua tan những ý về nó vừa len lỏi trong lòng mình.

Bin nhìn điệu bộ khổ sở của 2 tên mà chút nữa là lại bật cười rồi, rất may là anh biết kiềm chế cảm xúc nếu không thì sẽ không ít nàng có mặt trong quán nhập viện vì nụ cười ấy.

Duy có một người nữa_ đó là Yến, nhỏ này giờ không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào của cả 4 người. Nhìn nó, nhỏ khẽ thở dài 1 tiếng, hơn ai hết, nhỏ hiểu tất cả những gì đã và đang diễn ra. Hơn nữa, nhỏ cực kì nhạy bén trong việc xem xét tâm tư người khác nên ít nhiều cũng hiểu được phần nào ý nghĩ của họ. " hy vọng

họ sẽ giúp bà quay trở lại, nụ cười ấy không thể mãi biến mất được, tui tin họ làm được, tui nhớ nụ cười ấy lắm, cổ lên Bi nhé”. Đó là suy nghĩ của nhỏ. Thân với nó như chị em, nó đau nhỏ cũng đau lắm, nhưng biết sao được khi nhỏ chẳng thể giúp được gì cho nó, nhỏ chỉ biết hy vọng mà thôi. Và không biết tại sao nhưng nhìn vào 2 người con trai trước mặt, nhỏ có linh cảm rằng nhất định sẽ có 1 người lấy được chìa khóa mở trái tim nó ra, đưa Bi thật sự trở về. Đêm chiều suy nghĩ rồi bất giác nở 1 nụ cười nhẹ từ lúc nào làm trái tim ai đó khẽ xao xuyến.

Nhận ra sự khác lạ trong chính bản thân mình, Bin vội vàng quay đi lấy lại bình tĩnh, tự trấn an mình rằng chỉ có nó mới có thể làm thiên thần trong lòng anh, không thể rung động trước bất kỳ người con gái nào khác, chỉ khi nào nó thật sự hạnh phúc anh mới yên tâm mỉm cười và nghĩ đến bản thân. Phải, điều quan trọng nhất với anh bây giờ chỉ có nụ cười của nó.

9. Chương 9

Cứ như thế, không biết từ lúc nào không khí ở đây trở nên tĩnh lặng hết mức có thể, mỗi người đều chìm vào suy nghĩ riêng của mình cho đến khi phục vụ bước lại. Lần này là 1 chị phục vụ khá là xinh đẹp, ước chừng hơn tụi nó 3, 4 tuổi gì đấy. Bụng trên tay khay đồ uống mà mắt chị ta cứ dán chăm chăm vào người 3 boy, đặc biệt là Bin. Nó là người nhận ra nhân vật vô duyên ấy đầu tiên, khẽ hắng giọng làm tắt cả hơi giật mình, quay qua nhìn nó rồi nhìn thấy chị phục vụ đang trong tình trạng ”quen thuộc” họ lập tức hiểu ra vấn đề. Chị kia cũng giật mình, vội vàng đặt mấy ly cafe xuống bàn mà mắt vẫn không rời khỏi người Bin. Nó lắc đầu chán nản, chợt 1 nụ cười tinh quái xuất hiện trên môi, ngược mắt nhìn chị phục vụ mê trai đẹp kia nó bắt đầu ”chiến dịch”, ánh mắt long lanh chớp chớp nó gọi:

- Này cô ơi.

5 người, bao gồm 4 đứa còn lại và chị phục vụ quay đi quay lại kiểm xem nó đang gọi cô nào, nhưng kết quả là chẳng biết nó gọi ai. Cố nhin cười, nó tiếp tục, giọng hết sức tự nhiên:

- Cô, sao cháu gọi cô không trả lời vậy? (lần này thì nó kéo nhẹ vạt áo, lay lay chị phục vụ)

Cả bọn trở mắt nhìn, chẳng hiểu mắt nó có vấn đề hay đầu óc không bình thường nữa, 1 chị gái trẻ đẹp như vậy, nhìn là biết đâu có ”già” hơn tụi nó là mấy, thế mà nó gọi cô ngọt xớt mới ghê chứ. Chị gái có vẻ, à phải nó là rất khó chịu khi biết người nó gọi ”cô” chính là mình, nhưng vì nó là khách nên chị ta đâu thể tỏ thái độ gì, đành nén giận nhìn nó đầy ”trìu mến”:

- Em gọi chị à. (cố xưng chị)

- Dạ vâng, chính là cô ạ. (nó vẫn ”ngây thơ” chau chuốt từ ”cô” nghe thật mượt mà). Cháu muốn nói là...

- Có chuyện gì sao?

Chị ấy tỏ vẻ bực mình đưa mắt liếc xéo nó, chẳng để ý ánh mắt ấy, coi như không biết gì, nó vẫn vô tư tiếp tục ”sự nghiệp tác chiến” của mình với thái độ phải nói là vô cùng lễ phép và lịch sự với ”người bề trên”:

- Vâng, cháu muốn nói là... cô...tại sao nhìn bạn trai cháu ghê vậy, anh ý giống em trai hay con trai cô à, nếu có thể thì cô làm ơn không nhìn nữa được không ạ.

Cả bọn lại tròn mắt trong khi nó vẫn thản nhiên đưa ánh mắt long lanh như chờ đợi cái gật đầu ”hiểu ý” của ”cô” phục vụ. Chị ta đỏ mặt, có lẽ là vì xấu hổ, cũng có thể là vì tức giận. Không tức sao được sao chứ, nó nói thế là ý gì? Chẳng phải nó mĩa mai chị già mà còn mê”con nít” sao, lại còn còn có ý đuổi khéo chị nữa chứ. Cố nuốt cục tức mà nó có chịu trôi xuống đâu, chị ta lặc giọng gần từng chữ lộ rõ vẻ tức tối:

- Sao?... con... trai... ư

Kệ chứ, chị ta tức kệ chị ta, ai bảo mê Bin đẹp trai của nó làm gì. Làm chị ta tức cũng chính là mục đích của nó mà. Lại 1 lần nữa không chú ý đến dòng nham thạch đang trực trào ngay cạnh mình, nó ngây thơ hết sức trả lời:

- Dạ, vâng ạ. A!!! Em biết rồi, hay chị muốn nhận anh ý làm... con trai nuôi hả? Ồ, nghe được à nha.

Nó cứ liên thoảng hí hửng mà không thèm để ý khuôn mặt đang dần biến sắc của chị phục vụ, mắt còn long lanh, miệng cười tươi rói làm chị ta tức muốn hộc máu. Giá mà ánh mắt giết được người thì có khi nó đã "tử trận" vì cái nhìn của chị ta rồi ấy chứ. Nhưng tiếc là mắt chứ có phải dao đâu, không nói được gì thêm, vừa tức vừa ngại, chị ta hậm hực dậm chân bỏ đi.

Đội bóng dáng ấy khuất hẳn nó mới bật cười ha ha. Yեն cũng không nhin nổi nữa, nhỏ phá lên cười hùa theo nó. 3 chàng nhà ta thì không dám cười lớn vì sợ mất hình tượng (khổ thể, cười mà cũng không được thoải mái) nên chỉ bụm miệng lại mà cười để không phát ra tiếng. Không khí bỗng chốc trở nên vui vẻ hơn rất nhiều. Tất cả là nhờ nó, phải rồi, đó mới là nó, trước đây cũng vậy, nó luôn bày ra rất nhiều trò tinh quái, đặc biệt là khoản xỏ xiên để cắt đuôi lũ con gái bám đuôi Bin, làm gì có đứa nào thắng nó về khoản này đâu. Bin vui lắm, vì lại thấy được bé Bi tinh nghịch ngày nào, Yեն cũng vậy.

10. Chương 10

Từ lúc đó cả bọn cười đùa vui vẻ. Nó huyền thuyên kể đủ thứ chuyện trên trời dưới đất nhưng chủ yếu vẫn là chuyện trong 2 năm nó đi du học, thỉnh thoảng nó lại tự sướng 1 câu làm cả bọn cười không ngớt. Đặc biệt là Bin, bình thường lạnh lùng là thế mà hôm nay cũng cười hơi bị nhiều làm Kan và Bun phải nói là vừa ngỡ ngàng vừa phục nó sát đất. Có điều là không chỉ phục thôi đâu, mà cái quyết tâm không được nghĩ đến nó của 2 chàng khi nãy bây giờ lại tiêu tan đâu mất rồi, cả 2 đều không làm chủ được suy nghĩ của bản thân nữa.

Cuộc vui rồi cũng đến lúc tàn, bọn nó ra khỏi quán và ai về nhà nấy vì nó bảo mệt nên không đi chơi được nữa, lẽ tất nhiên Bin cũng về luôn, vậy là chẳng ai đi nữa.

Về đến nhà cũng là 11 giờ trưa, nó không ăn cơm mà leo lên phòng ngủ luôn, phải cái là bà này "không ăn được nhưng lại ngủ rất được". Hiểu tính nó nên Bin cũng chiều, ăn uống qua loa rồi lên phòng ngủ vì chẳng có việc gì làm cả.

Tới tận 6h30 tối Bin mới dậy, sang ngó phòng nó thấy nó vẫn đang ngon giấc nên không nỡ đánh thức (t/g: trời ơi, sao ngủ nhiều giữ vậy trời. Trời: con kia, ta ngủ hồi nào hả? t/g: á á, con nhầm ạ, là Bi cơ ạ, hixhix). Nhẹ nhàng bước xuống lầu, Bin mở tủ lôi ra 1 đồng hồ và bắt đầu công cuộc nội trợ. Trước giờ vẫn thế, Bin luôn là người chăm sóc nó, lo từ cái ăn thức uống đến giấc ngủ cho nó. Gì chứ nấu ăn thì Bin thà chết cũng không muốn để nó làm đâu, thế mà có những lần nó búng lên cứ đòi nấu cho Bin ăn, Bin ngậm ngùi nghe lời và hậu quả thật là khôn lường, nghĩ đến Bin lại rùng mình như gặp phải ác mộng.

Khoảng hơn 30 phút sau, 1 bàn ăn thịnh soạn theo đúng nghĩa đã được bày ra, Bin tự mỉm cười với thành quả của mình. Sau đó anh nhẹ nhàng lên đánh thức nó dậy, vẫn là những cử chỉ lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ nhưng luôn có tác dụng đối với nó. Nó dụi mắt tỉnh dậy, nhanh chóng bước vào NVS rồi sau 5 phút đã cùng Bin xuống phòng ăn.

Nhìn bàn ăn trước mặt rồi quay sang nhìn Bin, nó ôm trầm lấy anh và bật khóc ngon lành. Bin ngỡ ngàng, lần đầu tiên thấy nó khóc, anh thoảng bối rối, anh không hiểu sao nó tự dưng lại như vậy. Nhẹ nhàng vòng tay ôm nó, chợt thấy thiên thần của mình sao mà bé nhỏ mong manh đến thế. Khẽ vỗ lưng nó, Bin cất giọng trầm ấm:

- Bi, em sao vậy, sao lại khóc? Có chuyện gì sao? nói anh nghe đi.

Nó không nói gì, lại siết vòng tay ôm anh thật chặt, vùi mặt vào ngực anh, cảm nhận hơi ấm từ anh, hơi ấm thân thương mà đã 2 năm qua nó không nhận được. Nó biết nó quan trọng thế nào đối với anh, nó là người anh yêu thương hơn ai hết. Vậy mà nó đã đành tâm rời xa anh suốt 2 năm dài, nó biết anh nhớ nó lắm và nó cũng vậy nhưng nó buộc phải ra đi. Giờ đây, lại được trở về bên Bin, nó có cảm giác an toàn và ấm áp hơn nhiều, nó thấy mình có lỗi với Bin quá.

Không gian căn phòng trở nên lắng đọng, yên bình hơn bao giờ hết. Khoảnh khắc ấy, những ký ức ủa về, hình ảnh 1 cô bé và 1 cậu bé nô đùa, chạy nhảy khắp phòng hiện lên trong tâm trí nó và Bin như mới ngày hôm qua. Cậu bé ấy luôn là cái nôi ru cô bé ngủ, là người mẹ để những nhoe nũng nịu và là 1 người anh luôn chăm sóc bảo vệ thiên thần bé nhỏ, đó chính là Bin, người luôn coi hạnh phúc của nó còn quý hơn tính mạng mình. Giờ đây, trong vòng tay ấm áp của Bin, vòng tay không còn là 1 cậu bé ngây thơ mà là của 1 người con trai cực kỳ hoàn hảo, nhưng sự chở che vẫn không hề thay đổi, nó lại thấy thương Bin biết chừng nào.

Khoảng 5 phút sau, nó ngừng khóc, nhưng vẫn không chịu buông Bin ra, giọng nghẹn ngào:

- Bin, Bin ơi, em xin lỗi... xin lỗi Bin nhiều lắm, em làm Bin phải buồn suốt 2 năm qua... hixhix

- Được rồi, được rồi mà, Bin hiểu em mà, nín đi, không được khóc, chẳng phải em đã về rồi sao, anh vui lắm, vì vậy em không được tự trách mình. Thiên thần của anh, em phải luôn tươi cười, đó mới là điều Bin mong muốn nhất, em hiểu không?

Bin vỗ về nó hết như vỗ về 1 đứa con nít. Mà thật sự trong lòng anh, nó luôn là 1 thiên thần bé bỏng, luôn cần được anh che chở cho dù anh cũng chỉ bằng tuổi nó thôi.

Lắng nghe lời Bin nói, nó nhanh chóng quệt đi những giọt nước mắt còn sót lại trên gương mặt nãy giờ ướt đầm, khẽ gạt đầu để Bin biết rằng nó đã hiểu. Nụ cười tươi cổ hữu, nuối tiếc rời khỏi vòng tay Bin rồi cả 2 ngồi và bàn ăn uống thật vui vẻ, nó liên tục khen Bin nấu ăn ngon làm anh chàng cười híp mắt. Cảnh tượng hết như những ngày trước kia, vui tươi, ấm áp.

Ăn xong nó tót ngay lên phòng bỏ mặc Bin "vật lộn" với đồng chén đĩa lộn xộn (t/g:tội nghiệp anh ý, chị Bi lười quá. Bi: sao, ý kiến à, thương thì rửa hộ đi.(mặt gian). t/g: thui ạ, e để thời gian viết truyện, hix). Lắc đầu bó tay, Bin ngậm ngùi bắt đầu sự nghiệp cao cả của mình. Nói thể thôi chứ đây như là thói quen của Bin rồi, trước giờ 2 đứa ở cùng nhau Bin luôn là người "gánh vác" tất tần tật mọi công việc "tề gia nội trợ", vì nó có biết làm gì đâu, trong khi Bin là con trai nhưng lại làm rất giỏi.

Ngay khi lên đến phòng, nó leo lên giường, chồm chăn rồi lăn ra ngủ ngon lành càn đào. (đã nói là nó ham ngủ nhất rồi mà). 1 lúc sau, xử lý xong đồng bát đĩa ấy, Bin cũng lò dò lên tầng, khẽ mở cửa phòng nó(nó chẳng bao giờ khóa cửa phòng đâu ạ). Bin bước vào thấy nó đang ngủ say, nhẹ nhàng kéo lại chăn cho nó rồi ngồi xuống cạnh giường ngắm nó ngủ. Nó ngủ trông thật đẹp, chẳng khác nào thiên thần, nhìn khuôn mặt nó lúc ngủ lòng Bin ấm áp hẳn lên, mọi cô đơn giá lạnh đều tan biến như chưa từng tồn tại.

Khẽ đặt lên trán nó 1 nụ hôn "ngủ ngon nhé thiên thần của anh" rồi Bin đứng dậy lặng lẽ trở về phòng mình.

{ đến đây t/g xin được giới thiệu thêm 1 chút nữa về Bin: Bin tuy là con của 1 gia đình vô cùng giàu có nhưng lại cực kỳ thiếu thốn tình thương, mẹ mất vì sinh khó, ba Bin lấy 1 người phụ nữ khác rồi kéo nhau ra nước ngoài sống luôn, Bin bị bỏ lại và do ** nuôi chăm sóc. Ba Bin luôn gửi rất nhiều tiền về nhưng rất ít về thăm Bin, dù về cũng không hề có 1 cử chỉ hay câu nói yêu thương nào. Đó là lý do vì sao Bin lạnh lùng đến vậy. Còn về phần nó như thế nào, sao lại ở cùng Bin và có quan hệ gì sẽ được nói sau)

Tối hôm đó, nó và Bin thì ngủ cực kỳ ngon giấc. Nhưng ở 2 căn biệt thự nào đó, trong 2 căn phòng lại có 2 chàng trai đang thao thức.

Trong phòng Bun, cậu không thể ngủ được, cứ nhắm mắt là hình ảnh nó với nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi lại hiện ra, thỉnh thoảng cậu còn vô thức đưa tay sờ lên trán mình (cái chỗ bị nó ném dế vào ý ạ) rồi tự mỉm cười 1 mình (điên nặng ời). Chợt nụ cười ấy vụt tắt khi cậu nhớ ra rằng nó là của Bin rồi, lắc đầu, cậu lại đập tay vào trán mình như để thức tỉnh. Cứ thế, cứ thế, chẳng biết lúc nào cậu mới ngủ nổi nữa.

Bên phòng Kan, tình trạng tương tự đang tiếp diễn, trong đầu Kan toàn là nụ cười hồn nhiên nhưng ẩn giấu nét buồn nào đó và ánh mắt đôi lúc xa xôi mơ màng biết mấy. Kan trầm tư, chẳng hiểu vì sao cậu lại cảm nhận được 1 cái gì đó mơ hồ trong ánh mắt đó, cậu tự nhiên muốn khám phá, muốn biết được đằng sau những nụ cười kia là gì. Chợt Kan lại giật mình vì cái suy nghĩ vớ vẩn của mình, Kan không có quyền làm điều đó, vì Bin và nó mới là của nhau chứ không phải cậu. Tự cười chính bản thân mình, Kan nhận ra con người kiêu ngạo của mình biến đi đâu mất những khi nghĩ về nó. Có thể là

khó tin nhưng cậu phải thừa nhận, cậu thích nó mất rồi, ngay từ ngày đầu tiên gặp mặt, không lý giải được, nhưng Kan hiểu rất rõ cảm giác của mình, cảm giác về nó khác hẳn với tất cả những đứa con gái cậu gặp từ trước đến nay. Phải, cậu thích nó mất rồi, nhưng còn Bin, cậu không thể tranh dành nó với bạn thân của mình được. Ngổn ngang trong mớ suy nghĩ ấy rồi Kan cũng chìm vào giấc ngủ khi đã gần sáng.

11. Chương 11

Sáng hôm sau, nó lại được Bin đánh thức như thường lệ (thường lệ này là của 2 năm trước). Chào buổi sáng với nhau bằng 1 cái hôn nhẹ lên trán, ăn sáng rồi lại cùng đi bộ đến trường, tay trong tay luôn nhé, vì hôm nay Bin quyết tâm là sẽ đưa nó lên tận lớp luôn cho dù nó đã chối đây đẩy. Nó nản với cái kiểu con nít của Bin, thật quan tâm quá đáng luôn, làm như nó con nít lắm không bằng. Nó thì không muốn để lũ con gái trong trường nhìn thấy nó đi cùng Bin, nó có thể hình dung được hậu quả, lại hàng tá rắc rối chứ chả thể nào ít được. Ấy vậy mà hôm nay Bin không sợ, anh bảo ai dám động vào nó thì anh sẽ sử dụng hết.

Vừa đến cổng trường đã thấy Kan, Bun và cả Yến đứng đợi, lạ 1 điều là không thấy bất cứ đứa con gái nào bu quanh gần đây như hôm qua nữa. Nó hỏi thì Yến bảo là bọn kia bị Kan + Bun đuổi hết về lớp rồi. Nó gật gù như hiểu chuyện, còn Bin lấy làm ngạc nhiên lắm. Sở dĩ là xưa nay 2 thằng có bao giờ làm thế đâu, toàn kệ bọn họ thôi mà, lần nào khó chịu quá thì cũng là do mình Bin đuổi đi do Bin không thích đứa con gái nào khác tiếp cận mình quá gần. Sau 1 hồi suy nghĩ, bin cũng "à" lên 1 tiếng như vừa ngộ ra chân lý nào đó rồi nhìn 2 thằng bạn cười đầy ẩn ý khiến họ tự nhiên gật mình.

Và chúng nó bắt đầu kéo nhau vào trường, 2 cô nàng tung tăng đi trước, còn 3 chàng lẻo đẻo theo sau hết những anh vệ sỹ. Đi ở sân trường mà nó vẫn cảm nhận được hàng ngàn con mắt trong các lớp học kia đang ngó ra ngoài nhìn chúng nó, nó ngán ngẩm thở dài. Lớp nó và lớp Bin cạnh nhau thôi, 2 lớp học nằm trên tầng 3 của dãy C2, đi qua lớp nó mới đến lớp Bin. Vậy là cảnh tượng nó và Yến tung tăng đi cùng 3 hoàng tử đã nằm gọn trong mắt cả lớp nó. Nguyên thể thôi đã đủ để tạo nên 1 scandal to tướng rồi, vậy mà Bin còn nở lòng bồi thêm tí lửa bằng việc ôm tạm biệt nó ngay trước cửa lớp. Không ngoài dự đoán, trong lớp đang nhốn nháo như cái chợ, đứa nào đứa nấy hú hét ầm ĩ, miệng há hốc cảm tưởng đủ để nhét cả quả cam vào luôn. Tuy nhiên, lớp học này hình như không ghen ghét nó vì điều đó mà toàn nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ. Duy chỉ có 1 con nhỏ lộ rõ vẻ tức tối khó chịu với nó ngay từ lúc vừa xuất hiện cùng 3 chàng.

GT:+ Nguyễn Hoài Ly: là con nhỏ đó, con gái giám đốc 1 công ty may mặc cỡ vừa, nói chung gia đình khá giả, không đẹp nhưng điệu, đồng đánh, là đàn em thân cận cho nhóm Hot girl (xuất hiện sau), chuyên dựa hơi Hot girl để ăn hiếp bắt nạt các bạn trong lớp cũng như các lớp khác (trừ lớp A1, cho tiền cũng chả dám).

+ lớp 11A2: (phần giới thiệu này phải trừ con nhỏ Ly ra nhé, vì con nhỏ tách biệt với lớp lắm, ưu tiên giới thiệu riêng rùi đấy), lớp nó và Yến học, học sinh trong lớp hầu hết là con nhà khá giả, học giỏi, tính tình khá hòa nhã vui vẻ, không phân biệt, ghen ghét nhau, chăm học, rất quý nó và Yến vì...,trước giờ hay bị con Ly bắt nạt nhưng không dám phản kháng (sau này sẽ khác).

Nó bước vào, nở nụ cười thật tươi :

- Chào các bạn, tớ tên Nhi, nhưng các bạn cứ gọi là Bi cho thân mật, từ giờ tớ sẽ học lớp này, rất vui vì được học chung với các bạn, mong các bạn giúp đỡ, cảm ơn nhiều.

Nói xong nó còn cúi đầu chào cả lớp, trừ con nhỏ Ly ra thì ai nấy cũng đều nhiệt tình vỗ tay chào đón nó. Nở thêm 1 nụ cười thân thiện rồi nó cùng Yến bước về chỗ. Vừa đi, nhỏ vừa thì thầm vào tai nó:

- Này, bà nhìn con nhỏ áo vàng kia đi, nó tên Ly, bà phải cẩn thận với nó đấy.

- Sao vậy?

- Nó là con nhỏ đồng đánh, hay bắt nạt người khác... \$#&*(&*^&%\$%#@!\$#%\$^&*^&%..., tóm lại là không thể ưa được.

RENG RENG RENG

Nó định hỏi thêm gì đó nhưng chuông báo giờ học lại vang lên, không nói nữa, nó ngồi xuống chỗ cạnh Yến và không quên liếc nhìn sang phía con Ly với ý nghĩ "dù gì cũng không tránh được rắc rối nữa rồi, thôi thì tới luôn vậy, sẽ phải thay đổi lớp học này thôi" kèm 1 nụ cười nhẹ.

Tiết học đầu tiên diễn ra trong êm đềm. Phải nói là lớp này đúng là toàn đứa chăm học thật. Trong giờ, đứa nào đứa nấy đều tập chung hết vào bài giảng, trừ nó và con nhỏ Ly. Biết sao không? Nó thì thấy mấy bài giảng của bà cô "4 mắt" thật là dài dòng, nghe rất chi là buồn ngủ, thế là nó úp mặt xuống bàn ngủ luôn. Còn con Ly thì vài giây lại quay sang nhìn nó 1 cái đầy căm ghét, đầu con nhỏ lại vạch ra đủ trò để "ma cũ bắt nạt ma mới" đồng thời sử dụng nó vì vụ đám ôm Phong(là Bin ạ, chỉ những ai thân thiết mới được gọi biệt danh thôi), mà thật ra là Phong ôm nó đấy chứ.

Chuông hết tiết vừa vang lên cũng là lúc nó giật mình tỉnh dậy. Yến rủ nó xuống cantin nhưng cả 2 còn chưa kịp đứng lên thì Ly đã ưỡn ẹo đứng trước mặt bọn nó, tay vẫn cầm hộp gương và cây son vẽ đi vẽ lại trên môi (điệu chảy nước luôn ạ), mắt không thèm nhìn nó, con nhỏ dựa người vào chiếc bàn phía trên, bắt đầu lên giọng kể cả:

- Mày tên Nhi, mày biết luật ở cái lớp này chứ?

- Có lẽ là không.

Nó thản nhiên trả lời làm cho con nhỏ tức hộc máu, đặt mạnh hộp gương và cây son xuống bàn rồi nhìn thẳng vào nó, con nhỏ gần giọng:

- Mày nhắc lại coi con kia.

Không thèm đáp lại lời con Ly, nó còn hồn nhiên quay sang bắt chuyện với Yến 1 cách thích thú:

- Yến này, nãy tôi nói gì bà nghe rõ đúng không, thế sao có người lại không nghe thấy nhỉ, kể cũng tội, mặt mũi cũng không đến nỗi nào mà điếc thì hơi phí.

- ờ há, tôi cũng thấy vậy á.

Được thế, Yến cũng hòa luôn theo nó, nhỏ hiểu tính nó quá mà, nó mà đã không ưa ai thì dù có chết nó cũng phải châm chọc cho bỏ ghét. Yến cũng chẳng sợ gì con Ly cả, trước kia chẳng qua vì không muốn gây sự chú ý nên nhỏ đành để yên cho con Ly làm càn, hống hách. Bây giờ, Ly muốn gây sự với nó rồi thì nhỏ cũng đâu thể đứng ngoài được. Thế là 2 đứa cùng thở dài tỏ vẻ vô cùng "thương tiếc" cho "ai đó".

Con Ly nhìn chúng nó chế nhạo mình lại càng điên tiết. Con nhỏ đập bàn cái RẦM rồi ngúng nguẩy bỏ về chỗ. Không quên buông 1 câu đe dọa:

- rồi chúng mày sẽ hối hận.

Nó chẳng nói gì, chỉ nhìn Yến cười thích thú. Cả lớp vừa chứng kiến nó đối đầu với Ly đều tỏ ra vô cùng lo lắng cho nó nhưng cũng không ai dám nói lời nào vì sợ con Ly kiếm chuyện. Yến nhìn nó rồi hơi nhún mày:

- bà tính làm tới luôn hả?

- ừm, bà hiểu mà, dù sao cũng không tránh khỏi rắc rối nữa, đã vậy thà chủ động còn hơn.

- ừ, hi hi, tôi sẽ là đồng minh của bà.

Chuông báo vào tiết lại vang lên, bây giờ là tiết Lý, 1 cô giáo có tuổi lững thững bước vào lớp, cả lớp nhìn theo bước chân cô mà vã mồ hôi hột. Tất nhiên trong số đó không bao gồm nó, vì mới nhập học nên nó có biết gì đâu, thấy đứa nào đứa nấy đều có biểu hiện khác lạ, ngay cả Yến cũng không ngoại lệ, nó tò mò quay sang hỏi nhỏ:

- này, bà với bọn họ bị làm sao hết vậy hả?

- Suyt, bà nhỏ nhỏ chút thôi, nói nghe nè, bà cô này được mệnh danh là "sát thủ học đường" đấy, bà ta chuyên gia cho bài tập khó, đến nỗi học sinh lớp mình không phải loại vừa thế mà cũng "chết lên chết xuống" với bà ta đấy, hình phạt thì toàn cực hình không thôi, hic. Bà cũng nên cẩn thận đi là vừa.

- ờ, thôi tôi ngủ tí đã.

Nhỏ bó tay với nó, nói vậy rồi mà nó còn dám lăn ra ngủ mới sợ chứ. Cả lớp im thin thít không 1 tiếng động dù là nhỏ như tiếng muỗi kêu. Bà cô đẩy gọng kính lên rồi nói "dõng dạc":

- hôm nay lớp chúng ta sẽ luyện tập nâng cao, cô cho đề lên bảng, các em có 5 phút để chuẩn bị, sau đó cô sẽ gọi.

Bọn chúng (trừ nó vì nó ngủ rồi còn đâu) nuốt từng lời cô nói mà như sét đánh ngang tai, mồ hôi bắt đầu đua nhau tuôn ra hết công suất. Sở dĩ là vì, bà cô này cho đề "bình thường" đã ghê gớm lắm rồi, nay lại còn đề nâng cao thì bọn nó chỉ có nước chịu chết chứ hết phương cứu chữa. Nhìn cô liến thoắng đưa viên phấn chép đề lên bảng mà nhiều đứa phát run, nuốt khan từng hớp nước bọt, khí lạnh chạy dọc sống lưng cứ như là ngày tận thế của trái đất đang đến vậy. Rồi đứa nào đứa nấy phải vận dụng hết chất xám, vò đầu bứt tóc tập chung cao độ vào bài tập quái quỷ. Nhưng xem ra không ổn chút nào, hơn 30 khuôn mặt đều tái mét, không dám ngẩng lên nhìn cô giáo, lòng thì tự cầu nguyện ỉnh may mắn thoát khỏi "nanh vuốt" của bà cô này:

- đã hết 5 phút, em nào làm xong chưa?

Tiếng cô giáo vang lên "thánh thót" làm cả lũ túa mồ hôi lạnh, ngược lên nhìn cô với ánh mắt đầy đau khổ rồi lại cúi gằm mặt xuống bàn sợ sệt. Yển thấy tình hình không ổn liền quay lay lay vai nó:

- này này, bà dậy đi.

- Cái gì vậy, để yên tôi ngủ coi.

Nó vẫn còn mơ màng không chịu ngóc đầu dậy mà "kỳ kèo" với Yển bằng giọng ngái ngủ. Hiểu cái tính ham ngủ của nó, nhỏ đành kiên nhẫn tiếp tục theo đuổi lý tưởng đánh thức "con sâu ngủ".

- Dậy đi mà, đang trong lớp đấy, bà có nghe tôi nói không hả, dậy mau.

- Zzzzzzzzz

- Haizzz, hết chịu nổi bà, CÓ DẬY KHÔNG HẢ.

Yển bắt ngờ hét to làm nó giật mình:

- Áaaaaaaa, trời sập.

- Sập cái đầu bà ý, tỉnh ngủ chưa hả. (Yển nói vẻ hơi bực)

- Hì hì, rồi, tỉnh rồi mà, bà hạ hỏa.

RẦM

- 2 em kia, làm cái gì đấy hả.

Ồ, hóa ra là 2 ss nhà ta nhất thời quên mất là đang trong giờ học nên mới tự do la hét mà không biết rằng có mấy chục cặp mắt ngơ ngác(của lũ hs trong lớp) và 1 cái đầu bốc khói(của bà cô) hướng vào mình từ này đến giờ.

"thôi, phát này tiêu đời_suy nghĩ của 2 ss.

- mình).

Thế là ngay sau đó bà cô cho chúng nó ngồi tự ôn bài, tự học luôn đến hết giờ làm cả lớp mừng húm, quả là sự kiện có 102, thật không ngờ cô giáo hà khắc nhất ở cái trường này cũng có 1 lúc dễ với chúng nó như thế, lòng đứa nào đứa nấy cũng thầm cảm ơn nó. Nhỏ Ly thì vẫn luôn tức tối, ghen ghét với nó, từ đầu đến giờ con nhỏ vẫn nhìn nó chằm chằm như muốn giết người bằng mắt vậy. Trong đầu Ly chắc chắn đang hiện ra hàng tá những kế hoạch hành động để xử lý nó. Không sớm thì muộn nó sẽ gặp rắc rối bởi con nhỏ và cả cái hội hot girl quái quỷ gì đó nữa. Những ngày tháng bình yên của nó có lẽ sẽ chấm dứt tại đây, nhưng dù sao nó cũng chẳng phải yếu đuối gì, nó vốn năng động, tinh nghịch lắm mà, trước giờ nó đâu biết sợ, vì vậy bây giờ nó cũng chỉ là trở lại con người cá tính của mình thôi.

12. Chương 12

Buổi chiều, đồi cỏ xanh ngập tràn ánh nắng, những nhành hoa dại rung rinh trong gió. Màu xanh của cỏ, màu trắng, màu vàng của hoa xen kẽ tạo nên bức tranh tuyệt vời và yên bình kỳ lạ. Một cô gái vô cùng xinh đẹp, khoác trên mình chiếc váy xanh ngọc bích triết eo gọn gàng tôn lên vóc dáng thon thả đầy quyến rũ cùng làn da trắng hồng đầy sức sống. Tuy nhiên, nét quyến rũ ấy không làm mất đi vẻ đẹp trong sáng thánh thiện trên khuôn mặt tựa thiên thần của nó. Phải, cô gái đó chính là nó, chỉ có điều, lúc này đây, nó xuất hiện bằng chính khuôn mặt thật của mình, khuôn mặt đẹp đến hoàn hảo mà có thể làm gục ngã trái tim bất cứ người con trai nào. Ôm trên tay 1 bó huệ trắng, nó bước từng bước nhẹ nhàng lên phía đỉnh đồi. Từng làn gió mơn man mái tóc, nhí nhảnh nó đùa làm bay bay gấu váy của nó, nó và thiên nhiên như hòa vào làm một, vẻ đẹp của 1 thiên thần đang được nâng niu giữ gìn bởi trời đất. Ánh nắng vàng dịu dàng lan tỏa, trải đầy trên từng lá cây, ngọn cỏ, len sâu vào trong đôi mắt nó, khiến đôi mắt ấy vốn đã đẹp lại càng trở nên mê hồn, thế nhưng, trong đáy mắt nó dường như vẫn phảng phất 1 nét u buồn khó tả mà ngay cả những tia nắng rực rỡ cũng không đủ sức làm lu mờ.

Dừng chân trước 1 ngôi mộ, ngôi mộ duy nhất được đặt giữa đỉnh đồi, nó nhẹ nhàng cúi xuống đặt lên đấy bó huệ trắng tinh khôi. Trên bia mộ ấy là di ảnh của 1 chàng trai mang vẻ đẹp như 1 vị hoàng tử trong truyện cổ tích, làn da trắng không thua gì con gái, mũi cao, đôi mắt nâu cuốn hút và đặc biệt là nụ cười hiền ấm áp, nụ cười lúc nào cũng hiện hữu đã từng là nguồn đem lại niềm tin cho nó. Mãi mê ngắm nhìn nụ cười còn vương trên khuôn mặt ấy, bất giác 1 giọt nước mắt không biết từ lúc nào đã rơi trên khoé mắt nó. Vội vàng gạt đi giọt nước mắt ấy rồi nhanh chóng nở nụ cười "tươi tắn", nó đã tự hứa sẽ luôn sống vui vẻ vì mong ước của người ấy, sẽ không để người ấy phải nhìn thấy bất kỳ giọt lệ nào của nó.

- Long ca, tiểu tuyết đã quay về rồi đây, tiểu tuyết nhớ anh lắm, anh có nhớ em không? Anh xem nè, tiểu tuyết rất ngoan, rất nghe lời anh, em không hề khóc, em sống rất vui, vì vậy anh hãy yên tâm nhé. À còn nữa, lời hứa với anh em nhất định sẽ thực hiện, nhưng mà... anh làm khó em rồi nhé, em biết tìm đâu ra 1 người hoàn hảo như anh bây giờ, Long ca là nhất rồi mà, hi, mà cũng không sao, kém anh 1 chút cũng được rồi. Nói cho anh nghe chuyện này nhé, em mới quen thêm được 2 người bạn nữa, họ đều là hot boy cả nha, tuy mới quen nhưng em nghĩ họ là người tốt vì họ là bạn của Bin. Anh cũng biết Bin tốt với em thế nào mà, tiếc rằng 2 người chưa gặp nhau bao giờ, nếu gặp chắc chắn Bin và anh sẽ rất quý nhau, 2 người em yêu thương nhất sẽ cùng nhau chăm sóc em... nhưng... giờ thì không được nữa phải không anh, tại sao lại như vậy chứ? Long ca lúc nào cũng nói thương em nhất, sao lại nở bỏ em lại 1 mình chứ, em buồn lắm, em rất... rất nhớ anh mà\$&*~^%#@*~^%#^&***(*&~^%\$\$@*~^%\$#@

Cứ thế, nó đứng đấy, những lời nói ghen ngạo bóp chặt lấy trái tim bé nhỏ tưởng chừng mạnh mẽ mà thật ra yếu đuối vô cùng. Nó không khóc, nhưng bờ vai lại khẽ run lên vì cố kiềm chế cảm xúc, giá như nó cứ khóc, khóc thật to để cho nỗi đau trôi đi theo dòng lệ thì có lẽ sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Chẳng biết nó đứng như vậy đã bao lâu, mặt trời chuyển sang đỏ rực từ bao giờ chỉ chờ để chìm vào giấc ngủ dưới chân núi xa xa, vậy là đã đến lúc hoàng hôn buông xuống. Đẹp, ừ thì hoàng hôn đẹp thật nhưng sao lại buồn đến thế. Hoàng hôn hôm nay sao chẳng giống hoàng hôn nó đã từng ngắm hơn 2 năm trước chút nào. Phải rồi, có lẽ ngày ấy có Long ca bên cạnh cùng nụ cười triu mến của anh khiến nó muốn buồn cũng không làm sao buồn cho được.

Đợi mặt trời khuất hẳn, nó khẽ mỉm cười:

- Đến giờ em phải về rồi, tạm biệt anh nhé, tiểu tuyết sẽ lại đến thăm anh, sẽ sớm thôi, ngủ ngon nha ca ca yêu quý của em.

Quay lưng, khẽ gạt đi 1 giọt nước mắt không biết nghe lời và đeo lên mặt chiếc mặt nạ màu da quen thuộc, nó bước nhanh xuống phía chân đồi để lại sau lưng 1 nụ cười bình yên đến lạ.

Về nhà, nó vừa bước chân vào đến cửa đã thấy Bin lao ra với tốc độ ánh sáng:

- Bi, em đi đâu về muộn vậy? Sao không nói với anh 1 tiếng, điện thoại cũng không liên lạc được, có biết anh lo lắng lắm không hả?

- Từ từ nào, bỏ em ra đã rồi em sẽ giải thích. (nó khẽ nhăn mặt nói)

- À ừ, xin lỗi, tại anh lo quá.

Bin luống cuống vội bỏ tay nó ra, chẳng là ban nãy đang đứng ngồi không yên vì lo lắng nên thấy nó Bin lập tức chạy lại nắm tay hỏi han dồn dập không để ý mình đã nắm tay mạnh quá làm nó hơi đau.

Sau khi cả 2 "an tọa" ngay ngắn trên ghế sofa tại phòng khách nó mới từ từ giải thích lý do cho Bi nghe. Lý do cũng rất đơn giản, đại loại là lớp nó hôm nay về sớm 1 tiết (cái này nó nói thật), trong lúc đợi Bin (thật ra là không đợi) nó thấy chán chán nên muốn đi dạo 1 chút, ai ngờ cảnh đẹp quá nên "vui chơi quên thời gian", nó đi hết chỗ này đến chỗ kia. Định gọi về cho Bin nhưng điện thoại hết pin nên đành thôi. Nghe nó kể lể 1 hồi, cuối cùng Bin cũng yên tâm cho là như thế mà đâu biết rằng nó không hoàn toàn nói thật, nhưng dù sao cũng không trách nó được vì có lẽ nó chưa sẵn sàng kể hết mọi chuyện cho Bin. Thầm nhủ trong lòng xin lỗi Bin, nó cũng tự hứa rằng nhất định sẽ nói hết cho Bin nghe khi nó cảm thấy cần thiết và có đủ dũng cảm để nhắc lại chuyện cũ.

Buổi tối hôm ấy vẫn diễn ra bình thường trong không khí ấm áp, nó cùng Bin ăn tối, trò chuyện vui vẻ.

Ăn cơm xong nó lại leo ngay lên phòng bỏ mặc Bin rửa bát (quen rồi). Nằm trên giường, lôi ra 1 bức ảnh từ trong gối và ngắm nhìn với ánh mắt buồn rười rượi. Đó là bức ảnh nó chụp cùng 1 người con trai_ người mà chiều nay nó đã đi thăm mộ. Trong ảnh là chàng trai ấy với nụ cười rạng rỡ đang nhận 1 bó huệ trắng từ tay nó, đó là loài hoa anh yêu thích vì anh nói màu trắng của hoa rất giống tâm hồn trong sáng thánh thiện của nó.

Mãi mê với những kỷ niệm của quá khứ cuối cùng nó cũng ngủ thiếp đi từ lúc nào vì mệt.

Sáng sớm, bầu trời hôm nay sao mà đẹp thế, ánh bình minh nhảy múa khắp nơi, những cơn gió nô đùa vờn đuổi nhau trên những tán cây ven đường, nó tung tăng nhảy chân sáo lại không ngừng cười mỉm một mình làm cho không ít chàng trai đi trên đường vì mãi nhìn mà suýt tông vào cột mốc (nguy hiểm chết người). Bin thấy lạ liền kéo tay nó lại hỏi với anh mắt dò xét:

- Bi, em làm gì mà cười hoài không ngớt vậy hả?

- Dạ. Không có gì, hì hì. (nó nhìn Bin cười trừ)

- Hừ, không có gì sao? Bi nói dối nhé, giận Bi luôn.

Bin làm mặt giận quay đi trông trẻ con không tả nổi làm nó phải bật cười, thật là chẳng hiểu nổi tính cách thật sự của Bin như thế nào nữa. Nhún vai 1 cái, nó xoay người Bin lại:

- Ui cha, coi cái mặt giận của Bin kìa, dễ thương không chịu nổi.

Vừa nói nó vừa đưa tay nhéo má Bin 1 cái rõ đau làm anh chàng phải Á lên 1 tiếng, nó phá lên cười sặc sụa khiến Bin tức hộc máu, mặt đỏ bừng nhìn nó đầy "âu yếm". Như nhận thấy núi lửa chuẩn bị hoạt động, nó khẽ hắng giọng 1 cái để kìm chế cơn cười, lấy lại vẻ thản nhiên như chưa có chuyện gì:

- Thôi được rồi, thật ra em chỉ đang suy nghĩ xem, 1 đứa con gái vốn điệu đà, lúc nào cũng phấn phấn son son mà khuôn mặt tự nhiên "bị gì đó" thì sẽ ra sao nhỉ, chắc mắc cười lắm nha, hí hí.

Khuôn mặt nó bỗng chốc trở nên gian gian làm Bin bất giác rung mình thương thay cho đứa con gái nào đó đang được nó "chú ý". Nhún mày 1 cái, anh nhìn nó vẻ nghi ngại:

- Không phải em lại định bày trò gì đó chứ, không lẽ...

- Chính xác, Bin chuẩn bị tiệc mừng chào đón siêu quậy 2B này trở lại đi nha, hihi. (2B là Bé Bi, biệt danh của nó khi bày những trò nghịch ngợm ngày trước)

Nói rồi nó nháy mắt tinh nghịch và "lon ton" chạy trước. Bin nhìn theo mà lòng chợt lóe lên 1 niềm vui khôn tả, anh mỉm cười và nhanh chân đi theo nó. Có lẽ... thiên thần thật sự đang dần trở lại.

Vừa bước chân vào đến lớp đã nhìn thấy nhỏ Ly đang chăm chú trang điểm, nó nở nụ cười thật tươi với các bạn trong lớp rồi nhanh chân về chỗ. Thấy Yến cặm cụi ghi chép gì đó nó nghiêng đầu hỏi:

- Bà làm gì mà chăm chú thế, "người đẹp" đến bên cạnh mà không thèm nhìn 1 cái nữa là sao?
- Trời, thôi cho con xin đi, bà không biết tôi đang làm gì à mà hỏi?
- Ô, biết thì còn hỏi làm gì chứ.

Yến ngẩng đầu lên, thấy nó mặt vẫn còn ngơ ngác, nhỏ vỗ trán mình 1 cái như vừa nhớ ra điều gì đó rồi thở dài 1 cái:

- Hazzzzz, tôi quên, bà mới đi học hôm qua. Tôi đang giải nốt mấy bài lý này mà không được, bà cũng biết bà cô cho đề sao rồi đây, hix, tuần trước bà cho lớp 1 đóng đề bảo về nhà chuẩn bị, hôm nay sẽ làm bài kiểm tra, tôi nghĩ hoài không ra, lát nữa chết chắc.

Yến làm vẻ mặt đầy đau khổ, nó nhìn mà thấy vừa buồn cười vừa tội cho con bạn. Quay ngang quay dọc, quay lên quay xuống khắp lớp 1 lượt nó nhận ra là hình như đứa nào cũng đang trong tình trạng giống Yến, hết cắn bút rồi lại lật đi lật lại mấy cuốn sách, có đứa vò đầu bứt tóc hết như vừa trốn trại... Cuối cùng, nhìn sang Yến vẫn thấy nhỏ tiếp tục cặm cụi nó mới lên tiếng:

- Này, có cần tôi giúp không?
- AAAAAA, vậy mà tôi không nghĩ ra, có bà ở đây làm gì chứ, tốt quá, mau giải giùm tôi mấy bài này đi.

Yến như bắt được vàng ôm chầm lấy nó mà hò hét, tiếng hét của nhỏ làm cho tất cả những người trong lớp giật mình quay sang nhìn 2 đứa.

1s...2s...3s...4s...5s... nhận ra hành động quá khích của mình, nhỏ xấu hổ đỏ mặt vội buông nó ra, sửa lại vạt áo 1 cách cẩn thận rồi khẽ hắng giọng nói mà miệng vẫn chưa hết được nét cười:

- E hèm, sorry các bạn, tớ vui hơi quá, làm phiền các bạn rồi. Để chuộc lỗi, tớ chính thức tuyên bố, bạn Bi sẽ giúp chúng ta giải hết những bài lý này, ai có nhu cầu cứ qua đây nhé, hihi.
- Thật hả?

Hơn 30 giọng nói đồng thanh hét lên làm nó bịt vội tai vì sợ thủng màng nhĩ, Yến cười tươi rồi gật đầu chắc nịch với cả đám.

Vậy là tất cả "ò ạt" kéo nhau lại chỗ nó để nghe nó hướng dẫn, nó cũng rất nhiệt tình giảng giải, đứa nào đứa nấy gật gật gù gù chăm chú lắng nghe, ghi ghi chép chép tỏ vẻ rất phấn khởi. Tiếng trống vào tiết vang lên cũng là lúc nó hướng dẫn xong cho cả lớp. Bọn chúng về chỗ với khuôn mặt khác hẳn lúc trước, ai cũng có vẻ đầy tự tin đón chờ tiết kiểm tra quái ác.

Tất nhiên có 1 người không nằm trong số đó, nhỏ Ly này giờ chứng kiến cả lớp vây quanh nó tíu tít làm nhỏ tức điên người. Thật ra Ly cũng chưa làm được nhưng vì sĩ diện nên không chịu đến nghe nó hướng dẫn, nhỏ ngồi đó hậm hực nghĩ kế hạ gục nó.

Giờ kiểm tra, bà cô lại lững thững bước vào lớp như thường lệ, đưa tập đề cho 1 cậu ngồi bàn đầu bảo đi phát cho cả lớp rồi đứng trên bục giảng quét ánh mắt dò xét 1 lượt từ đầu đến cuối lớp. Nhận đề trên tay, hầu hết cả lớp đều cắm đầu vào hí hoáy viết, khác hẳn với thái độ lo sợ run run của những lần kiểm tra trước làm bà cô không khỏi ngạc nhiên + khó hiểu.

Cuối cùng cũng kết thúc tiết kiểm tra, nhìn xung quanh lớp thấy đứa nào cũng có vẻ hài lòng với bài kiểm tra của mình nên nó cũng vui vui trong lòng vì đã giúp được các bạn. Nó nhận ra khuôn mặt tức tối, khó chịu của Ly thì hiểu rằng chắc chắn con nhỏ không làm tốt bài vừa rồi. Không quan tâm đến con nhỏ nữa, nó quay sang riu rít nói chuyện với Yến và mấy cô bạn khác.

BUP, Ly ném mạnh quyển sách xuống mặt bàn rồi ngúng nguẩy bỏ ra khỏi lớp. Nó nhìn theo, 2 nụ cười đến là gian lại xuất hiện...

13. Chương 13

Chờ cho Ly đi khuất hẳn nó liền đứng dậy nói lớn:

- Các bạn yên lặng 1 chút, tớ có chuyện muốn nói.
- Chuyện gì vậy? (hs1)
- Phải đó, chuyện gì hả Bi? (hs2)
- Nói nhanh đi Bi. (hs3)

Cả lớp xôn xao nhìn nó, nở nụ cười dịu dàng nó hỏi:

- Có phải trong lớp này các bạn thường xuyên bị Ly bắt nạt đúng không?

Dù chẳng hiểu nó có ý gì nhưng tất cả đều khẽ gật đầu, nó tiếp tục:

- Vậy các bạn vì sợ nhỏ mà không dám phản kháng?
- Bọn này không sợ nó, nhưng sau nó còn có hội hot girl. (hs4)
- Phải đó, bọn này không dám đập tội với họ đâu. (hs5)
- Thôi được rồi, tớ hiểu, nhưng bắt đầu từ hôm nay các bạn không cần sợ nữa, hãy tin tớ.

Nó nói giọng quả quyết, ánh mắt tràn đầy vẻ tự tin khiến tất cả nhìn vào không khỏi có phần tin tưởng dù vẫn hơi e ngại. Như hiểu được điều nó lại lên tiếng:

- Nhất định tớ sẽ không để ai bắt nạt đâu, và bây giờ tớ có 1 trò hay, các bạn không cần tham gia, chỉ giữ im lặng giúp tớ là được, ok. (nó nháy mắt tinh nghịch)
- OK!!! (cả lớp đồng thanh)

Nó mỉm cười tươi rói, bước ra khỏi bàn khiến cả lũ tò mò nhìn theo. Tiến lại phía bàn của Ly, ngó xuống ngăn bàn, nó đưa tay vào lấy ra hộp phấn trang điểm mà Ly thường dùng_ một hộp phấn hình trái tim màu hồng gắn đá rất bắt mắt. Nhìn hộp phấn nó thích thú xoay xoay trên tay rồi lôi từ trong túi 1 hộp phấn giống y hệt vậy đặt vào ngăn bàn Ly. Làm xong nó phẩy tay tỏ vẻ hài lòng rồi quay ra nói với đám bạn đứng xung quanh đây:

- Ok, giờ xem như không có gì nhé. Lát sẽ có trò vui cho các bạn xem, hihi.

RENG...RENG...RENG

Tiếng chuông vang lên, ai nấy về chỗ ngồi như yên lặng tỏ ra bình thường như không có gì theo lời nó nói. Tất cả đều hộp chờ xem nó đã bày trò hay ho gì, hình như ai cũng rất há hê và kỳ vọng vào sự trả thù (trả thù thay bọn họ) của nó dành cho con nhỏ Ly. Ngay sau đó, Ly cũng từ từ bước vào lớp, trên môi vẫn còn nụ cười dịu giả. Hình như nhỏ vừa tìm ra cách gì đó để xử lý nó nên cứ lờ mờ nó đầy thách thức. Nó cũng ngược lên nhìn lướt qua rồi lập tức lơ đi ánh mắt ấy làm con nhỏ 1 lần nữa tức xì khói.

Tiết học nhanh chóng trôi qua trong yên bình cho đến giờ ra chơi... không ngoài dự đoán của nó, chuông reo vừa dứt nhỏ Ly đã vội vàng lấy hộp phấn trong ngăn bàn ra tuốt lại "nhan sắc". Bàn tay con nhỏ trang điểm có vẻ rất điệu nghệ (làm nhiều nên quen), chẳng mấy chốc mà khuôn mặt Ly đã có được vẻ đẹp trắng hồng "tự nhiên" của lớp phấn dày cả ký chứ không ít. Con nhỏ vừa đặt hộp phấn xuống bàn lại cầm gương soi soi ngắm ngắm tự hài lòng với thành quả của mình. Sau đó nhỏ bỏ gương xuống, cầm lược lên chải chuốt lại mái tóc. Dù sao cũng phải công nhận là Ly có mái tóc đẹp thật, mái tóc mềm đen bóng, có thể đây là vẻ đẹp duy nhất không nhân tạo ở nhỏ. Nhìn Ly tiếp tục chăm chút mái tóc nó bắt đầu lẩm nhẩm:

- 5... 4... 3... 2...1... bắt đầu.

14. Chương 14

Mỉm cười tươi như nắng sớm nó quay sang Yến thích thú:

- Này, bà nhìn đi kia. (hất mặt về phía nhỏ Ly)

Yến theo hướng nó chỉ cũng quay sang nhìn, cùng lúc đó, cô bạn ngồi cạnh Ly chợt lên tiếng vẻ hốt hoảng:

- Trời ơi, Ly, mặt bạn... mặt bạn... sao... sao... (lấp bắp không nói hết câu, thật ra là giả vờ thôi đấy, khả năng diễn của bạn này cũng không tệ rồi nha, hehe)

Ly nhúm mày khó hiểu vì thái độ của cô bạn rồi cũng từ từ cầm gương lên soi... ngay sau đó...

— Áaaaaaa

1 tiếng hét chói tai vang lên làm cả lớp giật mình quay lại nhìn "cái loa phóng thanh" tần suất lớn. Ly đánh rơi cả chiếc gương xuống đất, tay run run sờ lên khuôn mặt mình. Khuôn mặt nhỏ bây giờ không còn đâu vẻ trắng hồng nhân tạo khi nãy nữa mà thay vào đó là lớp da mẫn đầy những nốt đỏ dày đặc, trông giống đầu con gà chọi ghê luôn á. Thấy thế, đám con gái liền lao ngay lại phía nhỏ diễn màn quan tâm lo lắng vô cùng nhiệt tình nhưng thật ra tất cả đều đang cười thầm trong bụng. Nó cũng chạy đến "góp vui":

- Trời, Ly bị gì vậy, sao mặt nhìn kinh khủng quá vậy. [t/g: thành quả của Bi chứ còn ai, lại giả nai. Bi: thế không phải tại mi bắt ta làm vậy hả? t/g: hí hí, em quên]

- Phải đó, nhìn ghê quá. (Yến tiếp lời)

Tiếp đó cả lũ nhao nhao "hỏi thăm", Ly càng nghe càng hốt hoảng tới độ trông đến là buồn cười, nhỏ bật khóc rưng rức, ôm mặt chạy như bay ra khỏi lớp. Bóng Ly vừa khuất, nó ôm bụng cười sặc sụa, cười chảy cả nước mắt, rồi những tiếng cười liên tiếp vang lên khắp lớp, không phân biệt là con trai hay con gái đều hả hê khi chứng kiến cảnh Ly bị như vậy. Yến cố nín cười, vỗ vỗ vào lưng nó:

- Phải công nhận là bà chơi chiêu này được à nha, tôi phục bà đấy, cứ thế phát huy, hahhahahahaha (lại ôm bụng cười)

- Hehe, tôi mà lì, mà cũng phải công nhận là mấy bà cũng diễn tốt thật nha, tương lai có khi làm minh tinh màn bạc được ế chứ, lúc đấy nhớ cho tôi vài chữ kí nhé.

Nó nói 1 cách nhí nhảnh làm cả bọn lại được thêm 1 tràng cười sảng khoái. Có lẽ nó đã thật sự hòa nhập được vào cái lớp học mới tinh này, hơn nữa còn rất được bạn bè yêu quý. Những ngày tháng sau này, dù có gặp bất cứ chuyện gì thì chắc chắn nó cũng không phải đơn độc, nó thật may mắn vì nhận được tình cảm thân mến của nhiều người đến thế. Nó mỉm cười, 1 nụ cười hạnh phúc thật sự mà lâu rồi chưa xuất hiện, biết đâu, chính nơi đây sẽ xoa dịu vết thương lòng cho nó, mang lại nụ cười thiên thần của ngày xưa. Nghĩ thế, lòng nó chợt len lỏi 1 cảm giác ấm áp lạ.

15. Chương 15

Ngày hôm sau, nó bước vào lớp với tâm trạng cực kỳ vui vẻ. Hình như cũng không chỉ riêng nó thôi đâu mà cả mấy chục con người lớp A2 đều chung 1 tâm trạng. Đứa nào cũng mặt mày hớn hởi vì tiết đầu hôm nay lớp nó trống giờ nên tha hồ 888, vừa thấy nó cả bọn liền xúm lại:

- Bi, Bi ơi, hôm nay có trò gì nữa không? (1 cô bạn hí hửng hỏi)

- Ừ ừ, có gì không vậy? (cô bạn khác hòa theo)

- Không. (nó thản nhiên trả lời)

Lũ chúng nó mặt ỉu xiu, Yến nhúm mày hỏi nó:

- Sao vậy, tôi tưởng bà phải phá con nhỏ đáng ghét đó tới cùng luôn chứ?

- đương nhiên. (nó nháy mắt tinh nghịch)

Yến và cả lũ dần mặt ra chẳng hiểu gì, thấy vậy nó nhún vai 1 cái rồi bật cười khúc khích:

- Trời trời, coi mặt mấy ông bà kia, dần không chịu được, e hèm, tôi nói nghe nè, tôi đảm bảo là ít nhất trong vòng 1 tuần con nhỏ đó không dám vác mặt đến lớp đâu, vậy cần chi phải bày trò nữa, khỏe re.

- Là sao? (đồng thanh)

- Haizzz, thật là, thì cái vụ hôm qua đó, loại phần mà tôi cho vào đó có khả năng "trang điểm" cho con nhỏ 1 tuần lận đấy, hehe. (nó cười đắc ý)

- Ặc, bà chơi hơi ác à nha, nhưng mà ác nữa càng tốt, hí hí. (Yến thích thú nhìn nó)

- yên tâm đi, tôi là ai chứ?

- 2B!!!

Một "âm thanh lạ" đột ngột vang lên làm chúng nó tò mò quay người nhìn ra phía cửa lớp. Cả bọn há hốc mồm khi thấy 3 ánh hào quang chói lóa đang "ngự" ngay trước cửa lại còn nở nụ cười hết sức thân thiện mới ghê chứ. Chỉ khổ cho các ss trong lớp (trừ nó và Yến), choáng ngợp trước vẻ đẹp của 3 chàng mà nhiều cô sịt cả máu mũi. Khẽ nhăn mặt, nó đứng dậy đi lại chỗ 3 chàng, chống hông lớn giọng nói:

- anh và 2 cậu không phải đang học sao, sang đây làm gì hả? Tính "đầu độc" hết mấy cô bạn của em hả?

Các nàng và các chàng trong lớp tròn mắt nhìn nó đầy kinh ngạc, không ngờ nó có thể dùng giọng điệu đó nói chuyện với 3 chàng hot boy của trường. Điều ngạc nhiên hơn nữa là cả 3 chàng không những không có bất kỳ biểu hiện khó chịu nào mà ngược lại còn nhìn nó cười vui vẻ. Chợt Bun bước thêm 1 bước tiến gần đến nó hơn, nghiêng người chào kiểu nghệ sỹ:

- Xin chào siêu quậy 2B, rất hân hạnh được chào mừng sự có mặt của cậu.

- Hahahaa, Bun... cậu... cậu cất ngay cái điệu bộ đấy đi cho tớ, mắc cười kinh khủng.

Nhìn hành động "ngổ ơ là ngổ" của Bun nó không nhịn được bật cười khanh khách. Cả lũ (trừ nó và 3 chàng) mặt ngơ ngơ ngác ngác chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Yến tò mò lên tiếng:

- Này. Mấy cậu đang nói chuyện gì vậy? Bọn này không hiểu gì hết trơn á. 2B là thế nào?

Câu hỏi của Yến có lẽ cũng là điều thắc mắc của hơn 30 cái đầu đang ngơ ngẩn nãy giờ, vì vậy tất cả hiện đang đổ dồn ánh mắt về phía nó chờ đợi câu trả lời. Nhưng nó còn chưa kịp lên tiếng thì đã có 1 giọng khác lạnh chanh nói trước, lần này là của Kan:

- Ồ, các bạn không biết bé Bi thân yêu đây(Ặc Ặc, tên này chán sống rồi) là siêu quậy 2B nổi tiếng 1 thời hồi còn học cấp 1 và 2 sao?

- Hả?????? (mấy chục cái loa phóng thanh phát cùng lúc)

- Phải, bé Bi chính là 2B lừng danh của trường Hoàng Sơn mấy năm trước đó. (Bin gật đầu chắc nịch)

- Chắc, mấy người có cần khoa trương thế không, em làm có mấy trò "nhỏ nhỏ" mà bày đặt lừng danh gì ghê vậy. (nó lắc đầu chán nản)

Nó nói thế thì đúng là nó rồi, cả bọn nhìn nó chăm chăm, ánh mắt long lanh đầy ngưỡng mộ. Hồi chúng nó còn bé (thật ra không hẳn là bé, học cấp 1 cấp 2 cả rồi), có lẽ đứa nào cũng ít nhất 1 lần nghe nhắc đến cái biệt danh 2B với những trò quậy có "đẳng cấp". Tuy nhiên không 1 ai biết 2B thật ra là người nào (trừ nó và Bin), vì khi quậy xong nó luôn để lại chữ ký 2B ở hiện trường nhưng lại không lần nào trực tiếp ra mặt. Cái tên 2B được giới quậy trong trường rất chú ý, thậm chí còn có cả fanclub dành cho 2B nữa. Đặc biệt các trò của nó luôn là dùng sự thông minh, nhí nhảnh, nhiều trò còn rất đáng yêu chứ không bao giờ liên quan đến việc phá phách, hủy hoại trường hay đánh đập gì hết. Chính vì vậy siêu quậy 2B đem lại tiếng cười và sự độc đáo hơn cho trường Hoàng Sơn (ngôi trường nó học từ nhỏ).

Cả bọn sau khi nghe Bin kể xong những "chiến tích" của nó thì đứa nào cũng trầm trồ không ngớt. Tiếng cười vang lên liên tục nhưng không ai cười to vì sợ ảnh hưởng đến lớp khác (vẫn đang trong giờ học đấy nhé, 3 chàng nhà ta chuẩn sang lớp nó thôi). Không khí lớp học bỗng chốc trở nên vui vẻ hơn bao giờ hết, từ khi có nó cái lớp học trầm lặng này dường như hoàn toàn thay đổi. Đây cũng là lần đầu tiên 3 chàng trai siêu hot trong trường hòa nhập, cởi mở 1 cách tự nhiên như thế đối với các fan của mình (tức là các ss lớp A2 này đấy ạ, lớp khác chưa có phúc đấy đâu), từ trước đến giờ họ luôn có vô số "đuôi" bám theo nhưng chỉ là đứng "giữ khoảng cách" mà hò reo, nịnh hót thôi chứ không thể trò chuyện như thế này được. Vì lẽ đó mà sự kiện" lần này khiến các nàng A2 vô cùng thỏa mãn, có khi còn là hạnh phúc luôn ấy chứ, đứa nào đứa nấy cứ cười suốt không thôi. Các chàng nhà ta cũng vậy, chẳng mấy khi họ được thoải mái như vậy... tất cả là nhờ nó. Trong lúc nó vẫn vô tư "chém gió" với lũ bạn thì có 2 đôi mắt không ngừng "canh chừng" từng biểu hiện của Kan và Bun, không ai khác đó là Bin và Yến. 2 cô cậu này phải nói là tinh ý kinh khủng, mà thật ra chẳng cần tinh ý lắm cũng có thể nhận ra được vì Kan và Bun biểu hiện "hơi" lộ liễu. Cả 2 chàng thỉnh thoảng nhìn nó không chớp mắt rồi lại đỏ mặt quay đi, không thì cũng cúi mặt xuống đất để kiềm chế cảm xúc. Bin cười gian nhìn 2 thằng bạn còn Yến nhìn nó khẽ thở dài.

Trong lớp học, những nụ cười hồn nhiên tươi tắn biết mấy, và ngoài kia, bầu trời dường như cũng cao hơn hẳn, trong xanh không gợn chút mây mù. Bầu trời là thế, nhưng ngay ngoài khung cửa kia thôi, 1 đôi mắt sắc sảo đang hướng vào nó không lấy gì là thiện cảm. Phải chăng, trước khi những sóng gió ập đến là ngày thanh bình tạm thời???

Nó sẽ đương đầu với những sóng gió ấy ra sao, siêu quậy 2B trở lại như thế nào và...

16. Chương 16

1 tuần trôi qua khá thoải mái, nó, Yến và 3 chàng hoàng tử có thể nói là giờ đây đã trở nên thân thiết như... những người bạn thật sự. Nó thật sự đã xem Kan và Bun là bạn của mình, nó nhận 2 chàng không hề "xấu xa" như ấn tượng ban đầu của nó. Tuy rằng, Kan thường xuyên tranh cãi với nó toàn những chuyện không đầu để rồi anh chàng toàn đuối lý ôm cái đầu xì khói còn nó bật cười đắc thắng, Bun thì suốt ngày "lải nhải" bên cạnh nó cứ như con nít, nhưng nó lại thấy thật vui, thật ấm áp. Nó cảm thấy họ đôi lúc thật đáng yêu, hình như có gì đó trong nó đang trở lại, ít ra là nụ cười vô tư hơn nhiều.

Ở lớp, những người bạn mới cũng nhanh chóng trở nên gần gũi, nó đã nhớ tên tất cả và hiểu khá nhiều về gia đình cũng như tính cách của họ. Chẳng hạn như cô bạn tên Hằng mít ướt, Tú Hân hay mơ mộng, Thái Hà rất con nít... và còn nhiều nhiều nữa, trong mắt nó họ đều thật dễ thương, và... nó nhớ nó của ngày xưa. " em... sẽ làm được, Long ca ạ".

" Sau cơn mưa trời lại sáng, không có vết thương nào là không thể lành cả, cho dù có thể sẽ để lại 1 vết sẹo dài thì vết sẹo ấy cũng mờ dần theo thời gian... và có 1 điều mà ta có thể làm là đừng bận tâm quá nhiều đến vết sẹo ấy, nó đâu còn khiến ta đau, vậy thì cần gì phải suy nghĩ, chỉ là quá khứ mà thôi." Long ca của nó đã từng nói với nó như vậy, phải rồi, ánh mắt ấy, nụ cười ấy, tất cả đã in sâu vào trong tâm trí nó lâu lắm rồi, từng lời anh nói nó luôn lắng nghe, luôn luôn tin tưởng. Và... lần này cũng sẽ vậy, chẳng phải anh muốn nó vui vẻ sao, muốn nó yêu đời nữa, và còn... cả Bin và biết bao người cần nó, yêu thương nó. Chẳng có lý do gì để nó phải giam giữ tâm hồn mình nữa, nhất định... nó phải làm được, dù biết rằng... rất khó... Bầu trời kia, còn trong xanh và cao lắm...

17. Chương 17

1 tuần, cũng là lúc con nhỏ đáng ghét tên Ly quay lại rồi, sẽ lại có nhiều trò vui để xem đây.

RẦM, Ly quăng mạnh cái cặp xuống bàn rồi... lấy gương ra ngắm nghía (sặc). Cả lớp không ai thêm bận tâm đến sự xuất hiện của con nhỏ. Đứa thì hí húi học bài, đứa thì xúm lại nói chuyện, Yến nghe nhạc, còn nó thì... ngủ. Nhỏ Ly thấy vậy tức sôi người, nhỏ vẽ nốt mấy đường son rồi đập bàn lớn giọng:

- Mấy người chán sống rồi hả?

Không 1 chút phản ứng, nhỏ tức càng thêm tức (tức chết luôn đi), nhỏ lại đập tay cái RẦM, lần này xem chừng có tác dụng, nó cũng giật mình tỉnh dậy, tất cả quay lại nhìn nhỏ với ánh mắt... thập phần khó chịu, khác hẳn về sự sệt ngày trước. Nhưng hình như nhỏ không nhận ra sự khác biệt này thì phải? Thông thả bước lại bàn nó, Ly nói như ra lệnh:

- Đi mua lon nước ngọt về đây!

Cả bọn khó chịu, Yến định nói gì đó thì nó ngăn lại, nở nụ cười tươi như nắng sớm, nhẹ nhàng nói:

- Được thôi.

Ly nhếch mép tỏ vẻ đắc ý nói tiếp:

- Mà có 3 phút, không nhanh thì đừng trách.

- Ok!

Nói rồi nó nhún vai đi ra khỏi chỗ. Lũ chúng nó nhìn theo khó hiểu thái độ "ngoan ngoãn" của nó, còn Ly thì thích thú vì sự áp chế của mình "mày sẽ biết tay tao, con nhỏ hèn mọn ă, haha" tự hào với cái suy nghĩ ấy, nhỏ điệu đà đi về chỗ ngồi chờ nó đem nước về, tất nhiên vẫn không quên ngắm nghía khuôn mặt mình trong gương nhé.

Chưa đầy 3 phút sau, nó đã chạy hộc hộc từ bên ngoài cửa lớp vào, nhưng còn chưa kịp lại đến chỗ Ly thì...

PHỊCH!!!

Nó ngã nhào dưới đất, cả bọn vội vàng chạy lại đỡ nó dậy lo lắng hỏi han, nó cười cười bảo không sao, lại còn nháy mắt rất "pro" nữa. Con nhỏ thấy nó ngã thì bật cười ha hả:

- Haha, con nhỏ ngu ngốc, hậu đậu.

Chẳng thèm để tâm đến lời châm chọc của nhỏ, nó nhẹ nhàng phủi phủi tay rồi cầm lon nước đến trước mặt nhỏ:

- Nè, nước của cậu đây. Ui za, đau quá, hix. (nó ôm tay, khẽ nhăn mặt ra vẻ đau đớn)

Ly vênh mặt, cầm lon nước lấy tay giật nắp, nhếch môi cười, nụ cười đều ơ là đều, nhưng nụ cười còn chưa đến 3 giây thì...

PHỤT... ÁAAAAAAA

Con nhỏ la thất thanh, giấy nẩy vút lon nước xuống, không ngừng lau khuôn mặt ướt nhẹp, áo nhỏ cũng ướt hết phần trên. Nó vội vàng chạy lên bàn giáo viên vớ lên cái giẻ lau bảng rồi lau lại chỗ Ly:

- Cậu... cậu không sao chứ?

18. Chương 18

Vừa nói nó vừa lấy khăn (lau bảng) nhanh nhẹn lau áo cho Ly. Con nhỏ cũng chưa để ý gì đến áo mà tiếp tục "vuốt" mặt. 1 phút sau nhỏ mới chịu nhìn xuống người và...

- á á, mày làm gì đấy hả con kia?

Nhỏ lại hét toáng lên vì thấy ngực áo vốn mang màu đỏ tươi của mình chuyển thành màu trắng lốm đốm, loang khoang của... phần. Nó (vờ) giặt mình vội rút tay ra khỏi người Ly, cúi mặt lí nhí (cúi mặt để cố nhịn cười):

- ơ ơ. Tổ xin lỗi, tại ... tại vội quá nên vờ đại... ai ngờ...

- mà... mà lắc lon nước lên đúng không? Còn cái giẻ này nữa?

Con nhỏ tức giận hét lên, hết điệu đà luôn rồi, giờ giữ như thú ý chứ, mặt đỏ bừng bừng... như cà chua rừng (hehe, t/g không biết có quả này không nữa). Nó ngược đôi mắt rưng rưng chút nước (nãy nín cười mà chảy cả nước mắt đấy ạ), về mặt ngây thơ vô (số) tội nhìn nhỏ:

- sao cậu... lại nói thế? tổ không có làm... vậy mà... hix... hix (bộ mặt oan ức như muốn khóc)

còn trong suy nghĩ của nó thì "haha, chết mất, mình quả là tài năng siêu phàm, khả năng diễn xuất còn hơn cả ngôi sao ho-li-gút ý chứ, hà...hà. Thấy vẻ mặt "nai nai" của nó. Ly lại càng tức hơn nữa, nhỏ hét:

- thế tại sao lon nước kia lại thành ra thế hả?

- Thì... tại.. lúc nãy tớ ngã mà, cậu... cậu cũng thấy còn gì, tớ... đâu có cố ý. (nó vẫn giữ cái giọng rưng rưng như muốn khóc)

- Phải đó, bạn ấy đâu cố ý chứ.

1 cô bạn lên tiếng bênh vực nó, tiếp theo đó là rất nhiều những lời tương tự như thế, nào là :ừ, đúng rồi, Bì có cố ý đâu" đúng, ai cũng thấy mà" đúng, đừng đổ oan cho người tốt chứ" vv...vv...

Nhỏ Ly không nói được gì nữa vì bọn nó nói quá "có lý" mà, mang khuôn mặt tức giận tột độ nhỏ hậm hực chạy ra khỏi lớp, có lẽ là vào WC thôi chứ biết đi đâu được nữa.

Hahahaha... nó lại ôm bụng cười sặc sụa mở đầu cho 1 tràng cười sảng khoái của cả lớp. Thật ra ngay khi lon nước phụt vào mặt Ly thì bọn nó đều hiểu ra ý đồ của "cú ngã" lúc nãy, thì ra chỉ là cái cớ để nó phá con nhỏ đáng ghét, nhưng tất cả vẫn cố nhịn cười để xem nó diễn tiếp, kết quả thật là không phụ mong đợi, được xem 1 màn kịch vô cùng "chân thật" khiến chúng nó cười nghiêng ngả.

19. Chương 19

Sau khi cười lăn cười lóc, cười như chưa bao giờ được cười, bỗng trong đầu nó "tưng" 1 bóng đèn to bật lên, nó thôi cười, chính xác là cố nhịn cười, hắng giọng 1 cái để lái lại "phong độ" rồi quay sang Yến. Nhỏ cũng như mấy đứa kia vẫn còn ôm bụng cười không ngớt, nó đập tay lên vai nhỏ mấy cái liên nhưng hình như nhẹ quá thì phải, nhỏ vẫn không động tĩnh gì ngoài việc cười cười và cười, cười đến nổi mặt đỏ cả lên. Thấy vậy nó lắc đầu ngao ngán và RẦM:

- BÀ CÓ THÔI CƯỜI KHÔNG HẢ??????????

Nó vận volum tần số cao nhất, hét hét công suất làm cả bọn giặt mình im bật, Yến vì đang cười nhiệt tình quá lại ngắt đột ngột nên đâm ra "sặc không khí", nhỏ ho sặc sụa:

- Khụ... khụ... bà... bà hét... gì ghê thế hả? Khụ...

Nó cười nhăn nhở khoe hàm răng trắng bóng nhờ thường xuyên dùng kem đánh răng colgate, thần nhiên trả lời:

- Để mấy ông bà im đi chứ còn làm gì

- Đang vui, làm mất cả hứng.

Yến phụng phịu làm mặt giận dỗi, nó nhìn chỉ muốn bật cười nhưng không cười mà làm bộ mặt gian xảo hỏi:

- Thế mấy người muốn đứng cười tiếp hay muốn xem tôi diễn trò tiếp đây hả?

- Hả? Còn nữa sao?

Cả đám đồng thanh, mắt sáng trưng lên dán vào người nó chờ đợi. Không trả lời câu hỏi "ngớ ngẩn" đấy, nó đánh mắt ra ngoài cửa, nhún vai ngồi vào chỗ rồi buông 1 câu vẽ hình sự:

- Thầy vô rồi kìa.

Nghe nó nói bọn nó giật mình nhìn ra ngoài hành lang rồi không ai bảo ai tự động chạy về chỗ như bị ma đuổi. Tất cả đều lục đục lôi sách vở ra đặt ngay ngắn trên mặt bàn rồi "chăm chú" đọc có vẻ như rất chuyên tâm nhưng thật ra thì mắt vẫn liếc ra cửa dò thám tình hình. Lý do duy nhất chỉ có là ông thầy dạy địa đang hiên ngang bước vào trên tay "lăm le" cây thước dài gần 1 mét.

Thầy có lẽ cũng đã ngoài 50, cái tuổi hiện rõ trên khuôn mặt rai rác nếp nhăn và mái tóc hoa dâm gọn gàng. Tuy nhiên, điều đáng để quan tâm nhất đối với chúng nó là ánh mắt lúc nào cũng toát lên vẻ nghiêm nghị đến khó thở, và sự thật thì thầy là người vô cùng nghiêm khắc và nề nếp, đặc biệt là vấn đề liên quan đến giờ giấc và tinh thần tự giác.

Bởi lẽ đó mà trước khi thầy bước vào lớp, đứa nào cũng phải có mặt tại chỗ ngồi và chỉnh chu ôn bài nếu không muốn lãnh nhận những bản án khinh khỉnh nhất đến từ người thầy đáng kính ấy. Nhưng hiện giờ... có 1 người... vẫn đang phiêu du đâu đó... là Ly, con nhỏ chạy đi đến giờ vẫn chưa quay lại.

Ông thầy bước lên bục giảng, cả lớp tự động đứng lên chào rồi lại ngồi xuống sau khi thầy gật đầu hài lòng tiến lại bàn giáo viên và ngồi nghiêm trang. Thầy bắt đầu lôi trong cặp ra 1 quyển sổ bìa xanh, lật từng trang. Nó ngược lên nhìn và mỉm cười thích thú, trong đầu là 1 ý tưởng hay ho dành cho Ly.

Đó là quyển sổ theo dõi sĩ số. Thầy dừng lật sổ, đẩy gọng kính lên và bắt đầu đọc tên từng đứa:

- Lê Bảo Anh

- Có ạ

- Phạm Văn Chiến

- Có ạ

- ...

- ...

- Bùi Thị Hương

- Có ạ

- ...

- ...

- Nguyễn Hoài Ly

Im lặng... ông thầy nhíu mày 1 cái rồi tiếp tục đọc cho đến hết danh sách. Cuối cùng thầy ngẩng lên nhìn xuống dưới lớp, chính xác là nhìn vào chỗ trống ở bàn thứ tư dãy giáo viên (chỗ của Ly), rồi thầy cất giọng không mấy dễ chịu:

- Em Ly nghỉ học???

- Dạ không thưa thầy, bạn ấy vừa đến lớp rồi đó thầy. (1 cô bạn nhanh nhẹn đứng dậy trả lời)

- Vậy sao? Thôi được rồi, chúng ta vào bài học, việc này tôi sẽ xử lý sau.

Thầy tỏ ra không mấy hài lòng rồi cũng bắt đầu bài giảng. Cả lớp chăm chú lắng nghe. Riêng nó không hứng thú gì với mấy cái biểu đồ "linh tinh" của ông thầy cả, mặc dù tay vẫn ghi ghi chép chép, vạch vạch kẻ kẻ nhưng trong đầu lại toàn những viễn cảnh về Ly mà nó vừa mới nghĩ ra. Thỉnh thoảng nó lại túm tít cười 1 mình trông ngớ ngẩn không tả (thông cảm).

* * * next C16 Đúng như dự đoán của nó, trong lúc thầy đang say sưa giảng bài thì Ly khúm núm xuất hiện trước cửa lớp, vẻ mặt nhăn nhó hiện lên nét lo lắng rõ ràng, nhỏ lí nhí:

- Thưa thầy... em... em vào... muộn ạ.

Ông thầy ngừng giảng quay ra nhìn con nhỏ với ánh mắt khó chịu, lập tức nhỏ cúi gằm xuống đất không dám ngước lên, mặt biến sắc.

- Xuống sân đứng hết giờ cho tôi.

Ông thầy không thèm để Ly giải thích 1 câu mà nhanh chóng nghiêm giọng phán hình phạt "tạm thời". Ly có lẽ quá hiểu tính thầy nên không dám nói thêm nữa lời, nhỏ ôm bộ mặt đau khổ lặng lẽ quay người bước đi, nhưng...

- Khoan đã, thưa thầy...

Một giọng nói trong trẻo cất lên khi Ly vừa mới đi được vài bước. Nhỏ sững người quay lại, thầy giáo cũng như tất cả học sinh trong lớp đều đổ dồn ánh mắt nhìn nó, cái nhìn tò mò và khó hiểu. Nó thản nhiên đứng dậy mỉm cười nhìn ra phía Ly đang tròn xoe mắt ngoài cửa.

- Em có ý kiến gì sao Nhi? (ông thầy nhìn nó không mấy thoải mái)

Mặc kệ, nó không quan tâm thái độ của thầy là thế nào, vẫn giữ nét thản nhiên ban đầu, nó chỉ tay ra ngoài, hướng lên bầu trời:

- Dạ, thưa thầy, ngoài sân bây giờ nắng to lắm ạ, thầy không thấy rằng bắt bạn đứng ngoài đó gần 1 tiếng đồng hồ là hơi quá sao ạ.

Cả lớp lại tròn mắt nhìn nó, chẳng hiểu nó đang làm gì. Giúp con nhỏ Ly sao? Hay nó đang có ý gì khác? Tất cả là những dấu hỏi chấm to đùng, khó hiểu. Ly như không tin vào tai mình, nó đang bảo vệ cho nhỏ. Mặt Ly bỗng chốc tươi tỉnh hẳn lên, trông có vẻ tràn đầy hi vọng. Nhìn bộ dạng hí hửng chờ đợi của con nhỏ mà nó chỉ muốn phì cười nhưng... bây giờ thì chưa được.

Sau vài chục giây suy nghĩ, cuối cùng ông thầy cũng chịu lên tiếng:

- Em nghĩ vậy sao? Thế theo em như thế nào mới là hợp lý?

- Thưa thầy... cái đó... cái đó... (nó bỗng trở nên lúng túng, ăn nói ngập ngừng)

- Sao ? em nói đi chứ. (thầy có vẻ khó chịu ra mặt)

- Em... có thể nói ình thầy... được không ạ.

Cả lớp dần mất khi nó đưa ra đề nghị thật "điên rồ". Những tưởng thầy sẽ ầm ầm tức giận mà mắng nó xối xả, nhưng không, thầy gật đầu. Nó (lại) mỉm cười, nhẹ nhàng bước ra khỏi chỗ, nhanh chóng tiến lên sát bàn giáo viên. Nó thì thầm vào tai thầy giáo điều gì đó, khuôn mặt thầy thoáng nét ngạc nhiên trong vài giây rồi nhanh chóng giãn ra. Chẳng ai hiểu gì, ngoài nó và thầy. Nói xong nó quay đầu ra cửa nơi Ly đang hồi hộp chờ đợi, nó nháy mắt với nhỏ 1 cái đầy tình nghịch rồi thông thả bước về chỗ. Thấy nó như vậy, Ly thở vào nhẽ nhỡm, hí hửng nghĩ đến viễn cảnh được hưởng "khoan hồng" của thầy giáo do có sự "bào chữa" của luật sư là nó.

Ly không nhận ra rằng, nó đang mím môi, cố ngăn ình khỏi bật cười thành tiếng. Còn Yến, có lẽ đã để ý và nhận ra điều đó, nhỏ im lặng, chờ đợi điều thú vị nào đó mà con bạn tình quái sắp mang lại.

Sau khi nó "an tọa" ngay ngắn vào chỗ ngồi, ông thầy bắt đầu lấy lại ánh nhìn nghiêm nghị, hướng ra phía Ly, cái giọng nói "ôn tồn" lại vang lên đều đều:

- Em Nhi nói đúng, ngoài trời quả đang rất nắng. Vì vậy, tôi sẽ không phạt em đứng ngoài trời nữa...

Ly như muốn nhảy tung lên vì vui sướng, không còn lo sợ, nhỏ mặc nhiên tiếp tục với dáng vẻ điệu đà hàng ngày, vuốt lại tóc, chỉnh lại váy áo, mặt tươi cười hơn hở, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng để được thầy cho vào lớp. Tuy nhiên, lần này với nhỏ... hy vọng càng nhiều... thì thất vọng lại càng lớn. Sau câu nói ấy, thầy chưa có ý định dừng lại:

- Nhưng... tôi sẽ có 1 hình phạt khác cho em...

Ly sững lại, dừng ngay mọi hành động "làm đẹp", mắt mở to, thần kinh căng như dây đàn. Nó nhìn theo suýt nữa không nhìn nổi mà bật cười, trên môi vẫn vẽ ra 1 nụ cười thích thú không hề che dấu. Cả lớp reo thầm trong bụng, hồi hộp đón chờ phán quyết của thầy giáo, chính xác là của nó. Dừng 1 lát để tạo cảm giác gay cấn, thầy tiếp tục

- Thay vì phải đứng ngoài nắng, em "chỉ cần" vệ sinh lớp học và nhà vệ sinh khu C2 đúng 1 tuần thôi. (mặt thần nhiên hết mức khi tuyên bố hình phạt)

- Hả???

Lần này không chỉ có tiếng hét của "phạm nhân" mà hầu hết các ss và br trong lớp đều sững sốt vì lời nói "châu ngọc" vừa thốt ra từ miệng ông thầy. Kể ra hình phạt này cũng không đến nỗi để gọi là quá khủng khiếp... nhưng đối với Ly thì khác. Con nhỏ chưa hết bàng hoàng dù đã hơn 1 phút trôi qua. Haizzzz, sở dĩ là vì, nhỏ vốn là cô nàng điệu đà, quen được nuông chiều, hàng ngày ngoài việc ăn, ngủ, học và "làm đẹp" thì nhỏ chẳng bao giờ động tay vào việc gì khác. Do đó, nhỏ làm sao có thể hình dung ra cảnh 1 tiểu thư như nhỏ phải làm mấy cái công việc "không mấy thẩm mỹ" ấy chứ, với nhỏ: đẹp là số 1. Đây đúng là 1 cực hình, à không, phải nói là hơn cả cực hình mới đúng. Mặt nhỏ trắng bệch, tái mét, rồi dần chuyển sang đỏ bừng, nhỏ lườm nó như muốn thiêu đốt vì nhỏ đã chột hiểu chính nó đã chơi xỏ nhỏ lần này (quá muộn rồi chứ ạ, haha).

- Sao, em không định vào lớp à mà còn đứng đó, hay muốn tôi tăng hình phạt. (ông thầy lên tiếng giọng đe dọa khi thấy Ly cứ bất động nhìn nó chằm chằm)

- Dạ.

Ly cúi gằm mặt xuống đất, hậm hực bước vào lớp lòng đầy bức tức, nhỏ như muốn điên lên, muốn xông thẳng vào đập nó 1 trận, nhưng giờ thì chưa được. Đầu nhỏ lại bắt đầu lên kế hoạch trả thù. Chúng nó nhìn theo sắc mặt "tắc kè bông" của LY mà lòng hả sung sướng vô cùng, tất nhiên không đứa nào dám cười vì đang trong giờ học, đặc biệt lại là giờ này thì ai cũng đoán được hậu quả.

20. Chương 20

Một ngày lại trôi qua, có lẽ khá nhiều niềm vui.

TỐI...

Bin đã ra ngoài từ 7 giờ sau khi nhận 1 cuộc điện thoại từ Kan, khá vội vã, có lẽ anh đi giải quyết việc gì đó. Hiện giờ, nó đang đứng 1 mình ngoài ban công. Khoác trên người chiếc váy ngủ trắng tinh bằng lụa mềm mại như đôi cánh trắng thiên thần, bóng dáng nhỏ bé ấy dường như nổi bật giữa bầu trời đêm bao la u tối. Nó khẽ rướn người đưa tay đón những làn gió đang từng đợt lướt qua. Gió, những cơn gió nhẹ mang theo hơi lạnh cũng đủ để khiến nó hơi rùng mình. Nhưng nó không quan tâm đến cái lạnh ấy, chẳng là gì so với cái lạnh của trái tim nơi lòng ngực. Một giọt nước mắt rơi trong vô thức để rồi nhanh chóng bị gió lau khô như chưa từng tồn tại. Đôi mắt long lanh ẩn chứa nét u buồn, nỗi buồn xa xôi..., xa... nhưng không mờ nhạt, nỗi buồn da diết kìm nén sau đôi mắt trong veo ấy. Ngước lên bầu trời, sao hôm nay nhiều quá, những chùm sao lấp lánh, nó muốn đưa tay chạm vào 1 vì sao nào đó... nhưng quá khó, bàn tay nó chơi vơi giữa không trung, thật lạc lõng. Nó đang tự hỏi mình, liệu rằng... trên kia... có ngôi sao nào thuộc về nó,... ba mẹ nó... và cả Long... phải chăng đang ở trên thiên đường, nơi có những vì sao kia tỏa sáng, và họ... đang nhìn nó... mỉm cười.

Bỗng, lòng nó yên bình hơn khi nghĩ về điều đó. Nó muốn đi dạo, có lẽ sẽ giúp nó thoải mái hơn nữa. Trở vào phòng, nó cần thay đồ, 1 chiếc váy trắng dài quá gối triết eo gọn gàng, chân váy bông với những đường zen uốn lượn mềm mại, không quá cầu kỳ nhưng đủ để khiến nó trông giống như nàng công chúa xinh đẹp trong câu chuyện cổ tích nào đó, mái tóc nâu vàng mượt mà được buông thả tự nhiên đến ngang vai và

khuôn mặt lại đeo lên chiếc mặt nạ màu da mỏng dính. Vậy có lẽ đã khá ổn, với tay lấy thêm chiếc áo khoác mỏng trên tường, nó nhanh chóng bước ra khỏi nhà.

Con đường ngập tràn ánh đèn cao áp, mọi hình ảnh đều rõ nét, vẫn xe cộ, vẫn người người qua lại nhưng không khí khác xa so với ban ngày, yên bình hơn, lung linh hơn. Nó thích thành phố về đêm, đã hơn 2 năm, đây là lần đầu tiên nó lại được ngắm cảnh đường phố 1 thời quen thuộc về đêm như thế. Đôi chân nhẹ nhàng sải những bước chậm rãi trên vỉa hè, nó mặc nhiên thả mình vào những cơn gió nhẹ, hương thơm thoang thoảng của hoa cây bên đường, cảm giác thật dễ chịu.

Lang thang 1 hồi, chợt nhận ra, đoạn đường nó đang đi khá vắng vẻ, thỉnh thoảng có 1 chiếc xe lướt qua nhanh rồi tắt cả lại chìm vào im lặng. Nó thấy hơi lạnh đang dần len lỏi trong cơ thể, chiếc áo khoác mỏng manh không đủ để xua tan hết cái vị của sương đêm và của những làn gió cuối thu. Ngó nhìn xung quanh, chỉ nó và ánh đèn điện trải mênh mang, cảm giác cô đơn chợt ùa về làm lòng nó se lại, lắc đầu xua đi tất cả, nó dạo bước nhanh hơn để về nhà. Giờ cũng đã gần 10 giờ đêm, có thể Bìn đã về và đang ngồi lo lắng cho nó, điện thoại để quên ở nhà mất rồi, nó tự trách mình sao mà vô ý quá.

Bàn chân nó bỗng khựng lại, trước mặt nó là 3 tên con trai tóc xanh tóc đỏ dựng ngược cả lên, vừa nhìn là biết không phải loại tử tế gì. Tất nhiên nó cũng nhanh chóng hiểu ra vấn đề mình đang gặp phải, khẽ thở dài chán nản rồi nhanh chóng lấy lại khuôn mặt thản nhiên và nhẹ nhàng bước tiếp. Nó lướt qua 3 tên đó như không có chuyện gì nhưng thật ra thì chính nó cũng hiểu rằng đâu dễ dàng đến thế. Minh chứng là ngay lúc này đây, vừa đi qua được 2 bước thôi nó đã bị 1 tên túm tay lôi lại. Không sợ hãi, không la hét, nó giữ nét mặt hết sức bình tĩnh, quay lại nhìn thẳng vào bọn chúng:

- Em... có quen mấy anh sao?

- Ồ, không quen nhưng sắp quen cô bé ạ, đi chơi với bọn anh nhé.

Một tên gầy gầy, cao cao, khuôn mặt nham nhở buông lời chọc ghẹo. Nó im lặng như đang suy nghĩ gì đó.

- Sao vậy cô em, đi nhé, thích gì bọn anh chiều, trông cô em "ngon" lắm cơ.

Một tên khác tiếp tục với giọng điệu đầy khả ố, nó nghe mà ghê tởm nhưng vẫn cố tỏ ra không quan tâm, như không nghe thấy gì. Nó đang cố nghĩ cách thoát thân. Chợt 1 tên đưa tay lên định vuốt má nó, nó nghiêng đầu tránh bàn tay "bẩn thỉu" ấy và nó sưng lại 3 giây nhìn trân trân vào cánh tay hắn, có hình xăm cánh thiên thần... rất giống... Mối nó tự nhiên vẽ nên 1 nụ cười tươi tắn pha chút thích thú, nó nhìn cả 3 tên 1 lượt rồi cất giọng nhẹ nhàng nhưng cũng không kém cứng cỏi:

- Thật tình, tôi đang tò mò không hiểu anh Phong đã dạy dỗ các cậu như thế nào đây.

3 tên bất giác giật mình khi nghe nhắc đến các tên ấy, vậy là có thể đúng như nó dự đoán, nó tiếp tục:

- Sao? Không phải mấy cậu là đàn em của anh Phong à?

- Sao cô biết? (1 tên hỏi lại nó)

- Muốn biết tại sao thì đưa tôi đến gặp anh Phong đi, đại ca của các cậu sẽ cho cậu biết.

Cả 3 tên bắt đầu hơi run, nghe nó cứ 1 anh Phong, 2 cũng anh Phong thân mật như vậy nên trong lòng không khỏi có chút lo lắng về quan hệ của nó với Phong, nếu là thân thiết thì bọn chúng chết chắc. Tuy vậy, 1 tên vẫn cố nói cứng vì biết Phong rất lạnh lùng kể cả với con gái nên không có lý gì lại thân thiết với 1 cô gái như nó:

- Được thôi, để xem cô em là ai, đi theo bọn anh.

Nó rồi 3 tên nhanh chóng sải bước, nó nhún vai mỉm cười rồi cũng "lon ton" chạy theo.

21. Chương 21

Quán bar AN (At Night)...

Ánh đèn mờ mờ ảo ảo đủ màu sắc xanh đỏ tím vàng, tiếng nhạc sập sinh lẫn át cả không gian. Trên sân khấu cao, 3 cô gái ăn mặc thiếu vải, mắt xanh môi đỏ đang uốn lượn quanh 3 cây cột với những vũ điệu bốc lửa. Bên dưới, trai có, gái có, tất cả cũng chìm trong tiếng nhạc 1 cách cuồng nhiệt.

Trong phòng vip, không gian hoàn toàn khác biệt, yên tĩnh và vô cùng thanh nhã với cách trang trí gần giống 1 phòng khách gia đình. Gam màu chủ đạo là đỏ, đồ nội thất sang trọng và đương nhiên toàn đồ đắt tiền. Nơi đây được coi là "phòng mật" của bang Thiên Long, chỉ có bang chủ, phó bang mới có quyền vào.

Lúc này, 3 chàng trai tuấn tú đang ngồi dựa lưng và ghế sofa, khuôn mặt có chút mệt mỏi nhưng nét quần hút vẫn không hề thuyên giảm. Đó không ai khác chính là Bin, Kan và Bun. Lắc nhẹ ly rượu trên tay rồi từ từ nhấp một ngụm nhỏ, Bun nhìn sang 2 thằng bạn phía đối diện vẫn đang nhắm mắt như "không chú ý chuyện đời", đặt ly rượu xuống, cậu cất giọng nghiêm chỉnh:

- Các cậu có suy nghĩ gì không?

- Ý cậu là sao? (Bin hỏi lại, vẫn không mở mắt, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc)

- Về việc lần này ý, bọn chúng có vẻ khá mạnh, có lẽ mạnh nhất trong số những bang chúng ta từng đụng độ, chắc chắn chúng còn chưa bỏ cuộc đâu.

- Có lẽ. (Bin mặt vẫn lạnh như lúc trước)

Im lặng... cả 3 chìm vào suy nghĩ. Không gian căn phòng phút chốc chìm trong tĩnh mịch.

" Từng ngày qua trong lòng anh vẫn như mơ

Một giấc mơ luôn có em trong vòng tay

Ngồi kề bên em cùng nhau..."

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên phá tan vẻ yên tĩnh đang hiện hữu... Bin nhanh chóng với tay lấy chiếc iphone trên bàn:

- Có việc gì. (lạnh như băng bắc cực)

[dạ bang chủ, có 1 cô gái muốn gặp bang chủ, đang ở ngoài này ạ, cô ta nói có quen bang chủ]

Tít. Không nghe gì thêm, Bin tắt máy hơi nhíu mày nhưng khuôn mặt vẫn chẳng ảm hơn chút nào.

- Có chuyện gì vậy? (Bun nhanh chóng hỏi)

- Không rõ, ra ngoài rồi biết.

Dứt lời, cả 3 cùng đứng dậy bước ra khỏi phòng. Tiếng nhạc sập sinh vẫn tiếp tục, quá ồn ào, tự nhiên hôm nay nó khiến Kan khó chịu, cậu ra hiệu tắt nhạc, bật đèn. Cả quán bar trong phút chốc trở về trạng thái yên lặng, tất cả hướng ánh nhìn về phía 3 chàng trai anh tuấn vừa mới bước ra. 1 tên cao cao gầy gầy bước lại, cúi đầu kính cẩn:

- Bang chủ.

- Được rồi, nói đi, cô ta đâu. (Bin lạnh lùng)

Tên đó lúm khúm lau mồ hôi trên trán, tay run run chỉ về phía chiếc bàn trong góc phải đằng kia. Không cần nghe thêm gì, 3 chàng lập tức sải bước tiến về phía ấy, mọi ánh mắt đều chăm chú dõi theo từng cử chỉ của 3 vị bang chủ.

Bước chân của Bin chậm dần rồi dừng hẳn lại, Kan và Bun cũng rơi vào trạng thái đơ toàn tập. Trước mắt họ là 1 cô bé mặc váy trắng thanh thoát, mái tóc rủ xuống che khuất nửa khuôn mặt trông có phần quyến rũ. Nó đang ngủ, đôi mắt khép nhẹ làm nổi lên 2 hàng mi dài cong vút, trên môi vẫn còn vương vẩn nụ cười dịu dàng, trông nó ngủ tựa như 1 thiên thần làm trái tim "nhiều kẻ" đập loạn nhịp.

Mất mấy giây để tiếp nhận và xử lý thông tin, cuối cùng Bin cũng nở 1 nụ cười âm áp và nhìn nó với ánh mắt cực kỳ triu mến. Biểu hiện ấy của Bin làm cả quán bar sốc nặng rồi rơi vào trạng thái thực vật, đặc biệt là các cô gái dường như chết đứng vì nụ cười và ánh mắt ấy, chỉ tiếc rằng điều đó không dành cho họ.

Lại nói về Kan và Bun, 2 chàng này giờ vẫn không hề nhúc nhích, mắt cứ dán chặt vào khuôn mặt đang say sưa ngủ của nó.

Quay lại bắt gặp trạng thái lơ lửng của 2 thằng bạn, Bin cười gian 1 cái rồi nhẹ nhàng bước lại cạnh nó. Cậu cúi xuống vòng tay bế nó lên theo kiểu "nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa" vì sợ làm nó tỉnh giấc. Sốc tập 2, tất cả không dám tin vào mắt mình, không dám tin đây là vị bang chủ nổi tiếng lạnh lùng của Thiên Long bang.

Bế nó trên tay, Bin cố tình đi xen vào giữa 2 thằng bạn đang đứng như trời trồng, đến lúc này, Kan và Bun mới giật mình thoát khỏi tình trạng mơ hồ. Cả 2 ngơ ngác rồi cũng lóng ngóng bước theo Bin. Bóng dáng 4 con người khuất hẳn sau cánh cửa dẫn vào phòng vip, mọi người ở đây chưa hết ngỡ ngàng vì chuyện vừa xảy ra thì bây giờ lại tiếp tục nhận thêm 1 cú sốc giữ dội hơn nữa. Nó... người đầu tiên không phải bang chủ, không phải phó bang mà vẫn được bước chân vào căn phòng đó, hơn nữa lại là con gái thì càng không thể tưởng tượng được. Hàng nghìn dấu hỏi to đùng đang mọc lên trên đầu họ, còn 3 tên lúc này dẫn nó về thì đang run lên cầm cập, cảm giác lạnh cả sống lưng, không biết số phận họ sẽ ra sao vào ngày mai đây.

* * * Đặt nó nằm xuống chiếc ghế sofa dài, Bin lấy áo khoác của mình cẩn thận đắp lên người nó và không quên mi nhẹ lên trán nó 1 cái theo kiểu chúc ngủ ngon. Hành động âu yếm ấy đồng thời khiến cả Kan và Bun ghen (tị), thậm chí có chút khó chịu dù 2 cậu đều biết rằng mình không có quyền như vậy, nhưng trái tim và lý trí thường rất thích đối đầu, và có vẻ nhịp đập trái tim lúc này mạnh hơn sự điều hòa của lý trí.

Kan cố tình ho lên 1 tiếng thật mạnh làm Bin phải quay đầu lại, tất nhiên là sẽ phải rời ánh mắt âu yếm khỏi người nó. Nhưng rất nhanh chóng, 1 ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu Bin, anh không thèm để ý đến thái độ của 2 thằng bạn mà tiếp tục ngồi xuống ngay sát mép ghế, bàn tay anh nắm lấy bàn tay nó thật chặt.

Lần này thì đến lượt Bun lên tiếng:

- Này, cậu có thể để yên cho cô ấy ngủ được không, sao cứ ở đó nhìn hoài vậy hả.

Bin cố nín cười, làm mặt lạnh rồi mới quay sang nhìn 2 thằng bạn đang "đằng đằng sát khí" nhìn mình từ này đến giờ, trả lời ngắn gọn:

- Tổ thích.

Khỏi phải nói cũng biết Kan và Bun sôi máu thế nào sau câu trả lời dửng dưng ấy. Nhưng cả 2 cũng chẳng biết làm gì hơn nữa nên đành hậm hực ngồi xuống 2 chiếc ghế đối diện.

Tự nhiên Bin phá lên cười sặc sụa làm 2 chàng ngơ ngác chẳng hiểu gì. Mất mấy phút để giải quyết xong tràng cười, cuối cùng Bin mới chịu lên tiếng:

- 2 cậu... ghen sao? (mặt gian)

Bị nói trúng tim đen, cả 2 giật mình lúng túng, mặt thì biến thành 1 rổ cà chua chín, Kan lắp bắp:

- Cậu... cậu nói linh tinh... gì thế?

- Phải đó... Bi là... người yêu cậu... bọn tớ sao có thể... (Bun cố gắng lắm mới có thể nói ra điều này)

Nhưng Bin chưa có ý định buông tha, anh làm mặt hình sự nhìn thẳng vào 2 thằng bạn như dò xét:

- Thật sao?

- Thật... thật. (khổ thân 2 chàng, tự nhiên mắc thêm cái tật nói lắp)

- Thôi về.

Bin bắt ngờ đối luôn đề tài, thấy vậy Kan và Bun đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

- Hôm nay bọn này sẽ về nhà cậu ngủ, dẫu sao mai cũng không phải học. (Kan đưa ra sáng kiến)

- Cũng được. (Bin nhanh chóng đồng ý)

- Thế còn bé Bi? (Bun hỏi lại)

Bin không trả lời mà nhẹ nhàng bế nó lên rồi đi thẳng ra cửa để lại sau lưng 2 dấu hỏi chấm to đùng.

1 chút về bang Thiên Long nhé

Thiên Long bang thành lập 2 năm trước, đó là lúc nó ra đi, cũng là lúc Bin lao vào các quán bar, các cuộc đánh đấm để cố gắng sống những ngày không có nó bên cạnh. Anh lạnh lùng, khá tàn nhẫn, đánh nhau giỏi nên thu phục được 1 số lượng đàn em không nhỏ chỉ trong thời gian vài tuần. Rồi Bin gặp Kan và Bun, 3 người trở thành bạn, lần đầu tiên Bin có bạn. Họ lập nên Thiên Long bang. Dù mới thành lập nhưng bang lại nổi lên nhanh chóng do 3 vị bang chủ rất tài giỏi và thông minh. Hiện giờ là 1 trong rất ít những bang có thế lực mạnh nhất khu vực, có thể nói là mạnh nhất nhưng cũng không ít bang phái đối đầu. Dù mạnh nhưng Thiên Long bang cũng như không 1 bang phái nào khác có khả năng thống nhất các bang phái hay đơn giản là trở thành bang đứng đầu cũng không được, vì 1 lý do... (sau này sẽ nhắc). Bang còn có 3 vị phó bang chủ nhưng ít khi lộ diện, thậm trí còn ít xuất hiện trong bang hơn cả 3 bang chủ nhà ta, họ cũng là những người duy nhất trong bang không xăm hình cánh thiên thần biểu tượng của bang, thay vào đó là hình 1 bông tuyết xăm từ trước. 3 bang chủ không ý kiến về việc này vì vốn dĩ 3 người họ cũng chỉ muốn giúp TL bang thôi chứ không có ý định ra nhập bang, vị trí phó bang chủ là do Bin tự đặt cho họ vì họ có rất nhiều công đối với bang.

22. Chương 22

Cả 4 người ngồi trên 1 chiếc xe hơi đời mới (tác giả không hiểu biết nhiều về xe nên không miêu tả nhiều), Bin cầm lái, nó vẫn ngủ ở ghế bên cạnh và đương nhiên 2 chàng hoàng tử còn lại đành ngậm ngùi ngồi sau.

Im lặng...

Về đến nhà, Bin vút chìa khóa cho Bun bảo mở cửa, Kan đi cất xe, còn anh thì lãnh nhiệm vụ cao cả là... bế nó.

Bế nó trên tay, Bin đi thẳng lên phòng (phòng nó), Kan và Bun nhìn theo khó hiểu.

Lát sau, thấy Bin "lò dò" đi xuống, Kan liền thắc mắc:

- Ê, không phải phòng đó là của em họ cậu, người mà cậu nói là thiên thần bé nhỏ gì đó sao? Tớ nhớ cậu từng bảo là ngoài cô bé ấy ra thì cậu không cho bất cứ ai vào căn phòng đó cơ mà.

- Thế cậu nghĩ vì sao tớ lại cho Bi vào? (Bin hỏi lại bằng giọng cực "đều")

- Không lẽ... (Bun nói nửa chừng) – Bi LÀ EM HỌ CẬU? (cả 2 đồng thanh hét lên)

- Đúng. (Bin gật đầu cái rụp)

RẦM

Cả Kan và Bun đổ ụp xuống đất ngay sau câu trả lời "nặng ký" của Bin. Sau vài phút để tiêu hóa hết thông tin, 2 chàng lồm cồm đứng dậy đưa mắt nhìn Bin "thân thiện" rồi bất chợt đồng thanh, chỉ 1 từ, 2 chữ, ngắn gọn:

- Giải thích!

Bin nuốt khan nhìn 2 thằng bạn "lột xác", chưa bao giờ thấy họ hình sự đến thế, như nhận thấy mức độ ảnh hưởng từ "tâm bão", Bin biết nếu không nhanh chóng giải thích thì không chừng có án mạng như chơi, cố tỏ ra thần nhiên hết sức có thể, giọng Bin đều đều:

- 2 cậu có cần phản ứng thái quá thế không? Tớ chưa 1 lần nói Bi là người yêu tớ, là do 2 cậu tự suy diễn ra thôi, còn việc Bi là em họ của tớ thì luôn là sự thật nên đâu có gì cần giải thích.

- Cậu... cậu được lắm. Cậu có biết là tớ phải khổ sở lắm không hả? Tớ mất ăn mất ngủ luôn đấy, chưa bao giờ Kan này phải dằn vặt nhiều như thế đâu nhé. Nếu biết Bi là em họ cậu thì tớ đã không phải...

- Làm sao? (Bin và Bun đồng thanh)

Kan đã vô tình không kiềm chế được tuôn ra 1 tràng mà không để ý có 2 đôi mắt đang mở căng hết cỡ nhìn mình. Lúc nhận ra mình lỡ miệng thì đã quá muộn, Kan lúng túng gãi đầu không biết nói như thế nào. Thấy thế, Bin cười gian cực:

- Cậu, thích con bé, đúng không? (nháy mắt, đá lông nheo)

- Ô...(Kan giật thót)

- Và cả cậu nữa, đúng không Bun? (quay ngoắt sang Bun)

- Ô... (rơi vào tình trạng tương tự Kan)

- Hahahahaha, 2 cậu... mắc cười quá đi... thật không ngờ nha... haha...

Bin nhìn về mặt ngơ ngác của 2 thằng bạn không nhịn nổi cười ha hả, vỗ bọc lạnh lùng 1 lần nữa bị phá vỡ.

Cười xong, Bin ngẩng đầu lên thì bắt gặp ngay 2 ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt. (hú hú... tg đi chuẩn bị bình chữa cháy)

- Êm hèm... thôi được rồi, 2 cậu làm ơn gỡ ngay cái bộ mặt ôn thần đấy xuống giùm đi, nói chuyện nghiêm túc nào. (mặt nghiêm túc hẳn)

- Ok, nói đi.

Kan và Bun nhìn về mặt nghiêm chỉnh của Bin cũng đành ngậm ngùi hạ hỏa. Sau đó là 1 màn "tâm sự" chân thật của 3 chàng hoàng tử, nội dung xoay quanh thiên thần bé nhỏ là nó. Bin bị 2 người kia ép "khai" ra hết tất tần tật những gì anh hiểu về nó. Rằng, ba nó là em ruột của ba Bin, ba mẹ nó mất vì tai nạn xe khi nó mới 2 tuổi, nó được ba Bin đưa về đây sống, từ đó nó và Bin cùng do 1 tay ** nuôi chăm sóc, năm cả 2 lên 7 tuổi ** nuôi phải về quê, Bin và nó không tìm người mới mà tự chăm sóc bản thân, đúng hơn là Bin chăm sóc nó, nó luôn được anh quan tâm bảo vệ hết sức, là người duy nhất được sở hữu nụ cười thật sự của Bin. Nó lúc nào cũng nhí nhảnh, hồn nhiên, rất thích quậy và có sở trường "móc hợm" người khác và biết cách giúp Bin cắt đuôi những cô nàng vệ tinh theo những cách rất pro. Bi có tâm hồn trong sáng và cực kỳ lương thiện, thích và thường xuyên đi làm từ thiện ở các cô nhi viện trong thành phố...Rồi chính Bin cũng không hiểu lý do vì sao mà năm gần 15 tuổi, nó đột ngột muốn 1 mình đi du học bên Mỹ(nói đến đây Bin khẽ thở dài). Và bây giờ nó trở về sau 2 năm rời xa Bin.

Sau khi Bin kể xong, cả 3 rơi vào trầm tư mất mấy phút. Tuy không được gặp Bi của trước kia nhưng Kan và Bun đều cảm nhận được Bi của bây giờ đang phải chịu đựng 1 điều gì đó, luôn tươi cười nhưng nụ cười dường như ẩn chứa 1 nét buồn nào đó mà không phải ai cũng có thể nhận ra. Hiện lên trong đầu họ lúc này chẳng có bất cứ thứ gì ngoài khuôn mặt và nụ cười của nó.

Cuối cùng, Kan và Bun quyết định cạnh tranh công bằng, dù ai có được trái tim của nó thì cũng nhất định phải làm nó hạnh phúc. Bin mỉm cười hài lòng nhìn 2 thằng bạn, anh còn không quên buông 1 câu đe dọa "nếu 1 trong 2 cậu làm bé Bi tổn thương thì dù có chết tớ cũng phải giết các cậu trước". Tất nhiên là cả 2 sẽ gạt đầu lia lịa vì chính họ cũng không bao giờ muốn nó chịu bất cứ tổn thương nào.

Kết thúc cuộc nói chuyện, họ leo lên phòng Bin ngủ, cả 3 phải ngủ chung phòng vì tất cả các phòng còn lại đều đã bị Bin biến thành phòng thể dục cả rồi. Nói là đi ngủ nhưng sự thật chẳng chàng nào ngủ được, nằm im lặng, nhắm mắt và suy nghĩ...

23. Chương 23

Sáng...

Ánh sáng le lói từ ô cửa sổ hắt vào phòng và bay nhảy trên khuôn mặt nó. Nó vươn vai, dụi dụi mắt như 1 chú mèo nhỏ hết sức đáng yêu, với tay lấy chiếc đồng hồ bên cạnh. Chắc... cũng đã gần 8 giờ rồi, vậy mà nó còn tưởng hôm nay có thể tự mình dậy sớm đi học mà không cần Bin gọi nữa chứ. Vậy là nó bị muộn học à? Ồ không, hôm nay chủ nhật, đó là lí do vì sao Bin không gọi nó dậy Mà khoan đã... sao nó lại ở nhà nhỉ?... nó nhớ hôm qua nó đến quán bar... ngồi chờ Bin... sau đó... chẳng nhớ gì nữa. A, chắc chắn Bin đã đưa nó về. Nó mỉm cười theo kiểu ngổ ngáo, nó tự phục mình quá đi mất, sao lại có thể ngủ cả ở đó không biết nữa. Nhưng thôi, tính nó là vậy rồi, còn bây giờ phải đi làm VSCN trước đã, có lẽ Bin đã làm đồ ăn sáng và chờ nó xuống ăn.

Cùng lúc đó, dưới phòng ăn, 3 chàng hoàng tử đang ngồi sẵn để chờ nó trên chiếc bàn ăn dài khoảng 2m. Bin ngồi 1 mình 1 bên, quay lưng lại phía cầu thang dẫn lên tầng, 1 chiếc ghế trống bên cạnh đương nhiên sẽ dành cho nó. Kan và Bun ngồi cạnh nhau, đối diện với Bin. Họ nói chuyện linh tinh suốt từ sáng sớm đến giờ để giết thời gian trong lúc chờ nó xuống. Trong đầu Bin bỗng dưng nảy ra 1 ý tưởng:

- Này, 2 cậu nghĩ sao nếu hôm nay chúng ta cùng dẫn Bi đi chơi, lâu rồi tớ và Bi cũng chưa được cùng nhau đi đâu chơi cả... này... này... 2 cậu có nghe tớ nói không hả... ê...

Bin giờ tay khua khua trước mặt 2 thằng bạn vì thấy mặt họ cứ đơ ra như tượng, mắt mở to nhìn sang phía Bin nhưng hình như lại chẳng thêm để ý đến lời anh nói chút nào cả. Không biết 2 tên này ăn nhầm cái gì hay sáng ra quên chưa uống thuốc nữa (thuốc gì đây trời).

Chợt Bin nhận thấy trên mũi 2 thằng bạn bắt đầu rơm rớm thứ chất lỏng màu đỏ (ặc), là máu. Như nhận ra điều gì đó bất thường anh liền quay lại đằng sau... 1...2...3 giây sau Bin cũng kịp hiểu ra nguyên nhân làm 2 thằng bạn của anh rơi vào trạng thái thất thần như vậy.

Thì ra là vì nó, nó đang bước từ trên cầu thang xuống, nhẹ nhàng, chậm rãi. Nhưng như thế thôi thì đã không có gì để nói, mà quan trọng là nó đang mặc trên người mỗi chiếc áo sơ mi nam màu trắng rộng thùng thình, dài đến ngang đùi (cái này là của Bin đấy), để lộ đôi chân dài trắng dã man (thế tóm lại là trắng hay là dã man???) không chút tì vết, nó đang nghiêng đầu dùng chiếc khăn nhẹ nhàng lau mái tóc vẫn còn ướt, trông nó lúc này chỉ có 1 từ để diễn tả "quyến rũ", phải nói là vô cùng quyến rũ. Nhìn cảnh này quả thật ít đứa con trai nào chịu nổi (hix), cũng may Bin là anh họ nó với lại cũng khá quen với việc này rồi nếu không có lẽ anh cũng rơi vào trạng thái giống Kan và Bun luôn ý chứ.

Bước đến những bậc thang cuối cùng nó mới ngẩng đầu lên, hơi ngạc nhiên khi thấy có cả Kan và Bun nhưng lại không chú ý lắm đến sự "bất thường" của họ:

- Ô... sao 2 cậu lại ở đây? (vừa nói vẫn vừa bước, lại cúi đầu tiếp tục lau mái tóc của mình)

Bin lắc đầu cười khỏ vì sự hồn nhiên quá thể của nó, anh nhanh chóng đẩy ghế đứng dậy đi về phía nó, giọng nhẹ nhàng:

- Bi, em lên thay đồ trước đi rồi xuống ăn sáng, sau đó chúng ta đi chơi luôn.

- Yeah! Đi chơi hả, xong liền, hí hí.

VỪ... VÈO...

Không cần nói gì thêm, mắt nó sáng rực rồi vung tay vút tung cái khăn xuống sàn, quay đầu lao vút lên phòng với tốc độ tên lửa.

Bin bó tay không biết làm gì hơn với cô em quá vô tư này, thật không biết nên vui hay nên buồn đây, chỉ khổ thân cho 2 tên kia, đến giờ vẫn còn chưa "tĩnh" nữa, máu mũi chảy thành dòng rồi mà cũng không phản ứng gì (eo ơi, khiếp quá 2 cái anh này)

Bin lạnh lùng đi vòng ra sau 2 thằng bạn và BỤP, 2 bàn tay anh cùng lúc "hạ cách" xuống tấm lưng của 2 chàng làm họ giật mình (đúng ý Bin rồi) quay lại nhìn Bin ngơ ngác, rồi cả 2 đưa mắt nhìn nhau

- Cậu... cậu...

Cả 2 lại hoảng hốt chỉ tay vào mặt nhau mà lắp bắp, rồi dần dần đưa tay lên mũi mình vì cảm giác thấy hơi lạnh lạnh ướt ướt ở mũi.

- AAAAAAA, máu... máu... Bin, cậu đánh bọn tớ chảy cả máu vậy hả, sao cậu nỡ làm thế hả Bin, huhu, không biết đâu, máu của tớ là vàng là ngọc, bắt đền cậu đấy, mau mua đồ tắm bổ cho tớ để bù lại máu dê, mau, mau, huhu (ặc ặc)

Bun tự nhiên bù lu bù loa lên, lại còn sụt sịt khóc nữa chứ, thật không thể hình dung ra cái tên này trẻ con đến mức nào nữa. Kan ngơ ngác nhìn biểu hiện của Bun rồi lại ngược nhìn Bin chờ đợi lời giải thích (tg: ôi lạy chúa, 2 chàng hoàng tử của ta mất trí lun rồi). Bin thấy mình không đứng lại bị vu oan, thoát đầu tức nghẹn ngào không nói nên lời, sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh băng hét hết công suất:

- Cậu có thôi không hả???

Im thin thít...

Bin tiếp tục, lần này nhẹ nhàng hơn tí:

- Còn không phải 2 cậu mãi ngắm bé Bi đến rớt cả mắt nên mới bị thế hả? Đã vậy giờ còn ngơ ngác gì chứ.

1 giây... 2 giây... 3 giây... ký ức ủa về (nói ký ức thì hơi không đúng, vừa mới vài phút, nhưng mà với 2 cái tên trên trời này thì cứ tạm cho là thế), cả 2 hiểu ra vấn đề, què độ, cúi gằm mặt xuống bàn cố che dấu khuôn mặt đang chín dần của mình. Thấy vậy Bin cũng không nỡ động chạm thêm nữa, anh thản nhiên đi sang bên ngồi vào chỗ của mình.

Một lát sau, nó hí hửng chạy xuống, tất nhiên là đã thay đồ rồi. Hôm nay nó lại vận 1 chiếc váy trắng (sao toàn trắng vậy trời), chân váy suôn dài gần đến mắt cá chân, phần eo thắt đai lụa đính đá lấp lánh nổi bật, phần trên ôm sát cơ thể để lộ chiếc cổ cao và bờ vai trắng ngần. Nó cột tóc lên cao tạo ra phong cách năng động nhí nhảnh.

Kan và Bun còn đang ngại nên chưa dám ngược lên nhìn nó, vậy là cứ cầm cùi "thưởng thức" phần bánh của mình. Nó kéo ghế ngồi xuống, vừa ăn ngon lành vừa huyền thuyên đủ thứ với Bin. Nào là kể lại chuyện tối qua nó gặp 3 tên kia, nó thấy chúng có hình xăm thiên thần giống Bin nên đoán là đàn em của Bin, rồi hỏi Bin sau đó thì thế nào, sao Kan và Bun lại ở đây sớm vậy bala...bala...Bin cũng nhiệt tình không kém giải thích với nó mọi chuyện (chả biết lạnh chỗ nào nữa đây), chỉ có 2 con người đang ngồi phía đối diện là im như tờ. Nó thấy lạ:

- Ê, 2 cậu sao thế, sao không nói gì?

- A à... không có gì, hi hi. (Bun cười gượng)

Dù vẫn thấy có gì đó "không bình thường" nhưng thôi nó cũng đành lơ đi vậy, lại tiếp tục tập chung giải quyết nốt phần bánh mì và trứng ốp la của mình.

* * * " Kan ơi là Kan, mày bị sao vậy nè? Không phải mày cao ngạo lắm sao, sao hôm nay lại như con rùa thế này? Không được, nhất định không được, bé Bi mà biết mình ngại nhất định sẽ chọn mình chết cho coi, còn đâu là hình tượng nữa. E hèm... phải lấy lại phong độ ngay mới được."

Nghĩ thế, Kan cố hít 1 hơi thật sâu, từ từ ngẩng mặt lên " bình tĩnh nào, cố gắng lên Kan":

- Này, con chuột mỏ nhọn (tên này láo, dám gọi bé Bi dễ thương của ta là chuột à, lại còn mỏ nhọn nữa chứ, hừ), sao cậu lè mề thế hả, làm bọn tớ đợi dài cổ biết không hả. (Kan nói 1 cách "tự nhiên" hết mức có thể)

2 chàng còn lại khá ngạc nhiên với cách thể hiện của Kan nhưng rồi cũng nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Nó ngừng ăn, ngược lên nhìn Kan, ánh mắt long lanh chớp chớp, môi nở nụ cười nhẹ dễ thương hết mức, 1 lần nữa lại làm 2 cái não bộ đối diện đình công. Kan và Bun khóc ròng trong bụng "chết tiệt, cái con nhỏ này, không biết mình đang khổ sở thế nào sao mà còn..." (her her, thì bé Bi không biết thật chứ bộ).

- ồ, thì ra cậu có khả năng nói chuyện hả? Chắc chắc, vậy mà nãy giờ tớ tưởng đâu cậu bị câm chứ.

Hoan hô, bé Bi lại bắt đầu "móc họng" Kan rồi đấy, 2 anh chị này cứ vậy hoài.

Chợt Kan giật mình nhận ra mình vừa bị nó "đá đểu", cậu "hùng hổ" đáp trả:

- cậu dám nói tớ câm?

- Chứ sao, ai bảo cậu im re nãy giờ? (nó)

- Thế cứ không nói là câm à? (Kan)
- Có thể. (nó thản nhiên)
- Cậu... cậu... (Kan tức nghẹn họng)
- Cậu sao? Gọi cậu có việc gì không con. (nó nói giọng trêu tức)
- Á tớ điên với cậu mất thôi. (Kan vò đầu bứt tóc)

Nó lập tức quay sang giục Bin tới tấp:

- Bin, Bin, mau mau, gọi xe... nhanh
- Bin ngơ ngác chả hiểu gì. Cả Kan và Bun cũng đồng thời nhìn nó nhăn mặt khó hiểu. Nó cố nén cười:
- Trời ơi, sao anh còn không mau gọi xe, nhanh lên. (vẻ mặt hốt hoảng)
- Gì? Gì... vậy? (Bin lắp bắp)
- Nhanh, gọi xe... đưa Kan vào bệnh viện.
- Bệnh viện gì chứ? (lại ngơ ngác)
- Bệnh viện thần kinh chứ còn gì. Hahahaha.

Nói xong nó gục mặt xuống bàn cười rũ rượi (kiểu này còn giống ... hơn nè), để lại ngay đấy là 2 khuôn mặt đỏ bừng vì cố bụm miệng nín cười và 1 khuôn mặt đỏ bừng vì tức, hỏa khí bốc lên ngùn ngụt mà không biết phải làm thế nào để hạ nó xuống (thật là khổ mà). Không khí từ đó cũng bớt ngại ngùng hơn hẳn.

Tác giả xin lưu ý 1 chút nha: bắt đầu từ bây giờ Bin sẽ không hoàn toàn là con người lạnh lùng nữa, cụ thể là khi có mấy đứa chúng nó thôi thì Bin sẽ rất ấm áp, vui vẻ, còn đối với 1 số người khác thì vẫn lạnh như thường.

Hơn 30 phút sau.

- Bi à, Bi ơi... không phải nói là đi chơi sao, chúng ta đến đây làm gì ạ?
- Bun nắm tay nó lắc lắc điệu bộ rất baby(thật là biết lợi dụng) vừa chỉ lên tấm biển màu xanh lá đề dòng chữ " CÔ NHI VIỆN THÁI BẢO".
- Thì đến đây chơi chứ sao, bộ không thích hả?
- A... không, thích, thích chứ. (Bun phun luôn 1 chặp)
- Tốt. (nó gật gù tỏ ý hài lòng, chỉ thiếu mỗi cái là xoa đầu Bun nữa thôi)
- ồ, không ngờ con chuột mỏ nhọn mà cũng biết thương người cơ đấy, còn đến cô nhi viện làm từ thiện nữa chứ. (Kan lại bắt đầu dõ giọng châm chọc nó)
- ầy, cảm ơn quá khen, cậu cứ khen hoài làm tớ ngại. (Bi giả vờ cúi mặt e thẹn, nom cứ như thật)
- thôi, cậu không phải ngại đâu, tớ khen đủ thôi chứ không có quá mà. (xiên xỏ đây mà)
- Hê, nhưng mà tớ là người biết ngại chứ đâu như "ai đó" mất hết dây thần kinh ngại rùi á, phải không Kan? (giọng chị này đều cực)
- Cậu... thôi bỏ đi, không chấp con nít. (có chấp nổi không đây)
- Hơ, thế mà có người đến "con nít" cũng chấp không nổi nha, thật thua xa con nít mà.
- Cậu dám nói tớ thua con nít hả?
- Không hề, tớ đâu nhắc tên cậu, là tự cậu có tật giật mình đấy nhé.
- Cậu... được lắm.
- Được từ bé, khỏi khen. Haha... (eo ơi, con gái mà cười ghê quá đi, chẳng ý tứ gì)

Kan biết không nói lại nó nên đành ngậm cục tức nuốt ngược vào bụng "quân tử trả thù 10 năm chưa muộn cơ mà, đợi lúc cậu làm vợ tớ, tớ sẽ cho cậu biết tay, hehe...". (ba má ơi, anh này đu cột điện ghê quá)

KéTsssssss...

Một chiếc ô tô đen bóng dừng sát ngay chỗ bọn nó, từ trong xe, cô gái với mái tóc hung đỏ buông thả tự nhiên nhẹ nhàng bước ra. Đôi giày thể thao trắng, quần zin trắng và cả chiếc áo pull cũng trắng nốt (ảnh hưởng từ ai đó) làm nổi bật lên phong cách năng động và cá tính. Trông thấy Yến, 3 chàng tỏ ra rất ngạc nhiên vì sự có mặt đột xuất của nhỏ, còn nó thì lon ton lao ngay lại chỗ con bạn mà ríu rít:

- Bà làm gì mà giờ mới tới hả? Tụi này chờ bà sắp thành "hòn vọng bạn" rồi đây nè.
- Còn không phải tại bà cả sao, nhẩn gấp vậy ai chuẩn bị cho kịp chứ. (Yến chu môi giận dỗi)
- Hì hì, sò rí ná, tại tui quên mất. Thế đồ đâu?
- Trong xe đó.
- Ồ, này 2 cậu kia, còn đứng đó nhìn hả? Lại mang đồ ra đi chứ, con trai gì mà...

Tự nhiên nó quay lại "quát" lớn làm Kan và Bun giật cả mình lật đật chạy lại khuôn đồng đồ ra như người máy. Xong xuôi, tất cả kéo nhau vào bên trong, nó, Yến và Bin thản nhiên đi trước mặc 2 chàng còn lại chật vật với đồng đồ lĩnh kinh đằng sau, khoảng trên dưới chục túi chứ không ít. Ấy vậy mà Kan và Bun cũng phải ngậm ngùi khuôn vác chứ không dám ý kiến ý cò gì vì sợ nó... giận (haha, đại gái quá 2 anh ơi).

Cô nhi viện này cũng không lớn lắm nhưng lại rất đẹp, 1 vẻ đẹp xanh tươi của tự nhiên. Toàn bộ khuôn viên đều rợp bóng cây, hầu hết đều là những cây địa lan xanh mướt, 1 vài cây tùng và dừa cảnh. Trước mắt chúng nó bây giờ là khu lớp học của viện, 1 dãy gồm 5 phòng cấp 4 chạy thẳng, mái ngói đỏ và tường vôi trắng giờ đã phủ rêu xanh, trông có vẻ cổ kính. Cô nhi viện này được thành lập từ rất lâu và cũng là nơi nó thường đến ngày trước. Nhìn bọn trẻ đang nô đùa tíu tít như những thiên sứ nhỏ lòng nó chợt bình yên lạ.

Vừa thấy bọn nó, lũ trẻ liền ủa ra vây quanh í ới gọi tên nó. Kan và Bun thắc mắc tại sao những đứa nhóc ấy lại biết tên nó thì nhanh chóng nhận được lời giải thích từ Bin rằng: đây là cô nhi viện ngày xưa nó hay đến, nó và lũ trẻ rất thân thiết nên nhiều đứa có lẽ vẫn nhớ nó.

Nó nhanh chóng lôi mấy túi đồ đến và mở ra chia cho bọn trẻ ấy, toàn là sách vở, quần áo cùng 1 ít đồ chơi. Những nụ cười hạnh phúc và thơ ngây hiện hữu trên những gương mặt non nớt kia làm tim nó ấm lại. Nhìn bọn trẻ, nó cười, nụ cười trong sáng thánh thiện của 1 thiên thần.

Sau khi trò chuyện vui vẻ với bọn nó 1 lúc thì lũ trẻ vào học, nó rủ mọi người ra khu phía sau chơi. Có lẽ đó là 1 trong những nơi mà nó yêu thích nhất. Khu vườn toàn rau xanh và hoa huệ, dường như không có gì thay đổi so với trước đây, rau và hoa chắc chắn đã được trồng mới nhưng cách phân bố vị trí và những loài rau, loài hoa thì vẫn vậy. Nó nhớ lắm, vì chính tay nó và Long đã cùng nhau trồng những khóm huệ trắng xuống đây mà. Yến chợt nhận ra trên khuôn mặt nó thoáng nét thay đổi thì lập tức hiểu ra nó đang nghĩ gì, nhỏ khe thở dài. Rồi như bắt được vàng, nhỏ reo lên thích thú:

- A, kia có phải cỏ ba lá không vậy? (vừa nói vừa hí hửng chạy lại khoảng đất đằng trước)

1 giây, chỉ 1 giây thôi, trái tim Bin chợt xao động khi nhìn thấy dáng vẻ hồn nhiên của nhỏ, nhưng rồi anh lại cố tình gạt sự thay đổi ấy sang 1 bên với lí do: thiên thần của anh chưa tìm thấy hạnh phúc.

Tiếng của nhỏ làm nó giật mình thoát khỏi mớ kí ức đẹp đẽ của mình, nhanh chóng chạy lại chỗ nhỏ và ngồi xuống cạnh đám cỏ xanh tươi ấy. Hai đứa bắt đầu huyền thuyên về cái sự tích cỏ 3 lá, rồi vạch vạch trong đám cỏ ấy để tìm cho kì được 1 nhánh có 4 lá.

3 chàng trai nhìn theo mỉm cười. Giây phút ấy, chẳng có bất cứ sự lạnh lùng, cao ngạo hay trẻ con nào hiện lên trong họ nữa, thay vào đó chỉ là 2 chữ "ấm áp".

Lúc về, trên xe nó cứ cười hoài không ngớt, hôm nay nó thật sự rất vui và thoải mái, có lẽ lâu rồi nó không có được cảm giác yên bình và thân quen như vậy. Nỗi buồn trong đôi mắt nó dường như đã mờ dần, dù chưa hề biến mất nhưng như vậy cũng đủ để 4 con người đang yêu thương nó ngập tràn hi vọng, hi vọng sẽ có 1 ngày họ tìm lại được cô bé của ngày xưa không âu lo không phiền muộn.

* * * Hôm sau, dưới căng-tin trường, chỉ có nó và Yến đang ngồi ăn vui vẻ vì 3 người kia vừa mới chạy đi đâu đó do có người gọi.

RẦM

Chiếc bàn 2 đứa đang ngồi bị đập mạnh 1 cái không thương tiếc. Cả 2 ngược lên nhìn, không biết từ lúc nào mà 1 đám "lâu la" đã bu quanh chúng nó, đáng chú ý là 5 tên tóc xanh tóc đỏ, mặt mày nhằng nháo không hiểu từ đâu chui ra đang nhìn chúng nó khinh khỉnh và 1 trong số đó chắc chắn là kẻ đã đập cái bàn tội nghiệp. Cũng không khó để nhận ra rằng người cầm đầu bọn chúng là Ly, con nhỏ đứng ưỡn ẹo mặt vênh lên trời.

Yến tức giận đứng lên nhìn con Ly chăm chăm rồi nhỏ hét lớn:

- Làm cái quái gì vậy hả? Muốn gì?

- Ồ, mày hỏi tao muốn gì à? Đơn giản thôi, chỉ cần con ranh này quỳ xuống xin lỗi tao là được. (chỉ tay vào nó)

Thì ra là con nhỏ Ly đem người đến để "xử" nó cái vụ làm nhỏ bị phạt đây mà. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên vì nó vốn đã đoán được chắc chắn nhỏ không chịu để yên chuyện đó đâu. Nó vẫn tỏ ra hết sức bình tĩnh, đứng dậy kéo tay Yến và bước đi coi như con nhỏ và lũ kia không hề tồn tại. Con nhỏ thấy phản ứng thờ ơ của nó thì lúc đầu khá bất ngờ nên không kịp giữ nó lại, ngay sau đó nhỏ vô cùng tức tối, mặt tối sầm lại, giọng chua như khế:

- con kia, mày dám lơ tao hả, tao đang nói chuyện với mày đấy.

Nó bất đắc dĩ quay lại, giọng đều đều:

- xin lỗi nhưng tôi nghĩ mình không có lí do gì để phải nói chuyện với Ly cả.

Xong, nó lại tiếp tục bước 1 cách thản nhiên, không quan tâm nhỏ làm gì ở đằng sau.

- Mày nghĩ mày là cái gì hả con ranh, mày thử bước thêm 1 bước nữa xem, đồ rẻ rách, đồ trẻ mồ côi, đồ không cha không mẹ. (đùng ngạc nhiên khi nhỏ biết chuyện nó mồ côi nhé, vì có người đã điều tra thông tin về nó trong hồ sơ học bạ rồi nói cho nhỏ biết)

Bước chân nó khựng lại, 1 cảm giác le lói trong lòng. Bàn tay nó bắt đầu siết chặt, Yến nhận rõ điều đó vì nó đang nắm tay nhỏ, và chính nhỏ cũng hiểu câu nói kia của Ly tác động đến nó như thế nào. Nỗi đau mất đi cả cha và mẹ nó đã cố chôn sâu để vui vẻ sống, vì nó tin rằng ba mẹ nó trên trời nhất định sẽ hi vọng nó sống thật tốt. Chẳng tự ti gì khi không có ba mẹ ở bên như bao người khác, nhưng nó không bao giờ chấp nhận có ai mang chuyện đó ra để chế nhạo, để chà đạp nó. Dù chưa 1 lần biết mặt ba mẹ như thế nào nhưng trong tim nó họ luôn còn sống.

Thấy nó đứng lại, Ly nhếch môi cười đêu rồi nhỏ tiếp tục:

- Sao, tao nói đúng quá phải không? Một con bé hèn mọn như mày lấy tư cách gì mà đến gần 3 hot boy trường này chứ. Mày không cha không mẹ, mày có gì tốt đẹp đâu chứ.

Nó xoay người lại nhìn thẳng vào Ly, không phải ánh mắt tức giận, không phải thù hận mà ánh mắt đường như đau đớn pha chút gì đó như van xin. Phải rồi, nó muốn xin nhỏ dừng lại, xin nhỏ đừng tiếp tục chạm vào nỗi đau của nó nữa. Nếu còn tiếp tục nó không biết mình có thể giữ bình tĩnh được thêm giây phút nào nữa không.

Yến nhìn nó đầy lo lắng, nhỏ sợ, sợ điều đó sẽ xảy ra, và nếu thật sự xảy ra thì nhỏ sẽ không biết phải làm thế nào để ngăn nó lại cả bởi nhỏ không phải là người có khả năng làm điều đó. Chính vì vậy, hơn ai hết nhỏ càng hi vọng Ly sẽ dừng lại.

Nhưng, Ly dường như chẳng hiểu được nỗi đau của nó, thậm chí nhìn nó như vậy nhỏ còn thấy rất hả hê. Theo kiểu "thừa thắng xông lên" Ly tiến lại gần nó, đứng ngay trước mặt nó và tiếp tục giọng nói đầy khinh bỉ của mình:

- Mày không thấy mày rất trơ chèn sao hả? Mày lấy việc mày mồ côi ra để lợi dụng lòng thương hại của các anh ấy đúng không? Thật không biết xấu hổ, đã vậy hôm nay tao sẽ dạy ày 1 bài học.

CHÁT! Tiếng bập tể vang lên ngay sau lời nhỏ, má trái nó hằn đỏ năm ngón tay của Ly.

Yến giật mình hoảng hốt. Rốt cuộc điều mà nhỏ lo sợ đã xảy ra. Bàn tay nó xiết chặt hơn, cơ thể bắt đầu run lên và nước mắt lăn dài trên gò má đã đỏ bừng. Dồn nén, tất cả đã đến giới hạn, nó đã thật sự mất bình tĩnh. Điều này đối với người khác có lẽ không có gì nghiêm trọng, mất bình tĩnh hay tức giận thì sẽ lao vào đánh lại nhỏ Ly rồi tất cả sẽ trở lại bình thường. Nhưng nó thì khác, nó sẽ không bao giờ làm vậy, đó mới là điều khiến Yến hoảng sợ. Nhỏ vội vàng buông tay nó ra và hét vào mặt Ly:

- Cô nói đủ chưa? Nếu Nhi có chuyện gì thì tôi nhất định không để cô yên đâu.

Nói rồi nhỏ lập tức quay lại nhìn nó không bỏ sót bất kì sự chuyển biến nào trên khuôn mặt nó. Cái tát ấy chính là chắc xức tác mạnh mẽ nhất cho sự kìm nén này giờ của nó. Vì sao ư? Vì khuôn mặt chính là thứ mà nó vô cùng coi trọng, bởi điều duy nhất nó biết về mẹ là khuôn mặt rất giống nó, Ly tát vào mặt nó thì cũng chính là nhỏ đã tát vào người mẹ đã mất mà nó vô cùng yêu thương kính trọng. Càng ngày nó càng run lên mạnh hơn, ánh mắt nâu vốn có đang chuyển dần sang màu lam dịu nhẹ, đó là biểu hiện của nó mỗi lần quá tức giận và kìm nén cơn giận đó lại. Nếu cứ như vậy, nhất định nó sẽ không ổn.

- Bi, bà bình tĩnh lại đi, hức... làm ơn... làm ơn... bình tĩnh, xin... xin bà... bình tĩnh đi... hức...

Yến cũng không còn bình tĩnh được nữa, nhỏ nói trong tiếng khóc, giọng nghẹn ngào. Nhỏ không biết làm gì khác, thậm chí không dám nắm tay hay chạm vào người nó vì càng làm vậy thì tình hình sẽ càng tồi tệ hơn. Nó đưa tay lên ngực trái bóp chặt trái tim mình rồi từ từ khụy gối xuống. Tất cả này giờ vẫn đứng nhìn biểu hiện của nó, ngoài Yến ra thì không 1 ai hiểu điều gì đang xảy ra, họ cứ đứng nhìn nó trân trân, không một lời bàn tán, im lặng đến đáng sợ.

- Có chuyện gì... Bi, EM LÀM SAO VẬY?

Là Bin, ngay sau anh là Kan và Bun, 3 người hốt hoảng khi trông thấy bộ dạng của nó lúc này. Bin vội vàng lao lại nhưng bước chân anh nhanh chóng bị Yến giữ lại, nhỏ khóc nức lên, cố gắng nói từng chữ:

- Đừng... đừng động vào... Bi, làm... ơn, nghĩ cách... gì đi, nếu không Bi... sẽ... bị thương mất... hức

Cả 3 bất động chưa kịp hiểu hết những gì Yến nói. Họ chưa bao giờ thấy biểu hiện của nó và nhỏ như vậy. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Bi đang khóc sao, người cô bé run lên, nhưng tại sao Yến lại không cho họ lại gần nó? Cái gì mà nghĩ cách? Tại sao lại bị thương gì đó, rõ ràng nhìn nó không giống bị thương mà? Những câu hỏi ấy xuất hiện dày đặc trong tâm trí họ và trái tim thì đang bị bóp nghẹt.

Yến cố gắng lấy lại chút bình tĩnh còn sót lại, có lẽ nhỏ cần giải thích cho 3 người này hiểu hơn.

- Bi... bị kích động quá mạnh, mất kiểm soát vào bản thân, quá tức giận nhưng lại không muốn xả giận, cố kiềm chế để không làm tổn thương người khác... nhưng... sẽ làm hại đến... chính bản thân... vì.. Bi quá lương thiện... cô ấy... sẽ không thể chịu đựng thêm... hức... được nữa... nếu... tiếp tục... hức... càng an ủi... chạm vào... sẽ làm... cô ấy mất... kiểm soát hơn... hức hức

Giọng nhỏ lại nghẹn ngào, tất cả nghe xong thì đờ luôn, kể cả Ly cũng không ngoại lệ, mặt nhỏ bắt đầu tái đi. Mất 1 lúc sau, Bin mới lấy lại tinh thần nhưng vẫn vô cùng lo lắng:

- Vậy phải làm sao?

- Không... không biết... hức.

Thật sự, chính Yến cũng không biết phải làm thế nào để giúp nó lúc này. Bốn con người, bốn trái tim đang hướng về nó, đau, thật sự là rất đau, nhìn thiên thần bé nhỏ đang run rẩy, nhìn những giọt nước mắt mặn đắng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn kia họ không khỏi xót xa, nỗi đau còn lớn hơn chính họ bị thương nữa. Nỗi đau lại càng lớn hơn khi họ chỉ có thể đứng nhìn nó như vậy, bất lực, chưa bao giờ họ cảm thấy mình vô dụng đến thế.

- Tiểu Tuyết.

Chợt, 1 giọng nói nhẹ nhàng mà ầm ập vang lên. Tất cả quay đầu lại phía vừa phát ra tiếng nói ấy. Một chàng trai khá khôi ngô khoác trên mình nguyên bộ đồ trắng tinh, gương mặt vuông vức góc cạnh thoáng

nụ cười dịu dàng. Chàng trai đang tiến về phía nó, bước chân đều đặn chậm rãi khiến tất cả dường như nín thở dõi theo từng bước đi ấy. Gương mặt Yến bỗng nhiên giãn ra, nhỏ cất giọng nhẹ nhàng:

- Thiên Vũ.

Thiên Vũ lướt ánh mắt qua Yến rồi khẽ gật đầu tiếp tục bước đi. Mọi ánh mắt đổ dồn lên người anh, đơn giản vì anh là 1 kẻ lạ mặt và chẳng ai hiểu anh đang định làm gì (trừ Yến). Bin, Kan và Bun hình như không mấy thiện cảm với Vũ, có lẽ vì họ thấy Vũ đang đến gần thiên thần bé nhỏ của mình, họ đã định lao ra giữ anh chàng lại nhưng bị Yến ngăn cản. Ánh mắt nhỏ tràn ngập sự niềm tin vào người con trai kia khiến cả 3 cũng phần nào hi vọng.

Chỉ cách 2 bước chân nữa thôi, Thiên Vũ lại dịu dàng lên tiếng:

- Tiểu Tuyết Nghe thấy có người gọi mình với cái tên mà không phải ai cũng gọi ấy, nó từ từ ngẩng mặt lên. Vũ hình như hơi giật mình khi nhìn thấy đôi mắt của nó đã chuyển sang màu lam, anh sợ mình không thể làm được điều mà anh mong muốn. Hít 1 hơi thật sâu, Vũ ngồi xuống trước mặt nó, nhìn thẳng vào mắt nó, ánh nhìn ấm áp thiết tha.

Ánh mắt Vũ, ánh mắt thân quen, trong lúc nó đau khổ nhất nó cũng đã từng được đôi mắt ấy xoa dịu, có lẽ anh là người thứ 2 có khả năng làm điều này. Nó nhìn anh, nước mắt lại chảy ra nhiều hơn, rồi nó vòng tay ôm lấy anh, cái ôm rất chặt.

Tất cả dừng sờ trước hành động của nó, đặc biệt là 3 chàng nhà ta. Trong lòng họ có chút không thoải mái, tại sao nó lại ôm "chàng trai lạ" ấy? Bin chợt buồn vì cảm thấy trong lúc nó đau nhất, người nó cần lại không phải là anh. Còn đối với Kan và Bun, trái tim 2 người đang bị bóp nghẹt, vì ghen, vì phải chứng kiến người con gái mình yêu thương nằm gọn trong vòng tay vỗ về an ủi của người khác trong khi họ chẳng thể làm được điều đó.

Vũ cũng vòng tay ôm lấy nó, vỗ tẩm lưng bé nhỏ của nó, giọng anh dịu dàng:

- Tiểu Tuyết, bình tĩnh lại đi, bình tĩnh. Có anh đây rồi, anh nhất định sẽ bảo vệ em, Tiểu Tuyết đáng yêu ạ.

Nó ngừng khóc, đôi mắt dần dần chuyển về màu nâu êm dịu, người cũng bớt run hơn. Rồi nó nhắm mắt, gục hẳn xuống vai Vũ, nó đã ngất đi.

Yến thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, 3 chàng thì hốt hoảng lao ngay lại chỗ nó vì tưởng nó xảy ra chuyện gì rồi.

- Bi, em sao rồi, Bi, tỉnh lại, Bi, Bi.

- Yên tâm, cô bé ổn rồi. (Vũ từ tốn nói)

3 chàng nhìn Vũ nghi ngại, Yến hiểu họ đang nghĩ gì, nhỏ liền lên tiếng:

- Anh Thiên Vũ nói đúng đó, Bi như vậy là ổn rồi, chỉ là do mất quá nhiều sức nên tạm thời ngất đi thôi.

Nghe vậy, khuôn mặt họ bắt đầu giãn ra. Bin kéo nó ra khỏi người Vũ và bế nó đứng lên:

- Anh tên Thiên Vũ? cảm ơn.

Bin nói không mấy biểu cảm, rồi anh quay sang 2 thẳng bạn, lạnh giọng:

- Việc ở đây giao cho 2 cậu, xem chuyện gì đã xảy ra và 2 cậu biết cần làm gì chứ.

Cả 2 gật đầu, Bin quay người bước đi bế trên tay thiên thần bé nhỏ đã ngất lịm rồi, lòng anh xót xa vô cùng.

* * * Kan và Bun bây giờ mới có thể bình tĩnh trở lại, và điều họ quan tâm ngay lúc này là lí do nó trở nên như vậy. Ánh mắt cả 2 lúc này rất giống nhau, và giống Bin, lạnh lùng đến đáng sợ. Tất cả im lặng, không ai dám nhìn thẳng vào 2 đôi mắt vốn ngày thường rất đẹp và cuốn hút ấy. Họ chưa bao giờ nhìn thấy hay thậm chí là tưởng tượng đến có lúc ánh mắt 2 chàng hoàng tử "đáng yêu" này lại trở nên như vậy.

Nhỏ Ly bắt đầu run lên, và cả đám đàn em đằng sau cũng vậy.

- Chúng tôi chờ 30 giây để biết lí do. (giọng Kan lạnh lùng)

- Đừng làm mất thời gian. (Bun cũng lạnh không kém)

Im lặng. Nhỏ Ly run rẩy bước ra, mặt cúi gằm không dám ngược lên nhìn 2 chàng, giọng nhỏ lí nhí đầy sợ sệt:

- Là tại... mình, nhưng... mình... không biết... bạn ấy...lại... như vậy

- Cô đã làm gì? (Bun)

- Mình... chỉ.. chỉ nói mấy câu...

- Nhanh, chúng tôi không có kiên nhẫn đâu. (Kan bắt đầu nóng nảy)

- Thật ra... là... là...

- Nói. (Kan hét)

Ly giật mình, mặt trắng bệch, nhỏ sợ, ai chứ 3 hot boy mà nổi giận đến vậy thì nhỏ biết tầm nghiêm trọng của việc mình làm như thế nào rồi, không ai có thể cứu nhỏ dù có là 3 hot girl luôn đứng sau tiếp tay cho nhỏ.

- Đủ rồi. Không cần hỏi thêm gì đâu. 2 cậu cũng không cần phải làm gì cô ta cả, vì nếu như Bi muốn như vậy thì cô bé đã không phải kiềm chế nhiều đến thế. Chuyện này để Bi tự giải quyết đi.

Thiên Vũ bỗng lên tiếng, Kan và Bun quay lại nhìn anh thì nhận thêm được 1 cái gật đầu từ Yến, Kan bắt đầu hạ giọng:

- Chuyện này chưa xong được đâu.

Nói rồi Kan xoay người bỏ đi, Bun cũng nhanh chóng đi theo. Bóng dáng 2 người khuất xa, nhiều người đưa tay lên vuốt ngực, trong đó có Ly.

- Mọi người giải tán.

Yến nói to rồi cũng lôi Thiên Vũ đi luôn. Đám đông bắt đầu có những lời xì xào vang lên "trời ơi, tao hết hồn" kinh khủng thật" "không biết con nhỏ đó bị sao vậy?" "3 hotboy sao có vẻ quan tâm nhỏ đó quá vậy?" "chưa bao giờ thấy họ nổi giận kinh vậy đâu" "lần này có người chết chắc"...v.v...

5 phút sau tại sân sau trường...

Chát! 1 tiếng tát chói tai vang lên, ngay sau đó là những lời quát mắng:

- Đồ ngu, cô làm việc kiểu gì vậy hả, bảo chỉ cảnh cáo thôi sao lại làm cho con nhỏ thành ra như vậy. Bây giờ làm 3 cậu ấy nổi giận rồi thì tự đi mà giải quyết. (giọng 1 cô gái vô cùng tức giận)

- Xin lỗi, mình chỉ mắng nó vài câu, ai ngờ...

CHÁT! Lại 1 tiếng nữa vang lên:

- Mắng sao, cô mắng cái gì hả, mắng con nhỏ đó không cha không mẹ à? Cô có biết bọn này cũng là trẻ mồ côi từ nhỏ không hả? Đồ ngu. (giọng 1 cô gái khác cũng giận giữ không kém)

- Biến đi. (cô gái còn lại hét lên)

Ly sợ hãi vội vàng bỏ đi luôn. Còn lại 3 cô gái xinh đẹp đứng lại đó, không ai khác chính là 3 hot girl của trường.

- Giờ phải làm sao? (cô gái tóc vàng lên tiếng)

- Để từ từ tính. (cô tóc đen trả lời)

- Dù thế nào cũng không thể để 3 hot boy bị con nhỏ kia cướp mất(cô tóc ngắn)

- Đương nhiên, nhưng có lẽ chúng ta nên dùng chính tài năng của mình để buộc con nhỏ chấp nhận rời xa họ. (tóc đen)

- Vậy làm gì? (tóc vàng)
- Thách đấu.
- Tại sao phải làm vậy? (tóc ngắn)
- Vì con bé đó cũng mồ côi, giống chúng ta, chỉ có điều chúng ta may mắn hơn khi gặp được bạn ấy, được bạn ấy giúp đỡ nên mới được ba mẹ nuôi nhận. (tóc đen)
- Phải rồi, không biết bạn ấy bây giờ ra sao, đã 7 năm rồi còn gì. (tóc vàng)

Không ai bảo ai, cả 3 tự nhiên sờ lên sợi dây chuyền hình bông tuyết trên cổ mình.

.....

Cuộc nói chuyện của 3 cô gái kéo dài thêm mấy phút rồi họ cùng kéo nhau lên lớp, trong đầu vẫn là những kế hoạch sắp tới.

* * *

Trên chiếc ghế sofa tại phòng khách, Bin đang ngồi, lặng im, suy tư. Sau khi đưa nó về phòng nghỉ ngơi, anh vẫn không ngừng suy nghĩ về chuyện xảy ra khi này, lần đầu tiên anh thấy Bi như vậy, chẳng hiểu vì sao, điều đó khiến anh không thể nào ngừng trách bản thân mình vì đã không bảo vệ được nó. Hơn bao giờ hết, anh cảm nhận như mình chẳng hiểu gì về nó cả, điều gì khiến nó mất bình tĩnh đến vậy, và không lẽ mỗi lần tức giận nó sẽ có biểu hiện như thế sao? Anh không biết, vì từ nhỏ chưa bao giờ anh thấy nó tức giận vì 1 điều gì cả. Nhưng tại sao tên Thiên Vũ gì đó lại làm nó bình tâm lại được, hẳn có quan hệ gì với nó? Có lẽ Yến có thể cho anh câu trả lời.

"ngày xưa khi còn bên nhau sao không nói gì

Để giờ đây em yêu quay vội đi..."

- Gì vậy? (Bin nhanh chóng bắt máy)

[Bi sao rồi?] (là Kan)

- À, đang ngủ

[ừ, bọn tớ đang đến nhà cậu đây]

- ờ. Biết rồi

10 phút sau, Kan, Bun và Yến có mặt tại phòng khách nhà Bin.

Căn phòng khách rộng rãi, sáng sủa sơn độc 1 màu kem lạnh lẽo (giống phòng ăn), vài chậu cây cảnh đáng giá bạc tỉ được đặt sát các góc tường. Giữa căn phòng kê bộ bàn ghế khá đồ sộ làm từ gỗ quý đen bóng tạo nên vẻ sang trọng và nổi bật. Phía bên phải, gần cửa ra vào là nơi kê bộ bàn ghế sofa màu kem, cũng là nơi có 4 con người đang ngồi nhìn nhau này giờ. Không khí có vẻ không mấy thoải mái, bất chợt Yến lên tiếng:

- thôi được rồi, muốn biết gì thì các cậu hỏi đi, làm ơn đừng nhìn tớ bằng ánh mắt đó, nổi hết da gà.
- Tốt. (Bin có lẽ này giờ chỉ chờ câu nói này của Yến)
- Nhưng nói trước, tớ chỉ nói những gì có thể thôi, giờ thì hỏi đi.

Bin đặt nhẹ cốc cà phê xuống bàn, ngả người dựa lưng vào thành ghế khuôn mặt không chút biểu cảm, Kan và Bun cũng có tư thế tương tự làm Yến cảm thấy mình như sắp bị hỏi cung chứ không phải đang nói chuyện nữa.

- Vậy Ly đã làm gì Bi mà khiến cô ấy tức giận đến vậy? (Kan khởi động trước)
- Việc Bi rất yêu ba mẹ cậu hiểu chứ Bin? (Yến không trực tiếp trả lời mà nhìn Bin hỏi)
- Đương nhiên tớ biết. (Bin trả lời bình tĩnh)
- Và nó vô cùng quý trọng khuôn mặt? (Yến tiếp tục)

- Phải, vì ba tớ từng nói khuôn mặt Bi rất giống mẹ, như vậy... không lẽ... (Bin có vẻ đã phần nào đoán được nguyên nhân)

- Ly đã mắng nó mồm còi, không đủ tư cách đi cùng các cậu, và con nhỏ còn tát nó.

RẦM! Kan đập bàn đứng bật dậy, mặt đỏ bừng vì tức giận:

- Tớ sẽ giết chết con nhỏ đó.

- Cậu bình tĩnh nghe Yến kể hết đã. (Bun kéo Kan ngồi xuống)

- Có 1 điều, có lẽ các cậu không biết... mỗi khi Bi quá tức giận thì nó đều cố gắng kiềm chế và nếu thời gian quá lâu sẽ khiến cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, đặc biệt là tim.

- Sao tớ lại không hề biết điều này? (khuôn mặt Bin đã lạnh băng)

- Có lẽ vì khi ở bên cậu, Bi chưa bao giờ phải tức giận vì điều gì cả, nên cậu chưa nhìn thấy biểu hiện đó của nó.

- Vậy cậu thấy rồi? (Bin hơi chau mày) – Phải, mấy năm về trước.

- Vậy cái tên Thiên Vũ gì đó là ai, sao hán ta có thể... (haha, hình như đây mới là điều Kan quan tâm thì phải)

- Anh ấy là Trần Thiên Vũ, bạn của tớ và Bi và có lẽ là người thứ 2 có khả năng giúp Bi bình tâm trở lại, nhưng tốt hơn các cậu đừng hỏi tớ người thứ nhất là ai. (Yến như đọc được suy nghĩ của 3 người đối diện)

Dù rất muốn biết nhưng Yến đã nói vậy nên cả 3 cũng đành im lặng. Yến tiếp tục:

- Cũng đừng hỏi tại sao anh Thiên Vũ làm được điều đó vì chính tớ cũng không rõ. Nhưng có 1 điều có lẽ các cậu nên biết... Thiên Vũ... rất yêu Bi.

- YẾU?

Kan và Bun giật mình đồng thanh, nếu đó là sự thật thì 2 anh chàng này sẽ có 1 đối thủ vô cùng nặng kí rồi, vì anh ta cũng rất đẹp trai phong độ, đặc biệt là có khả năng khống chế cảm xúc của Bi_ điều mà có lẽ 2 cậu không làm được. Tất nhiên Yến hiểu 2 chàng này đang lo lắng điều gì, nhỏ mím cười tinh quái:

- Sao vậy? 2 cậu cần gì phản ứng mạnh thế?

- O... gì mà phản ứng mạnh chứ. (Bun đã bắt đầu đỏ mặt)

- Thôi, 2 cậu không cần giấu dẫu, tớ cũng đoán được rồi. Và tớ muốn nhắc nhở điều này, Bi sẽ không dễ dàng mở trái tim mình ra với ai đâu... kể cả 2 cậu, tuy nhiên tớ rất hi vọng 1 trong 2 người sẽ làm được điều đó. Theo tớ nghĩ chắc cả 3 người đều đã nhận ra điều gì đó trong ánh mắt và nụ cười của Bi đúng không, hãy xóa mờ nó, và nếu ai làm tổn thương đến cậu ấy thì dù là bất cứ ai tớ cũng không để yên đâu. (hơ hơ, lời "đe dọa" này hình như hơi giống của anh Bin nhà ta thì phải)

Kan và Bun nuốt từng lời châu ý ngọc của Yến vào mà chỉ còn biết gật gù hiểu ý. Bin này giờ chỉ im lặng nghe Yến nói, anh đang tự hỏi tại sao những việc quan trọng về nó như vậy mà anh lại không biết, là vì nó đã giấu anh hay vì chính bản thân anh đã không hiểu được cô em họ bé bỏng của mình, cô bé có lẽ lớn hơn nhiều so với suy nghĩ của anh, nó không đơn giản là 1 đứa trẻ vô tư nữa. Anh tự hứa với lòng sẽ chú ý đến nó nhiều hơn, sẽ cố gắng cảm nhận hết những gì nó trải qua và luôn bảo vệ cho nó dù bất cứ giá nào.

* * * Khẽ tựa mình, đầu vẫn còn hơi choáng váng, nó từ từ mở mắt, màu trắng quen thuộc của căn phòng yêu quý, vậy là nó đang ở nhà. Khẽ thở dài, có lẽ mọi người đã rất lo lắng cho nó, tệ thật, nó lúc nào cũng khiến những người yêu thương mình phải bận tâm rồi. Nó sực nhớ ra, Thiên Vũ, là anh ấy đã giúp nó, phải rồi, tại sao anh ấy lại nhận ra nó và tại sao lại có mặt ở đó? Thôi vậy, để hỏi sau. Liếc nhìn sang đồng hồ, 11h30pm, vậy là nó đã ngủ hơn 10 tiếng rồi còn gì, đang đêm thế này chắc Bin đang ngủ, ngày nay có lẽ anh đã rất mệt mỏi vì lo cho nó. Lật chăn ra khỏi người, chậm rãi bước xuống, nó cần uống chút nước, nhẹ nhàng để không làm Bin tỉnh giấc.

Nó với tay bật công tắc điện phòng khách.

TÁCH!. Cả căn phòng rộng lớn phút chốc tràn ngập ánh sáng. Chợt, nó giật mình, trên mấy chiếc ghế sofa đang có 3 "con heo" ngủ gục. Yển nằm gập người trên chiếc ghế dài, Kan và Bun thì ngồi tựa đầu vào 2 chiếc ghế đối diện, tư thế không thoải mái lắm thì phải (quá không thoải mái luôn ý chứ) nhưng có vẻ vẫn ngủ ngon lành càn đào. Thế còn Bin đâu nhỉ? A, kia rồi, phòng có thì không lên mà ngủ lại nằm dưới sàn nhà làm gì không biết, rõ thật là (ặc ặc, 4 anh chị kia mà biết suy nghĩ này của nó thì chắc đập đầu vào tường chết luôn quá, lo cho nó nên không muốn đi ngủ đấy chứ). Nó quay lên phòng, lòi trong tủ ra 4 cái chăn mỏng rồi nhanh chóng trở xuống phòng khách. Sau khi đắp chăn cẩn thận cho từng người, an tâm là không làm họ thức dậy, nó lại nhẹ nhàng mở tủ lạnh lấy 1 lon coca rồi đi lên ban công.

Bầu trời đêm nay tĩnh mịch quá, không có trăng, cũng chẳng có lấy ngôi sao nào, hoàn toàn một màu đen huyền bí. Sương đêm giăng đầy khắp không gian, dù không nhìn thấy nhưng nó có thể cảm nhận được qua cái lạnh đang xuyên qua lớp áo mỏng thấm vào làn da.

Đứng tựa vào lan can, nó hít 1 hơi thật dài, luồng hơi lạnh chảy vào mũi len lỏi xuống họng rồi chạy đến tận tim, hình như không chỉ có cái lạnh của sương đêm. Ngược lên nhìn bầu trời, tràn vào đáy mắt màu đen u ám, có lẽ hôm nay ba mẹ và cả Long ca đều bận nên không có thời gian đến đây thăm nó. Đôi mắt nó trùng xuống, buồn thật, ngay lúc này đây nó cảm thấy mình thật yếu đuối, giá như có ai đó bên cạnh, có ai đó cho nó mượn bờ vai, dù chỉ một chút thôi, nó sẽ biết ơn lắm lắm.

Bất chợt, nó cảm nhận được 1 làn hơi ấm, 1 vòng tay ôm lấy nó từ phía sau, khẽ giật mình quay lại, là Kan.

- Cậu... (nó ngạc nhiên)

- Im lặng, chỉ 1 chút thôi, 1 chút thôi, hãy để tớ được che chở cho cậu.

Giọng Kan nhẹ nhàng như thăm thì bên tai nó, tự nhiên nó thấy Kan hình như khác với thường ngày thì phải. Không nói thêm gì, nó chỉ im lặng, thật sự nó cũng không hề có ý đẩy cậu ra. Có Kan bên cạnh thế này nó cảm thấy thật an toàn biết bao và hình như... có cảm giác gì đó... rất lạ.

Nó thả lỏng cơ thể, không còn lạnh nữa, hơi thở của Kan phả vào cổ nó, thật gần, thật ấm.

Hai con người, hai trái tim, tuy chưa cùng nhịp đập, nhưng có lẽ, đang xích lại gần nhau.

"Bầu trời kia, rộng lớn lắm

Và em, thật nhỏ bé

Những vì sao trên trời

Có lẽ không nhận ra em

Một thiên thần nơi trần gian

Nhưng anh, người đang ở gần em

Nhất định, sẽ không để thiên thần rơi lệ

Dù người em cần

Có thể không phải là anh

Nhưng anh, vẫn muốn mình

Sẽ mang lại nụ cười cho em

Đừng khóc nhé

Thiên thần bé nhỏ của anh".

Nó và Kan đứng đó, chỉ im lặng thôi nhưng cũng khiến Kan hạnh phúc, hiện giờ chỉ cần nó chịu để cậu ở bên như vậy là đủ rồi. Còn nó, nó không nghĩ nhiều đến thế, nó để đầu mình trống rỗng, 1 cảm giác nhẹ nhàng.

Nhưng có điều, cả 2 đều không biết, nãy giờ vẫn có một đôi mắt đứng từ xa nhìn mình. Lúc nó đắp chăn cho Bun, cậu đã tỉnh giấc nhưng vẫn giả vờ như đang còn ngủ, thấy nó đi lên ban công cậu định đi theo

nhưng Kan đã nhanh hơn cậu 1 bước, cậu nhẹ nhàng bước theo 2 người và không lên tiếng. Đứng lặng sau bức tường, nhìn nó trong vòng tay Kan, trái tim cậu khẽ thất lại, nhưng cũng chính giây phút ấy, cậu chợt hiểu ra một điều...

” Nếu như có 1 ngày Đôi cánh thiên thần của em bị ướt

Cũng đừng buồn em nhé

Vì em vẫn mãi là thiên thần

Cho dù chẳng có đôi cánh nào phía sau em cả

Nếu có một ngày

Đôi mắt em rơi lệ

Đừng hỏi vì sao anh không lau khô nó

Vì anh biết rằng

Sẽ có người thay anh làm việc đó

Và làm tốt hơn anh

Người mà em cần

Có lẽ, không phải anh

Nhưng anh, sẽ luôn bảo vệ em

Nếu như có phút giây em cần

Đừng ngại ngần kêu tên anh

Hạnh phúc nhé

Thiên thần bé nhỏ”

Gạt nhanh 1 giọt nước mắt, Bun lặng lẽ đi xuống phòng khách, giờ đây có lẽ cậu đã biết mình nên làm gì, lòng nhẹ bẫng.

Đứng thêm 1 lúc (1 lúc cũng phải đến gần 2 tiếng chứ chả ít), nó có vẻ mệt nên đã ngả người vào ngực Kan ngủ ngon lành. Cậu nhẹ nhàng bế nó về phòng, đặt xuống giường rồi kéo chăn đắp lên người nó 1 cách cẩn thận hết sức có thể.

Khuôn mặt nó lúc ngủ có sức hút đến lạ, còn đẹp hơn cả thiên thần nữa chứ, đặc biệt là đôi môi đỏ tươi tự nhiên căng mọng tràn đầy sức sống. Cậu từ từ cúi người, gần hơn 1 chút, chút nữa, chỉ 1 chút nữa thôi là môi cậu sẽ chạm vào đóa hoa tươi thắm ấy. Bất chợt, nó trở mình, cậu giật thót bật thẳng dậy, mặt nóng bừng, trái tim đập loạn xạ, cảm giác cứ như vừa ăn trộm bị bắt quả tang vậy. ”khỉ thật, mình đang làm trò gì vậy trời? Mày hư quá Kan ạ! Kiểm chế, nhất định phải kiểm chế” vừa nghĩ cậu vừa đặt tay lên trái tim mình, cố gắng giữ cho nó không bay ra khỏi lồng ngực. Kan lắc đầu cười khổ, đúng là đứng trước nó, cậu rất khó có thể làm chính mình.

Cố nán lại nhìn nó thêm một chút nữa rồi cậu cũng tiếc nuối bước ra khỏi phòng, khép nhẹ cánh cửa. Một ngày trôi qua với muôn vàn cảm xúc...

24. Chương 24

- Bi, dậy đi em, dậy đi học.

Vẫn như thường ngày, giọng nói nhẹ nhàng của Bin lại cất lên đánh thức nó.

10 phút sau, tóc cột cao, quần zin trắng, áo cánh rơi trắng, đôi giày kiểu basket cũng trắng nốt (sao trắng toàn tập vậy chài????), là nó đẩy ạ, nở nụ cười tươi như nắng sớm, nó nhảy chân sáo từ trên tầng xuống (yêu đời giữ zà):

- Hê lô e ve ry bo đi, gút mo ning ô mai lớp. (hello everybody, goodmorning all my love)

Nó nổi hứng tuôn 1 câu tiếng anh rồi kéo tuột chiếc ghế cạnh Bin ngồi xuống chờ bữa sáng. Yến đang lục đục trong bếp, nó đoán chắc hôm nay Yến trở tài làm bữa sáng cho tụi nó đây mà, vì thế nên Bin mới thảnh thơi ngồi đây chứ. Cơ mà có điều là tự nhiên hôm nay nó thấy đói lạ (trời ạ, cả ngày hôm qua có ăn gì đâu mà chả đói), chẳng ngần ngại nó vớ luôn... cái điện thoại... của Bun đang để trên mặt bàn và...

Cộp... cộp... cộp...

Nó gõ cái điện thoại xuống bàn côm cốp (má ơi, iphone của con, à nhầm của Bun, nhẹ nhẹ tay thôi ạ) kèm thêm chất giọng ngọt ngào:

- Yến ơi, yến à, bà làm ơn nhanh lên chút đi, tui sắp chết đói rồi đây nè, huhu, nhanh nhanh đi... cộp... cộp... cộp

Cứ thế nó lặp đi lặp lại cái điệp khúc ấy, mặc kệ là cách nó chỉ 1 cái bàn thôi có 2 "con ếch" đang giương mắt lên nhìn nó không chớp, miệng há to hết cỡ ngay từ lúc nó bước xuống và tuôn mấy câu tiếng anh kia rồi. Thì lí do cũng là vì vừa hôm qua còn thế mà hôm nay lại hồn nhiên như không có chuyện gì xảy ra vậy, tất nhiên là làm họ phải ngạc nhiên chứ sao nữa.

Bin thì không ngạc nhiên cho lắm, đơn giản anh cũng hiểu khá nhiều về thiên thần của mình cho dù không hoàn toàn là hiểu tất cả.

2 phút sau, Yến bước ra, trên tay xuất hiện thêm 2 đĩa mì xào vàng ươm rất bắt mắt, mặt nhỏ hơn hở:

- Haha, hôm nay bốn cô nương sẽ tiếp đãi các vị món mì xào có 102, nhai lai dai ăn vào là nhớ mãi...

- Xuống, xuống đi bà, lên cao quá rồi đây.

- Này ăn đi, tụi hết cảm xúc. (Yến phụng phịu đặt 1 đĩa trước mặt nó)

- Tụi á, để tui bảo anh Bin kéo lên cho nhá, há há. (nó vừa cười vừa liếc nhìn sang Bin, mặt gian ơi là gian)

- Này, sao lại lôi anh vào vụ này hả? (Bin giãy nảy)

- Haha, tình cảm anh em mình mà, em chỉ nhờ anh giúp con bạn em tí thôi chứ có gì đâu, Yến nhờ. (nó làm mặt cún con đáng yêu hết sức)

- Không thèm nói với bà nữa, tui vô bê nốt mì ra đây. (Yến nhanh chóng lượn vào bếp để che khuôn mặt đang hồng lên của mình)

- Hơ hơ, có người ngại kìa, haha.

- Còn em nữa đó, nhìn xem.

Bin đã tìm ra cách đánh trống lảng, anh hất mắt sang phía 2 thằng bạn đang đu dây điện. Nó cũng tò mò nhìn theo, đập vào mắt nó là cảnh Kan cả Bun đang bất động, mắt mở to hình như đang nhìn nó (má ơi, chắc chắn chứ hình như cái gì, người ta ngồi thù lù cả tiếng mà giờ mới thấy hả trời), miệng há hốc, nói tóm lại là đang đơ toàn tập.

- 2 người này... bị gì vậy Bin??? (nó ngơ ngác hỏi)

ẦM! Câu hỏi như ngàn cân giáng xuống đầu Bin, thật không nghĩ ra nó lại có thể hỏi cái câu ngây thơ đến thế. Bin bất lực, anh nhìn nó mà lắc đầu cười khổ với cái chỉ số ngây thơ cao chót vót của cô em. Thấy Bin không trả lời, nó cũng chẳng thèm hỏi nữa, thay vào đó nó hướng "sự quan tâm" của mình sang 2 người kia.

- Này, 2 cậu. (nhẹ nhàng)

25. Chương 25

Im lặng

- Này, này. (vẫn nhẹ nhàng + khua tay trước mặt)

Vẫn im lặng

- HAI TÊN KHÙNG KIA. (hét hết công suất)

- Hả... Hả. (giật mình, há miệng lắp bắp)

- Ngậm miệng lại đi, ruồi bay vô rồi kia. (nó nhìn 2 tên cười gian)

Cả 2 lại giật mình lần nữa, lập tức đồng loạt ngậm miệng lại như 1 cái máy, mặt đỏ bừng vì xấu hổ, trông ngớ không chịu được.

Nó thì ôm bụng cười lăn cười bò ra bàn, cười như ngày mai không còn được cười. Kan và Bun chỉ còn biết cúi gằm mặt, 2 chàng chỉ ước giá mà có cái lỗ nào nẻ ra dưới sàn nhà để mà chui xuống cho khỏi ngại, nhưng mơ ước vẫn chỉ là mơ ước...

Cùng lúc đó Yến bước ra bưng 1 khay 3 đĩa mì đặt xuống bàn:

- Không phải bà đói sao? Sao còn chưa ăn nữa? Cười hoài.

- A à, ờ, ăn đây.

Mãi cười 2 tên kia mà nó quên cả đói, may mà Yến nhắc mới nhớ. Nó cố nín cười, kéo đĩa mì lại gần hơn và bắt đầu thưởng thức món mì có 102 theo lời "quảng cáo" của Yến. 4 đôi mắt nhìn nó mà lắc đầu bó tay, rồi mỗi người cũng nhanh chóng "xử lý" đĩa mì của mình.

* * * Sân trường rộng lớn trải đầy nắng sớm lại sắc sỡ sắc màu, màu quần áo đủ loại của mấy trăm học sinh, màu của những tấm băng cổ động. Có vẻ là chuyện thường ở cái ngôi trường này, nhưng hôm nay có điều lạ, trên những tấm vài đủ màu sắc ấy không ghi tên Thanh Phong, không Triệu Vũ, cũng không phải Khánh Lâm (3 chàng nhà ta), mà thay vào đó là 1 cái tên duy nhất: DAVID DUONG.

Cổng trường chật ních người, chúng nó cố chen vào nhưng khá là vất vả. 3 chàng đi vào trong không mấy khó khăn, dù gì cũng là hot boy cơ mà, cứ như thế này 3 chàng lại thấy hay vì không bị "khủng bố" nhiều như ngày thường nữa.

Còn chúng nó thì lúc này lon ton lao vào trước nhưng không được mà còn bị chen lấn đẩy vào trong cái đám hỗn độn ấy. Chẳng biết hôm nay lại có cái sự kiện quái quỷ gì diễn ra nữa. Nó cố gắng lách người để xuyên qua đám đông nhưng mãi mà không thoát ra được.

- Này Yến, bà biết David Duong là cái gì không?

- Bà không biết hả?

- Không biết mới hỏi chứ.

- Là 1 cựu học sinh ưu tú của trường, là 1 doanh nhân thành đạt và là 1 ca sĩ mới nổi, tính tình kiêu ngạo nhưng vẫn rất được giới trẻ hâm mộ. Tên thật là Dương Tuấn Tú. (Yến nói toàn thông tin HOT mà cũng chả hào hứng mấy)

Còn nó thì vẫn đang chật vật trong đám đông, nghe Yến nói thế nó chẳng những không ngưỡng mộ mà đâm ra còn ghét cái tên David đó, vì hắn mà 2 đứa nó đang khổ thế này đây, lại chẳng thấy Bin và 2 người kia đâu nữa, bực bội.

- CÁC NGƯỜI CÓ TRÁNH RA KHÔNG HẢ??? (nó hét)

Vô hiệu, đầu vẫn vào đấy, chẳng ai xi nhê gì với tiếng hét "khủng long" của nó.

- DƯƠNG TUẤN TÚ....

Công nhận hiệu quả. Im lặng. Tất cả đám học sinh đổ dồn ánh mắt vào nó, những cái nhìn khó chịu. Nó chẳng quan tâm cho lắm, hài lòng vì "thành quả" của mình nó định bước ra khỏi cái đám hám trai này thì một giọng nam trầm ấm vang lên:

- Cô bé, em gọi tôi sao?

Ngay sau đó là:

- Á, anh Tuấn Tú

- Á đẹp trai quá

- Trời ơi, thần tượng của lòng em

- Hú hú, anh David

-%&*((&%\$##&&*%&%^\$\$&%*^^&^

Lại 1 đồng tập âm hỗn loạn làm nó nhức đầu, bó tay với cái đám này, nó chán nản lắc đầu.

Chợt, đám đông lại im thin thít. Thì ra là cái tên David đã ra hiệu cho tất cả im lặng. Anh ta đang tiếng về hướng nó, những bước chân đều đặn sải dài kéo theo hàng ngàn con mắt xung quanh.

- Em gọi tôi??? (anh ta lại hỏi)

- Xin lỗi, tôi không rảnh để gọi anh. (nó trả lời không cần suy nghĩ, mặt vẫn quay về hướng khác không có ý định ngoái lại, nó ghét cái bọn kiêu căng)

SOCK... 1 từ để diễn tả tâm trạng của những con người có mặt ở đây (trừ nó và Yến). Hầu hết đều há hốc mồm, tròn tròn mắt nhìn nó như nhìn 1 sinh vật lạ đến từ hành tinh khác. Đến Tú (gọi Tú luôn cho tiện) cũng không tránh khỏi bất ngờ, mấy giây sau anh ta mới trở về trạng thái bình thường:

- ồ, vậy mà nãy tôi nghe có người kêu tên tôi đấy. Chẳng lẽ không phải em hả? Thôi không cần ngại đâu. (giọng bắt đầu có chút kiêu ngạo rồi đấy)

Vừa nói anh ta vừa nhìn nó nháy mắt làm đám con gái xung quanh xịt máu mũi tùm lum. Riêng nó từ nãy còn chưa thèm nhìn vào mặt hắn nữa, nhưng nghe cái giọng khá là hách dịch đấy nó lại thấy hơi có hứng thú với cái tên này rồi (hứng thú gì thì chưa biết nha). Nó bây giờ mới quay người lại, đập vào mắt nó là tên con trai mặc áo phong trắng viền đen nổi bật, quần tụt trắng (sao lại trắng không vậy), body chuẩn, khuôn mặt đẹp trai lai láng, răng khểnh rất duyên, da mặt trắng như nàng bạch tuyết, tóc nâu vuốt keo dựng ngược, tóm lại là thuộc hàng quý hiếm. Theo nhận xét công bằng trong suy nghĩ của nó thì là thế nhưng lời nói thì:

- tên không hợp với người. (nó buông 1 câu không thể nào thần nhiên hơn nữa)

SOCK tập 2. Cả lũ đơ như cây cơ. Nhưng lần này có vẻ anh ta không ngạc nhiên cho lắm với thái độ của nó, có lẽ anh ta đã nhận ra điều gì đó.

- Ý em là sao?

- Anh mà tuần tú cái gì chứ, tuần mã thì có.

SOCK tập 3.

26. Chương 26

- Cái... cái gì chứ, em... (lần này không muốn sốc cũng không được nữa)

- Tôi nhớ là tôi nói rõ ràng lắm mà, hay anh bị nặng tai vậy. (không dưng nó nổi hứng muốn chơi tên này 1 trận)

- Em, mặt mũi tôi đẹp trai, sáng sủa thế này mà em nói thế à. (anh ý hơi tức rồi nhưng mà vẫn cố lịch sự để giữ hình tượng)

- O, tôi có nói là anh không sáng sủa đâu, tôi biết anh sáng sủa mà tôi còn thấy anh hơn thế nữa chứ. (mặt chị hơi gian gian rồi nhá, nhưng lại cười tươi ơ là tươi)

Lời nói của nó rõ ràng là đang khen hấn đấy nhé, thấy thế đám fan xung quanh tỏ vẻ hài lòng ra mặt. Ngay sau nó, 3 chàng nhà ta có mặt từ lúc nào, nãy giờ đứng xem nó đấu khẩu với tên kia thì rất thích thú nhưng giờ nghe nó nói thế lại có 2 tên vẻ không thoải mái cho lắm, là Kan và Bun, còn Bin vẫn không lộ vẻ gì khó chịu, anh như đang chờ xem tiếp kịch hay.

Thấy nó thay đổi 180 độ như vậy, hấn có chút hơi bất ngờ nhưng rồi nhanh chóng tự tin vào vẻ bề ngoài của mình và nghĩ rằng nó đã công nhận vẻ đẹp rạng ngời ấy. Tú vênh mặt tự đắc:

- Tất nhiên, cô bé nhận ra rồi à. tôi biết tôi đẹp, nhưng vẫn muốn nghe xem cô bé còn phát hiện ra điều gì nữa. (ngây thơ quá rồi anh ơi)

Nó lại phải nín cười vì cái bộ dạng đu cột điện của hấn, lại còn có vẻ đang háo hức nhận lời khen từ nó nữa chứ. Làm mặt tươi tắn, chớp mắt đáng yêu làm 1 người nào đó (hay nhiều hơn không biết) đơ mắt mấy giây, nó hắng giọng nói:

- ờ, theo như tôi thấy thì anh không chỉ sáng sủa, mà còn....(kéo dài 1 tí)... tối cũng sủa nữa đó, hahahaha (hết nhịn nổi cười rồi ạ)

SOCK tập mấy rồi.

Nó cứ thế ôm bụng cười, đầu đó 1 vài tiếng cười cũng vang lên khúc khích, còn ai vào đây ngoài Yến và 3 chàng hoàng tử nhà ta nữa ạ. Mặt Tú bây giờ đỏ như gà chọi luôn rồi, tức nghẹn họng + quá sốc không nói nổi lời nào, chỉ biết đứng chết chân nhìn nó đang cười như địa chủ được mùa. Đám fan xung quanh thấy thần tượng của mình như vậy thì không ngừng ném bùm bụp vào nó những tia chết chóc. Khỏi nói cũng có thể đoán ra từ trước đến giờ người như Tú luôn được ca tụng ngưỡng mộ chứ làm gì có chuyện bị "xỉ nhục" như nó vừa làm chứ. Thật là quá mất mặt luôn đi.

Cười 1 lúc nó mới nhận ra cũng có 1 vài tiếng cười nữa đằng sau nên quay lại thì thấy Yến và 3 chàng, nó sung sướng quên cả cười mà lao cái vù lại ôm chầm lấy Bin hò hét:

- ya... anh đi đâu nãy giờ vậy, làm tụi em mắc kẹt trong cái đám này nè.

SOCK thêm 1 tập nữa (má ơi, thế này sốc chết con nhà người ta rồi chứ còn gì nữa).

Rồi nó kéo tuột Bin đi, cả 3 người còn lại cũng đi theo, bỏ lại đằng sau biết bao con người vẫn chưa hết bàng hoàng, nhiều đứa còn tự tát vào mặt mình đen đét (khổ, bệnh nặng):

- trời ơi, cái gì vậy (ns1)

- má ơi, con nhỏ đó... (ns2)

- nó là cái loại gì vậy? (ns3)

- thật không thể tin được... (ns4)

-#%#^(((&%#@&*((*%\$

Những lời xì xầm bàn tán lại không ngừng vang lên. Đám nữ sinh vì quá kinh ngạc trước những gì vừa chứng kiến nên quên cả thần tượng của mình luôn rồi. Đến khi nhớ ra thì chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu nữa.

27. Chương 27

Sau bức tường gần đấy, Tú đứng dựa người vào tường, tay móc trong túi ra con iphone đỏ chói, nhấn nút gọi cho ai đó.

[alo] (đầu giây bên kia vang lên giọng nam trầm ấm)

- Jack hả, tớ David đây.

[ừ, có gì không]

- Cậu... sao cậu không nói trước là cô bé thú vị vậy hả.

[gặp rồi à]

- ừ, vừa bị cô bé cho lĩnh giáo đây nè, vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng đấy.

[haha, tớ biết ngay mà]

- hừ, cậu còn cười à, nhân đây tớ báo cho cậu 1 tin, lần này tớ sẽ không chỉ làm giả để giúp cậu nữa đâu, tớ sẽ làm thật vì tớ đấy.

[sao, cậu thích con bé rồi à, cũng chẳng sao, là cậu hay là cậu nhóc đó đều không quan trọng, chỉ cần làm con bé hạnh phúc là tớ ok]

- vậy được, tớ sẽ cố gắng, thế thôi bye nhé.

- ờ bye.

Tắt điện thoại, Tú ngó đầu ra sân trường, không còn ai nữa, anh đút tay vào túi quần đứng đĩnh đạc bước ra, đi nhanh hướng về phía phòng hiệu trưởng.

*Trên lớp 11A2

- AAAAAAAA, KHÔNG ĐƯỢC, SAO 3 NGƯỜI LẠI SANG ĐÂY HỌC CHỨ, MAU VỀ LỚP ĐI.

Nó vừa la lối om sòm vừa nhiệt tình đẩy 3 chàng ra khỏi cửa lớp. Các ss và br trong lớp ngơ ngác nhìn cảnh tượng có 102 ấy.

Bun làm mặt cún con nhìn nó (1 chiêu xài hoài vậy):

- Sao lại không, cho tụi này học chung đi mà Bi, tụi này thích học ở đây nè. Nha Bi, nha nha.

- KHÔNG LÀ KHÔNG. Mấy người học ở đây để loạn cái lớp này à, nhất định là KHÔNG. (nó trông hông nói quả quyết)

Mặt Bun ỉu xiu trông đến tội. Bin ghé sát tai Kan thì thầm cái gì đó, bỗng mắt cậu sáng lên như bắt được vàng, nhìn mặt Kan lúc này gian gian sao á, cậu khoanh tay dựa lưng vào mép cửa cất giọng đều không thể tả:

- Ok ok, bọn tớ sẽ về lớp, nhưng thay vì chỉ đuổi học con nhỏ Ly như đã làm thì tớ sẽ làm cho gia đình cô ta phá sản và thậm chí giết chết cô ta, cậu đồng ý chứ?

- Cậu... cậu, á... thật là hết nói nổi mà, 3 người đi chết hết đi.

Nó dậm chân huỳnh huych bước về chỗ, Kan và Bun biết thế nghĩa là nó đã chấp nhận liền "lon ton" chạy theo, mặt hí ha hí hửng. Riêng Bin tự nhiên thấy sợ sợ, cảm giác như sắp bị hành hạ bởi bàn tay của cô em họ bé bỏng kia, làm gì có chuyện nó để Kan "uy hiếp" 1 cách đơn giản thế chứ.

3 chàng nhanh chóng được nhường cho cái bàn ngay sau nó và Yến. Cả lớp vẫn còn chưa hết ngạc nhiên vào sự thật đang diễn ra trước mắt, 3 hot boy của trường tự nhiên lại "chui" vào cái lớp bình thường này để học (thật ra là không phải tự nhiên, có lí do mà), các ss thì vô cùng vui vẻ vì điều đó, mặt có vẻ tươi tỉnh hẳn lên, chốc chốc lại quay xuống "ngắm" 3 hoàng tử.

Biết ngay là sẽ vậy mà, nó lắc đầu chán nản, kiểu này thì lớp nó khó mà tập chung học được rồi.

*Bên lớp 11A1

- HẢ? CÁI GÌ, MÀY NÓI THẬT CHỨ? (giọng hét "thánh thót" ấy không ai khác là của Như Linh)

- Dạ, thật ạ, em vừa đi qua lớp A2 thấy các cậu ấy ngồi trong đó mà. (1 giọng nữ hơi run run)

- Sao có thể như vậy chứ??? (Như Quỳnh bức xúc)

- Có gì mà không thể, chẳng có gì đáng ngạc nhiên đâu, con Ly đã "đánh rần động cỏ" nên chị nghĩ các cậu ấy sang đó bảo vệ nó, cũng không khó hiểu. (Như Nguyệt có vẻ khá bình tĩnh, cô vốn là người như vậy mà)

- Vậy giờ phải làm sao? (Như Linh lo lắng)

- Thì vẫn như kế hoạch thôi, thách đấu. (Nguyệt vẫn trả lời bình thản)

- Bọn em hiểu rồi. (Linh và Quỳnh đồng thanh)

Lũ con gái (đàn em) vây xung quanh 3 nàng hot girl này giờ mà chẳng hiểu gì lắm cái kế hoạch của họ.

Sau 1 vài tin chấn động dư luận trong trường thì cuối cùng chuông báo giờ học cũng vang lên làm gián đoạn tạm thời những lời ra tiếng vào về những sự kiện ấy. Có vẻ như trong giờ học thì tất cả sẽ trở về quỹ đạo như bình thường.

28. Chương 28

• Tối, 7h30pm

Tại phòng khách, Bin đang chăm chú đọc báo tìm hiểu 1 vài thông tin kinh tế, còn nó thì dán mắt vào cái màn hình ti vi nơi đang diễn ra 1 cuộc rượt đuổi vô cùng quyết liệt... 1 con mèo đang rượt 1 con chuột chạy bán sống bán chết, nói 1 cách dễ hiểu là bé Bi đang xem hoạt hình Tom anh Jerry đấy ạ.

"ngày xưa khi còn bên nhau sao không nói gì

Để giờ đây em yêu quay vội đi..."

Màn hình điện thoại của Bin hiện tên Bun, anh nhanh chóng bắt máy, khuôn mặt lập tức có chút thay đổi. Vớ nhanh chiếc áo khoác vắt trên thành ghế sofa, Bin quay sang nó nói vội "Anh đi có chút việc" rồi vội vã lao ra khỏi nhà không để nó kịp hỏi thêm câu nào.

Lái chiếc mô tô phân phối lớn màu đen, Bin lao như bay trên đường, khuôn mặt lạnh lùng nhưng vẫn không khỏi có nét lo lắng + tức giận.

Chưa đầy 5 phút sau. KẾTtttttt... Bin nhanh chóng xuống xe lao lại ngay chỗ có 5 con người đang đứng đợi.

- Sao rồi, bọn chúng đâu.

- Trong đó. (Kan vừa nói vừa chỉ tay về phía 1 căn nhà kho rộng lớn coa những tia sáng lấp lóe hắt ra ngoài.)

- Vậy còn người của chúng ta thì sao?

- Gần 1 nửa đang phải đánh nhau với toàn bộ người của bang Hắc Hải tại nhà kho Đông, một số chúng ta đã cử đi Nhật từ tuần trước, số còn lại rải rác ở rất nhiều điểm, hiện tại ở đây ngoài chúng ta thì không có ai. (Kan giải thích nhanh)

- Lần này liệu thôi, không ngờ Hắc Hải và Huyết Hận lại liên kết đối phó chúng ta. (mắt Bin ánh lên những tia lạnh lẽo).

Không ai nói thêm gì nữa, 6 con người, 6 bóng đen hoàn hảo đang tiến dần lại cánh cửa căn nhà kho cách đó chỉ vài chục mét.

RẦM.

Cánh cửa gỗ lớn bị đập tung bởi bàn chân đầy sức mạnh của Bin. Ngay lập tức có khoảng trên 500 đôi mắt hướng về phía 6 con người vừa mới bước vào.

Không kinh ngạc, không sợ hãi, 6 người đồng thời quét ánh nhìn sắc lạnh về phía bọn chúng. Bin, Kan, Bun và 3 phó bang chủ của Thiên Long bang chậm rãi bước từng bước lại gần đám người đó. Không cần nói cũng biết bọn chúng là người của Huyết Hận bang vì trên cánh tay tên nào cũng xăm hình 1 con rồng đỏ. Không khí cả căn nhà kho rộng đến mấy trăm mét vuông hiện giờ vô cùng căng thẳng và ngột ngạt.

Bộp... Bộp... Bộp...

3 tiếng vỗ tay vang lên đều đặn, 1 tên trong đám người kia bước ra 1 cách ngạo nghễ và bất cần. Không ai khác đó chính là bang chủ Huyết Hận bang. Hắn nhếch môi lên tiếng:

- Chào mừng 3 bang chủ và 3 phó bang Thiên Long, các cậu quả rất can đảm.

- Đừng phí lời. (Bin lạnh lùng)

-Ồ, hào khí vẫn ngút trời thế cơ à, chẳng lẽ mấy cậu ngu ngốc đến nỗi không nhận ra hoàn cảnh của mình lúc này sao, hahaha.

Chẳng để tâm đến mấy lời chế nhạo đầy khiêu khích của tên đó, 6 người nhìn nhau gật đầu.

Trong nháy mắt 1 cuộc hỗn chiến kinh hoàng đã diễn ra. Họ lao vào đám đông mấy trăm tên kia với tốc độ vũ bão. Kan liên tiếp dùng chân đá những cú như trời đánh xuống người của những nạn nhân xấu số lọt vào tầm ngắm của anh. Gần đấy, Kan và Bun cũng không kém thế với những đòn tay nhanh như chớp. Tóm lại những kẻ bị 3 chàng nhà ta "chăm sóc" thì không tàn phế cũng phải gãy vài cái xương.

Không khó lắm để nhận ra 3 phó bang chủ trong bộ đồ vet trắng đang tả đột hĩa xông với cả đám "lâu la". Lại một điều là cả 3 người này có cách đánh y hệt nhau, từ những cái vung chân đến cái gạt tay và đều khá chậm rãi nhưng chắc chắn chính xác trong từng động tác.

Hơn 20 phút trôi qua, cuộc đấu vẫn đang tiếp diễn. Căn nhà kho vốn khá sạch sẽ với nền lát đá hoa trắng nay loang lổ những vết máu đỏ thẫm và ngổn ngang những cơ thể đang quần quai vì đau đớn.

Mặc dù chỉ có 6 người mà phải đấu với mấy trăm tên nhưng cho đến giờ phút này ưu thế có vẻ đang nghiêng hẳn về phía 6 chàng nhà ta. Bọn chúng chỉ còn vài chục tên và chắc chắn không còn trụ lâu được nữa, nếu cứ tiếp tục thì không đầy 5 phút nữa 6 chàng sẽ giải quyết xong tất cả. Tuy nhiên, một mối lo là điều không thể tránh khỏi, trên những gương mặt điển trai ấy đã ướt nhẹp mồ hôi và có cả máu của bọn kia bắn lên nữa.

- Đủ rồi, trò chơi kết thúc. Giọng nói đáng ghét của tên bang chủ Huyết Hận lại vang lên, mọi hành động đều đã ngừng lại. Bọn đàn em của hắn nhanh chóng lui về sau. 6 chàng khó hiểu nhìn hắn không biết hắn đang định giở trò gì nhưng đáp án cũng nhanh chóng được đưa ra. Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, họ đã bị bao vây bởi hơn 1 trăm tên vừa mới xuất hiện. Và rõ ràng chúng không phải đàn em trong Huyết Hận bang vì không tên nào có hình xăm rồng đỏ. Tất cả đều mặc đồ đen cộc tay, thân hình to lớn, mặt mày bặm trợn giống hệt những tay vệ sĩ chuyên nghiệp. Quả thật, những tên này vừa nhìn cũng biết không phải loại vừa. Nếu bây giờ đấu với cả trăm tên này thì cơ hội thắng của 6 chàng có lẽ là con số 0 vì cả 6 người đến lúc này đều đã khá mệt, ai cũng có 1 vài vết thương nho nhỏ trên người. Tình hình hiện tại với bên ta là 2 chữ "bất lợi".

- Haha, các cậu thấy sao, không tệ phải không nào, đây đều là những tay vệ sỹ được đào tạo bài bản mà ta đã tốn không ít tiền để thuê về. Tốt nhất nên buông tay chịu trận đi nếu không đừng trách ta tuyệt tình.

- Hừ, dù có chết bọn này cũng không bao giờ khuất phục đâu, ở đó mà nằm mơ đi.

Đáp lại lời cảnh cáo của bang chủ Huyết Hận là thái độ cao ngạo của Kan, cái thần nhiên của Bun, cái lạnh của Bin và sự im lặng của 3 người còn lại.

- Hừ, bọn nhóc con chán sống, chúng mày đã không biết điều thì tao sẽ cho chúng mày biết thế nào là đau đớn. LÊN! (Hắn tức giận hét lên ra lệnh cho đám vệ sĩ).

Nhưng, tất cả còn chưa kịp nhúc nhích thì...

VIU... PHẬP... PHẬP... PHẬP

29. Chương 29

3 tia sáng vụt qua trong tích tắc kèm ngay đó là 3 tiếng động lạ. Tất cả quay đầu lại phía phát ra tiếng động.

Không gian thời gian như ngừng lại, chỉ có những con người đang tập chung hết tâm trí xác định nguyên nhân phát ra tiếng động ấy.

Trên bức tường găm 3 vật thể nhỏ hình bông tuyết làm bằng đá trong suốt, hoặc cũng có thể là làm bằng thủy tinh, đường kính khoảng 3 đến 4 cm, trông rất mỏng và có vẻ như dễ vỡ, nhưng cái vật thể mỏng manh ấy lại có khả năng găm sâu vào bức tường đá rắn chắc kia mà không hề sụt mẻ thì quả là điều khó có thể tưởng tượng, và người có khả năng phóng 3 viên đá ấy không hề tầm thường. Nhìn kỹ hơn 1 chút còn thấy ở giữa viên đá trong suốt kia có chữ Q màu đỏ nổi bật.

- QUEEN TỶ!!!

Nhận ra hình dạng của 3 vật thể ấy, ngay lập tức 3 phó bang chủ bang Thiên Long quỳ gối phải, tay trái chống xuống đất, tay phải đặt lên ngực trái hô to 2 chữ "queen tỷ". Mấy trăm ánh mắt đổ dồn vào người họ, trong đó có cả Bin, Kan và Bun. 3 cậu ngõ ngang nhìn phó bang của mình_ những người mà 3 cậu luôn tôn trọng, những người không bao giờ chịu cúi đầu trước mặt ai kể cả với bang chủ như 3 cậu, vậy mà nay lại có thái độ vô cùng kính cẩn và quỳ gối trước 3 viên đá kia, thật sự là khó hiểu và ngoài sức tưởng tượng.

Đối với 3 chàng nhà ta là ngõ ngang về thái độ của 3 phó bang. Còn tất cả những tên vệ sĩ ở đây lại toát lên vẻ gì đó nghi ngại. Tên bang chủ Huyết Hận tự nhiên thái độ khác hẳn khi nãy, hẩn lấp bắp:

- Cái đó... cái đó là...

Ba phó bang Thiên Long bây giờ mới chống tay đứng thẳng dậy, họ nhìn nhau, gật đầu. Một trong 3 người tiến lại gần tên bang chủ kia, bước đi bình thản, cách hẩn chừng 3 bước anh mới lên tiếng:

- Phùng bang chủ, mới 2 năm thôi chẳng nhẽ ông quên rồi sao?

Chưa để hẩn đáp lời, anh lại quay sang đám vệ sỹ:

- Còn các người, đừng nói với ta rằng các người không biết đó là gì nhé.

Đám vệ sỹ đưa mắt nhìn nhau rồi cúi đầu im lặng.

- Các cậu... là người của... Queen sao??? (Phùng bang chủ lại lấp bắp)

Không trả lời câu hỏi của hẩn ta, anh chàng bước lại trước mặt 3 chàng nhà ta đang đứng ngăn người không hiểu mình đang được nghe về chuyện gì. Anh mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng, giọng bình thản:

- 3 chúng tôi, sẽ đối phó với đám vệ sỹ này, còn 3 cậu đứng đó xem được rồi, nếu muốn thắc mắc gì lát về hỏi sau, ok.

- Sao vậy được chứ, bọn này dù gì cũng phải có nghĩa khí, đâu để 3 anh hi sinh vì mình được chứ. (Bun nhanh nhẩu phản đối)

- Phải đó, 3 người làm sao thắng được tất cả bọn họ, bọn này không ham sống mà để 3 người chịu hết đau, có chết sẽ cùng chết. (Kan tiếp lời)

Riêng Bin vẫn im lặng quan sát tình hình, anh chàng phó bang nhìn Bin:

- Phong, cậu tin chúng tôi chứ?

Bin không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Không hiểu sao anh lại có thể tin rằng 3 người này có khả năng làm được điều mà chỉ mới đây thôi anh còn nghĩ rằng cả 6 người họ cũng không làm nổi. Nhưng nhìn vào ánh mắt Thiên Kỳ (anh chàng vừa nãy) anh lại thấy có sức mạnh nào đó buộc anh phải tin tưởng. Kan và Bun nhìn Bin khó hiểu, dù vậy 2 cậu cũng không biết phải nói gì thêm lúc này, 2 cậu tin rằng Bin có lí do để làm vậy.

Nhận cái gật đầu từ Bin, Thiên Kỳ quay lại chỗ 2 người bạn (2 phó bang còn lại):

- Có lẽ... chúng ta cần chứng minh.

Ngay sau câu nói ấy, chưa ai kịp hiểu gì thì đã thấy 3 chàng trai ấy lao vào giữa đám vệ sĩ. Thân ảnh họ nhẹ nhàng như làn gió, từng bước đi vững vàng nhưng lại có vẻ uyển chuyển, những động tác tay nhanh và chuẩn xác đến nỗi không ai kịp nhìn thấy chiêu họ sử dụng như thế nào thì đã thấy nơi mà họ lướt qua có vài tên vệ sĩ ngã xuống đất. Chưa đầy 10 phút, chỉ còn lại 3 anh chàng thản nhiên đứng giữa đám vệ sĩ đang bất động dưới đất. Không 1 tiếng kêu la, không 1 giọt máu, cũng chẳng có giọt mồ hôi nào.

30. Chương 30

Bàng hoàng, kinh ngạc, tất cả những người vừa chứng kiến như không tin vào mắt mình.

Riêng bang chủ của Huyết Hận bang thì có biểu hiện vô cùng kì lạ, hắn ta bước từng bước không mấy vững vàng tiến về phía bức tường có găm 3 bông tuyết rồi chậm rãi đưa bàn tay lên chạm vào từng bông. Những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Ngoài 3 anh chàng phó bang thì tất cả (bao gồm đàn em của hắn và 3 chàng nhà ta) đều sững sờ trước cử chỉ ấy.

- Là Queen... Queen đã trở về thật sao, nữ hoàng của ta... đã trở về... QUEEN!!!

Lại là hành động giống hệt 3 chàng trai lúc nãy, hắn đột nhiên quỳ xuống hô "Queen" 1 cách đồng dục với thái độ đầy thành kính.

3 anh chàng mỉm cười, Thiên Kỳ lại lên tiếng:

- Được rồi, mọi chuyện đã xong. Phùng bang chủ, Thiên Long bang được Queen bảo hộ, vì vậy hi vọng ông biết nên làm gì.

- Đương nhiên. Nhưng, 3 cậu cho tôi hỏi, hiện giờ Queen đang ở đâu? Sao nữ hoàng không lộ diện. (hắn ta đứng dậy quay lại hỏi?)

- Chuyện này, không sớm thì muộn Queen sẽ xuất hiện, nhưng có lẽ bây giờ chưa phải lúc. Và mong ông và đàn em của ông giữ bí mật về chuyện Queen đã trở lại. Còn đám vệ sĩ kia phiền ông đưa họ về, 2 tiếng nữa sẽ tỉnh.

- Được. (hắn gật đầu). 5 phút sau, phòng vip bar AN.

Vẫn là cái không khí tĩnh lặng khác hẳn bên ngoài bar ồn ào sôi động.

Bun rót ổi người 1 li rượu mạnh rồi cậu cũng ngồi xuống ngả người vào ghế giống Kan và Bin, cả 3 đang chờ một lời giải thích từ phía Thiên Kỳ.

Nhận thấy sự tò mò trong mắt 3 vị bang chủ, Thiên Kỳ cũng không có ý định để họ chờ lâu. Anh nhấp 1 ngụm rượu rồi bình thản lên tiếng:

- Có lẽ, đã đến lúc các cậu được biết 1 số chuyện. Về chúng tôi, và về Queen. Các cậu đã từng nghĩ vì sao trong suốt 2 năm qua dù thế lực của Thiên Long bang rất mạnh, có thể nói là mạnh nhất trong các bang ở đây nhưng tuyệt nhiên vẫn không thể cầm đầu tất cả các bang khác không?

Cả 3 lắc đầu, Thiên Kỳ tiếp tục:

- Từ hơn 5 năm trước, có lẽ các cậu chưa tham gia thế giới đêm nên không biết cũng phải. Khoảng 5 năm trước, 1 cô bé xuất hiện trong thế giới đêm đã làm nên huyền thoại. Cô bé có biệt danh là Queen, theo cô luôn có duy nhất 1 nhóm 7 người, trong đó có 2 người luôn đi bên cạnh là 1 nam 1 nữ, 5 người còn lại đi sau được gọi là Ngũ Hổ và chúng tôi là 3 trong số 5 người ấy. Queen là 1 cô bé rất đặc biệt, Queen làm nên huyền thoại của mình không chỉ vì giỏi võ mà còn vì cách cư xử của cô bé, người của Queen khi mang danh nghĩa Queen không bao giờ có khái niệm giết người thậm chí là làm người khác bị thương cũng không. Queen không ra tay tranh đoạt, sát phạt trong thế giới đêm, mà ngược lại luôn tìm mọi cách giải quyết những tranh chấp của các bang nhóm, cứu rất nhiều bang khỏi bể máu và Huyết Hận là 1 trong những bang từng được Queen giúp đỡ. Chính vì vậy, trong thế giới đêm, Queen được nhắc đến bằng sự ngưỡng mộ và kính trọng chứ không phải sự sợ hãi.

- Vậy đó là lí do rất nhiều bang không chịu khuất phục chúng ta cho dù đứng trước nguy cơ tan rã? (Kan lên tiếng hỏi)

- Chính xác, vì với họ chỉ có Queen mới xứng đáng đứng đầu thế giới đêm. Cô bé được gọi là Nữ Hoàng của thế giới đêm.

- Vậy cô bé đó đâu? Sao khi bọn này vào thế giới đêm lại không hề được nghe nhắc đến dù chỉ 1 lần? (Bun)

Sắc mặt Thiên Kỳ cũng như 2 người bên cạnh có chút thay đổi khi nghe Bun hỏi về điều đó. Nhấp thêm 1 ngụm rượu như để lấy lại bình tĩnh, Thiên Kỳ tiếp tục:

- 2 năm trước đã có 1 sự việc xảy ra, việc này chúng tôi không muốn nhắc đến, nhưng vì sự việc đó mà cô bé đã ra đi, chúng tôi đã nhắc nhở người của tất cả các bang khi đó không được nhắc đến Queen 1 lần nào nữa cho đến khi Queen quay trở về.

- Cô bé đó... giỏi đến mức nào??? (im lặng từ đầu đến giờ cuối cùng Bin cũng lên tiếng hỏi)

- Vừa này các cậu đã xem khả năng thật sự của chúng tôi. Cả 3 cậu, nếu đánh với 1 trong 3 người chúng tôi, các cậu nghĩ có thắng được không?

- Không chắc. (Bin trả lời)

- Nhưng cô bé đó, 1 mình, có thể đánh bại 1 lượt cả Ngũ Hổ. (Thiên kỳ thản nhiên)

- Trời, thiệt hả. (Kan và Bun đồng thanh thốt lên)

Đáp lại là 1 cái gật đầu chắc nịch từ cả 3 người đối diện làm 2 chàng há hốc mồm kinh ngạc. Bin tuy tỏ ra khá bình tĩnh nhưng gương mặt vẫn không khỏi có nét ngạc nhiên, anh hỏi tiếp:

- Vậy sao ngay từ đầu các anh không sử dụng võ công thật. Và tại sao lại giúp bọn này?

- Vì người của QUEEN chỉ sử dụng võ công của QUEEN khi đi cùng Queen, lúc nhìn thấy biểu tượng Queen là bông tuyết đó thì chúng tôi mới dùng tới võ công thật của mình. Còn việc giúp đỡ 3 cậu, thật ra cũng chỉ vì chúng tôi cần ở lại đây làm 1 việc và chờ Queen trở về. Queen đối với chúng tôi có ơn vô cùng lớn, vì vậy khi tham gia bất kì hành động nào trên danh nghĩa nhóm QUEEN thì NGŨ HỔ đều gọi Queen 1 tiếng "tỷ" cho dù cô bé nhỏ tuổi hơn chúng tôi. Đó là tất cả những gì các cậu có thể biết, còn lại khi nào cần nói chúng tôi sẽ nói. Giờ thì chúng tôi đi trước.

Nói xong cả 3 anh chàng phò bang đứng dậy bước ra khỏi căn phòng 1 cách thản nhiên. Còn lại 3 người ngồi im lặng, Kan và Bun chưa hết bàng hoàng và có phần khâm phục + tò mò về Queen. Bin không biểu lộ chút cảm xúc nào trên khuôn mặt nhưng chắc chắn một điều rằng cái tên Queen cùng huyền thoại của 5 năm về trước đã để lại trong lòng anh ấn tượng không hề nhỏ.

31. Chương 31

*Ngày mới.

Nó cùng Bin bước vào lớp dưới ánh mắt ngưỡng mộ của đám bạn trong lớp kể cả trai lẫn gái (ngoài mấy đứa chúng nó thì trong lớp cũng như cả trường không ai biết nó là em họ Bin cả, họ nghĩ nó và Bin là 1 cặp). Bun nhìn nó cười nhả nhở còn Kan lại ném cho Bin ánh nhìn sắc như dao cạo. Nó thì chẳng nhận ra điều gì "kỳ lạ" của 2 người này cả nên thản nhiên ngồi vào chỗ và 888 với Yến.

Bin vừa đặt người xuống ghế đã được Kan tặng cho cái liếc xéo chứa chan "tình cảm" làm anh lạnh sống lưng. Thấy mình tự nhiên phải nhận sự "ưu ái" của Kan 1 cách "vô cớ" nên anh thấy hơi bức xúc một tí, Bin cười gian ghé sát tai Kan thì thầm đủ để mình cậu nghe thấy:

- Này, thái độ của cậu với "anh rể" tương lai là thế à.
- Gì... gì chứ, ai là anh rể. (Kan giật mình)
- Ở thế là cậu không muốn à, thôi vậy, tớ đành phải tác hợp em tớ cho Bun vậy. (Bin)
- Cậu... có cần phải chơi xấu tớ thế không hả? (Kan)
- Ai bảo cậu giám nhìn tớ bằng ánh mắt kinh khủng đó làm gì.
- Thì... tại cậu... lúc nào cũng kè kè bên Bi, nhìn thân mật như tình nhân... (Kan đỏ mặt lí nhí)
- Cậu ghen??? (Bin cố tình nhấn mạnh)
- O... cái đó... (không biết nói thế nào nữa)

Thấy Kan áp úng Bin cũng thôi không muốn chọc thêm nữa, anh ngược lên nhìn nó vẫn đang riu rít trò chuyện với đám bạn 1 cách hồn nhiên làm anh chỉ còn biết lắc đầu thương thay cho 2 thằng bạn vì chót yêu cô bé vô tư quá đáng như nó.

Bên cạnh Bin, Bun khẽ thở dài, ánh mắt cậu nhìn lên chỗ nó, cái nhìn ầm ập, thiết tha nhưng dường như có cả nỗi buồn và sự đau đớn. Thật ra Bun đã nghe thấy hết những gì Kan và Bin nói nãy giờ, có lẽ Kan yêu nó còn nhiều hơn cả những gì Bun nghĩ, và bây giờ cậu hiểu được điều đó. Kan_ người bạn luôn kiêu ngạo của cậu đã thay đổi rất nhiều, cậu ấy vì nó mà đã không còn là chính bản thân nữa. Bun nghĩ... có lẽ... cậu đã đúng khi quyết định việc mình sắp làm, cậu tin người thật sự cần cho nó không ai khác chính là Kan, người bạn thân thiết nhất từ nhỏ của cậu.

*giờ ra chơi.

Sân sau trường bình yên và tĩnh lặng, không có nắng chỉ có những cơn gió nhẹ nhàng thoang thoảng hương thơm hoa lá. Giữa bãi cỏ xanh mướt, một dáng hình con trai hoàn hảo nổi bật hơn bất cứ điều đẹp đẽ nào xung quanh đó. Bun đứng lặng lẽ và trầm tư, ánh mắt xa xăm ẩn chứa muôn vàn điều thầm kín. Mái tóc hạt dẻ khẽ bay bay trong gió, bóng dáng cậu dường như trở nên cô độc hơn bao giờ hết.

- HỪ...

Bun giật mình quay lại. Khuôn mặt với nụ cười tươi tắn đáng yêu của nó lại 1 lần nữa làm trái tim cậu lỡ mất 1 nhịp. Cậu thật sự rất khó có thể điều khiển được nhịp đập con tim mình mỗi lần bắt gặp hình ảnh thiên thần ấy. Tự trấn tĩnh lại bản thân, Bun mỉm cười nhìn nó:

- Cậu đến rồi hả?
- O hay, hồi kỳ nha, tớ chưa đến mà cậu nhìn thấy tớ thế này à. (nó nói giọng tinh nghịch)

Bun đành chịu thua cái tính bướng của nó, chẳng lúc nào nó chịu nói chuyện cho "tử tế" với cậu cả, và đặc biệt là với Kan nữa chứ, lúc nào cũng nói được những câu làm người khác ghen hờn và nó luôn là người chiến thắng sau mỗi trận tranh luận. Nhưng chính cái tính hay móc máy đó lại làm nó đáng yêu hơn thì phải, hay tại cậu yêu nó nên đã yêu tất cả những gì thuộc về nó nhỉ?

- Này, cậu kêu tớ ra đây để ngắm cậu à?

Thấy Bun cứ ngẩn ra nó đành phải lên tiếng kéo hồn cậu từ trên mây trở về. Nhận ra mình vừa mới thả hồn theo gió mà quên luôn cả "nhiệm vụ" của mình, Bun hơi bối rối gãi đầu:

- À ừ, tớ có chuyện muốn nói ý mà. Một chuyện quan trọng.

- Quan trọng??? (nó nheo mắt hỏi lại)

Bun gật đầu, cậu hít 1 hơi thật sâu để lấy thêm can đảm, thật chẳng dễ dàng gì để có thể nói ra những gì cậu đã suy nghĩ suốt thời gian qua, nhưng nhất định giờ phút này cậu sẽ nói...

32. Chương 32

Lớp học đang ồn ào như cái chợ vì được trống tiết bỗng dưng im bật, đến 1 tiếng thì thậm cũng không có. Tất cả cũng chỉ tại cái cảnh tượng trên cả bất ngờ vừa đập vào mắt họ. Hơn 30 đôi mắt mở to hết cỡ như sắp rớt ra ngoài đến nơi. Đặc biệt là Kan, phải nói là cậu cũng sở với cái điều mà mình đang chứng kiến.

Nó và Bun đang nắm tay nhau bước vào lớp, lại còn nói nói cười cười vô cùng vui vẻ và hình như... nó vừa mới gọi Bun bằng anh. Như vậy quả thật không thể bình thường, chẳng lẽ... nó và Bun đã... không thể, điều đó Kan còn chưa 1 lần nghĩ tới cho dù biết Bun cũng như cậu đều rất yêu nó, nhưng chẳng lẽ Bun đã tỏ tình và nó nhận lời nhanh thế sao? Cậu không hề muốn tin điều mà cậu đang hình dung là sự thật, lúc này nó bảo đi đâu đó với Bun làm cậu đã thấy có gì đó hơi kì lạ nhưng cậu thật sự không ngờ lại là chuyện này. Không thể tin được, trái tim cậu đang dần bị bóp nghẹt, mỗi giây trôi đi lại như thêm 1 phần đau đớn, bàn tay Kan xiết chặt đang khẽ run lên. Cậu đang ghen... hay đang tức giận? Nhưng vì điều gì chứ? Cậu đâu có cái quyền đó, vì nó với cậu vốn cho đến giờ vẫn chỉ là 2 chữ "bạn bè" không hơn không kém. Và chẳng phải cậu và Bun cũng đã hứa sẽ tôn trọng quyết định của nó và luôn chúc phúc cho nó dù người nó chọn là ai sao? Vậy thì giờ cậu phải vui vì nó đã tìm được hạnh phúc và hạnh phúc của nó chính là người bạn thân của cậu chứ. Sao cậu lại thấy đau thế này? Không được, cậu không được phép làm nó và Bun khó xử, nhất định cậu phải làm thế...

Kan cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, cậu đứng bật dậy bước nhanh ra khỏi chỗ, tiến lại ngay trước Bun và nó vẫn đang cười đùa:

- Bun, tớ cần nói chuyện với cậu. Tớ mượn Bun 1 chút, được chứ Bi.

Nói rồi Kan lôi tuột Bun đi không để nó kịp hiểu gì, bóng 2 người đã khuất sau cửa lớp mà nó vẫn nhìn theo ngơ ngác. Chẳng hiểu gì hết, nó nhún vai ngồi vào chỗ của mình rồi quay xuống Bin:

- Bin, Kan bị sao vậy, kì kì gì đâu? Mà mọi người nữa, làm gì này giờ nhìn em ghê vậy?

PHỊCH... BỊCH... 1 số "thành phần" đã lộn ngay xuống đất khi nghe xong câu hỏi rất chi là hồn nhiên của nó. Bin nhìn nó lắc đầu cười khỏ, anh không biết phải nói gì với cô em họ "ngốc nghếch" này nữa:

- Hơ... ai cũng kì vậy trời, không thêm hỏi nữa, em ngủ đây.

Vậy là nó gục đầu xuống bàn ngủ luôn không cần quan tâm đến biết bao ánh mắt đang nhìn nó tràn trề lòng "khâm phục" vì độ hồn nhiên đạt lever siêu cấp của nó.

*Cùng lúc này, dưới sân sau.

Hai chàng trai mang 2 vẻ đẹp riêng biệt nhưng được đánh giá chung bằng 1 từ "hoàn hảo" đang đứng cạnh nhau làm vẻ đẹp thiên nhiên xung quanh đều bị lu mờ.

Không khí có vẻ không mấy thoải mái, cả 2 vẫn im lặng cùng nhìn về 1 hướng... chân trời.

Bất chợt... BỤP... Bun loạng choạng ngã xuống đất sau khi nhận được cú đấm đầy uy lực của Kan. Đưa tay khẽ quệt đi giọt máu đỏ tươi vừa rỉ ra ở khóe môi, Bun đứng thẳng dậy. Cậu nhìn Kan, cái nhìn bình thản đến lạ, cứ như thể cậu đã biết trước điều Kan sẽ làm với mình. Bun bước thêm 1 bước lại gần Kan hơn và

BỤP... lại 1 cú đấm nữa, không hề thua kém cú ban nãy, nhưng lần này là từ tay Bun và đích đến là khuôn mặt đẹp trai của Kan.

Ngay sau đó là cuộc "ẩu đả" giữa 2 chàng trai tuyệt vời này, Kan đánh Bun, Bun đánh trả, chẳng ai chịu nhường ai 1 cú nào, và dường như bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu kiềm chế đều được dồn hết vào 2 bàn tay rắn chắc ấy. Họ đánh không ngừng nghỉ cho đến khi cả 2 cùng kiệt sức phải nằm dài trên bãi cỏ xanh, hơi thở gấp gáp mệt mỏi. Đột nhiên Kan lên tiếng:

- Tại sao... tại sao cậu có được cô ấy rồi mà còn giám đánh lại tớ hả, lẽ ra cậu... phải đứng yên cho tớ đánh chứ.

Bun bật cười, 1 nụ cười có gì đó chua xót:

- Cậu thật sự nghĩ rằng Bi đã chấp nhận tình cảm của tớ???

33. Chương 33

- Chẳng lẽ không phải? (Kan quay sang nhìn Bun nghi hoặc)

Ánh mắt Bun bỗng dưng xa xăm, cậu khẽ thở dài 1 tiếng...

*quay lại 15 phút trước

Cũng ở chính bãi cỏ này, nó và Bun đang tiếp tục cuộc nói chuyện. Nó im lặng chờ đợi Bun nói điều gì đó mà cậu cho là quan trọng, giọng Bun vang lên đều đều:

- Bi này, cậu có biết là cậu... ngốc nghếch lắm không?

- Hả... cậu giám nói tớ ngốc???

- Và cậu... còn rất đáng yêu nữa. (Bun tiếp tục với giọng nhẹ nhàng)

- O...

Nó chẳng hiểu Bun đang nói gì, mà chính xác hơn là không hiểu sao tự nhiên Bun lại nói mấy câu "kì lạ" đó, thái độ của cậu có gì đó "không bình thường". Nhìn điệu bộ ngơ ngác của nó, Bun bật cười:

- Ngốc ạ, cậu có biết là... tớ thích cậu không hả? – Cậu... cậu... (nó tròn mắt nhìn Bun, miệng lắp bắp không nói được câu nào)

- Đừng tỏ ra ngạc nhiên như thế, chỉ có đồ ngốc như cậu mới không nhận ra thôi, tớ thích cậu từ lần đầu tiên gặp rồi, từ cái lần cậu ném dép vào tớ và cãi nhau với tớ ý, cậu có biết... ngay lúc đó... trái tim tớ đã không còn là của tớ.

- Bun... cậu...

Nó bất động, 2 mắt mở to hết cỡ, môi Bun đã chạm vào bờ môi của nó, cậu đang hôn nó, cái hôn nhẹ nhàng...

Rời bờ môi nó, Bun quay mặt ra hướng khác:

- Xin lỗi cậu, nhưng chỉ 1 lần thôi, tớ muốn được thể hiện tình yêu của tớ.

Nó vẫn im lặng, đúng hơn là không thể nói gì vào lúc này, đó đang bất ngờ, phải nói là vô cùng bất ngờ, nó chưa từng nghĩ đến việc Bun thích nó. Tự nhiên lúc này nó thấy bối rối quá, nó liếc mắt nhìn Bun, cậu ấy có vẻ vẫn đang bình thản.

Bỗng... Bun bật cười:

- Hahaha... cậu làm gì mà căng thẳng thế... cậu tưởng tớ yêu cậu thật à, đồ Bi ngốc nghếch, lêu lêu.

Bun lè lưỡi chêu nó rồi cậu chạy đi, thật nhanh, cổ gần dòng nước mắt đang trực trào ra, cậu không muốn làm nó khó xử, cũng không muốn về sau nó sẽ ngại ngùng khi nói chuyện với cậu, vì vậy cậu phải làm cho nó nghĩ rằng cậu vừa nói đùa, cậu phải diễn thật tự nhiên để nó không nghi ngờ nữa, để nó không phải bận tâm về tình cảm của cậu.

- Cậu... ý cậu là... Á, cậu giám chọc tở, cậu chết với tở...

Nó nhanh chóng chạy theo Bun và RẦM... Bun bất ngờ đứng lại khiến nó lao ụp vào lưng cậu và nó ngã ngửa ra sau:

- Huhu... đồ đáng ghét, cậu giám làm tở ngã, huhu, đau... (nước mắt cá sấu)

- Cậu không phải giả vờ đâu, tở biết tổng cái bài nước mắt cá sấu chúa của cậu rồi.

Nói là thế nhưng Bun vẫn đưa tay đỡ nó dậy:

- Đứng lên nào, em gái.

- HẢ? (nó lại tròn mắt nhìn Bun khó hiểu)

- Làm em gái tở nhé, đồ ngốc. (Bun cốc nhẹ vào đầu nó)

- Ý cậu là...

- Haizzz, lúc nãy tở nói thích cậu là thật... nhưng là thích như 1 cô em gái, hiểu chưa hả. (Bin cố nói ra điều này 1 cách tự nhiên nhất, mà thật ra lòng cậu đang thất lại)

- ờ ờ... hiểu. (bây giờ thì nó mới gật gù)

- thế gọi tở là anh đi, nhanh.

- O... anh, vậy được chưa, hì hì.

Nó nhe răng cười hì hì ngổ ỏi là ngổ làm Bun phải bật cười. Vậy là nó và Bun chính thức trở thành anh-em theo kiểu kết nghĩa.

.....kết thúc hồi tưởng của Bun.....

34. Chương 34

Kan này giờ lắng nghe Bun kể cậu lại 1 lần nữa bất ngờ vì người bạn của mình. Cậu không biết phải nói gì với Bun, im lặng.

- Giờ Bi là em gái tở, tở sẽ giao Bi cho cậu, nhưng nếu cậu giám làm gì tổn thương cô bé thì cũng giống như 2 người kia (Bin và Yển), tở sẽ không tha cho cậu đâu đấy. (Bun bất chợt lên tiếng "cảnh cáo")

- ặc ặc, 3 người... tở có được coi là bạn 3 người không vậy, sao ai cũng bênh vực Bi mà bắt nạt tở hết vậy. (Kan ầm ức)

- "anh nói là "chú" phải tiếp thu, đừng mè nheo. (Bun nói giọng bề trên)

Hahaha... cả 2 phá lên cười ha hả, không khí bỗng chốc nhẹ nhàng và vui vẻ. 2 chàng trai 2 niềm vui khác nhau và trong lòng họ có những dự định riêng của mình trên con đường mình đã lựa chọn. Kan tự hứa nhất định phải đem lại hạnh phúc cho nó, không chỉ vì nó, vì bản thân cậu... mà còn vì sự "ủy thác" của người bạn thân thiết nhất.

Còn Bun, cậu không biết đến bao giờ mới có thể thật sự chôn hết được tình yêu mà cậu dành cho nó, nhưng cậu tin mình có thể biến tình yêu ấy thành tình thương của 1 người anh với 1 cô em gái bé bỏng. Cậu sẽ che chở, bảo vệ nó bằng bàn tay của người anh trai chứ không phải 1 người con trai như cậu đã từng nghĩ lúc trước.

Bầu trời trong xanh hơn, mây trắng hơn và cao hơn nữa...

35. Chương 35

Buổi chiều, nó nổi hứng muốn đi ăn kem chúc mừng sự kiện nó vừa có thêm 1 người anh trai vô cùng tuyệt vời. Tuy nhiên ý kiến của nó đã bị Kan phản đối, thay vào đó là cả bọn sẽ đi biển chơi vài ngày luôn chứ không phải chỉ ăn kem. Nghe Kan nói thế nó reo lên thích thú lại còn hôn CHỤT 1 cái vào má Kan làm cậu đơ mắt mấy phút.

Hiện tại, chúng nó đang vi vu trên bãi biển. Bờ biển dài phủ đầy cát trắng, những cơn sóng nổi nhau xô vào bờ, nhẹ nhàng và êm dịu chứ không hề vỗn vã ồ ạt. Biển xanh dường như vô tận khiến nó có cảm giác mình nhỏ bé hơn nhiều khi đứng trước vùng trời nước mênh mông ấy. Nó dang tay đón những làn gió đem hơi nước mát lạnh, bao nhiêu ưu tư mỗi một đều bị gió biển cuốn trôi. Giờ đây trong tâm trí nó chỉ có biển và biển.

Chỉ ngắm biển 1 lát thôi rồi chúng nó lại kéo nhau về khách sạn vì cũng không còn sớm nữa, mặt trời lặn từ lúc nào và bóng tối đang dần nhấn chìm mọi hình ảnh tươi đẹp của thiên nhiên.

Khách sạn chúng nó ở nằm ngay sát bờ biển, Bin đưa ổi đĩa 1 chìa khóa phòng rồi ai về phòng nấy. Ngồi trên xe máy tiếng đồng hồ cả nó và Yến đều thấy hơi mệt nên leo lên giường ngủ luôn. 3 chàng thì không mệt mõi gì nhưng cũng chỉ ngồi trên giường xem tivi và chờ đến lúc ăn tối để sang đánh thức 2 "con heo" dậy.

*8h30pm

Cả 5 đứa đều đang có mặt dưới phòng ăn của khách sạn, căn phòng rộng rãi và sáng sủa với hàng trăm bàn ăn bài trí theo phong cách phương Tây rất bắt mắt.

Trên bàn ăn của chúng nó bây giờ đầy ắp các món hải sản, chỉ nhìn thôi là cũng biết hấp dẫn thế nào rồi. Có 5 đứa thôi mà gọi tới mấy chục đĩa đồ ăn bự chẳng vậy không biết làm gì nữa. Nó thì không thích mấy cái khoản ăn uống này lắm, từ nhỏ nó đã ăn ít hơn người bình thường rồi, chỉ ngủ nhiều thôi nên Bin đã phải lòi mõi nó mới chịu mò xuống đây ăn. Nó thì bảo chỉ cần gọi vài món thôi vậy mà Kan và Bun cứ thi nhau gọi khiến anh chàng phục vụ ghi mỗi tay. Kết quả là cái bàn đường kính 2m cũng không đủ chỗ mà để thêm đĩa đồ ăn nào nữa. Nhưng mà phải công nhận là cái bàn nhiều món thế này trông đẹp thật, đủ các loại hải sản với nhiều màu sắc, nào mực, nào cua, ghẹ, tôm, sò, ốc, cá thu... mỗi loại chế biến theo mấy cách liền trông cực kì hấp dẫn.

- Hứ, 3 người thiên vị nhá, không biết đâu, sao lại ưu tiên Yến quá vậy.

Nó phùng má, chu môi lên theo kiểu hờn dỗi khi thấy cả 3 chàng cùng lúc gấp đồ ăn bỏ vào bát của Yến, trong khi đó bát nó vẫn trống trơn. Trông nó thiệt là đáng yêu hết sức làm trái tim ai đó lại thêm 1 lần lồi nhịp. Cả 3 nghe nói nó thì không ai lên tiếng chỉ cười nhẹ làm nó tức sịt khói, nó cúi mặt xuống (giả vờ) giận không thèm ăn nữa luôn.

Bỗng dưng có 3 con tôm to bự đã được lột vỏ cẩn thận "nhảy" vào bát của nó, ngẩng đầu lên thì thấy 3 khuôn mặt đẹp trai lại lảng đang cười nhàn nhõ.

- Bà sướng nhá, được tới 3 chàng hoàng tử lột vỏ tôm cho ăn cơ đấy, chứ đâu như tôi phải tự làm, đau tay gần chết nè.

Yến nhìn nó cười gian nói, lại còn giả bộ xoa xoa tay như vẽ đang đau lắm làm nó phì cười:

- Hehe, tui mà nì, mấy người này đương nhiên phải có trách nhiệm "chăm sóc" tui kĩ lưỡng rồi, Bin là anh họ nhè, Bun là anh kết nghĩa nhè, còn Kan...

- Kan là gì??? (Bin, Bun và Yến đồng thanh)

- O... Kan... là... là...

Bắt gặp ánh mắt tò mò xen chờ đợi lại còn có gì đó gian gian của 3 người kia làm nó đỏ mặt, không biết phải nó thế nào. Khổ thật, tự nhiên lại nói mà chưa kịp suy nghĩ nên giờ mới bị rơi và tình hình bất thành *** h thế này. Tự nhiên tim nó đập nhanh hơn 1 chút, nó cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

- Thì là bạn nên tớ "chăm sóc" Bi không được sao.

36. Chương 36

Thấy nó có vẻ đang bối rối nên Kan đã nhanh chóng lên tiếng giải vây cho nó, nhưng thật ra cậu cũng rất muốn nghe câu trả lời của nó. Nghe Bin nói thế mắt nó bỗng sáng lên, gật đầu lia lịa:

- ờ ờ, đúng... đúng đó, là bạn chứ còn là gì.

Cuối cùng thì nhờ sự "giúp đỡ" của Kan nó cũng tìm được 1 câu trả lời "hợp lí", sau vụ này có khi phải cảm ơn Kan cũng nên. Vậy là chúng nó lại tiếp tục ăn uống vui vẻ và hình như trong lòng nó, đang có gì đó thay đổi... chỉ có điều nó vô tư quá nên không chịu nhận ra.

Ăn xong trước nó đứng dậy đi lên phòng thay đồ để lát đi dạo bờ biển. Nhưng sao cửa phòng không khóa nhỉ? Nó nhớ là nãy ra khỏi phòng nó đã khóa lại rồi mà. Thấy có gì đó không bình thường, nó vội đẩy cửa bước vào.

- AAAAAAAAAAAAAA. Trộm trộm... ư... ưm...

- Em la hét cái gì vậy hả? (tên "trộm" bịt miệng nó)

- Ừm...ồ...a... [bỏ ra] (nó cố mở miệng)

- Tôi bỏ ra em đừng có la lên nữa đấy.

Bây giờ nó mới nhận ra "tên trộm" này là ai, nó gật gật. Người ấy liền buông tay khỏi miệng nó. Hộc... hộc... nó cố hít thở để bù lại lượng O2 vừa thiếu. Sau khi hơi thở bình thường trở lại nó mới ngẩng lên nhìn hần bằng ánh mắt đầy "âu yếm": – Con tuần mã này, sao anh lại ở đây, sao lại còn vào phòng tôi hả, đồ biến thái.

- Phòng em??? (Tú ngơ ngác)

- Chứ sao. (nó nói không cần suy nghĩ)

- Em nhìn kĩ lại coi.

Bây giờ nó mới đưa mắt nhìn 1 lượt khắp căn phòng. Tivi nè, tủ quần áo nè, giường trải ga màu trắng nè...rất giống phòng nó mà, có gì khác đâu chứ. Khoan... nhưng túi quần áo của nó "mất" đâu rồi nhỉ? Nãy nó lên phòng là ngủ luôn chưa kịp bỏ quần áo vào tủ, nó để túi quần áo ở góc tường cạnh cái tủ kia mà, vậy không lẽ...

- Tên kia, anh vào lấy trộm túi đồ của tui hả? Mau trả đây. (nó trông hông "nạt" Tú 1 cách rất chi là hùng hổ)

BỊCH... nghe xong câu nói của nó Tú rơi tự do xuống đất. Thật là không thể tưởng tượng được sau khi xem xét kĩ càng căn phòng nó lại phán 1 câu xanh rờn như thế. Anh ngược lên nhìn nó cười khở, phải nói là anh vô cùng khâm phục cái trí tưởng tượng cực kì phong phú của nó.

- Em làm ơn ra ngoài coi lại số phòng giùm tôi đi.

Nó lùi lại mấy bước ra khỏi phòng, ngược lên nhìn tấm biển ghi số phòng, là 202, nó giơ chùm chìa khóa trong tay lên, là 150, vậy phòng nó là 150... OH MY GOD!!! Nó vào nhầm phòng, ngại quá đi mất, chạy vô

phòng người ta mà lại kêu người ta là trộm. Mặt nó bắt đầu chuyển sang màu cà chua chín, giá mà ở đây có cái lỗ nào thì nó chui xuống ngay lập tức cho đỡ ngại luôn rồi.

- Sao rồi??? (Tú đứng dựa lưng vào mép cửa nhìn nó cười cười)

- Hơ... nhầm, nhầm thôi mà, sorry, thế nhá, tôi về phòng đây.

Nói xong nó cầm đầu chạy 1 mạch không để Tú kịp ú ớ câu nào. Anh chàng nhìn theo bóng nó lắc đầu mỉm cười " em thật là đáng yêu, cô bé ạ, tôi đi theo em đến đây nhưng không ngờ lại gặp em trong hoàn cảnh như thế này, chúng ta... cũng có duyên chứ nhỉ.

Sự tình là phòng nó ở tầng 3, đi hết cầu thang, rẽ trái cách 2 phòng là đến, nó nhớ là như vậy nên cứ vậy mà vào chứ không thêm coi số phòng, nãy nó cũng đi đúng như vậy nhưng ai ngờ nó lại lên tận tầng 4 từ lúc nào nên mới bị nhầm phòng như thế, thật là mất mặt quá đi.

Trong phòng 150, có 1 "con khi" đang vò đầu bứt tai, đi đi lại lại chóng cả mặt cùng những tiếng lầm bầm không ngớt " trời ơi là trời, điên mất thôi, sao lại nhầm vậy hả trời, mà sao lại còn trùng ngay cái tên tuần mã đó nữa, hần ta đến đây làm gì chứ? Không phải đi theo trả thù mình vụ hôm bữa đó chứ? Hừ, còn lâu nhé, ta không i làm được gì đâu, chờ đó...".

Sau 1 hồi tự biên tự diễn về cái nguyên nhân Tú có mặt ở đây cuối cùng nó cũng thay xong bộ đồ để đi dạo.

* * *

37. Chương 37

Bờ biển về đêm lung linh huyền ảo dưới những ánh đèn hắt ra từ các khách sạn và nhà hàng gần đây. Mặt biển giờ chỉ toàn là 1 màu đen của bóng tối, chẳng nhìn thấy màu nước và những con sóng nhưng qua những tiếng rì rào nối tiếp nhau vẫn có thể cảm nhận được từng làn sóng hiền hòa xô bờ. Buổi tối, ở đây không đông người lắm nên không khí có vẻ trầm lắng và yên bình hơn ban ngày rất nhiều. Chúng nó đang sai những bước thật thông thả dọc theo bờ biển, nó và Yến nắm tay nhau đi trước, 3 chàng "leo đèo" theo sau.

- Á...

Nó khẽ kêu lên 1 tiếng và ngồi thụp xuống đất. Bàn chân nó vừa bị vật gì đó cứa vào, đau và hơi rát. 3 chàng vội vàng chạy lên chỗ nó.

- Cậu sao vậy? (Kan lo lắng ra mặt)

- Hình như là vỏ sò hay gì đó cứa vào chân, ui da... (nó nhăn mặt trả lời)

- Có đau lắm không? (Bin)

- Đau gần chết, huhu... không đi được nữa Bin ơi...(ặc, lại nước mắt cá sấu đây mà)

- Này này, đừng có nhìn anh, cái vụ này anh không lo, em tìm ai tốt với em hơn kêu người ta giúp em đi. (Bin liếc sang Kan cười gian nhưng mà hơi tối nên nó không nhìn thấy, còn Kan thì cảm nhận được Bin đang ám chỉ mình)

- Huhu, không ai thương em hết, Yến ơi, không ai thương tui, đêm nay tui phải ngủ trên bãi biển rồi, huhu... (nó lại tiếp tục "khóc lóc")

Bỗng có một tấm lưng xuất hiện ngay trước mặt nó, nó ngước lên nhìn, là Kan, nó thôi khóc:

- Gì vậy?

- Lên tở công cho, nghe cậu khóc lóc điếc tai quá. (anh này là viện đại cái lí do thế chứ thực ra là muốn được công nó đấy chứ)

- Hứ, ai thèm. Tở khóc kệ tở.(nó quay mặt giận dỗi)

- Thôi đi bà, trẻ con vừa thôi, lên Kan công nhanh còn về không là được ngủ ở đây thật đấy. Bọn này về trước đây. (Yến lên tiếng rồi kéo Bin và Bun đi mất)

Cuối cùng nó cũng ngoan ngoãn vòng tay qua cổ Kan để cậu công. Nó chợt nhận ra, lưng Kan thật rộng và thật ấm áp, cảm giác ấy rất quen thuộc, giống như cảm giác mà nó đã từng cảm nhận được khi ở bên 1 người, nhưng lần này lại có gì đó hơi khác, có lẽ là do 2 người khác nhau. Tuy nhiên có 1 điều là hình như... tim nó lại đập nhanh hơn bình thường, tại sao lại như vậy chứ? Hay do nó vừa bị chảy máu nên mất máu và tim phải làm việc nhanh hơn, chắc là vậy.

Nó cứ miên man biện hộ cho cái cảm giác lạ của bản thân mà đâu biết rằng bộ não thông minh của nó đang không hiểu được chính trái tim mình. Và nó cũng đâu biết rằng người đang công nó trên lưng có cảm giác như thế nào, đã vậy nó còn hỏi 1 câu hết sức hồn nhiên:

- Nè, tớ đâu có nặng lắm đâu mà coi bộ cậu công tớ chút xíu đã có vẻ mệt như vậy hả?

- Ô, tớ đâu có mệt. (Kan ngơ ngác trả lời)

- Không mệt mà sao cậu thở mạnh vậy, tim lại đập rất nhanh, người còn hơi nóng nữa chứ, tớ nhận thấy thế nè. (nó vẫn ngây thơ liệt kê 1 số dấu hiệu "mệt mỏi" của Kan)

Kan im lặng, cậu thật sự chẳng biết phải nói thế nào với nó nữa. Không lẽ lại phải thừa nhận luôn là vì cậu yếu và đang công nó để người nó tựa vào lưng cậu gần như vậy nên cậu mới bị "bệnh tim" thế à. Cứ như thế này không biết đến bao giờ nó mới nhận ra được tình cảm của cậu đây, nhưng mà cũng đành chờ đợi vậy.

Thấy Kan không nói gì nó lại lên tiếng:

- Này, cậu mệt quá không nói nổi nữa à, vậy để tớ xuống tự đi luôn, con trai gì yếu xù.

- Cậu ngồi im đi. (giọng Kan có chút hơi "giận" thì phải)

- Xí, im thì im.

Nó xị mặt, thật sự là lần đầu nghe Kan nói với nó bằng giọng như vậy, nó cảm thấy hơi "sợ", Kan đang tức giận thì phải, nhưng vì sao chứ, vì nó chê cậu yếu à? Có vậy thôi mà cũng giận là sao, nhỏ mọn thế không biết. Đồ giận hờn vô cơ.

- Xin lỗi. (Kan lí nhí)

Nó rõ ràng là có nghe thấy cậu nói nhưng lại lơ đi như không nghe gì. Kan cũng đành im lặng không nói thêm gì nữa.

"sao cậu lại ngốc vậy hả, cậu thật sự là không hiểu 1 chút nào tình cảm của tớ sao, hay cậu cố tình không chịu hiểu vậy, đồ heo ngốc này."

Cứ như thế cả 2 im lặng cho đến khi về tới khách sạn. Nó tưởng Kan sẽ thả nó xuống ở tầng 1 rồi dìu nó lên phòng nhưng không ngờ cậu lại công nó 1 mạch lên tới tận tầng 3 luôn.

Đặt nó ngồi xuống giường 1 cách nhẹ nhàng hết sức có thể, Kan quay người định bước đi thì tay cậu bị nó kéo lại:

- Cảm ơn. (nó cúi đầu lí nhí)

Kan không quay lại nhưng cậu mỉm cười, giọng dịu dàng:

- Muốn cảm ơn thì ngồi im đó cho đến khi tớ quay lại.

Nói xong Kan bước nhanh ra khỏi phòng để lại nó với dấu hỏi to đùng, chẳng hiểu cậu định làm gì, nhưng mà mặc kệ, bảo ngồi thì cứ ngồi, dù gì Kan cũng đã giúp nó, nghe lời cậu ấy 1 lần cũng chẳng vấn đề gì.
CHAP 37.2.

3 phút sau, Kan quay lại, trên tay cầm thêm 1 hộp cứu thương mini. Cậu không nói gì mà đi thẳng lại chỗ nó đang ngồi, quỳ 1 gối xuống đất rồi nhẹ nhàng nâng bàn chân trái của nó lên, xem xét 1 chút rồi cậu mới lên tiếng:

- Cũng khá sâu đấy, nhưng mà yên tâm đi, tớ sẽ cẩn thận, không vấn đề gì đâu.

- Cậu chắc chứ??? (nó nhìn Kan nghi ngại)

Không để ý đến thái độ không mấy tin tưởng của nó dành ình, cậu mở hộp cứu thương lấy ra 1 ít bông nhẹ nhàng lau qua vết thương cho nó, tiếp theo là đến thuốc sát trùng... cứ lần lượt từng bước một, trông Kan làm có vẻ rất thành thạo và khéo léo. Cậu cứ chăm chú vào bàn chân của nó, cố gắng cuốn băng thật nhẹ nhàng cẩn thận để nó không bị đau. Cái dáng vẻ "say sưa" ấy có sức lôi cuốn kì lạ khiến nó không biết từ lúc nào đã không rời mắt khỏi khuôn mặt cậu. Tự nhiên nó có chút tò mò:

- Kan này, cậu là con trai, tại sao lại băng vết thương khéo vậy, còn khéo hơn con gái nữa.

- Thì bị thương nhiều phải tự băng bó, làm riết rồi nên quen thôi, hì hì. (Kan nói rồi cười hì hì nhưng mắt vẫn chăm chăm vào bàn chân của nó để cuốn nốt băng)

- Sau này... không được để bị thương nữa, hứa với tớ.

Nó nói như vô thức, bằng giọng rất dịu dàng, có lẽ với Kan thì đây là lần nó nói dịu dàng nhất từ trước đến nay. Nó cũng không hiểu sao mình lại nói như vậy, nhưng không muốn Kan bị thương, dù chỉ 1 chút, nghĩ đến việc trên người Kan có dính máu trong lòng nó tự nhiên có 1 cảm giác rất lạ... hình như là đau.

Kan bất ngờ trước câu nói của nó, cậu nghĩ mình nghe nhầm, cậu ngẩng lên nhìn nó:

- Cậu... nói gì vậy?

- Hứa với tớ, không được để mình bị thương, bất cứ lần nào.

Nó cũng nhìn thẳng vào mắt Kan, giọng nói vẫn dịu dàng nhưng có phần kiên quyết như ra lệnh vậy.

Vậy là Kan không nghe nhầm, nó thật sự không muốn cậu bị thương, là vì nó lo cho cậu nhưng... vì lí do gì nhỉ? Vì cậu là bạn nó thôi hay còn vì... mà thôi, điều đó để sau, chỉ cần biết rằng: bây giờ, ngay lúc này đây nó đang quan tâm đến cậu, chỉ cần vậy cũng đã đủ để cậu có 1 niềm hạnh phúc, Kan mỉm cười:

- Yên tâm, tớ hứa, vậy được chưa.

Nó khẽ gật đầu.

- Xong rồi đó, cậu ngủ đi, tớ cũng về phòng đây, chúc ngủ ngon.

Kan sách hộp cứu thương đi ra khỏi phòng, cậu không quên vặn chốt cửa cẩn thận cho nó.

Nó nhìn xuống chân mình, đường băng rất đều và đẹp mắt, bất giác nó nở 1 nụ cười "ngốc nghếch". Rồi nó nằm xuống nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trên môi vẫn vương 1 nụ cười nhẹ...

Phòng đối diện. Đêm nay đối với Kan có lẽ sẽ là 1 đêm khó ngủ. Nằm trên giường mà cậu cứ cười hoài, nhắm mắt lại là câu nói đầy quan tâm của nó khi này lại văng vẳng bên tai, trong đầu lại hiện ra hình ảnh ngại ngùng của nó khi lí nhí nói lời cảm ơn cậu. Có lẽ khoảng cách giữa cậu và nó đang ngày càng gần hơn, và dạo này cậu thấy mỗi khi nó cười, nụ cười đã tươi hơn nhiều so với những ngày đầu mới gặp. Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi là đủ để Kan không thể giấu nổi niềm hạnh phúc. Đêm nay là 1 đêm dài, cậu chỉ mong sao cho trời nhanh sáng để ngày mai lại được nhìn thấy nó, thấy khuôn mặt đáng yêu và nụ cười của nó, được đi chơi cùng nó... từ lúc nào, nó đã trở thành 1 phần không thể thiếu trong cuộc sống của cậu, có lẽ... cậu yêu nó còn nhiều hơn cả cậu nghĩ...

Cốc... cốc... cốc...

38. Chương 38

Im lặng.

Cốc... cốc...

Ồn ào, làm hỏng giấc ngủ của nó, khó chịu, nó lôi chăn trùm kín đầu, bịt chặt tai lại... ngủ tiếp.

Rầm... rầm... rầm...

Cái tiếng gì mà đã man quá vậy, bịt tai rồi mà vẫn còn nghe thấy.

- Bi, mở cửa, mở...

Cái giọng quen quen, hình như không phải Bin, là Kan, cậu ta làm gì mà mới sáng sớm đã hét ầm ỹ vậy, không định để cho người ta ngủ à.

- Làm gì vậy, để yên tớ ngủ.

Nó nói với ra bằng giọng ngái ngủ. Nó thật sự rất muốn ngủ, nhưng mà người bên ngoài đâu có chịu để yên:

- Cậu không mở, tớ không khách sáo đâu...

RẦM!!!

Cánh cửa tội nghiệp bật tung, rất may là vẫn còn bám được vào tường. Tiếng động mạnh làm nó tỉnh hẳn ngủ, giật mình bật dậy thì khuôn mặt nhăn nhó của Kan đã đập ngay vào mắt nó. Liếc xéo Kan 1 cái rồi nó bước xuống khỏi giường uể oải lê từng bước vào NVS làm VSCN, cái chân vẫn còn hơi đau nên đi lại không được thoải mái.

ở ngoài, Kan cứ tùm tùm cười 1 mình như kẻ vừa "trốn trại".

Cạch! Nó bước từ trong NVS ra, thấy Kan vẫn đang đu cột điện trông "ngu" không tả được. Nó nhún vai bước qua rồi buông 1 câu nhẹ nhàng:

- Cậu... đồ BNT2.

Kan giật mình:

- Là gì???

- Ra ngoài cho tớ thay đồ.

Nó không trả lời câu hỏi của Kan mà "đuổi" cậu khỏi phòng. Kan đành ngậm ngùi ra ngoài chờ nó.

5 phút sau.

- Đi thôi.

Kan gật đầu rồi nhanh chóng bước đi bên cạnh nó.

- 3 người kia đâu rồi? Chợt nhận ra không thấy Yến và 2 ông anh yêu quý đâu nó quay sang hỏi Kan. Cậu lắc đầu tỏ vẻ không biết nhưng thật ra là chính cậu đã "đuổi" 3 người họ đi trước để cậu đi chơi riêng với nó đấy chứ.

Nó bắt đầu thấy có gì đó kì lạ, hôm qua nó bị đau chân thế mà Bin lại nở lòng "bỏ rơi" nó, bình thường là anh phải vội vàng bế nó về chăm sóc vết thương cho nó rồi chứ, hôm nay thì lại không sang gọi nó dậy, xong rồi đi đâu mất tiêu, cả 2 người kia cũng thế. Vậy là sao??? Nhưng mà thôi kệ đi, ít ra vẫn còn có Kan chịu đi chơi cùng nó, vậy cũng đỡ hơn là phải đi 1 mình.

Bãi biển giờ này đông ngịt người, già có, trẻ có, trai có, gái cũng có, không những không khí náo nhiệt mà còn đầy màu sắc, màu của những bộ đồ bơi sặc sỡ.

- Đây, sao chúng ta không xuống bơi nhỉ?

Kan bất chợt lên tiếng vì cậu đang nghĩ nó rất thích biển tại sao lại không hề nhắc đến muốn đi bơi mà chỉ dạo loanh quanh trên bờ.

- Không thích.

Nó trả lời ngắn gọn. Đó là lí do duy nhất có vẻ hợp lí mà nó nghĩ ra lúc này bởi nó không thể nói nguyên nhân thật là vì nó không thể xuống bơi được, nếu vậy mặt nạ của nó sẽ tiếp xúc với nước muối và dễ dàng bong ra mất.

Kan định mở miệng hỏi gì thêm nhưng đúng lúc đó lại có 1 cô gái thân hình khá chuẩn, mặt cũng khá xinh ưỡn eo đến trước mặt nó và cậu, cô ta cất giọng nhẹ nhàng mà nó nghe vẫn thấy chua như giấm:

- Chào anh, em có thể làm quen với anh được không? Tối nay em mời anh đi chơi nhé.

Kan không thèm liếc qua cô ta lấy 1 cái, cậu ung dung định bước đi thẳng thì bị nó kéo lại, cậu nhìn nó khó hiểu, nó thì mỉm cười:

- Anh này, người ta đã chào hỏi thì anh cũng nên lịch sự đáp lại 1 chút chứ, sao lại bỏ đi như thế. (nó nói bằng cái giọng ngọt đến tận xương)

SOCK... Kan đơ như cây cơ, cậu giương mắt nhìn nó không chớp. Nó vừa gọi cậu là "anh" cơ đấy, cái từ "anh" sao mà nghe ngọt ngào đến thế, nhưng đấy chỉ là suy nghĩ của cậu thôi chứ nó thì chẳng quan tâm cái cách nó vừa nói có ý nghĩa gì với cậu đâu, cái nó quan tâm là cô nàng "trơ trẽn" đang đứng trước mặt kia kia. Nó vẫn giữ cái nụ cười hết sức "trong sáng" và khuôn mặt tự nhiên tươi tắn, nó nắm tay cậu kéo lại sát bên mình rồi nhìn cô nàng kia với vẻ rất thân thiện:

- Để em giới thiệu anh cho chị ấy nhé. Chị, chị có cần em giới thiệu anh này cho không???

Nghe vậy Kan giật mình, nó đang định "giao trứng cho ác" à, cho dù không thích cậu đi nữa thì cũng không nên nhiệt tình làm mối cậu cho người khác thế chứ, chẳng nhẽ nó thật sự muốn cậu đi với cô gái khác à, nó không cần cậu 1 chút nào sao, vậy mà vừa mới hôm qua cậu còn nghĩ nó đã có chút tình cảm với mình cơ đấy, là cậu tự biên tự diễn thôi, một cảm giác hụt hẫng, cậu nhếch môi cười, một nụ cười chua xốt...

- O... có, cảm ơn em. (cô ta hớn hờ)

- Dạ, giới thiệu với chị: anh ấy tên là Dương Triệu Vũ, là 1 thiếu gia hào hoa phong độ, rất đẹp trai, lại chung thủy, và hiện đang là... **CHỒNG SẮP CUỐI CỬA EM** ạ. (nó cố tình nhấn mạnh mấy từ cuối)

Nghe nó nói xong Kan lại đơ thêm một lần nữa, hóa ra là nó muốn chơi đùa cô gái kia, vậy mà cậu lại tưởng nó thật sự vô tâm với cậu như vậy. Cậu khẽ mỉm cười, một niềm vui len lỏi trong trái tim.

Cô nàng cứ đơ không biết nói gì, cứ như là cô ta chết đứng luôn rồi ý. Thấy thế nó cười thầm trong bụng, cũng chẳng hiểu sao nó lại thấy ghét cô ta thế, người gì đâu mà vừa nhìn đã không có cảm tình, nhìn thấy trai đẹp là mắt sáng lên lại còn trơ trẽn hện tối đi chơi nữa chứ, thật là không có tí xấu hổ nào. Đó là tất cả những lí do nó đưa ra để biện hộ cho hành động của mình, nghe có vẻ cũng rất hợp lí đấy chứ. Nhưng chỉ mới thế thôi còn chưa đủ, nó phải cho cô ta thêm 1 cú nữa mới được, nhìn cô ta 1 lượt từ trên xuống dưới, mắt nó sáng lên:

- Anh này.

- Hả... à, gì vậy?

Nghe nó gọi cái kiểu đó Kan thấy sao sao, có lẽ là chưa quen lắm, nhưng cậu cũng biết nó đang cố tình diễn kịch thôi, vậy thì cậu cứ cùng nó diễn cho xong đi, biết đâu giả lại thành thật thì chẳng phải rất tốt sao. Giọng nó lại ngọt ngào:

- ở đây là bãi biển mà, sao người ta lại phải dựng cột đèn giao thông nhỉ, anh thấy lạ không chứ?

- Ý em là sao? (Kan vẫn không hiểu nó muốn nói gì)

- Thì đấy, anh nhìn ngay trước mặt mình nè, không phải có cái cột đèn giao thông đang dựng sừng sững đây à.

Kan bây giờ mới chú ý hơn đến cô gái trước mặt. Tóc vàng hoe, bộ bikini cô ta đang mặc không hiểu sao phần trên thì màu đỏ, phần dưới lại màu xanh, nhìn tổng quát thì đúng là 3 màu của cột đèn giao thông. Cậu mỉm môi cố nhịn cười để giữ hình tượng, còn nó thì chẳng cần ý tứ gì, nó ôm bụng tuôn ngay 1 tràng cười ngặt nghẽo.

Nhận ra mình vừa bị nó đem ra là trò, cô nàng tức đỏ mặt nhưng cũng không giám làm gì đành hậm hực quay đầu bỏ đi một mạch.

* * * *tối hôm ấy...

Đại sảnh khách sạn trở nên đông vui náo nhiệt hơn bao giờ hết. Hầu như tất cả các khách đều đang tập chung ở đây, ai ai cũng ăn mặc cực kỳ sang trọng và lộng lẫy, đặc biệt là các nam thanh nữ tú. Nam thì đều mặc những bộ vest lịch sự còn các cô gái diện những chiếc đầm ôm sát cơ thể quyến rũ và gợi cảm. Không khí có vẻ giống như một buổi dạ hội.

Từ trên cầu thang, chúng nó đang từng bước đi xuống thu hút biết bao ánh mắt với muôn hình vạn trạng, ngưỡng mộ có, mơ mộng có, ghen tị cũng có...

Quả thật là trông chúng nó hôm nay rất đẹp, 1 vẻ đẹp cao sang quý phái và cả lịch lãm nữa. Tuy nhiên điều đó chỉ để nói về 3 chàng và Yến thôi, còn nó, vẫn phong cách đơn giản và trắng như thường ngày. Nó mặc chiếc váy trắng tinh khôi, phần trên ôm lấy ngực và eo rất vừa vặn, chân váy gấp những đường sóng uốn lượn mềm mại buông xuống quá gối, mái tóc mượt mà buông xõa tự nhiên, khuôn mặt với lớp mặt nạ không phấn son như bình thường. Nó mang vẻ đẹp giản dị, trang nhã và trong sáng hiền dịu. Nếu như gian phòng này là 1 vườn hoa toàn những bông hoa quý phái thì nó sẽ như 1 nhành hoa đại, đẹp tự nhiên đơn thuần và tràn đầy sức sống.

Yến mặc chiếc đầm xanh lơ đính những hạt đá lấp lánh ôm sát từng đường nét cơ thể, mái tóc ép phồng ôm lấy khuôn mặt thanh tú với làn da trắng hồng nổi bật, đôi môi căng mọng tự nhiên được phủ 1 lớp son bóng nhẹ nhàng tươi tắn, ở nhỏ toát lên vẻ kiêu sa và tươi trẻ.

Ba chàng trai cùng 1 phong cách, vest trắng, giày nâu trẻ trung và lịch thiệp, tuy nhiên ở họ vẫn toát lên 3 vẻ đẹp riêng biệt, Bin_cool, Kan_hot và Bun_baby, xung quanh 3 chàng như tỏa ra muôn vàn ánh hào quang rực rỡ khiến những người đang nhìn vào phải chói mắt nhưng không cách nào rời mắt khỏi 3 khuôn mặt ấy được.

Cả bọn đều biết là sẽ như vậy nên cũng không quan tâm lắm đến những ánh mắt "biết nói" ấy. Nói thật là nó không thích mấy cái buổi như tiệc tùng này lắm, nó đã định ở trên phòng... ngủ một giấc cho khỏe nhưng mà 4 người kia cứ lôi bằng được nó xuống.

Nó chán nản nhìn khắp lượt, chẳng thấy có gì thú vị, mặc dù là có đông vui nhộn nhịp và đẹp thật đấy, nhưng mà nó không thích cái kiểu long trọng như thế này, không thoải mái.

Tuy nhiên dù thế nào cũng phải nhận xét khách quan một chút, rằng gian phòng, chính xác là cái đại sảnh này giờ đây trông nguy nga chẳng khác nào bên trong của 1 tòa lâu đài. Nhìn sơ qua cũng phải thấy tới mấy trăm bóng đèn với đủ loại đang hoạt động hết công suất chiếu sáng đến từng góc ngách, thậm chí chiếu cả dưới gầm bàn luôn.

- Chào mừng tất cả các quý vị đã đến với buổi party kỷ niệm 3 năm thành lập khách sạn BIỂN XANH.

Tiếng nói giõng dạc đột ngột vang lên thu hút sự chú ý của mọi người, bao gồm cả chúng nó. Tất cả hướng ánh nhìn lên phía khán đài, nơi anh chàng MC bảnh trai đang đứng nhìn xuống dưới nở nụ cười thân thiện. Anh chàng tiếp tục với giọng ấm áp đầy hào hứng:

- Và nhân dịp đặc biệt này, giám đốc khách sạn đã trở về từ Mỹ để trực tiếp giao lưu với quý vị, nào bây giờ hãy cùng chào đón vị giám đốc tuyệt vời của chúng ta.

Anh chàng MC nói rồi đưa tay hướng lên phía cầu thang nơi bọn nó vừa bước xuống.

Lại một lần nữa mọi ánh mắt đều bị một vẻ đẹp hoàn mỹ thu hút.

Chàng trai với mái tóc nâu vuốt keo cá tính, nụ cười tỏa nắng để lộ chiếc răng khểnh rất duyên, anh diện trên người bộ vest trắng ca-vát đỏ nổi bật, một phong cách trẻ trung thanh lịch khiến người cùng phái ghen tị mơ ước, người khác phái người khác phái ngưỡng mộ yêu thích ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Bin có vẻ không quan tâm lắm, Kan, Bun và Yến thì khá bất ngờ trước sự xuất hiện của anh chàng. Riêng nó lại vô cùng kinh ngạc và có chút khó chịu. Bởi chàng giám đốc trẻ tuổi đó không ai khác lại là Dương Tuấn Tú.

Tú bước từng bước nhẹ nhàng tiến lên phía sân khấu, gương mặt luôn ánh lên niềm vui với nụ cười thân thiện khiến các cô gái chết mê chết mệt. Không biết là nó có nhìn nhầm hay không nhưng hình như anh ta vừa nháy mắt với nó thì phải, chẳng hiểu có ý gì mà tự nhiên nó thấy 1 làn hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Không phải anh ta định nhân dịp này làm gì đó để "trả thù" nó đấy chứ??? Mà thôi mặc kệ, nó cần gì phải sợ, anh ta có thể làm gì nó khi mà nó có cả 3 "chàng vệ sĩ luôn kè kè bên cạnh thể này chứ.

- Cảm ơn sự có mặt của các vị trong buổi tối ngày hôm nay.

.... Một lần nữa xin cảm ơn và chúc các vị có một buổi tối thật vui vẻ. Sau đây để bày tỏ sự biết ơn, tôi với tư cách là giám đốc khách sạn xin gửi tặng quý vị 1 món quà, đó là một ca khúc, và đặc biệt bài hát này tôi muốn dành tặng tới 1 cô gái, cô gái ấy đã cướp mất 1 nửa linh hồn của tôi ngay từ lần gặp đầu tiên "em ở bên dưới, nếu nghe được những lời này, hãy lắng nghe bài hát và cho tôi 1 cơ hội em nhé".

Tiếng xì xào bắt đầu vang lên, các cô gái thi nhau đoán già đoán non, nhiều người đang tự viễn tưởng rằng mình là cô gái được anh chàng giám đốc tuyệt vời kia nói đến.

Tuy nhiên có 4 người đã rất tinh ý nhận ra ánh mắt say đắm của Tú khi nói lên những lời ấy đã luôn hướng về phía một người con gái. Bin, Bun và Yến lắc đầu chán nản vì lại có thêm một kẻ nữa bị tiếng sét ái tình đánh trúng tim, và người tạo ra tia sét đó vẫn ngây thơ không biết gì, người đó là nó. Kan cũng nhận ra cô gái mà Tú vừa nói đến chính là nó, cậu bỗng dưng cảm thấy có chút tức giận, có chút lo lắng, hai bàn tay Kan nắm chặt, ánh mắt cậu nhìn lên sân khấu phát ra hàng ngàn tia lửa điện như muốn thiêu cháy người con trai đang nhún nhảy theo điệu nhạc trên đó.

Giọng hát ngọt ngào của Tú vang lên, cả gian phòng chìm trong mê đắm, chỉ có tiếng nhạc nhịp nhàng cùng tiếng hát của anh chàng ngập tràn lan tỏa khắp không gian khiến các cô nàng không ngừng mơ mộng:

39. Chương 39

"Anh vẫn thường tự nhìn vào trong gương

thấy bóng hình người mà em đã yêu

Anh vẫn thường tự hỏi lòng vu vơ

có sao chiều về lòng nhớ em nhiều?

Em xinh đẹp tựa ngàn vì sao kia

đã giáng trần hiện vào trong mắt anh

Môi em cười là nụ hồng xinh tươi

khiến tim này ngập hình bóng hoa hồng

ĐK:

Anh yêu em từ lần đầu ánh mắt nhìn

Anh yêu em ngay trong giây phút đầu tiên

Ta bên nhau từng chiều từ muôn kiếp nào

Anh yêu em bên em đến mãi ngàn năm ..."

tình yêu sét đánh

Cả nó dường như cũng bị cuốn hút vào trong cái giọng hát tuyệt vời ấy, nhưng chỉ là nó thích giọng hát ngọt ngào ấm áp và sáng trong của Tú thôi chứ không hề có mấy may 1 suy nghĩ nào khác, dù sao thì vẫn phải công nhận là anh ta có giọng hát hay cực kỳ, không hổ là 1 trong những ca sĩ mới nổi được giới trẻ yêu thích.

* * * Tiếng nhạc kết thúc, gian phòng lặng đi trong vài giây và rồi những tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên đầy hào hứng. Tú mỉm cười cúi đầu cảm ơn, anh chàng lại cất giọng nói đầy "cảm" của mình:

- Và tiếp theo, xin mời tất cả mọi người hãy cùng hòa mình vào trong những bản nhạc cực kỳ lãng mạn. Tôi xin phép được mời cô gái mà vừa nãy tôi hát tặng cùng khiêu vũ với tôi một bản, không biết em có đồng ý không?

Tú dứt lời, anh nhẹ nhàng rời sân khấu tiến xuống phía dưới. Những tiếng xì xào lại 1 lần nữa nổi lên, rất nhiều cô gái vuốt lại tóc, chỉnh lại váy áo, ánh mắt mơ màng chờ "hoàng tử" đến bên cạnh đưa tay ra trước mặt mình mời khiêu vũ.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn theo từng bước chân của Tú, hồi hộp chờ đợi xem nàng "công chúa" nào có vinh dự được khiêu vũ cùng "hoàng tử", và lẽ dĩ nhiên người đó cũng chính là người đã chiếm trọn trái tim vị giám đốc hào hoa này.

Có 4 người đã đoán được nhân vật nữ chính trong màn "tình cảm lãng mạn" này là ai, chỉ không ngờ anh chàng Tú này lại bạo gan giám công khai tình cảm ấy ngay tại đây. Bàn tay Kan mỗi lúc siết chặt hơn khi bước chân Tú đang dần tiến về phía nó. Chỗ Tú đã đi qua, nét tiếc nuối thất vọng tràn trề trên khuôn mặt các cô gái, cho đến khi anh chàng dừng lại ngay trước mặt nó thì mọi hi vọng của tất cả các cô nàng xinh đẹp đều bị sụp đổ.

Nó ngơ ngác, nhìn ngang, ngó dọc, nhìn trước ngó sau để tìm cô gái mà Tú chọn, nhưng rõ ràng gần nó chỉ có mỗi Yến đang đứng ngay cạnh nó thôi. Vậy là tên này thích Yến à, ôi không, nó đang định gán Yến cho anh Bin rồi cơ mà, sao nó có thể để "chị dâu" tương lai của nó bị người khác cướp đi chứ. Nó không thể để con bạn dễ thương của mình rơi vào tay tên kiêu ngạo này được, còn gì là tương lai tươi đẹp của Yến nữa chứ. Nó cứ nhìn chằm chằm vào Tú mà tự biên tự diễn trong tư tưởng.

- Tôi có thể mời em được không?

Giọng nói ầm ập của Tú vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Nó liếc xéo anh chàng 1 cái rồi quay sang Yến:

- Có người mời bà kìa, nhưng mà tốt nhất là đừng nên chấp nhận, OK.

Nó nói 1 cách hồn nhiên làm hết thảy mọi con mắt căng ra nhìn nó. Thật không tưởng tượng được nó lại nghĩ người mà Tú muốn mời là cô gái bên cạnh (Yến), trong khi ai cũng nhận ra người ấy phải là nó vì ánh mắt Tú nhìn vào nó đã nói lên điều ấy. Một vài người (chắc ai cũng đoán được là ai) lắc đầu cười khố nhìn cô em và cô bạn hồn nhiên của mình. Tú khẽ nhăn mặt, anh không nghĩ đến việc nó lại hiểu lầm như thế, có lẽ anh phải nói rõ hơn 1 chút:

- Người tôi muốn mời là em... Nhi ạ.

Vừa nói anh vừa chìa tay trước mặt nó, nó trở mắt nhìn Tú như nhìn sinh vật lạ. Hơ hơ, nó không nghe nhầm đấy chứ, anh ta mời nó, vậy người anh ta thích chẳng phải là nó sao? Không thể nào, anh ta phải ghét nó mới đúng chứ, cũng giống như nó không ưa anh ta vậy, làm sao mà thích cho được, thật là đùa quá đáng mà. Anh ta đang định mang nó ra làm trò đùa à, nghĩ thế nó tỏ vẻ khó chịu:

- Này, anh không cần phải đùa giỡn thế đâu, ở đây toàn người đẹp thế này, mắc gì anh không chọn lại đem tôi ra làm trò đùa hử, tôi không rảnh đâu nhé.

- Em nghĩ tôi đang đùa sao? (Tú hơi chau mày)

- Không lẽ lại là thật. (nó vẫn cao giọng) – Đúng vậy, là thật, tôi không phải loại người để đem chuyện này ra đùa.

Tú nói giọng nhẹ nhàng đầy thành khẩn và ánh mắt nhìn thẳng vào nó toát lên vẻ chân thành, nó cũng nhìn vào mắt Tú, không thấy có vẻ gì là anh ta đang đùa. Nó tự nhiên thấy bối rối, nó thật không ngờ chuyện như vậy lại xảy đến với nó, nó còn chẳng kịp hiểu gì cả.

- Anh... anh... (nó lắp bắp)

- Tôi nghĩ cô ấy không thích, anh đừng làm khó Nhi.

Một giọng nói trầm ầm khác vang lên sau lưng nó. Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người con trai ấy. Nó cũng giật mình quay đầu lại, là Kan, cậu đang nhìn Tú với ánh mắt rực lửa.

Tú cũng nhìn cậu ấy không mấy thiện cảm, thậm chí là khó chịu ra mặt. Cứ thế màn đấu mắt diễn ra khiến không khí trở nên căng thẳng đến nghẹt thở. Hai chàng trai hoàn mỹ, ngang tài ngang sức đang đứng trên 2 chiến tuyến mà nguyên nhân lại là vì nó sao? Nó thật không hiểu họ đang làm trò gì nữa, nó hết nhìn Kan, lại quay sang nhìn Tú, chợt cảm thấy khó chịu.

- Này, 2 người làm trò gì vậy, sao cứ nhìn nhau hoài vậy.

Bấy giờ cả 2 mới tạm thời "đình chiến", ánh mắt họ chuyển sang nó, cái nhìn như chờ đợi nó nói điều gì đó. Nhưng mà nó có hiểu họ muốn nó nói về điều gì đâu, điều nó muốn nói là:

- Không nhìn nhau nữa hử, vậy tốt, hết hứng ở đây rồi, về ngủ thôi.

Nói xong nó quay đầu về phía cầu thang, định bước đi, nhưng chân nó lại chẳng thể nhúc nhích nổi 1 bước.

- Tớ/tôi có thể mời cậu/em nhảy 1 bản không?

2 giọng nói cất lên cùng lúc và 2 tay của nó đều bị giữ chặt bởi 2 bàn tay chắc khỏe. Nó khó hiểu nhìn lại, 2 người này sao lại phiền phức vậy nhỉ. Dù họ có thù oán hay khúc mắc gì với nhau thì cũng nên tìm cách khác mà đối đầu chứ, sao tự nhiên lại lôi nó vào chuyện này, nó chẳng thích khiêu vũ, dù là với ai.

- 2 người... làm ơn thôi trẻ con đi được không, bọn cô nương không có lí do gì để phải nhảy cùng 1 trong 2 người nhé.

- Có đấy, coi như em trả nợ tôi chuyện hôm qua em vu oan cho tôi, lí do đó được chứ.

Nó còn chưa kịp nói gì thì Tú đã dùng sức lôi nó đi, nhưng đâu có đơn giản thế, chân nó vừa bước được 2 bước thì cánh tay còn lại 1 lần nữa bị Kan giữ lại. Nó quay đầu nhìn cậu, ánh mắt có gì đó, hình như là nó cảm thấy áy náy với Kan, nhưng tại sao lại có cảm giác đó, rõ ràng là nó không có làm gì có lỗi với cậu cơ mà, nó tự thấy lòng mình bỗng dưng trở nên khó hiểu. Kan như nhận ra điều gì đó trong ánh mắt nó, cậu khẽ mỉm cười rồi nhìn thẳng vào Tú:

- Anh có lí do thì tôi cũng có, đừng tự ý dắt Nhi đi mà không hỏi ai như vậy chứ.

Cậu lại nhìn sang nó tiếp tục:

- Chẳng phải cậu muốn trả ơn tớ việc tớ giúp cậu tối qua sao? Vậy thì giờ cậu có thể làm điều đó rồi đấy.

Hơ, 2 người này cũng biết kiếm lí do quá nhỉ, cái nào cũng hợp lí, vậy nó biết làm sao đây? Thật là mệt mà, không dưng lại trở thành tâm điểm chú ý của cả buổi lễ thế này, xem kìa... có biết bao ánh mắt cứ chăm chăm nhìn nó nãy giờ, mất hết cả thoải mái. Nó cảm nhận rõ những đôi mắt của nhiều cô gái nhìn nó không mấy thiện cảm, chắc chắn là vì 2 chàng "hoàng tử" trong lòng họ đang lôi lôi kéo kéo nó rồi, cơ mà có phải tại nó đâu, nó chẳng làm gì họ mà. Nếu biết trước có chuyện thế này thì khi nãy dù mấy người kia năn nỉ gây lối nó cũng không chịu xuống đây đâu, giờ thì khó xử thế này đây. Nó đưa ánh mắt nhìn 2 ông anh và con bạn để cầu cứu, nhưng nhận lại chỉ là những cái lắc đầu bó tay.

A! Nó nghĩ ra rồi, 2 tên này đều muốn nó trả chứ gì, chẳng nợ hay trả ơn cũng vậy thôi mà, đâu nhất thiết phải dùng cách này, nó có thể làm việc khác mà. Ví dụ như...

- Thôi được rồi, không nhảy nhót gì hết, hôm nay bé Bi mệt rồi, cho bé Bi lên phòng ngủ nha, ngày mai về rồi Bi sẽ tự tay vào bếp nấu ăn mời mấy người 1 bữa, ok nha.

Nói xong nó khuyến mại cho 2 chàng mỗi người 1 cái nháy mắt tinh nghịch làm họ đơ luôn mấy giây. Cả 2 gật đầu trong vô thức. Nó cười tươi hơn hử rồi tung tăng nhảy chân sáo lên tầng 1 cách hồn nhiên hết mức. Mọi người trở mắt nhìn nó, bóng nó đã khuất thì 2 chàng mới thức tỉnh. Kan ném thêm cho Tú 1 cái nhìn khó chịu nữa rồi cậu cũng lững thững bước lên cầu thang.

Có 1 điều là chẳng biết ai để ý không nhưng từ lúc nghe nó nói đến việc sẽ tự tay vào bếp nấu ăn thì mặt Bin và Yến bỗng dưng tái mét, không hiểu 2 anh chị này đang hình dung đến điều gì mà lại đồng thời rùng mình 1 cái.

Rồi cả 2 cùng với Bun cũng nói gót theo Kan về phòng.

Tú vẫn phải ở lại vì anh còn có trách nhiệm ở đây mà, mất vài phút để ổn định tinh thần sau việc vừa xảy rồi tất cả lại trở về bình thường. Nhạc nổi lên và những cặp trai tài gái sắc bắt đầu dìu nhau trong những bước đi đầy lãng mạn.

40. Chương 40

Bình minh trên biển đẹp hơn bất cứ nơi nào, mặt trời đỏ ửng vươn mình thức dậy buổi sớm mai đánh dấu sự khởi đầu 1 ngày đẹp trời đầy nắng gió. Mặt biển xanh trong phút chốc đã loang màu vàng cam rực rỡ, 2 sắc màu tươi tắn ấy hòa quyện vào nhau 1 cách hoàn hảo và đầy sức sống. Từng con sóng vẫn nhẹ nhàng xô bờ tạo nên thứ âm thanh rì rào quen thuộc, thật bình yên và êm đềm.

Ngồi trên xe, nó quay đầu lại nhìn biển thêm 1 lần nữa. Bờ biển dài phủ đầy cát trắng đang khuất dần sau những rừng cây xanh đang nghiêng mình đón gió. Một chút nuối tiếc, nó vẫn còn lưu luyến vẻ đẹp hiền hòa nơi biển cả bao la.

Không còn thấy biển đâu nữa, chỉ còn những hàng cây 2 bên đường và xe cộ tấp nập ngược xuôi, nó chán nản nhìn sang cạnh mình, nơi 2 chàng trai hoàn mỹ vẫn đang đưa mắt nhìn nhau cực kì "tình cảm". Đó chẳng phải ai khác ngoài Kan và Tú. Lúc đi chúng nó chỉ có 5 người nhưng khi về lại có tới 6 vì Tú cứ nhất quyết đòi đi chung xe với nó để còn về nhà cho nó "trả nợ". Lí lẽ của anh chàng khá là thuyết phục nên cũng chẳng ai phản đối được gì mặc dù không mấy ủng hộ. Thỉnh thoảng nó có kêu 2 người đừng có nhìn nhau nữa nhưng chỉ được vài phút thì đầu lại hoàn đầy, những màn đấu mắt tóe lửa vẫn liên tục diễn ra khiến chiếc xe như muốn bốc cháy. Nói hoài không được nó cũng chán chường buồn nói nữa, mặc kệ cho 2 tên muốn làm gì thì làm, nó tựa đầu vào ghế ngủ ngon lành như không có ai bên cạnh.

11h30 phút...

Nó bị đánh thức bởi tiếng gọi của Yến, mở mắt ra đã thấy chiếc xe chở chúng nó đang đậu ngay trước cửa nhà nó và Bin rồi, vậy là đã về đến nhà. Nó khẽ vươn vai xoay mình 1 cái để co giãn gân cốt sau mấy tiếng dài ngủ gục trên xe. Chúng nó nhanh chóng bước vào nhà ngồi trên ghế thờ dài một hồi. Có vẻ đứa nào cũng vừa đói vừa mệt nên chẳng ai muốn nói chuyện nữa. Nhưng mà hình như chỉ có mình nó là vẫn còn sung sức lắm, sau 1 giấc ngủ mấy tiếng đồng hồ cơ thể nó đã tràn đầy năng lượng.

Thấy nó cứ cười cười tự nhiên làm Bin và Yến lạnh xương sống, 2 người này có vẻ đoán được nó đang định làm gì. Quả không ngoài dự đoán, nó hớn hờ:

- Mọi người đói lắm đúng không, để Bi đi nấu ăn cho nha.

- KHÔNG!!!

Yến và Bin đồng thanh hét lên khiến cả bọn giật mình quay sang nhìn 2 đứa khó hiểu. Thấy mình hình như hơi lỗ nên cả 2 nhanh chóng lấy lại phong độ cười trừ, Yến gượng cười nói với nó:

- Thôi Bi à, bà cũng mệt rồi, ngồi nghỉ đi, lát chúng ta đi ăn nhà hàng.

- Tui không có mệt mà, cứ để tui nấu cho, tui đã nói là sẽ trả nợ cho 2 người khi bằng 1 bữa cơm rồi còn gì.

- Nhưng mà...

- Thôi để Bi nấu đi, bọn này cũng muốn thưởng thức tay nghề của Bi lắm.

Yến còn chưa nói xong thì đã bị Kan nhảy vào chặn họng, cậu có vẻ rất hào hứng muốn được thưởng thức đồ ăn nó tự tay làm. Ngay sau khi Kan kết thúc câu nói thì cậu liền nhận được từ Yến và Bin cái nhìn vô cùng "đắm đuối" làm 1 số người chau mày khó hiểu. Nhưng nó thì hiểu rất rõ nên cười thầm trong bụng, mặc kệ Bin đang nhìn nó bằng ánh mắt nấn nỉ nó vẫn quyết định vào bếp trở tài nấu nướng.

- Vậy nha, Bi vô bếp nấu đây, hí hí.

Nói xong nó vọt lẹ vào bếp không để Yến hay Bin kịp ú ớ thêm câu nào, 2 người quay sang nhìn nhau thở dài. Thấy có gì đó hơi kì lạ nên Bun tò mò:

- Đây, 2 cậu làm sao vậy, sao Bi bảo nấu ăn à 2 người hình như có vẻ không vui.
- Tại này đâu có không vui. (Bin)
- Thế sao nhìn mặt kinh khủng vậy? (Tú này giờ cũng quan sát thấy vậy nên hỏi)
- Tại này là đang sợ đấy chứ. (Yến)
- Sợ??? (Kan, Bun, Tú đồng thanh)
- Hix hix, mấy người chưa ăn đồ ăn Bi làm nên không hiểu được thôi, ôi thật là 1 cực hình.

Yến vừa nói vừa "mơ màng" lại còn làm ra vẻ rùng mình một cái khiến 3 người kia tự nhiên cũng cảm thấy "gì gì" đó.

- Chẳng lẽ tệ lắm sao? (Kan hơi nhăn mặt hỏi)
- Còn phải hỏi, nói ấy cậu nghe nhé, Bi nó mà nấu cơm thì 1 là sống, 2 là cứng gãy răng, nấu canh thì mặn không tả nổi, món thì dai quá, món thì nhừ như cháo... tóm lại là ăn xong không vô viện thì hơi phí.

Mấy chàng nuốt từng lời của Yến mà lạnh dần sống lưng. Ôi sao mà Kan thấy hối hận quá, giá mà lúc này cậu không khuyến khích nó vào bếp thì bây giờ đâu phải phải phụng phịu lo lắng cho sức khỏe và tính mạng của mình thế này. Nhưng lúc này có hối hận cũng không kịp nữa rồi, thôi đành phó mặc thân mình cho số trời định đoạt.

Chuyện gì đến cũng phải đến, gần 1 tiếng đã trôi qua và hiện giờ trên bàn ăn trong phòng ăn đã bày đủ các món trông rất là bắt mắt. Cả 5 người sau khi nghe nó gọi thì lúm khúm bước vào từ ngoài phòng khách, trông mặt họ nhăn nhó đến tội. – Làm gì vậy, ngồi vào chỗ đi, Bi nêm nếm tô canh thôi.

Nghe tiếng nó cả bọn tái mặt, mắt nhìn chăm chăm vào bàn thức ăn có vẻ rất thịnh soạn kia mà lòng đầy sợ hãi.

Cuối cùng thì cả bọn cũng lết được cái thân xác ngồi vào chỗ của mình, Kan, Bun, Tú ngồi 1 bên, Bin và Yến ngồi 1 bên, ghế trống ở giữa 2 người này để dành cho nó.

Đặt tô canh cuối cùng xuống bàn, nó tự kéo ghế và thản nhiên ngồi xuống:

- Ăn đi thôi.
- Nó hí hửng giục khi thấy ai cũng cứ nhìn chằm chằm vào mấy món ăn mà không chịu cầm đũa lên.
- Ăn... ăn được hả? (Bun e dè hỏi)
- Hử? Anh hỏi thế là có ý gì???
- À... không, không có gì?
- Vậy thì mau ăn đi nè.

Nó vừa nói vừa gấp 1 miếng sườn chua ngọt bỏ vào bát của Bun. Cậu nhìn miếng sườn mà nuốt khan, cứ như thể đó là thuốc độc vậy. Mặc dù cũng rất là sợ ngộ độc thức ăn nhưng mà Bun còn sợ nó giận hơn nên cậu đánh liều gấp miếng sườn đưa lên miệng ăn thử.

Cả bọn nín thở theo dõi từng biểu hiện của Bun, gương mặt cậu lúc đầu hơi nhăn lại, sau đó mắt mở to, miệng vẫn nhai miếng sườn hết sức từ tốn.

- Sao... sao rồi? (Kan vội vàng hỏi)
- Cái gì sao? (Bun cũng hỏi lại tỉnh bơ)
- Có ăn được không? (Tú)

CÓP... kết quả là sau câu hỏi ấy Tú lĩnh nguyên 1 cái cốc vào đầu làm anh chàng ôm đầu nhăn nhó, mà hung thủ không ai khác là nó, nó héch mặt:

- Hỏi vậy ý gì?

Tú không giám nhìn nó, anh quay sang nhìn Bun nhờ trợ giúp.

- Thôi mọi người ăn đi, ngon cực. (cuối cùng Bun cũng chịu đưa ra nhận xét về món ăn của nó)

- Thật hả? (cả bọn ngạc nhiên thốt lên)

- Ăn thử đi rồi biết. (nó đắc trí)

Tất cả cầm đũa nên, vẫn còn hơi ngần ngại, nhưng rồi 1 miếng... 2 miếng... 3 miếng...

Kết quả là 15 phút sau, trên bàn ăn không còn gì ngoài mấy cái bát, mấy cái đĩa, mấy cái tô đã trống trơn và 6 đôi đũa. Yến xoa xoa cái bụng đã no căng của mình rồi quay sang nó hớn hờ:

- Thật không ngờ à nha, bà biết nấu ăn từ hồi nào vậy?

- Hihi, tui mà, biết lâu rồi, giờ mới có dịp ọi người thưởng thức thôi.

Nó cười rất là thích thú, vẻ mặt tự hào lắm cơ, nhưng mà Bin lại thấy cái nụ cười của cô em mình hình như có gì đó "không bình thường" thì phải, sao nó cứ gian gian. Dù nghĩ vậy nhưng anh cũng chẳng biết nó có ý gì nữa nên đành "im lặng là vàng" chờ xem có gì hay không.

41. Chương 41

Ăn xong cả bọn kéo nhau ra phòng khách ngồi 888. Tú đem mấy câu truyện cười ra kể làm chúng nó được mấy tràng cười đau bụng, chỉ có mỗi Kan là mặt cứ hầm hầm không chịu hé răng cười lấy 1 cái.

Chuông điện thoại của nó vang lên bài "we were in love", một số lạ hiện lên màn hình, nó bắt máy:

- A lo.

...

- A... anh Thiên Vũ hả. (nó hí hửng reo lên)

Mặt Kan bỗng tối sầm khi nghe nó hét lên cái tên Thiên Vũ, còn Tú thì cũng không khá hơn là mấy khi nghe nó nhắc đến 1 người con trai khác với thái độ hào hứng như vậy.

- Dạ, em mới đi chơi về, hi hi, anh yên tâm. (nó)

...

- Tiểu Tuyết cũng nhớ anh lắm. (nó)

...

- Cảm ơn anh chuyện lần trước nha. (nó)

...

- Ừm, anh đi mạnh khỏe, nhớ mua quà cho em nhé, hihi.

...

- Bye anh, CHút.

Nó kết thúc cuộc gọi bằng 1 cái hôn gió qua điện thoại dành cho Thiên Vũ khiến 2 anh chàng nhìn mà sôi máu. Tắt điện thoại, nó quay sang nhìn mọi người, thấy ai cũng đang nhìn mình chăm chú, nó cười trừ:

- Làm gì nhìn giỡ vậy?

- Thiên Vũ nói gì với bà vậy? (Yến tò mò)

- À, anh ấy đang chuẩn bị bay sang Mỹ để mở rộng thị trường.

- Vậy hả, bà có vẻ quý ông quá nhỉ?

Yến cố tình trêu chọc nhưng lại không phải có ý trêu nó mà là với 2 chàng trai anh tuần kia cơ. Nhưng mà chính nhờ lại không ngờ nó lại phun ra 1 câu hết sức hồn nhiên:

- Yêu luôn chứ quý cái gì, hehe.

Nó cũng chỉ là nói đùa vậy thôi chứ đâu có nghĩ gì sâu xa, nhưng câu nói vô tình ấy lại khiến tim ai đó đau nhói. Ánh mắt Kan bỗng chốc trở nên vô hồn và xa xăm khôn cùng. Nó nói nó yêu Vũ, ừ thì điều này cũng không đáng để ngạc nhiên lắm khi mà Kan đã biết Thiên Vũ có sức ảnh hưởng như thế nào đến nó sau vụ con Ly lần trước, nhưng hôm nay nghe chính miệng nó nói ra câu ấy 1 cách thản nhiên như vậy cậu vẫn không khỏi sững sờ, như có 1 lưỡi dao vô hình xuyên thẳng vào lồng ngực rạch nát trái tim. Cậu còn có thể hi vọng gì nữa khi mà người nó yêu cũng hết mực yêu nó (theo lời Yến kể) và anh ta cũng hoàn hảo chẳng kém gì cậu, có khi còn hơn cậu ở trong con mắt nó. Cậu thật ngốc khi nghĩ rằng cậu có thể sưởi ấm trái tim nó, mang lại hạnh phúc cho nó và người nó cần chính là cậu, thì ra tất cả 1 lần nữa lại là do cậu quá tự tin vào bản thân mình, để đến giờ mới nhận ra phải chăng là quá muộn. Cậu đã quá yêu nó, có lẽ còn yêu hơn cả chính bản thân, làm sao để cậu quên đi nó và đứng nhìn nó mỉm cười trong vòng tay người con trai khác...

Tú không có phản ứng gì là thất vọng hay đau khổ. Không phải anh không yêu nó mà bởi vì anh không giống Kan, "ngốc nghếch" đến nỗi không nhận ra câu nói đó chỉ là do nó vô tình. Dù anh không biết Thiên Vũ là ai, có quan hệ gì với nó nhưng anh có thể cảm nhận được nó đối với anh chàng ấy không phải là tình yêu. Vì sao ư? Vì anh đã nhìn sâu vào mắt nó, ánh mắt vẫn rất hồn nhiên chẳng mấy may chút suy nghĩ gì về ý nghĩa câu nói của mình. Yêu... sẽ chẳng bao giờ như nó cả.

Yến nhận ra sắc mặt không mấy dễ coi của Kan, nhỏ lập tức hiểu ra vấn đề, cậu ấy đã hiểu lầm. Hơn ai hết nhỏ biết và chắc chắn rằng nó đối với Thiên Vũ là tình cảm gì. Chỉ tội cho Kan đã không hiểu được nó nên mới như vậy, cậu ấy có vẻ đau khổ lắm. Nhỏ không đành lòng nhìn Kan như vậy, dấu sao cũng là do nhỏ khởi sự nên nó mới như thế:

- Bà kia, bà mà biết yêu á, làm ơn đi.

- ờ thì... không biết mới nói đại, đùa mà... mắt gì đâu, hehe. (nó cười xòa)

RẦM

- đùa... đùa sao, việc đó mà cậu đem ra đùa à.

Kan tức giận đập bàn rồi hét lên làm cả bọn giật mình, mặt cậu đỏ bừng. Cái gì chứ? Nó vừa bảo nó đùa sao? Lấy chuyện đó để đùa, nó có biết cậu đã đau như thế nào khi nghĩ rằng nó yêu người khác không? Là nó hồn nhiên hay nó vô tâm đây, hay nó chưa từng 1 lần để cậu vào trong lòng nó, chưa từng nghĩ đến cảm nhận của cậu? Cậu chẳng thể hiểu nổi nó, vậy mà cậu lại yêu nó tha thiết, có trách thì trách cậu đã không hiểu được nó thôi.

Nó ngơ ngác nhìn Kan, cậu ấy đang tức giận, nhưng mà vô lí quá đi, nó chỉ đùa thôi mà, cũng đâu có ảnh hưởng gì đến cậu, tại sao lại nổi giận với nó chứ, vô lí, hết sức vô lí. Nghĩ thế nó cũng hùng hổ lên tiếng:

- cậu tức giận gì chứ, tớ chỉ nói vậy thôi, đâu có ảnh hưởng gì đến ai, cũng đâu liên quan đến cậu.

- Cậu... hừ... Kan nhìn nó bất lực, cậu biết chẳng thể nào nói lại nó, nếu cậu nói vì cậu yêu nó, nó sẽ tin sao? Không đâu, chắc chắn nó sẽ bảo cậu khùng và nên vô viện khám cho coi. Thà bỏ đi cho xong còn hơn, không khéo lại làm nó ghét cậu thêm thì khổ. Kan hậm hực ngồi xuống, cố nuốt trôi cơn giận, mà nghĩ lại cậu cũng hơi nóng thật, lẽ ra cậu nên hiểu rằng nó hồn nhiên như vậy đâu có suy nghĩ gì nhiều, chỉ là 1 câu nói đùa thôi mà, nó cũng đâu đã biết tình cảm của cậu để mà hiểu tâm trạng cậu chứ. Cậu lại ngốc nữa rồi... haizzz, nhưng mà cũng nên vui chứ nhỉ, ít nhất là như vậy nó không hề yêu Thiên Vũ, cậu vẫn còn cơ hội. Nghĩ đến đây Kan lại tự kỉ cười 1 mình làm cả bọn trở mắt nhìn, gì mà thay đổi 180 độ như vậy, đúng là không bình thường.

- Diên. BNT2.

Nó phun ngay 1 câu không thương tiếc.

- Là gì vậy? (Bun tò mò)

- Là bệnh nhân tâm thần ấy mà. (Bin trả lời thay nó)

Hahahahahah... một tràng cười vang lên làm Kan tức đỏ mặt mà không biết phải làm gì, nụ cười trên môi tắt ngấm.

Một lúc sau, 888 hết chuyện trên trời dưới biển thì không còn chuyện gì để 8 nữa nên đứa nào có nhà đứa nấy về. Nó thì lại leo lên giường tiếp tục sự nghiệp cao cả của mình... ngủ cho khỏe.

42. Chương 42

Sáng hôm sau...

...chẳng cần Bin gọi nó cũng tự dậy, mà còn dậy sớm nữa là đằng khác, chẳng hiểu là do hôm qua nó ngủ nhiều rồi hay hôm nay tâm trạng nó cực kì vui nữa. Lại là cái nụ cười gian đến khó tả làm Bin lạnh sống lưng. Ôi cái nụ cười ấy sao mà quen đến thế, giống hệt lần nó đã khiến nhỏ Ly nghỉ học 1 tuần vì khuôn mặt bị nó dỡ trò. Hôm nay nó cũng cười hoài như thế, cũng vừa đi vừa hát và nhảy chân sáo trông rất yêu đời. Nếu được, Bin rất muốn nói lời "chia buồn cho kẻ nào đang rơi vào tầm ngắm của nó. Nhưng mà kẻ đó là ai nhỉ, theo như anh biết thì trong lớp bây giờ ai ai cũng yêu quý nó cả mà... không lẽ...

- Này Bi, em không định làm gì với Kan và tên Tú gì đó đấy chứ? Đừng làm gì nha, tội nghiệp thằng bạn anh.

- Ôi "anh yêu à, sao anh không nói sớm, giờ không kịp nữa rồi, hihi.

Nói xong nó lại vọt lên trước để Bin ở đằng sau chỉ còn biết thở dài cảm thán.

RENG... RENG... RENG...

Chuông báo vào giờ đã vang lên, vậy mà vẫn chưa thấy Kan xuất hiện, bình thường đi học sớm lắm mà. Hôm nay thì lại không đi cùng Bun, gọi thì không thấy bắt máy. Bất chợt Bin ngẩng lên nhìn nó, vẫn cái nụ cười gian nó đang nhìn xuống chỗ Kan còn đang trống. Bin chắc chắn nó có liên quan gì đó đến việc này, khổ thân thằng bạn anh, không biết lại bị nó hành hạ gì rồi.

Câu hỏi của Bin cũng nhanh chóng được giải đáp khi ngoài cửa Kan đang lững thững bước vào. Vẫn như thường ngày mọi ánh mắt (trừ nó) đều hướng vào Kan nhưng hôm nay lại đặc biệt hơn nhiều. Không phải ánh mắt long lanh ngưỡng mộ như thường lệ mà thay vào đó là bàng hoàng, kinh ngạc, khó hiểu, thương xót... bởi trông Kan lúc này chẳng còn tí phong độ nào nếu không muốn nói là thê thảm. Đầu tóc bù xù, mặt mày nhợt nhạt, 2 mắt thâm quầng... nói chung là xuống sắc với tốc độ nhanh chóng mặt khiến bọn họ không bàng hoàng sao được.

Kan chẳng thèm, đúng hơn là chẳng còn sức để mà quan tâm đến mọi người đang nhìn mình như thế nào nữa, quẳng cái cặp xuống bàn cậu uể oải lách người ngồi vào chỗ rồi gục luôn xuống bàn định ngủ nhưng lại bị Bun làm phiền:

- Cậu bị sao vậy Kan, sao thê thảm thế này, mắt ngủ à?

Kan không buồn ngóc đầu dậy trả lời nữa, cậu ậm ừ cho xong để còn được ngủ.

- Không phải mắt ngủ đâu anh Bun ạ. Cậu ấy tối qua cô đơn nên ngồi "tâm sự" với anh Wilyam Cường cả đêm đấy. Haha...

Nó quay xuống trả lời Bun thay cho Kan. Nghe thấy thế, Kan giật mình bật dậy, cậu nhìn nó chăm chăm:

- Cậu... sao cậu biết?

- Kan ơi là Kan, vậy mà cũng hỏi nữa, là do chính bé Bi hại cậu như vậy chứ ai. (Bin cướp lời nó giải thích với Kan)

- Ấy ầy, em không có hại ai à nha, chỉ có lỡ tay làm rơi "chút xiu" thuốc gì gì đó vào cốc nước của cậu ầy thôi mà. (nó hồn nhiên vô (số) tội).

Cả lớp trở mắt nhìn nó như người ngoài hành tinh. Riêng Kan thì khói đang ngùn ngụt bốc lên từ đỉnh đầu:

- Trời ạ, cho dù có ngưỡng mộ cỡ nào thì mọi người cũng đừng nhìn "em" ầu yếm như vậy chứ, làm em ngại. (nó làm ra vẻ bối rối e thẹn nói)

- Hừ, cậu... thù này không trả tở nhất định sẽ...

- Cậu sẽ thế nào?

Chưa để Kan nói hết câu thì nó đã nhảy vào hòng câu ngòi khiến cậu chút nữa thì "nghẹn":

- Tở... đương nhiên là... chẳng thế nào cả.

Kan lấp bắp trả lời khi thấy nụ cười đến là gian của nó, cậu chẳng dại gì mà khiêu chiến với nó để chuốc họa vào thân, cả đêm qua như thế là đủ lắm rồi, tốt nhất cậu nên "1 sự nhịn là 9 sự lành". Chẳng biết từ lúc nào trong từ điển của cậu lại được ghi thêm từ nhịn nữa, có lẽ là từ khi gặp nó và yêu nó, đối với nó, cậu chẳng bao giờ làm căng được bất cứ điều gì mà lúc nào cũng chấp nhận thua cuộc. Nó làm thay đổi hoàn toàn con người kiêu ngạo của cậu, và tất nhiên cậu cũng chỉ thua có mình nó.

Thấy thái độ "ngoan ngoãn" của Kan nó cười cười tỏ ý hài lòng.

Cuối cùng thì thầy giáo già cũng "lét" được tấm thân gầy gò vào đến lớp. Chúng nó nhanh chóng ổn định tư thế và bắt đầu tiết lịch sử nhằm chán mà theo chúng nó là không tiết nào nhằm bằng. Bởi thế cho nên, ai có việc người ấy làm, mặc kệ ông thầy trên bảng cứ thao thao bất tuyệt về diễn biến trận đánh nào đó (chúng nó không nghe nên không biết).

Buổi học hôm nay tưởng chừng trôi qua trong yên bình nhưng có lẽ không đơn giản như thế. Khi 5 đứa nó vừa bước ra khỏi cửa lớp thì gặp ngay bộ 3 hot girl. Chẳng mấy ngạc nhiên khi bọn họ đến để tìm nó, nó cũng đoán sẽ có lúc thế này, chỉ không biết họ sẽ làm gì với nó thôi.

43. Chương 43

3 chàng và đám bạn trong lớp tỏ ra hơi lo lắng, dẫu nó được 3 hot boy bảo vệ thì họ vẫn không thể hoàn toàn yên tâm vì nó vốn hiền lành (vâng hiền ạ, chỉ không đánh giết ai thôi chứ còn khoản khác thì em không chắc, nhìn gương anh Kan thì biết) mà bọn kia thì không hề tâm thương.

Riêng Yến thì khinh khỉnh còn nó thì bình thản lạ thường khiến Bin có chút khó hiểu. Đây không phải là lần đầu tiên cậu thấy nó bình thản như thế, không ít lần đứng trước nguy hiểm mà nó vẫn tỏ ra hết sức thản nhiên, thậm chí đôi khi người vốn lạnh lùng như cậu cũng không cách nào thản nhiên như vậy. Càng ngày Bin càng cảm nhận được ở nó có điều gì đó không đơn giản.

- Bọn này muốn nói chuyện với bạn, được chứ. (người lên tiếng trước là cô nàng Như Linh)

- Cũng được. (nó trả lời với thái độ thản mặc khiến bọn họ bất ngờ)

- Chúng tôi muốn thách đấu với bạn, bạn đồng ý chứ? Chúng ta sẽ đấu 3 trận thắng 2, Và ai thua sẽ phải rời xa 3 hot boy, đó là điều kiện. (Như Nguyệt)

Cả lũ lớp nó há mồm, đùa à, lấy 3 hot boy ra làm "giải thưởng" cho người thắng cuộc à. Cơ mà trong hoàn cảnh này nó đâu có lí do gì để phải giành giật nhỉ, rõ ràng 3 hot boy đang tự nguyện ở bên nó rồi mà.

3 chàng tỏ ra khó chịu khi nghe xong lời thách đấu ấy, Bin và Bun chăm chú theo dõi biểu hiện trên khuôn mặt nó và điều họ nhận thấy vẫn chỉ là sự bình lặng như mặt hồ không gợn sóng.

Kan định nói gì đó nhưng Yến đã nhanh chóng ngăn lại. Nhỏ tin tưởng nó sẽ giải quyết ổn mọi việc. Nó suy nghĩ một chút rồi gật đầu. 3 cô nàng khá hài lòng với thái độ "hợp tác" của nó đồng thời cũng ngạc nhiên vì nó chấp nhận nhanh như vậy.

Tuy nhiên, chẳng ai ngờ được, trận đấu đầu tiên trong số 3 trận đã diễn ra ngay lúc đó và nhanh chóng thấy rõ kết quả khiến cả bọn lơ ngơ như vừa trên trời rơi xuống (tất nhiên vẫn trừ nó).

* * *

44. Chương 44

Bộ 3 hot girl bước đi trong nụ cười đắc ý, trước khi đi họ còn quay lại nói với nó 1 câu:

- 1-0, Hẹn gặp lại vào kì thi kiểm tra chất lượng sắp tới nhé.

Tất cả nhìn nó với ánh mắt khó hiểu (trừ Yến), Kan có vẻ rất bức tức, giọng cậu giận giữ:

- Tại sao cậu lại nhận thua hả? Còn chưa đấu mà, cậu có biết nếu cậu thua thì cậu phải rời xa bọn tớ không hả???

Đáp lại thái độ giận dữ của Kan, nó vẫn tỏ ra bình tĩnh hết mực, điều đó lại càng làm cậu thêm tức. Sao nó lại có thể có thái độ dửng dưng như vậy trong khi cậu thì vô cùng lo lắng? Hay là việc có còn ở bên cạnh cậu hay không chẳng hề có ý nghĩa gì với nó? Rốt cuộc nó đang nghĩ gì, cậu thật sự không hiểu. Ngọn lửa trong lòng cậu đang dâng lên ngùn ngụt mà có lẽ nếu nó còn tiếp tục im lặng thì cậu không biết mình sẽ làm gì nữa. Nhưng thật may, cuối cùng nó cũng chịu lên tiếng:

- Còn 2 trận nữa mà.

- 2 trận, cậu nghĩ cậu chắc chắn sẽ thắng à, tuần sau thi rồi, họ học rất giỏi đấy, chỉ sau có 3 đứa tớ thôi, cậu thắng nổi sao? Sao cậu lại ngốc thế hả?

- Kan, cậu có thôi đi không hả? (Yến bắt bình lên tiếng)

- Tớ không thôi được, sao cậu ấy lại có thể nhận thua khi mà chưa thi chứ? (Kan gân cổ cãi lại)

- Chẳng cần thi cũng biết kết quả, Bi không thể đánh nhau với họ. Vậy cậu muốn Bi bị con nhỏ đó đánh à mà bắt cậu ấy phải thi.

- Tớ... (Kan cứng họng)

Cậu chẳng biết phải nói gì nữa. Yến nói đúng, sao cậu lại nóng nảy không suy nghĩ kĩ nhỉ, thà thua 1 trận còn hơn là để nó bị thương. Vậy mà cậu đã không nghĩ ra lại còn lớn tiếng mắng nó. Kan nhìn nó hồi lỗi, nó chẳng nói gì, chỉ đưa ánh mắt xa xăm.

*quay lại vài phút trước

Nhận cái gật đầu của nó, Như Nguyệt công bố luôn nội dung thi của trận đấu đầu tiên, đó là đấu võ. Ngay lập tức chúng nó (không bao gồm nó) phản đối, đặc biệt là Yến:

- Không được, đổi trò khác đi.

- Sao vậy, sợ à, đã thế thì kêu bạn của cậu từ bỏ 3 hot boy đi, bọn này sẽ bỏ qua.

- Không cần, tôi đồng ý, các cậu thích thi gì cũng được. (nó lên tiếng làm cả bọn ngạc nhiên)

- Tốt, vậy hẹn cuối tuần.

Nói xong, 3 nhỏ quay đầu bước đi.

- Khoan đã. (tiếng nó với theo)

3 nhỏ đứng lại, quay đầu nhìn nó.

- Trận này tôi thua.

Câu nói đều đều của nó vang lên khiến tất cả há mồm kinh ngạc còn 3 hot girl thì nhếch môi cười thỏa mãn. Vậy là nó đã nhận thua khi mà chưa thi đấu, nguyên nhân thật sự chỉ có nó và Yến mới hiểu.

*quay lại thực tại

Nghe Yến nói, tất cả đã hiểu ra vấn đề. Vậy là này giờ cả bọn mãi nghĩ đến kết quả cuộc thi mà quên mất rằng không phải tự nhiên nó lại nhận thua như thế. Rõ ràng họ đều biết nó không biết đánh nhau và cũng chẳng bao giờ biết đánh người vậy mà lại muốn nó đấu võ với nhỏ Như Linh thì làm sao được chứ (suy nghĩ này của các bạn trong lớp và 3 chàng thôi nhé). Tất cả nhìn nó thông cảm, nhưng chỉ vài phút sau, một nỗi lo lắng lại ập đến. Bin lên tiếng trước:

- Họ đã thắng 1 trận, nếu Bi thua thêm 1 trận nữa thì chúng ta thua cuộc rồi.

- Phải đó, tuần sau thi chất lượng rồi, làm sao để Bi học cho theo kịp chúng ta mà thắng được họ chứ. (Kan)

- Các cậu thoải mái đi, Bi không phải tầm thường đâu, dù gì cũng là em họ 1 hot boy số 1 cơ mà.

Bin nói về nó mà cứ như là đang khen mình làm chúng nó phải phì cười. Tuy vậy, Kan vẫn còn rất bất an, cậu sợ nó sẽ thua, sợ phải rời xa nó... Nhận ra điều ấy trong ánh mắt đầy băn khoăn của Kan, Yến phụ họa cho Bin để làm Kan yên lòng:

- Các cậu yên tâm đi, các cậu không nghĩ là Bi rất thông minh à?

- ừ thì tớ công nhận điều đó, nhưng chưa chắc đã hơn bọn họ, cậu cũng biết là bảng xếp hạng toàn trường thì 3 hot girl chỉ đứng dưới bọn tớ thôi mà, họ thật sự không tầm thường đâu. (Bun bày tỏ lo lắng)

- thôi đi, mọi người đừng lo, em yêu mọi người lắm nên không dễ dàng rời xa mọi người thế đâu, tin em đi, ok.

Câu nói đầy tự tin của nó khiến ai đó an tâm hơn phần nào, và đặc biệt nó vừa nói rằng nó rất yêu mọi người, trong đó tất nhiên có cả cậu rồi, nghĩ thế Kan vui lắm, cậu khẽ cười...

* * *

45. Chương 45

Đã hơn 2 tiếng đồng hồ lòng vòng quanh mấy shop thời trang lớn trong thành phố khiến chân nó mỏi đã rồi vậy mà Yến vẫn không chịu buông tha cho nó. Nhỏ hôm nay có gì đó rất kì lạ, không dừng bắt nó "lon ton" chạy theo nhỏ hết shop này sang shop khác mặc dù nó đã nói là nó không cần mua đồ. Nhỏ chẳng thèm để tâm đến thái độ "không mấy hợp tác" của nó mà cứ một mực bắt nó đi.

Hiện tại 2 đứa nó đang "ngao du" trong Stile, một shop quần áo lớn nhất thành phố. Chẳng hiểu nhỏ còn muốn mua gì nữa khi mà ngoài xe đã chất đầy hàng chục túi quần áo vừa mua ở mấy shop trước. Nó nhìn cái điệu bộ hớn hờ của nhỏ mà chỉ muốn đấm ột phát vì cái tội làm nó trở nên "thân tàn ma dại" như thế này. Nói có vẻ quá nhưng mà thật sự là nó rất mỏi chân, chẳng còn sức đâu mà chạy theo nhỏ nữa. Biết thế này ngay từ đầu dù nhỏ có đập đầu vào tường để uy hiếp nó thì nó cũng không đi đâu, thật là hối hận vì đã để lời ngon ý ngọt của nhỏ dụ dỗ nó đi theo nhỏ.

Nhưng mà dù sao cũng phải công nhận là đồ trong shop này đẹp thật (ặc, không đẹp mới lạ), từ hồi về nước nó đã đi mua sắm lần nào đâu, thế nên cũng chẳng biết mấy cái shop này ra sao nữa. Nhìn đâu cũng thấy toàn quần với áo treo sừng sững trên giá, khỏi phải nói cũng biết chúng đắt cỡ nào, nhưng tất nhiên với chúng nó thì giá cả chẳng phải vấn đề. Chỉ có điều nó vẫn thắc mắc về thái độ kì lạ của Yến, tại sao

mua hoài mua mãi mà vẫn còn đòi mua, hơn thế lại nặng nạch ép nó cũng phải mua 1 bộ thật đẹp, thật hợp và thật lộng lẫy. Để làm gì cơ chứ? Quần áo đẹp nó đâu có thiếu, váy hay đầm gì đó nó cũng có đủ cả, sao phải mua nữa?

Nhưng thôi kệ đi, đằng nào cũng mất công vào tận đây rồi, không mua thì biết làm gì bây giờ. Nghĩ thế nó cũng nhìn loanh quanh, đưa mắt vài vòng xem có bộ nào hợp với nó không. Nhưng hình như, bộ nào cũng đẹp hết, mặc lên người nó đảm bảo là chuẩn không cần chỉnh vì người nó vốn đã đẹp đến từng milimet, chẳng lẽ lại mua tất à? Nó đâu có rảnh mà na hết đồ trong cái shop này về nhà ngắm cơ chứ, cũng chẳng tìm thấy bộ nào đặc biệt ấn tượng.

- Đi thôi.

Đang mãi mê ngắm thì giọng Yến vang lên làm nó giật mình.

- Đi đâu???

- Thử đồ.

- Tui đã chọn được cái gì đâu mà thử.

- Đây rồi.

Yến nói và dúm vào tay nó một chiếc váy màu lam dịu, nhìn thoáng qua cũng biết là vô cùng đẹp. Chẳng để nó nói gì thêm nhỏ "hùng hỏ" đẩy nó vào phòng thử đồ.

Hơn 5 phút sau nó bước ra cùng với chiếc váy mới, phải nói là vô cùng đẹp và hợp với nó. Thân váy đính những hạt chân châu lóng lánh ôm sát từng đường nét cơ thể làm nổi bật chiếc eo thon thả đầy quyến rũ. Bên dưới là những đường gen lụa đan xen những sợi kim tuyến nhiều màu rất bắt mắt, váy dài đến quá đầu gối, không quá ngắn nhưng vẫn tôn lên đôi chân dài đáng mơ ước. Đường như chiếc váy này được thiết kế dành riêng cho nó vậy, từ kiểu dáng, kích thước đến màu sắc đều thuộc về nó. Cũng phải công nhận là Yến rất có mắt thẩm mỹ và nhỏ cũng hiểu gu của nó nữa.

Hai đứa nó ra khỏi Stile để lại biết bao ánh mắt nhìn theo mà tiếc nuối.

Cũng đã hơn 7h tối, cuối cùng thì Yến cũng chịu cho nó về. Tất nhiên là nhỏ phải chịu trách nhiệm đưa nó về tận nhà rồi. Chẳng biết vì chiếc váy khi này quá đẹp hay vì lí do gì mà nhỏ nhất định bắt nó phải mặc luôn, lại còn bắt đeo thêm đôi dép cao gót 7 phân khi mà nó chẳng cần đeo gì cũng đã 1m74 rồi. Nói thật là nó không thích đeo cao gót cho lắm vì không thoải mái, ít nhất là nó không thể chạy nhảy tung tăng như nó hay làm được, đây là chưa kể đến cái chân yêu quý của nó sẽ bị đau.

Thôi, có ầm ức thì cũng chẳng thay đổi được gì, nhìn cái mặt Yến "sát thủ" thế nó đâu muốn lên thiên đường ngắm cảnh.

KẾT...

Chiếc xe thể thao đồ chơi của Yến đã dừng trước cổng nhà nó, 2 đứa bước xuống rồi nhỏ ra hiệu cho anh tài xế về trước.

- O, sao trong nhà tối thui vậy nhỉ? Anh Bin lại đi chơi sao trời?

Nó chán nản nhìn vào căn nhà duy chỉ một màu đen huyền bí không có lấy một ánh điện. Yến chỉ nhún vai lắc đầu tỏ ra cũng không khá hơn nó, chẳng biết gì.

Nó mở cửa bước vào khoảng sân rồi nhìn về phía gara, vẫn thấy cả mô tô lẫn ô tô của Bin nằm đấy, vậy chắc anh đã đi cùng 2 người kia rồi.

Cạch...

Nó vặn chốt cửa, không khóa, sao Bin bất cẩn thế nhỉ, đi chơi mà cũng quên không khóa cửa. Nó khua tay lại mép tường ngay bên trái toan bật công tắc điện nhưng một hình ảnh đập vào mắt làm nó khựng lại.

* * * Một ánh nền vụt sáng giữa gian phòng, đằng sau cây nền ấy là khuôn mặt rạng rỡ của Vân Anh. Rồi 2 cây, 3 cây... hơn 30 cây nền lần lượt chiếu sáng mấy chục khuôn mặt của các bạn lớp nó, tất cả họ đều nhìn nó cười đầy yêu thương. Cả gian phòng khách bỗng chốc ngập tràn ánh nền lung linh và thơ mộng.

Quá sock, nó đứng chôn chân tại chỗ mà không hề nhúc nhích, miệng lắp bắp:

- Các cậu... mọi... mọi người... sao...

- Happy birthday to Nhi

Happy birthday to Bi

Happy birthday, happy birthday

Happy birthday to Nhi.

Mấy chục giọng hát cùng vang lên bài hát mừng sinh nhật thay cho lời giải thích. Cùng lúc đó, 1 chiếc bánh kem 5 tầng được đẩy ra bởi 1 chàng trai khôi ngô tuấn tú, không ai khác là Bin, bên cạnh là 2 bó hồng bạch to đùng đang được Kan và Bun nâng niu. Ba anh chàng nhìn nó mỉm cười âu yếm, trông họ hôm nay còn đẹp hơn cả mọi ngày, vẫn là phong cách vest trắng lịch lãm nhưng trong ánh nến cả 3 hiện lên rực rỡ nổi bật như 3 vầng hào quang.

Chẳng biết từ lúc nào, nước mắt đã lăn dài trên má nó, những giọt nước mắt của niềm vui, niềm hạnh phúc. Không đưa tay lau đi những giọt nước mắt ấy, nó chậm chậm nhấc từng bước chân tiến lại giữa gian phòng, nơi mà Bin và tất cả mọi người đang đứng nhìn nó cười.

Nó dừng lại, trước mặt Bin rồi vòng tay ôm anh thật chặt, nước mắt vẫn không ngừng rơi, nó cảm thấy thật ấm áp, cảm ơn anh, nó cảm ơn anh nhiều lắm nhưng nó không nói thành lời đâu. Vì nó biết, chẳng cần nó nói thì Bin cũng hiểu, và hơn hết 1 chữ cảm ơn không thể nào đủ để đền đáp hết những gì Bin đã dành cho nó.

Buông tay khỏi người Bin, nó bước một bước sang bên cạnh rồi nhẹ nhàng ôm lấy Bun, người anh kết nghĩa mà nó yêu thương và nó biết anh cũng vô cùng yêu thương nó, hình như đây là lần đầu tiên nó ôm Bun, ấm áp, một cảm giác cũng gần giống như khi ôm Bin vậy, nó có 2 người anh thật tuyệt vời, hạnh phúc thôi, chỉ 2 từ để diễn tả tâm trạng của nó.

Rời khỏi vòng tay Bun, nó đưa mắt nhìn sang Kan, cậu vẫn chăm chú nhìn nó này giờ và nở nụ cười thật tươi. Bỗng dưng nó thấy cậu hôm nay đẹp lạ. Đứng sát ngay trước Kan, nó hơi kiễ chân hôn nhẹ lên đôi môi cậu, rất nhẹ thôi. Hành động bất ngờ của nó khiến không ít người ngạc nhiên, chỉ có Yến là nở nụ cười có vẻ mãn nguyện. Riêng Kan, cậu như chết lặng, đứng im bất động cảm tưởng như không còn thở nổi. Có lẽ nào cậu nằm mơ? Không đâu, rõ ràng nó vừa hôn cậu và giờ thì đang ôm cậu, cái ôm rất chặt. Trái tim cậu sau vài giây ngừng đập bây giờ mới đập trở lại nhưng đập rất nhanh, nhanh lắm. Kan chẳng vòng tay ôm lại nó, vì cậu chẳng thể ý thức được điều gì nữa cả, chỉ biết rằng nó đang tựa vào ngực cậu để cho những giọt nước mắt lăn dài, Kan hạnh phúc lắm, mặc dù hôm nay là sinh nhật nó chứ không phải cậu nhưng cậu lại nhận được món quà to lớn nhất.

Nó vẫn ôm Kan, trái tim nó cũng đập nhanh hơn bình thường vài nhịp, nó cũng chẳng hiểu sao mới đây lại hành động lạ lùng như vậy, nó đã hôn Kan thay vì chỉ ôm như đối với 2 người anh của mình. Tại sao vậy? Nó không thể lý giải. Và một điều nữa, ôm Kan, một cảm giác có gì đó rất khác so với Bin và Bun, không chỉ ấm áp mà còn... sao để diễn tả cảm giác đó nhỉ? Nó lại chẳng diễn tả nổi cảm giác ấy, chỉ biết rằng trái tim mình le lói một nỗi niềm, hình như là rung động. Trong giây phút ấy, nó chợt nhận ra 1 điều, nó với Kan hình như không chỉ có tình bạn thông thường. Lúc nó cô đơn đứng trên ban công trong đêm, Kan là người ôm lấy nó, sưởi ấm cho nó. Lúc chân nó đau, cậu công nó lên tới tận tầng 5 và băng bó cẩn thận... rồi có những lúc cậu đỏ mặt, vì bị nó chọc tức hay vì lý do gì đó... nhưng đáng yêu đấy chứ. Bao nhiêu đấy, nó đã không để ý bấy lâu nay và giờ thì nó nhận ra mình vô tâm biết mấy. Trong lòng nó, vốn từ lúc nào Kan đã không đơn giản là 1 cậu bạn, chỉ có điều nó không chịu nhận ra, giờ thì có lẽ nhận ra rồi, nhưng chỉ 1 chút thôi, nó không chắc chắn lắm.

Hình như nó ôm Kan hơi lâu rồi thì phải, có chút bối rối, nó buông tay khỏi người Kan định quay sang chỗ các bạn nói lời cảm ơn. Nhưng Kan đã nhanh chóng kéo tay nó lại và đặt lên môi nó một nụ hôn nồng ấm, ngọt ngào. Đến lượt nó chết sững, nó bất động mở to mắt nhìn vào khoảng không. Rồi vài giây sau, nó cũng từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận cái dư vị nồng nàn mà Kan đang dành cho nó. Nụ hôn của Kan không mãnh liệt mà nhẹ nhàng như đóa hoa nở trong nắng sớm, nụ hôn có chút gì đó còn vụng về lắm, có lẽ đây

là lần đầu tiên cậu hôn 1 người con gái, và người đó là nó. Bất giác, tim nó chứa chan 1 niềm hạnh phúc ngọt ngào như chính nụ hôn này vậy.

Nó đưa tay lên ôm lấy tấm lưng rộng của cậu và bắt đầu đáp trả lại nụ hôn của Kan 1 cách ngượng ngịu, đơn giản vì đây cũng là nụ hôn đầu của nó nếu không tính cái hôn phớt môi khi nãy.

Cả 2 hình như đã quên mất mình đang đứng trước mấy chục con người. Tất cả này giờ chăm chú xem phim miễn phí (ặc, vô duyên thế nhợ), gương mặt họ phẳng phất nét cười, và người vui nhất là 2 ông anh và con bạn thân của nó.

"có lẽ đã đến lúc rồi nhỉ, Tiểu Long, anh ở trên thiên đường chắc cũng thấy phải không, Tiểu Tuyết sắp tìm được hạnh phúc như di nguyện của anh rồi đó" — Yến thâm nghĩ trong lòng.

Khoảng hơn 3 phút sau, cảm nhận được hơi thở của nó đã yếu dần Kan đành nuối tiếc rời khỏi bờ môi nó. Cậu nhìn thẳng vào mắt Bi đầy âu yếm. Nó ngại quá cúi gầm mặt xuống đất không dám ngẩng lên nhìn cậu lấy nửa giây. Không khí bỗng chốc trở nên vô cùng ngượng ngập.

Thấy vậy Yến tiến lại giải vây cho nó:

- Thôi nên thôi.
- A phải rồi, thôi nên.

Nó reo lên như bắt được vàng rồi "tung tăng" chạy lại chỗ chiếc bánh kem to dùng làm cả bọn phải phì cười.

Nó cũng cười rất tươi, nụ cười không vương chút ưu tư hay phiền muộn nào. Đã rất lâu rồi, nụ cười ấy bây giờ mới một lần nữa xuất hiện trên môi nó. Nhìn nụ cười trong sáng, hồn nhiên và thánh thiện ấy, bất cứ ai trong số chúng nó cũng cảm thấy ấm áp và nhẹ nhàng. Nếu Bin không nói thì có lẽ sẽ chẳng ai biết được đây là lần đầu tiên nó có 1 bữa tiệc sinh nhật theo đúng nghĩa. Trong suốt mười mấy năm qua, mỗi lần đến sinh nhật nó Bin đều chỉ có thể tặng quà cho nó vì nó không cho phép anh tổ chức gì cả. Nó không còn ba mẹ, nó không muốn mình trải qua 1 bữa tiệc sinh nhật thiếu vắng hình bóng 2 người thân yêu của nó. Bin đã nghe theo yêu cầu ấy của nó suốt bao năm qua, nhưng hôm nay thì khác, anh muốn đem lại cho nó sự bất ngờ, muốn nó có trọn vẹn 1 sinh nhật như bao người khác dù sau đó có bị nó giận thì anh cũng chịu.

Bây giờ thì thật tốt, thái độ của nó nằm ngoài dự đoán của anh, nó vui vì bữa tiệc này, điều đó khiến anh còn vui hơn gấp trăm ngàn lần.

Nó nhắm mắt, chắp tay trước ngực và lẩm nhẩm ước nguyện vài câu, sau đó phồng mồm thổi tắt 17 cây nến trên chiếc bánh.

Nó quay lại nhìn mọi người mỉm cười hạnh phúc:

- Cảm ơn các cậu nhiều lắm.

Tất cả cười đáp lại rồi lần lượt đi tới tặng quà cho nó. Những hộp quà đủ kích thước, màu sắc và hình dáng trông rất đẹp mắt và dễ thương.

Đưa tay nhận từng món quà như nhận một niềm vui, nó vẫn cười vì nó thật sự rất vui vì nó có ngưỡng người bạn vô cùng tuyệt vời.

Để tắt cả các hộp quà lên bàn, mặt nó bỗng xụ lại trông cực kì trẻ con. Nó quay qua Yến:

- Bà, quà của tui đâu.
- Bà đang mặc trên người đó.
- Thế còn 2 anh. (nó liếc mắt sắc lém sang Bin và Bun)
- Không có! (cả 2 đồng thanh)
- Á, hông chịu đâu, không có quà thì miễn ăn bánh nhé.
- Hơ, bánh này tui anh mua mà. (Bun cười nhăn nhở)
- Kệ, không cần biết, giờ nó thuộc về em rồi.

- Đồ bá đạo. (Bun vờ nhăn mặt)

- Thui, đây nè cô nương.

Bin đưa ra trước mặt nó một hộp quà màu trắng có gắn chiếc nơ hồng nho nhỏ.

- Anh nữa. (nó vẫn liếc xéo Bun)

- Hix, thì đây.

Bun lấy từ trong túi ra một tấm thẻ màu xanh dương đưa cho nó. Cầm tấm thẻ trên tay, nó nhú mày hỏi Bun:

- Là gì vậy anh?

- Thẻ VIP tại quần đảo nhà anh, em có thể đến đó bất cứ lúc nào em muốn, tuyệt vời lắm đó.

- Ồ, cảm ơn anh nhé, hí hí.

Nói xong với Bun, nó quay sang Kan chống hông lên giọng:

- còn cậu, quà của tớ đâu???

- Thì đó, nãy tặng rồi còn gì. (Kan cười hơi đều đều)

- Lúc nào, sao tớ không thấy? (nó ngây thơ hỏi lại)

- Cậu không nhận hả? Vậy muốn tớ tặng lại đúng không?

Kan nói với giọng đều ới là đều cùng nụ cười gian dã man, cậu bước lại gần và cúi sát xuống mặt nó. Nó giật mình lùi lại:

- Cậu... cậu...

TING... TONG...

Đúng lúc đó thì chuông cổng reo làm cả bọn giật mình đồng loạt quay ra phía cửa.

- Để Bì ra mở. Nó nói rồi chạy vèo ra ngoài. Một lát sau nó quay vào, trên tay có thêm hai hộp quà nho nhỏ đều là màu trắng và có chiếc nơ màu lam dịu nhẹ.

- Gì vậy? (Yến hỏi trước)

- Dịch vụ chuyển phát nhanh. Có 2 người gửi quà cho tui.

- Của ai thế? (Bin thắc mắc)

- Em cũng không biết để coi thử.

Nói xong, nó đưa 1 hộp cho Yến cầm giúp rồi nhẹ nhàng bóc hộp còn lại. Cả bọn chăm chú theo dõi món quà được nó bóc ra.

Bên trong có thêm một chiếc hộp hình tròn màu đỏ, nhìn giống như hộp đựng dây chuyền hay nhẫn gì đó.

Và quả thật, chiếc hộp ấy đựng 1 chiếc dây chuyền mặt đá sáng lấp lánh, điều đặc biệt là viên đá đó có hình dạng 1 bông tuyết. Trong chiếc hộp còn để kèm 1 tấm thiệp nhỏ, nó nhìn dòng chữ ghi trên đó, mỉm cười:

- Ai gửi vậy? (Bun nhanh nhẩu hỏi)

- Hì, là của anh Thiên Vũ. (nó thành thật)

Nghe đến cái tên Thiên Vũ nhiều người thấy lạ (bọn trong lớp), Kan và Bun thì hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng trở lại bình thường. Chỉ có Yến là giống nó, nhỏ cảm thấy bình thường vì ngay khi nhìn thấy mặt đá hình bông tuyết thì nhỏ đã đoán ra 1 phần chủ nhân của món quà là ai. Kan cũng không còn quá lo lắng khi thấy nó cười vì món quà của Thiên Vũ nữa, bởi đơn giản lần trước cậu đã biết được rằng nó không hề yêu Thiên Vũ như cậu từng nghĩ.

Nhờ Yến cầm sợi dây chuyền ấy, nó cầm hộp quà trên tay Yến và bắt đầu bóc. Tất cả lại hướng sự chú ý vào món quà ấy.

Lại là 1 chiếc hộp giống ban nãy, tất cả mọi người lại lờ mờ đoán chủ nhân của món quà này với Thiên Vũ có quan hệ gì đó. Ngay cả nó và Yến cũng có chung suy nghĩ ấy, chỉ có điều, 2 đứa nó hướng đến đối tượng rõ ràng hơn, người mà cả 2 nghĩ đến là 1 trong số 3 người có thân phận giống Thiên Vũ.

Nghĩ thế, nó chẳng mấy hồi hộp mở nắp chiếc hộp ra. Nhưng khi vật ở trong chiếc hộp đó vừa lọt vào mắt nó thì... Cách...

Chiếc hộp trên tay nó rơi xuống trong vô thức...

46. Chương 46

Nó chết lặng, ánh mắt vô hồn, chân tay đều bất động, trái tim như đang ngừng đập. Xung quanh nó, mọi thứ đang nhòe dần đi vì nước mắt, một cảm xúc hỗn độn bủa vây.

Thấy thái độ bất thường của nó, ai nấy đều rất lo lắng và khó hiểu. Rốt cuộc thì trong chiếc hộp đó chứa thứ gì mà khiến nó thất thần như vậy. Kan không thể đứng yên nhìn nó như thế, cậu bước lại cúi xuống nhặt chiếc hộp lên, cậu muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Kan lấy ra từ trong chiếc hộp ấy một sợi dây chuyền. Lập tức mặt Yến cũng biến sắc, nhỏ đã hiểu tại sao nó lại có phản ứng như vậy.

Chiếc dây chuyền có hình dạng y hệt cái mà Thiên Vũ đã tặng, tuy nhiên điều đặc biệt là bông tuyết này có màu lam dịu. Dây chuyền hình bông tuyết là biểu tượng cho tên của nó, cái tên mà không phải ai cũng biết và không phải ai cũng có quyền gọi, những sinh nhật trước đây nó đều nhận được 6 sợi như vậy, 5 bông màu trắng như của Thiên Vũ và 1 bông màu lam. Bông tuyết có màu lam như thế từ trước đến giờ người có thể tặng nó chỉ có một, nhưng người đó đã... không thể nào, sao bông tuyết này lại có thể xuất hiện.

- Cái đó... sao có thể... (Yến lắp bắp trong lúc còn bàng hoàng)

- Chuyện gì vậy Yến? (Bin hỏi khi nhận ra thái độ cũng rất bất thường của nhỏ)

Mọi ánh mắt lại đổ dồn vào Yến chờ đợi câu trả lời. Nghe Bin hỏi, nhỏ cố gắng lấy lại chút bình tĩnh để trả lời:

Sợi dây chuyền đó...

Đúng lúc ấy giai điệu quen thuộc bài "we were in love" vang lên từ chiếc điện thoại của nó cắt ngang lời Yến. Nó không có phản ứng gì, có lẽ nó không nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình đang kêu.

Yến lay mạnh người nó:

- Bà nghe điện thoại đi.

Nó giật mình, bấy giờ nó mới biết có người đang gọi điện thoại cho nó.

Nó bấm nút nghe rồi đặt lên tai như một phản xạ tự nhiên chứ không hề có chút biểu cảm.

Nhưng chỉ vài giây sau khi nghe người đầu dây bên kia nói gì đó, gương mặt nó bỗng thay đổi hẳn, nó trở lại như bình thường cùng với nụ cười nhẹ khiến cả bọn ngơ ngác chẳng hiểu gì. Rồi nó tắt máy, quay sang Kan:

- Sợi dây chuyền của tớ đâu?

- Hả? (Kan lớ ngớ)

- Đưa sợi dây chuyền cho tớ, quà của tớ mà.

- Bi, bà... (Yến nhìn nó như dò xét) – Hi, là của tên Tú tặng, có lẽ chỉ là 1 sự trùng hợp. (nó giải thích)

- Thật vậy sao?

- ừm, thôi chúng ta cắt bánh nào, Bi đói lắm rồi.

Nói xong nó lại hôn hờ cầm dao lại cắt bánh trong khi mọi người vẫn còn ngơ ngác. Yến chỉ nhún vai rồi quay sang cười trừ với mấy chàng.

Thấy vậy, họ cũng không có ý định gặng hỏi về việc vừa rồi nhưng thật sự trong đầu ai cũng đầy thắc mắc về thái độ kì lạ của nó.

Buổi tối hôm ấy trong nhà nó đầy ắp những tiếng cười đùa vui vẻ. Đến hơn 10 giờ cả bọn mới kéo nhau ra về, nó tiễn lũ bạn ra tận cổng, sau khi mọi người đều lên tắc xi đi khuất nó mới nhẹ nhàng khép lại cánh cổng và quay người định bước vào.

- Bi.

Giọng nói quen thuộc vang lên làm nó giật mình quay lại. Nó khẽ mở cánh cổng rồi bước ra.

- Kan, cậu chưa về sao?

- Làm sao mà về được, tớ còn quên một thứ. (Kan trả lời thản nhiên)

- Vậy hả, cậu quên gì để tớ vào lấy cho.

- Không cần đâu, cậu đã mang nó ra rồi.

Vừa nói Kan vừa cúi người vòng 2 tay qua cổ nó. Quá bất ngờ, nó chẳng kịp phản ứng gì chỉ đứng lặng và mở to mắt. Đến khi Kan buông 2 tay xuống thì nó mới định thần được lại:

- Cậu...

- Hì, quà của tớ đó, cậu mà dám tháo ra hay làm mất thì đừng trách tớ đấy nhé.

Nói xong, Kan chạy mất hút làm nó không kịp ú ớ câu gì. Nó đưa tay sờ lên cổ, ánh sáng của đèn điện trong sân đủ để nó nhìn rất rõ thứ mà Kan vừa tặng cho nó, một sợi dây chuyền có mặt chạm hình thiên thần rất đẹp, thiên thần với đôi cánh trắng dịu dàng, thánh thiện. Nó mỉm cười nhìn ra có đường nơi mà bóng Kan đã khuất từ lúc nào.

"cậu... cũng thật đáng yêu... Kan à" _ đó là suy nghĩ của nó trước khi khép cánh cổng và quay vào nhà.

Đêm ấy, trong 2 căn phòng của hai ngôi nhà khác nhau có 2 con người rất khó lòng chợp mắt.

* * *

47. Chương 47

Một tuần cũng trôi qua thật nhanh, hôm nay là ngày có kết quả của kì thi khảo sát chất lượng mà chúng nó làm hôm trước.

Khoảng sân rộng lớn trải đầy màu nắng sớm, dịu nhẹ và trong trẻo.

Sân trường đông nghịt người, đặc biệt là chỗ bảng tin không có lấy 1 khoảng trống. Bình thường dù có là kết quả thi học kỳ cũng đâu có đến mức thu hút sự quan tâm của nhiều học sinh đến vậy. Nhưng lần này thì khác, bởi tin tức về vụ thách đấu giữa nó và bộ 3 hot girl đã lan truyền ra khắp trường. Ai nấy cũng đều có hứng thú với sự kiện có một không hai này, kẻ dám đối đầu với bộ 3 hot girl nổi tiếng tài sắc vẹn toàn của trường đúng là không biết tự lượng sức mình, họ muốn xem nó sẽ thua thê thảm thể nào. Đó là suy nghĩ của hầu hết các học sinh trong trường.

Bỏ mặc những ngón tay chỉ trỏ, những lời khích bác, dè bĩu, nó vẫn thản nhiên bước đi cùng Yến và 3 chàng hot boy ngay giữa sân trường.

Chúng nó đang hướng về phía bảng tin, nơi mà kết quả điểm thi sắp được dán lên.

Thấy chúng nó đi đến, đám học sinh tự động nhường đường cho chúng nó đi qua, chính xác hơn là nhường cho 3 hot boy.

Không ngoài dự đoán của nó, các bạn A2 đã có mặt đông đủ và đứng ngay trước bảng tin là 3 hot girl xinh đẹp nhìn nó đầy khiêu khích.

Bỏ qua thái độ ấy, nó quay sang trò chuyện ríu rít với đám bạn 1 cách vui vẻ.

Một số người nhìn nó lo lắng, trong đó có Kan và Bun, số đông các học sinh và 3 hot girl nhìn nó tỏ vẻ coi thường và 1 số thì thương hại. Riêng Bin và Yến chỉ cười bí hiểm.

Một lát sau, ông thầy giám thị bước tới trên tay cầm 1 tập giấy. Tất cả hồi hộp nhìn theo cho đến khi thầy dán xong mấy tờ giấy lên bảng tin rồi quay ra giông giọng nói:

- Các em yên lặng.

Cả lũ im phăng phắc, thầy tiếp tục:

- Trên đây, thầy đã dán bảng điểm cùng với xếp hạng học lực của tất cả các em từ cao xuống thấp, ai muốn biết có thể đọc. Còn đây, thầy đang cầm trên tay danh sách top 10 những em có điểm số cao nhất, thầy sẽ đọc, các em nghe rõ nhé:

1: hoàng minh phong 11A2, 9,9 điểm

2: dương triệu vũ, 11A2, 9,8 điểm

3: huỳnh khánh lâm, 11A2, 9,8 điểm

4: triệu như nguyệt, 11A1, 9,4 điểm

5: triệu như quỳnh, 11A1, 9,2 điểm

6: triệu như linh, 11A1, 9,2 điểm

7: phan anh tuần, 12A1, 8,8 điểm

...

10: lý anh thư, 10A1, 8,5 điểm

Khỏi phải nói cũng biết tâm trạng của những người ở đây như thế nào khi nghe xong bảng top 10, chẳng có gì thay đổi so với những kỳ thi trước và họ đã dự đoán được kết quả.

Sự thất vọng hiện đầy trên gương mặt các bạn lớp nó, ngay cả Yến và Bin cũng ngỡ ngàng không dám tin vào kết quả ấy. Sao lại như vậy được cơ chứ, nó còn không có mặt trong top 10 chứ nói gì đến việc xếp trên 3 hot girl, rốt cuộc nó làm bài kiểu gì vậy, thật sự là 2 người không thể ngờ được. Trong khi đó, 3 hot girl và nhiều người khác hả hê lắm, vậy là nó đã thua cuộc và tất nhiên sẽ phải tránh xa 3 hot boy theo đúng thỏa thuận và như mong muốn của họ.

Ấy vậy mà gương mặt nó vẫn bình thản như thường, chẳng tỏ ra ngạc nhiên, cũng càng không thất vọng hay buồn rầu bởi...

- Im lặng.

Tiếng thầy giám thị lại tiếp tục vang lên thu hút sự chú ý của đám học sinh. – Trong lần thi này, có 1 điều đặc biệt đã xảy ra, có 1 bài thi nằm ngoài sức tưởng tượng của các thầy cô, vì vậy bài thi ấy được đưa ra cho tất cả các giáo viên xem xét và chấm, do đó bài thi được chấm sau và vừa mới có kết quả nên chưa kịp in lên bảng điểm. Bài thi ấy đạt 10,0, đó là của em Phạm hoàng tuyết nhi, 11A2.

Lời "tuyên bố" của thầy giáo như sét đánh ngang tai chúng nó (không bao gồm nó), tất cả đều ngỡ ngàng, há hốc mồm nhìn nó như 1 sinh vật lạ đến từ ngoài hành tinh.

Một lúc sau, cả đám lớp nó vỡ òa sung sướng và tự hào thay cho nó, cả bọn ùa vào ôm lấy nó nhảy tưng tưng (như 1 lũ chốn trại, hixhix).

Đám học sinh xung quanh vẫn chưa hết bàng hoàng, đặc biệt là 3 hot girl không những ngỡ ngàng mà còn vô cùng tức giận.

Yến và 3 chàng nhìn nó bị "bao vây" trong đám bạn mà chỉ biết lắc đầu mỉm cười. Thật ra là Kan và Bun còn ngỡ ngàng hơn cả những người kia ý chứ, chỉ là 2 cậu không thể hiện ra quá lộ liễu như họ thôi.

Làm sao mà không bất ngờ được, có ai tin nổi là 1 đứa chưa có thành tích gì như nó mới chuyển về trường không lâu lại có điểm số cao hơn 3 hot girl, và đặc biệt còn vượt qua cả đệ nhất hot boy (Bin) người luôn đứng đầu trường nữa chứ.

Mất 1 lúc để ổn định tinh thần, Như Nguyệt là người đầu tiên lấy lại vẻ mặt bình thường tiến lại chỗ nó.

- Lần này cậu thắng, 1-1 nhưng đừng vui mừng quá sớm, hẹn gặp lại vào cuộc thi BG, chỉ còn 3 ngày nữa thôi, chúc may mắn.

Nói xong, Như Nguyệt cùng 2 nhỏ bạn bước đi không để nó nói bất cứ lời nào. Đám học sinh kia cũng tản đi luôn, chỉ còn bọn lớp nó là vẫn ở lại. Nó nhún vai rồi quay qua hỏi Yến và mọi người:

- Nè, BG là cuộc thi quái quỷ gì vậy???

- À, BG là Beautiful Girl.

- Cuộc thi sắc đẹp à?

- Không hẳn, còn cả tài năng nữa. (Bin thêm vào với vẻ mặt khá lo lắng)

- Haizzz, lần này không xong rồi. (Bun thở dài)

- Phải đó, ai chẳng biết xét về nhan sắc thì họ đứng nhất trường rồi, tài năng thì cũng chưa ai hơn được, làm sao Bi thắng được đây.

Yến và Bin cũng tỏ ra hơi lo lắng. Tuy nhiên 2 người không lo về khoản nhan sắc của nó giống những người khác mà chỉ lo phần tài năng thôi. Họ hiểu nó quá mà, từ bé đến giờ nó chỉ giỏi chọc phá người khác thôi chứ "cầm, kì, thi, họa" hay những thứ đại loại như vậy thì nó ở mức zero.

- Không phải các anh hơn họ sao??? (nó bông đùa)

CỐC...

- Bà còn đùa được à, cuộc thi đó dành cho girl thôi. (Yến cốc nó 1 cái rõ đau vì tội cú nhớn nhor trong khi ai cũng lo lắng cho nó)

- Bà thật là... thui được rồi, để tôi tính, giờ về lớp thôi.

Nói xong nó chạy vọt về lớp bỏ lại đằng sau mấy cái nhìn chịu thua với tính cách vô tư ấy.

* * *

48. Chương 48

Một buổi chiều đầy gió. Ngọn đồi bình yên đắm chìm trong ánh nắng, dịu nhẹ êm đềm. Chốc chốc lại thấy những chú chim nô đùa xà xuống đám cỏ, ríu rít hót ca.

Mỗi lần đến đây nó đều cảm thấy yên bình và nhẹ nhàng như thế. Không chỉ bởi cảnh vật tươi đẹp của thiên nhiên mà còn bởi nơi này đang giữ trọn 1 người, người mà mãi mãi trong nó là một phần đặc biệt.

Bó huệ trắng ngần lại được nó nhẹ nhàng đặt lên trước mộ, vẫn là nụ cười ấy, ánh mắt ấy lúc nào cũng nhìn nó đầy yêu thương ấm áp.

- Hì, Long ca à, Tiểu Tuyết lại đến thăm anh nữa nè, anh ngủ ngon chứ? Anh còn nhớ sinh nhật em không? Tuần trước rồi anh ạ, em biết anh không quên đâu nhỉ? Nhưng mà... sao anh không tặng quà cho em vậy, anh nói sẽ tặng cho em đủ 12 sợi dây chuyền cơ mà, giờ vẫn còn thiếu 1 sợi nữa đó. Hôm ấy, em đã tưởng sợi dây mà Tú tặng là của anh, em vớ nhầm thật, làm sao có thể được chứ, anh có lúc nào rời khỏi nơi này đâu mà tặng quà cho em được. Anh hay bảo em ngốc xít, là thật à anh? ừ có lẽ em ngốc thật, ngốc nên cho đến bây giờ em vẫn muốn được nghe anh nói là em ngốc. Nếu có 1 ngày, em thực hiện được lời hứa với anh, để em hạnh phúc thì anh sẽ vui phải không anh, em cũng hi vọng như thế. Cậu ấy, sẽ là người thay anh quan tâm em, thay anh ôm em mỗi khi em buồn, công em những lúc em không thể đi được và tặng em một món quà sinh nhật dễ thương. Có lẽ, em sắp tìm ra cậu ấy rồi anh ạ, chắc rằng anh sẽ rất muốn gặp mặt cậu ấy nhỉ? Để khi nào thật sự tìm ra em sẽ dắt cậu ấy đến gặp anh nhé.

Tiếng chuông điện thoại khiến nó giật mình, mở túi sách lấy ra con dế màu trắng dễ thương, nó nhìn màn hình, cái tên của Kan đang nhấp nháy.

- Alo. (nó)

[Bi hả, cậu đang ở đâu vậy]

- À, tớ đang đi dạo 1 chút, có gì không vậy.

[Bin kêu cậu về nhà kia, nhanh nhé, về luôn đấy]

Tút ... tut...

- Alo... Kan... ơ...

Nó ngơ ngác, chuyện gì vậy, đang nói tự nhiên tắt máy. Mà lạ thật, Bin kêu nó về sao không gọi cho nó mà lại để Kan gọi, thật là khó hiểu. Nhưng thôi, cứ về xem có chuyện gì không đã.

- Long ca, em về nhé, Tiểu Tuyết sẽ lại đến thăm anh hôm khác, anh ngủ ngon.

Nó mỉm cười với một gương mặt cũng đang cười nhìn nó. Lạ thật, lần này đứng trước mộ Long, nó đã không khóc, không rơi dù chỉ 1 giọt nước mắt. Trước đây, chưa bao giờ nó làm chủ được nước mắt của mình khi nhớ đến Long, nhưng lần này, cái điều nó tưởng rằng chẳng bao giờ nó có thể làm được ấy đã trở thành sự thật. Có lẽ, giọt lệ nó còn nằm trong khóe mắt, chưa kịp tuôn ra thì đã bị ai đó giúp nó chặn lại. Nãy giờ, ngoài hình ảnh của Long trong ký ức thì người duy nhất xuất hiện trong đầu nó là người vừa mới gọi cho nó, không lẽ...

Bóng chiều dần tàn, nắng nhạt dần và những làn gió không ngừng nhẹ nhàng mơn man làn tóc nó. Bóng dáng chiếc váy màu lam dịu xa dần rồi khuất hẳn dưới chân đồi.

CHAP 49.1

Trong gian phòng khách "nhỏ bé" của Bin đang diễn ra 1 cảnh đấu mắt và đấu võ miệng hết sức hoành tráng. Giọng Kan vang lên đầy khó chịu:

- Anh đến đây làm gì?

- Tôi đến để giúp Nhi, không được sao? (một giọng khác thản nhiên)

- ở đây không có việc của anh, anh có thể về. (Kan vẫn nóng nảy)

- sao lại không có việc của tôi được nhỉ, việc của Nhi thì cũng là việc của Dương Tuấn Tú này. (người đó hóa ra là Tú)

- ồ, tôi không biết anh lấy tư cách gì mà nói là việc của cô ấy cũng là việc của anh hay vậy? (Kan đổi sang giọng mỉa mai)

- tư cách? À là người yêu Nhi, vậy được chưa.(Tú)

- Haha, sao tôi lại không biết người yêu của Bi là anh nhỉ, anh làm ơn bớt đu cột điện đi giùm. (Kan)

- Tai cậu có vấn đề à, tôi nói tôi là "người yêu Nhi", tôi là người và tôi yêu cô ấy thì gọi là người yêu, chứ tôi không hề nói tôi là "người yêu của Nhi" nhé. (Tú)
- Vậy thì lại không đúng rồi, tôi nhớ Bi từng gọi anh là... là gì ý nhỉ, à... là "tuần mã", tuần mã đấy, suy ra anh hình như phải người. (Kan)
- Cậu... (Tú cứng họng)

49. Chương 49

"haha, xem anh ta tức ói máu kìa, gừ, giám đấu với ta à, còn lâu đi, mà công nhận cái chiêu móc mĩa người khác mình học được của Bi trong quá trình trải nghiệm cũng hiệu quả thật, haha" _ Kan đắc trí cười thâm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình thường. Hết cãi nhau 2 chàng lại nhìn nhau rất chi là "đắm đuối".

Bin đứng đấy này giờ chứng kiến 2 người cãi nhau mà chỉ biết lắc đầu chán nản.

Giây phút này, căn phòng khách sang trọng bỗng chốc tràn ngập mùi thuốc súng, những "tia lửa điện" phóng vèo vèo làm người ta rùng mình, cũng may là Bin có "nội công thâm hậu" nên không bị điều đó làm cho sợ hãi.

- Đây.

Giữa lúc "dầu sôi lửa bỏng" ấy thì một giọng nói trong trẻo vang lên nhẹ nhàng nhưng có sức công phá vô cùng to lớn, khiến mọi luồng sát khí tan biến trong tích tắc. Minh chứng là ngay sau khi nghe thấy giọng nói ấy thì cả 2 "ngọn núi lửa" đều đồng loạt quay đầu ra hướng cửa rồi mỉm cười hệt như hoàng tử cười với công chúa.

- 2 người có tình ý gì à mà nhìn nhau say đắm thế.

Đáp lại nụ cười đẹp "chết người" ấy của 2 chàng, nó lại buông 1 câu khiến người ta "thương" không nổi nữa. Cả 2 mặt tiu ngầu, chẳng biết nói gì với nó.

Không thèm để ý sắc mặt của họ thế nào, nó tung tăng chạy lại chỗ Bin:

- Bin, anh gọi em có việc gì vậy?
- À, 2 người kia muốn em thắng trong cuộc thi BG nên đến đây giúp em đó.
- Giúp??? (nó quay ra nhìn 2 chàng tỏ vẻ ngờ vực)
- Hi, đúng vậy. (Kan nhanh nhẩu khẳng định)
- Bằng cách nào???
- Thì dạy em hát, anh là ca sĩ nổi tiếng mà. (Tú trả lời nhân tiện đánh bóng tên tuổi)
- Ca sĩ nổi tiếng? Chẳng liên quan gì đến chuyện này. (Kan lập tức dìm hàng Tú)
- Sao lại...
- Stop here! Hai người mà còn cãi nhau nữa là tui đuổi về hết nha.

Nó lên tiếng lấy lại hòa bình trước khi chiến tranh thế giới thứ 3 nổ ra. Công nhận là 1 lời của nó thôi mà hiệu quả thật, cả 2 không cãi thêm câu nào dù vẫn thi thoảng ném cho nhau ánh mắt khó chịu.

Sau một hồi thảo luận nghiêm túc cuối cùng 3 anh chàng quyết định sẽ để Kan và Tú cùng nhau dạy nó hát. Nó cũng chẳng thể phản đối gì được nên đành chán nản thở dài.

Trong lúc Bin lúi húi nấu ăn trong bếp thì ở ngoài phòng khách nó lại được nghe 2 "vị tiền bối" giảng giải về kiến thức âm nhạc. Nào là "trước hết phải luyện giọng", nốt nhạc này thế này, nốt nhạc kia thế kia, "phải chọn bài hát hợp với giọng của mình", rồi thì "đặc biệt là khi hát phải dồn hết tình cảm của mình vào"...

Cả 2 cứ thi nhau tuôn ra tất tần tật những gì mình biết có liên quan đến âm nhạc. Nó nghe mà cứ gật gà gật gù chẳng biết là theo kiểu buồn ngủ hay là kiểu tỏ ra đã hiểu nữa.

- Thôi, nghỉ chút, ăn tối đã.

Lời nói của Bin vang lên như vị cứu tinh của nó, lập tức nó tỉnh hẳn người đứng phắt dậy lao vào phòng ăn với tốc độ tên lửa. Ba chàng chỉ còn biết lắc đầu chịu thua rồi cũng nhanh chóng vào bàn ăn.

Ai cũng biết bình thường nó ăn rất ít, nhưng hôm nay thời tiết thay đổi hay sao mà nó lại ăn nhiều kinh khủng. Nãy giờ nó cứ cắm cúi vào ăn không thèm ngẩng lên nhìn ai lấy 1 lần, cũng chẳng buồn mót máy ai cả làm cho cả 3 chàng nhìn mà tròn mắt ngạc nhiên.

50. Chương 50

Ăn xong nó chạy luôn một mạch lên phòng chỉ kịp nói với lại 1 câu "em mệt nên phải ngủ đây, khi khác học tiếp nhá". Đành chịu thua với tính cách trẻ con của nó, 3 chàng thở dài ngao ngán.

Rốt cuộc thì Tú đành phải ra về còn Kan thì đã được Bin sắp xếp cho ở lại nhà Bin ngủ.

.....

Mặc dù nói là mệt để tránh phải ngồi "tụng kinh" với Kan và Tú nhưng khi lên đến phòng nó lại chẳng thể nào chợp mắt được. Nằm trên giường, nó lẩn qua lẩn lại, đếm sao, đếm cừu đến cả mấy nghìn con mà đều không có tác dụng.

Bây giờ là 10h 50 phút, vậy là nó đã lẩn lộn trên giường suốt gần 3 tiếng đồng hồ mà chưa ngủ được. Vậy nên nó không thèm ngủ nữa mà lại dò ra ban công hóng gió. Vẫn thói quen cũ, mặc dù gió ở đây tấp vào người khiến nó lạnh đến rùng mình nhưng nó chẳng bao giờ khoác thêm áo, đếm nào ra ban công đứng nó cũng chỉ vận mỗi chiếc váy lụa trắng mỏng manh. Có lẽ thật là ngớ ngẩn, nhưng nó chẳng quan tâm điều đó, bởi đơn giản nó thích như thế. Những cơn gió lạnh lùng lutz qua đem cái lạnh thấu qua lớp vải mỏng manh ngấm vào da thịt nhưng lại khiến nó cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn. Dù có lạnh thật nhưng nó vẫn yêu cái lạnh ấy, có lẽ vì lạnh do cơn gió đem lại dễ chịu hơn nhiều so với cái lạnh trong trái tim.

Bầu trời đêm nay có sao, không nhiều nhưng một vài đốm sáng lác đác trên nền trời bao la kia cũng đủ để nó cảm thấy ngập tràn niềm tin và sự an ủi. Nhìn thấy những vì sao kia nó luôn liên tưởng đến gương mặt phúc hậu hiền từ của ba mẹ nó cho dù nó thật sự chưa được nhìn thấy họ lần nào. Trong lòng nó, ba mẹ lúc nào cũng ở trên trời và đang dõi theo từng bước chân của nó. Có lẽ nó quá ngây thơ, nhưng chẳng sao, chỉ cần điều đó làm nó tin tưởng và tiếp cho nó sức mạnh là được.

Lại một vòng tay nhẹ nhàng ôm ngang eo nó. Chẳng cần quay lại cũng đoán được là ai. Nhưng lần này nó không có ý định để yên như lần trước, nó xoay người muốn thoát ra khỏi vòng tay của Kan nhưng không được. Nó càng có ý đẩy cậu ra thì cậu lại càng siết chặt vòng tay hơn, cuối cùng nó đành ngoan ngoãn đứng im trong vòng tay cậu nhưng miệng thì bắt đầu không chịu yên:

- Này, cậu làm gì vậy hả? Bỏ tớ ra coi.

- Không thích. (Kan nói giọng châm chọc)

- Cậu điên à. (nó)

- Không. (Kan thản nhiên)

- Thế sao ôm tớ làm gì? (nó)

- Thích. (Kan)

- Cậu... cậu học đâu ra cái giọng chả treo đầy hả. (nó bực mình)

- Cậu dạy tớ mà, hehe. (Kan cười nhăn nhở)

Nó tức mình lấy khuỷu tay thúc vào bụng Kan làm cậu kêu Á lên 1 tiếng rồi ngồi thụp xuống đất ôm bụng đau đớn.

- Cậu không cần giả vờ, tớ k có ra tay mạnh đến nỗi làm cậu bị thương được đâu, đứng dậy không tớ đá cho bây giờ.

- Au, đau... đau thật mà... (Kan nhăn nhó, giọng ngập ngừng như đang đau lắm)

Nghe giọng nói hình như không giống giả vờ cho lắm, nó thấy hơi lo lo, không lẽ nó ra tay mạnh thật. Nghĩ vậy nó cúi xuống:

- Đây, cậu không sao chứ.

Kan vẫn không chịu trả lời làm nó càng thêm lo, nó ngồi xuống trước mặt Kan định kéo tay cậu ra khỏi bụng nhưng nó còn chưa kịp làm gì thì... CHỤT! Kan bất ngờ hôn nhanh 1 cái vào má nó khiến nó không kịp phản ứng.

Mặt nó đỏ bừng, nhưng rất may là trời tối nên Kan không nhìn thấy. Nó ầm ức:

- Cậu... sao cậu dám...

- Coi như đền bù thiệt hại cho tấm thân vàng ngọc của tớ vừa bị cậu làm tổn hại đi.

Kan nói giọng nhõn nhơ làm nó càng thêm tức. Nó đứng bật dậy, không thềm nói với cậu lời nào, cũng không thềm nhìn cậu 1 cái, nó quay người định bỏ về phòng.

- Đây. Nó đột ngột bị Kan nắm tay kéo lại nên theo đà nó ngã vào người cậu. Nó cũng mặc kệ chẳng thềm nói một lời, cũng không phản ứng gì.

- Cậu... giận tớ à? (giọng Kan nhỏ nhẹ)

Nó chỉ im lặng.

- Cho tớ xin lỗi nhé. Tớ không cố ý, chỉ tại... (cậu ngập ngừng)

- Tại sao?

- Tại... cậu dễ thương quá, hi. (mặt Kan đỏ bừng)

- Dễ thương thì cậu được quyền hôn tớ nếu cậu thích à, dễ thương thì tớ phải để cho cậu ôm sao, cậu nghĩ cậu là ai và tớ là cái gì của cậu hả. Nếu có 1 cô gái cậu cũng thấy dễ thương như tớ thì cậu cũng ôm à? Phải vậy không, nếu vậy thì làm ơn đừng động vào người tớ.

Nó uất ức tuôn một tràng dài, cũng chẳng hiểu tại sao mình lại như vậy nữa. Nước mắt của nó lại bắt đầu rơi.

Kan bối rối, thật sự cậu vô cùng bất ngờ về thái độ của nó, cậu không nghĩ cậu nói vậy lại làm nó phải khóc. Cậu vòng tay ôm lấy nó.

- Xin lỗi, tớ thật sự xin lỗi, đừng khóc.

- Cậu bỏ tớ ra.

- Tớ sẽ bỏ, nhưng xin cậu đừng khóc, được không.

Nói rồi, Kan buông tay khỏi người nó. Giọng cậu vẫn tiếp tục nhẹ nhàng đầy vẻ hối lỗi và pha chút gì đó ghen đáng:

- Tớ thật sự không nghĩ tớ làm thế khiến cậu giận đến vậy. Nếu cậu không thích... từ giờ tớ sẽ không bao giờ ôm cậu nữa, sẽ không hôn cậu. Nhưng tớ cũng không bao giờ làm vậy với 1 người con gái nào khác... vì

trong lòng tớ... chẳng có ai dễ thương như cậu cả. Tớ xin lỗi vì đã làm cậu buồn, muộn rồi, cậu vào ngủ đi, tớ muốn ở đây một lát.

Nói xong Kan quay người bước về phía ngoài ban công. Lạnh, tự nhiên cậu thấy lạnh lắm, cái lạnh len lỏi vào trong tận trái tim nơi lồng ngực. Một cảm giác hụt hẫng ập đến, đây không phải lần đầu tiên cậu hi vọng để rồi lại thất vọng nhưng lần này Kan thật sự không còn đủ tự tin để bước vào trái tim nó. Nhưng gì cậu làm cho nó bấy lâu nay, phải chăng chỉ là vô ích. Nó chẳng nhận ra tình cảm của cậu, nó không hề rung động như cậu tưởng và nó... không muốn ở trong vòng tay cậu, không muốn nhận từ cậu sự trở che, an ủi. Có lẽ cậu chưa và sẽ chẳng bao giờ là gì trong trái tim nó, ở nó... có quá nhiều bí mật mà cậu không thể nào biết và hiểu được, xung quanh nó... có Tú, có Thiên Vũ và hình như có cả 1 hình bóng xa xôi nào đó, cậu từng nhận thấy hình ảnh 1 người con trai khác trong mắt nó, không phải cậu. Chẳng lẽ... cậu nên buông tay, điều mà cậu chưa bao giờ nghĩ đến... nhưng nếu làm vậy mà nó thoải mái và hạnh phúc... thì cậu sẽ làm... Dù sẽ đau, đau lắm... và ngay lúc này đây cậu đang dần cảm nhận được nỗi đau ấy, hơn bao giờ hết cậu đang hiểu được cảm giác của Bun khi buông tay nó để nhường cho cậu... ừ, đau lắm... nhưng còn cách nào khác khi mà nó vốn dĩ không thuộc về cậu...

51. Chương 51

Kan cứ mãi miết với suy nghĩ của mình, dần vật trong đau khổ nhưng cậu đâu biết rằng... ngay đằng sau cậu, chỉ cách vài bước chân thôi, nếu cậu quay lại, cậu sẽ nhìn thấy nó. Nó vẫn chưa về phòng, nó đứng lặng, nhìn lưng cậu mập mờ trong màn đêm, và nước mắt nó đang không ngừng rơi xuống. Không phải nó uất ức hay buồn tủi gì vì hành động và lời nói của Kan nữa đâu. Những giọt nước mắt ấy, là niềm vui, là hạnh phúc, lệ hoen trên đôi mi, chảy dài xuống bờ môi nhưng không mặn, không đắng mà ngọt ngào lắm. Giờ thì nó đã hiểu tình cảm của Kan dành cho nó, hơn thế, nó cũng biết trái tim của mình đang nói điều gì... Nó không còn "ngốc nghếch" nữa đâu, mấy tháng nay nó đã đi tìm... 1 người mà đang gần ngay bên nó...

.....
Bất chợt, tấm lưng Kan nhận được 1 làn hơi ấm, thoáng ngạc nhiên, cậu biết là nó. Kan cười... nhưng là 1 nụ cười chưa xót. Cậu nhẹ nhàng gỡ bàn tay nó đang ôm lấy cậu, Kan quay người lại, đối diện với nó:

- Cậu... không cần phải thương hại tớ, cái tớ cần... là tình yêu... không phải sự thương hại. Vậy nên... cậu làm ơn quên hết những gì tớ vừa nói đi.

Kan nói có vẻ như bình tĩnh lắm nhưng thật ra cổ họng cậu đang nghẹn đắng. Cậu là con trai, phải rồi... con trai lẽ ra không nên khóc, không nên yếu đuối nhưng hình như những giọt nước mắt lúc này không chịu nghe lời cậu. Nếu được, cậu chỉ muốn được khóc... khóc thật to cho trôi đi hết những đau thương, những nỗi buồn và cả thứ tình cảm lớn lao mà cậu dành cho nó. Nhưng Kan không thể làm thế, nước mắt cậu chỉ rơi trong lặng lẽ, và nó sẽ chẳng thể nhìn thấy.

- Kan, cậu... đang khóc sao?

Câu hỏi của nó khiến cậu giật mình. Làm sao nó có thể biết rằng cậu đang khóc trong khi trời tối như mực và cậu chẳng hé môi 1 tiếng. Kan im lặng, cậu không thể lên tiếng, vì chỉ nói 1 tiếng thôi thì giọng nói của cậu lúc này sẽ trả lời cho câu hỏi của nó.

- Đồ ngốc. Cậu muốn khóc... thì cứ khóc... khóc xong... hãy nghe tớ nói, được chứ.

Vài giọt nước mắt cuối cùng Kan đã nuốt ngược vào trong, cậu cố lấy lại giọng bình tĩnh nhất:

- Cậu nói đi.

- Khóc xong rồi hả? (nó nói giọng có chút bông đùa)

- Cậu không có gì để nói thì tớ vào trước.

Kan bước chệch sang 1 bên, cậu nhẹ nhàng đi qua nó nhưng rồi bàn chân cậu chẳng thể nào nghe lời cậu nữa, vì nó, đang nắm lấy tay cậu.

Kan chưa kịp phản ứng thì nó đã bước lên trước và vòng tay ôm cậu, cái ôm rất chặt.

- Lần này, hãy để tớ ôm cậu. Vì cậu... cũng thật dễ thương.

- Cậu...

Kan như không tin vào những gì đang xảy ra. Phải chăng cậu đang mơ? Nếu là mơ, xin cho cậu đừng bao giờ tỉnh lại.

- Cậu không phải đang mơ đâu. (giọng nó nhẹ nhàng)

- Cậu... sao lại...

Kan không thể giấu nổi ngạc nhiên, nó biết cậu đang nghĩ gì sao? Có thể nào như thế?

- Đừng ngạc nhiên, sẽ còn có nhiều điều bất ngờ dành cho cậu nếu như cậu ở bên tớ.

- Bi, cậu... tớ... Kan thật sự không nói nổi nên lời. Bỗng chốc cậu trở nên ngốc nghếch hơn bao giờ hết. Nó nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ...

Kan chưa kịp suy nghĩ hết thì một nụ hôn nhẹ nhàng ập lên môi cậu thay cho câu trả lời mà câu hỏi cậu còn chưa nói ra.

Cơ thể Kan như có dòng điện chạy qua, tất cả đều ở trạng thái tê liệt mà mơ hồ. Phải mất mười mấy giây Kan mới có thể lấy lại chút ý thức và bắt đầu hòa vào nụ hôn của nó. Nụ hôn nồng nàn hơn, mãnh liệt hơn hôn sinh nhật nó, bởi lúc này đây, 2 trái tim như đã hòa vào làm một.

Nuối tiếc rời khỏi bờ môi nó, cậu nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, thì thầm:

- Chẳng phải... cậu không thích tớ... và không muốn tớ tới gần cậu sao?

- Tớ nói vậy hồi nào?

- Thì... mới đây, chẳng phải cậu nói tớ đừng động vào cậu còn gì?

- Đồ ngốc. Vì tớ nghĩ cậu cũng coi tớ như bao cô gái khác, cậu ở bên tớ chỉ vì tớ dễ thương thì còn nhiều người dễ thương hơn tớ nữa, vậy nên...

- Vậy nên... cậu mới giận tớ.

- ừ...

- cậu cũng ngốc.

Cái ôm thêm siết chặt, ập ập. Hai con người, 2 trái tim đang hòa cùng nhịp đập.

Thế đấy, trong tình yêu, ngay cả những thiên tài đôi khi cũng trở thành kẻ ngốc nghếch nhất thế gian, nhưng trái tim và sự cảm nhận của nó sẽ giúp họ hiểu ra tất cả. Để rồi bao yêu thương, bao nỗi niềm chan chứa ập ập sẽ trào ra như cơn sóng mạnh mẽ xô bờ.

52. Chương 52

3 ngày trôi qua, rốt cuộc hôm nay đã là ngày nó phải tham gia cuộc thi BG cũng là trận đấu cuối cùng giữa nó và bộ 3 hot girl để phân định thắng thua. Cả lớp ai cũng nhìn nó đầy lo lắng, ngay cả 3 chàng và Yến cũng không ngoại lệ. Lí do có lẽ ai cũng biết, đơn giản là bởi gần như ai cũng nhận thấy nó không xinh đẹp bằng Như Nguyệt, còn Bin và Yến chỉ lo cho phần tài năng. Nó vốn 1 nốt nhạc bẽ bối cũng không biết, đã vậy trong 3 ngày vừa qua lại không chịu ngoan ngoãn để Tú và Kan dạy hát, đến giờ này, vẫn chưa ai nghe thấy nó hát nổi một câu hay đàn lấy một tiếng.

- Làm gì mà mọi người căng thẳng thế, tui có phải đi vào chốn hang hùm miệng cọp đâu. (nó vẫn thản nhiên bông đùa)

Cả đám chỉ nhìn nó lắc đầu chán nản, biết có nói với nó cũng chẳng có tác dụng gì nên đành im lặng.

Là một ngôi trường lớn và danh tiếng nên trường nó có cả một khán phòng rất rộng dành riêng cho các hoạt động bề nổi của trường. Sân khấu trang hoàng lộng lẫy với đèn chiếu, đèn chùm và nhiều đèn màu bắt mắt.

Bên dưới, hàng nghìn học sinh đang chen chúc đi vào hội trường, ai cũng muốn chọn một chỗ ngồi thật tốt để được theo dõi các màn trình diễn với góc độ đẹp nhất. Tất nhiên 3 hot boy và Tú sẽ được nhường cho hàng ghế đầu tiên mà chẳng cần tốn công chen lấn, và vì thế Yến và một số bạn lớp nó cũng được "ngồi kế" hàng ghế vip. Cũng không khác gì các chàng, 2 hot girl Như Linh và Như Quỳnh đều được ngồi hàng ghế đầu tiên.

Ban giám khảo là hầu hết các thầy cô trẻ trung và am hiểu nghệ thuật trong trường, nhìn lướt qua hàng ghế dành cho ban giám khảo bên phía trái cánh gà cũng rất dễ dàng nhận thấy một điều, rằng gần chục thầy và cô đang ngồi đấy đều chỉ khoảng ngoài 20 tuổi và ai cũng đẹp trai, xinh gái chẳng kém là mấy so với đám học trò được gọi là hot cả.

Nó là người đăng kí phần thi cuối cùng nên chẳng cần vội vàng gì. Đối với nó là thế thôi nhưng mà chẳng ai nghĩ như nó cả. Trong khi nó đang ngủ gục đằng sau cánh gà thì bên cạnh nó có đến vài chục nữ sinh đang say sưa trang điểm, người kẻ mắt, người chuốt mi, rồi tô son đánh phấn và vận lên người những chiếc váy lộng lẫy đẹp đẽ nhất. Phải công nhận là cô nàng nào trông cũng vô cùng xinh xắn (đáng yêu hay không thì chẳng rõ).

Chẳng khó để nhận xét rằng, so với họ thì nó lúc này hoàn toàn mờ nhạt về phần nhan sắc khi chưa cần xét đến tài năng.

Như Nguyệt nhìn nó khó hiểu, cô nàng khá ngạc nhiên về biểu hiện của nó, dường như nó rất hồ hững với cuộc thi này. Nhưng rồi nhỏ cũng không để ý nữa mà nhanh chóng trang điểm ỉnh.

Nhỏ vốn có nét đẹp tự nhiên nên cũng không cần son phấn nhiều như các cô gái khác, cách trang điểm của nhỏ nhẹ nhàng và rất tự nhiên. Dù muốn dù không thì ai cũng phải công nhận 1 điều rằng nhỏ rất đẹp, rất quần hút và nổi bật nhất trong số các nữ sinh đang có mặt tại đây. Chính vì vậy những cô nàng khác chẳng hề mơ tưởng đến việc giành giải nhất cuộc thi, mà họ chỉ ganh đua với nhau để đạt đến giải nhì là đã coi như thỏa mãn rồi.

Bên ngoài sân khấu, các tiết mục đã lần lượt được trình diễn. Những tiếng hò reo cổ vũ vang lên rầm rộ không ngớt khiến cho không khí hội trường nhanh chóng trở nên sôi động và nóng bỏng chẳng khác nào một buổi biểu diễn của các nghệ sĩ nổi tiếng.

Tiếng nhạc vui nhộn, những giọng hát bay bổng và khuôn mặt xinh đẹp của các nữ sinh khiến ban giám khảo liên tục gật gù khen ngợi. Đặc biệt là tiết mục của Như Nguyệt khiến hầu hết mọi người phải trầm trồ, ngay cả bọn nó cũng không có ý định phủ nhận rằng cho nhỏ có giọng hát rất cao, khỏe và sáng vô cùng. Tiếng nhạc vừa dứt, những tràng pháo tay vang lên rầm rầm như khẳng định người đạt giải nhất trong cuộc thi này không ai khác là nhỏ. Như Nguyệt mỉm cười, cúi đầu chào rồi nhẹ nhàng bước xuống hàng ghế khán giả để xem các tiết mục còn lại.

Sau Như Nguyệt, còn vài tiết mục nữa là chuẩn bị kết thúc chương trình cũng là lúc nó phải ra biểu diễn.

- Cuối cùng, xin mời các thầy cô và các bạn đón chào phần dự thi của bạn Tuyết Nhi, thí sinh đến từ lớp 11a2.

Giọng nói của cô bạn MC hết sức dễ thương vang lên làm những xuất hiện những tiếng xì xào to nhỏ bên dưới hàng ghế khán giả.

Bỗng, đèn trên sân khấu tắt cả đều vụt tắt làm ai nấy cũng ngỡ ngàng chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

1 giây, 2 giây, 3 giây... Vài giây sau, tiếng nhạc du dương, êm dịu cất lên trong bóng tối. Cả hội trường dường như nín thở, không 1 tiếng thì thầm dù là nhỏ nhất. Không gian mờ hồ đắm chìm trong tiếng piano ngọt ngào thấm chút buồn man mác.

Rồi một giọng hát treo treo, mượt mà nhẹ nhàng vang lên hòa quyện vào tiếng đàn réo rắt.

” tình cờ em thấy anh bỗng em vui như ngày xưa

Vội ôm anh sau những xa vời...

Từng dòng thư gửi anh, hỏi sao anh không trả lời

Chợt nhìn thấy lệ rơi trên mi buồn

Nhìn vào đôi mắt anh, biết anh không như ngày xưa

Đường như đôi mắt ấy ghen lời...

Chợt nhận ra với anh, bóng em nay chỉ còn trong kí ức...

Anh đi qua như ta chưa từng quen...

Ngày xưa anh khuất nơi chân trời để bóng em buồn vương một đời

Để nhớ anh từng đêm mưa tới... để lòng em chơi vơi biển khơi

Còn đâu yêu thương dấu anh quay về, vẫn chỉ em lạc chân trên đường

Có tiếng dương cầm đâu réo rắt... dìu em đi trong đêm gió mưa buồn tênh.”

Tiếng nhạc đã dứt, nhưng bên dưới vẫn lặng im như tờ. Một không khí mơ màng, tĩnh lặng đang bủa vây. Tất cả dường như chưa thoát ra khỏi cái thế giới ngọt ngào, sâu lắng mà giọng hát của nó vừa mang đến.

Bộp... bộp... rào... rào... rào...

Sau hơn chục giây thả hồn phiêu bạt, tất cả cũng bừng tỉnh, những tràng pháo tay vang lên giòn giã kéo dài, khiến không khí phút chốc vỡ òa trong ngọn lửa của sự phấn khích và ngưỡng mộ.

Nhưng rồi một lần nữa, tất cả lại phải chìm vào im lặng khi ánh đèn sân khấu vụt sáng.

Ai nấy đều ngược nhìn lên trên sân khấu rực rỡ huy hoàng ấy, nhưng điểm nhìn thu hút mọi sự chú ý lại nằm ở phía bên trái.

Nơi ấy, một chiếc piano trắng được kê ngay ngắn. Và điều quan trọng là cô gái đang ngồi bên chiếc đàn ấy mới khiến người ta phải chăm chú ngắm nhìn.

Chiếc váy trắng tinh khôi, nhẹ nhàng, thanh thoát, gương mặt thanh tú không thấy dấu tích của một chút son phấn nào nhưng vẫn trắng hồng rạng rỡ, đôi mắt bồ câu long lanh trong sáng, mái tóc mượt mà buông thả tự nhiên hơi ôm lấy khuôn mặt hoàn mỹ. Cô gái ấy mang một vẻ đẹp tự nhiên, thanh cao, thánh thiện đến lạ thường. Có lẽ nhiều người đang mơ màng tưởng tượng đến hình ảnh của một thiên thần hay một nàng tiên hiền dịu trong những câu chuyện xa xưa.

Quả thật, vẻ đẹp ấy còn lung linh, còn sáng hơn bất kỳ bóng đèn nào trên sân khấu, vẻ đẹp khiến những ánh mắt vô tình chạm phải không thể nào rời đi được nữa. Nó như có một sức hút, một ma lực diệu kì làm cho đối phương trở nên say mê, đắm chìm trong vô thức.

Và tất nhiên, người sở hữu nét đẹp thiên thần ấy không ai khác là nó. Phải, nó đã tháo bỏ lớp mặt nạ và xuất hiện với đúng khuôn mặt của mình, khuôn mặt đã từng gây ”một làn sóng” không hề nhỏ hồi nó mới bước chân vào trường trung học cơ sở. Đó cũng là lí do nó luôn mang lớp mặt nạ kia để che dấu nét đẹp của mình.

Ngày hôm nay, nó buộc mình phải chiến thắng, bởi vậy nó quyết định trở lại với dung nhan thật sự.

Tuy vậy, nó cũng có thể lường trước được ”hậu quả” của việc này. Cũng phần nào giống như 5 năm về trước, ngay lúc này đây, bên dưới những hàng ghế khán giả đang diễn ra 1 hiện tượng có thể nói là ”thảm cảnh”. Hàng trăm, thậm chí là vài trăm nam sinh đang mắc triệu trứng chảy máu cam mặc dù tình trạng sức khỏe đều rất tốt. Những đôi mắt si tình nhìn nó đầy yêu thương và có phần ngờ nghệch cuồng say. Kan và Tú cũng rơi vào tình trạng không khác hơn các nam sinh kia là mấy, 2 cậu như rơi vào trạng thái vô thức, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn nó không chớp, mặt 2 chàng hồng lên và hiện tượng chảy máu cam cũng có dấu

hiệu bắt đầu. Trong số toàn bộ nam sinh, duy chỉ có Bin là không chịu ảnh hưởng gì bởi vẻ đẹp "chết người" của nó, đơn giản vì anh đã quá quen thuộc và còn là người anh họ thân thiết với nó từ thuở ấu thơ. Còn Bun, mặc dù giờ đây nó đã trở thành em gái kết nghĩa của cậu, nhưng bấy nhiêu thời gian làm sao đủ để cậu xóa mờ hết tình yêu mà cậu dành cho nó, ánh mắt cậu nhìn nó vẫn chan chứa yêu thương, nhưng cậu phải kiềm chế cảm xúc một cách mãnh liệt, cậu ngăn không cho phép mình có những suy nghĩ lung tung, ngăn không cho khuôn mặt hồng lên trước vẻ đẹp của nó, và để ngăn chặn phản ứng tự nhiên của cơ thể là chảy máu cam như bao chàng trai khác. Cậu không dám nhìn thẳng vào nó, vì cậu sợ, nếu nhìn nó trong lúc này, những tình cảm cậu đã cố chôn vùi thời gian qua sẽ sống lại, trái tim cậu lại đau hơn ngàn lần.

Nói về phía các nữ sinh, trước vẻ đẹp của nó, chẳng biết có sức mạnh gì khiến họ không thể nào ghen ghét hay ghen tị như thái độ thường thấy của họ trước một người đẹp hơn mình. Thay vào đó, tất cả các cô gái đều nhìn nó đầy ngưỡng mộ và mơ ước dấu biết rằng có ước thể nào cũng không đẹp được bằng một phần của nó.

Bộ ba hot girl ngay từ giây phút đầu tiên khi gương mặt nó xuất hiện thì cả 3 đều đã rơi vào trạng thái bất động.

Họ vô cùng kinh ngạc, nhưng không phải bởi vẻ đẹp "phi thường" của nó mà vì...

53. Chương 53

Quá khứ ập ỏ bấy lâu nay bỗng chốc ủa về, vẹn nguyên và ngập tràn cảm xúc.

3 cô bé xinh xắn đang chơi đùa cùng nhau trong vườn của một cô nhi viện nhỏ, nơi ấy có cái tên khá là đẹp và ý nghĩa, cô nhi viện Thái Bảo.

Chợt từ đâu, có một cô bé cũng chạc tuổi ấy chạy lại, giọng nói trong veo như giọt nước trong dòng suối mùa thu dịu ngọt:

- Các bạn, ình chơi cùng nha.

Ba cô bé dừng chạy, đồng loạt quay sang nhìn cô bé mới đến. Cả ba sững lại, ánh mắt dán chặt và người cô bé kia.

- Chao ôi, thiên thần. (bỗng một cô bé thốt lên thích thú)

- Thiên thần??? (cô bé được gọi là thiên thần nheo mắt hỏi lại)

- ừ, bạn là thiên thần đúng không? (cô bé khác lên tiếng)

- hihi, các bạn thấy mình giống thiên thần lắm à???

3 cô bé gật đầu, mắt vẫn nhìn "thiên thần" không chớp.

Từ lúc đó, 4 cô bé đáng yêu, xinh xắn ấy trở thành bạn.

Hàng ngày, bé "thiên thần" thường xuyên đến cô nhi viện chơi, lần nào đến cũng mang rất nhiều đồ chơi, bánh kẹo đến chia sẻ với những người bạn mà cô bé vô cùng yêu quý.

Ngày gặp nhau, 4 đứa mới chỉ 5, 6 tuổi, tình cảm bạn bè hồn nhiên và ngây thơ đẹp biết mấy.

4 năm sau, thiên thần" bỗng nói với 3 cô bé kia:

- các bạn có muốn có ba, có mẹ không?

- Tất nhiên rồi. Nhưng... làm sao được chứ?

- Hihi, tớ đã giúp các bạn tìm được 1 người ba và một người mẹ rồi nhé.

.....

Ngày chia tay, chúng nó ôm nhau khóc nức nở, những giọt nước mắt trong veo và trẻ con rơi đều trên gò má.

Bé "thiên thần" tặng cho 3 cô bạn mỗi người 1 sợi dây chuyền hình bông tuyết rất đẹp.

- Hãy đeo nó và đừng quên Tiểu Tuyết nhé.

Chiếc xe đen bóng sang trọng, trở 3 cô bé xinh xắn xa dần cánh cổng cô nhi viện để đến một nơi khác, một đất nước xa xôi. Ở nơi ấy, không còn "thiên thần" của chúng nhưng đổi lại chúng có ba, có mẹ, có cuộc sống tươi đẹp và rực rỡ sắc màu.

.....

Kết thúc dòng hồi tưởng, những giọt lệ đã lặng rơi trên mi 3 hot girl từ lúc nào không biết. Phải rồi, họ chính là 3 cô bé đã từng sống ở cô nhi viện Thái Bảo, còn "thiên thần" ấy chính là nó.

Cuối cùng, 3 cô nàng cũng đã tìm ra nó, tìm ra cô bạn "thiên thần" mà cả 3 đều cực kì yêu quý và hơn thế còn vô cùng biết ơn. Bởi nó không chỉ là thiên thần trong lòng họ, không chỉ là người bạn quen biết 2 năm tuổi thơ mà còn là ân nhân, là người đã đem đến cho họ ba mẹ, một gia đình hạnh phúc và một cuộc sống mà hồi ấy có mơ họ cũng không dám một lần nghĩ tới.

Gương mặt nó, dấu đã nhiều năm qua có chút thay đổi, xinh đẹp hơn, mặn mà hơn nhưng cái nét thánh thiện và trong sáng vẫn không hề mất đi dù chỉ 1 phần nhỏ.

Khuôn mặt đáng yêu ấy đã in sâu vào tiềm thức 3 chị em Nguyệt, Linh, Quỳnh, đôi mắt long lanh trong sáng, nụ cười hồn nhiên vẫn thường hiện lên trong mỗi giấc mơ của họ suốt mười năm qua. Và bây giờ, họ được nhìn thấy nó bằng xương bằng thịt, những xúc cảm tuổi thơ cứ theo đó ùa về, mãnh liệt và chân thật lắm.

.....

Bin nhìn nó mỉm cười âu yếm, rồi anh chậm rãi bước lên sân khấu thì thào vào tai nó điều gì đó, nó giật mình vội vàng chạy vào phía trong cánh gà bỏ lại bên ngoài biết bao ánh mắt vẫn ngây ngất nhìn theo đầy tiếc nuối.

Một lát sau nó trở ra chỗ hàng ghế của Bin và lũ bạn nó ngồi. Nó lại mang vào chiếc mặt nạ quen thuộc để không khiến "thảm cảnh" khi này tiếp diễn. Cả nghìn cặp mắt vẫn chăm chú dõi theo nó, tuy không còn miên man đắm chìm bởi vẻ đẹp của nó nữa nhưng tất cả đều nhìn nó bằng con mắt khác. Có thể nói, họ đối với nó là sự chân trọng, ngưỡng mộ, có cả yêu quý và sự thật là không ít chàng đã bị tiếng sét ái tình đánh trúng vào tim.

- Đây, 2 người ngờ cái bộ mặt "ngu ngốc" đây xuống giùm cái đi.

Giọng nói cao vút có chút châm chích của nó làm Kan và Tú giật mình, ngượng ngùng gãi đầu gãi tai, trông đã ngố ngay lại càng ngố hơn.

Xung quanh vang lên những tiếng cười khúc khích làm 2 chàng càng thêm quê độ, mặt đeo cả rổ cà chua chín.

Kết quả cuộc thi được công bố ngay sau đó vài chục phút, và điều mà ai cũng đoán được sau khi nó kết thúc màn biểu diễn của mình là hoàn toàn chính xác.

Người đạt danh hiệu BG của năm nay là nó, ai ai cũng nhìn nó cười tươi chúc mừng, ngay cả 3 hot girl cũng nằm trong số đó.

Có lẽ lúc ấy chẳng ai còn để ý thấy biểu hiện của 3 cô nàng hot girl ra sao nhưng có một người thì khác.

Nó đã quan sát biểu hiện của 3 nhóc ngay từ lúc đèn sân khấu bật lên, nó đã nhìn thấy những giọt nước mắt của họ khi ấy và bây giờ là cả nụ cười đầy yêu thương mà họ dành cho nó. Trên môi nó thoáng 1 nụ cười...

54. Chương 54

” này mùa đông ơi xin hãy làm tuyết rơi, để trắng lối em anh về. Này mùa đông ơi xin hãy...”

Tú chạy ra ngoài nghe điện thoại, cậu hơi nhú mày nhìn vào màn hình rồi cũng bắt máy:

- Alo, chuyện gì nữa vậy Jack? (có ai còn nhớ Jack đã từng được nhắc đến ở đâu không)

[ừ, bên này đang có nhiều việc của cậu đó, cậu làm nhanh rồi qua đi]

- ừ, tớ biết. (Tú thở dài)

[cậu yêu con bé nhiều lắm rồi hả] (đầu dây bên kia có chút lo lắng)

- ừ, yêu nhiều lắm, nhưng mà tớ biết tớ cần làm gì, cậu yêu tâm.

[vậy thì tốt, tớ chỉ sợ tớ đã kéo cậu vào chuyện này để cậu phải đau khổ thôi, nếu cậu không gặp con bé thì...]

- thôi, đừng lo, mà sao cậu không nói là Nhi xinh đến vậy hả, chút nữa là tớ chết vì mất máu đấy. (Tú hậm hực)

[vậy là cô bé lộ diện rồi hả? Tớ không nói vì những gì con bé muốn giấu tớ cũng muốn giấu]

- cậu... thật bực mình.

Tút... tut... đầu dây bên kia chỉ còn những tiếng tut gấp gáp vì Tú đã đột ngột tắt máy. Đưa mắt nhìn vào trong hội trường nơi nó đang nói cười vui vẻ với mọi người, ánh mắt Tú buồn rười rượi, cúi đầu, cậu bước nhanh ra ngoài sân trường....

.....

- Bọn này có thể gặp cậu 1 lát không?

Giọng nói của Như Nguyệt đột ngột vang lên bên cạnh nó. Tất cả quay sang nhìn.

- Không!!!

Nó còn chưa kịp lên tiếng thì Kan đã hét lên từ chối thay cho nó. Nó liếc xéo Kan 1 cái rồi gật đầu với Như Nguyệt, xong quay lại nói với Bin:

- Em đi 1 chút, mọi người đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu.

- Nhưng mà...

- Bà yên tâm. (nó cắt ngang lời Yến) Đi thôi. (đưa mắt sang 3 hot girl)

3 hot boy và Yến cũng như mấy đứa xung quanh đều tỏ ra lo lắng cho nó, họ sợ 3 hot girl sẽ làm điều gì đó với nó. Nhưng lo thì lo cũng không ai có ý định đi theo nó vì sợ nó biết sẽ giận.

.....

Vườn sau trường rợp bóng cây xanh, yên bình và mát mẻ.

Bốn cô gái xinh đẹp đứng cạnh nhau trong im lặng, không khí trùng xuống có phần ngưng ngập. Đó là tâm trạng của 3 hot girl, còn nó thì không...

Cuối cùng, người có thể bình tĩnh và lên tiếng trước trong số 3 hot girl vẫn luôn là Như Nguyệt:

- Bọn tớ muốn hỏi cậu một vài điều, được chứ?

- Cậu hỏi đi. (đối diện với 3 hot girl, nó lúc nào cũng thản nhiên như thế)

- Có phải... cậu còn có tên gọi là Tiểu Tuyết?

Nó chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

- Cậu không thắc mắc tại sao bọn này biết sao?

- Không cần thiết.

Câu trả lời bất cần của nó khiến lòng 3 hot girl bỗng trùng xuống. Nhưng rồi Như Nguyệt vẫn cố hít một hơi dài tiếp tục:

- Vậy cậu có nhớ vật này không?

Vừa nói Như Nguyệt vừa đưa ra trước mặt nó sợi dây chuyền có mặt hình bông tuyết trắng mà 3 chị em họ luôn đeo trên người.

- Không, cái đó là gì vậy, dây chuyền à.

Một lần nữa, biểu hiện của nó khiến trái tim 3 cô nàng thắt chặt. Nó không nhận ra sợi dây, vậy là nó mất trí nhớ hay nó đã lãng quên họ và những kỉ niệm mà 3 nhỏ với nó từng có.

Phải làm sao đây? Làm sao để nó nhận ra họ là những cô bé dễ thương ngày trước đã từng là bạn của nó.

Hahahahaha... giọng cười của nó đột ngột vang lên cắt đứt dòng tâm trạng của 3 nhỏ. Họ đưa mắt nhìn nó khó hiểu.

- Tiểu Nguyệt, Tiểu Linh, Tiểu Quỳnh, tớ nhớ 3 cậu quá.

- Cậu... (3 nhỏ ngơ ngác)

- Hi... tớ không mất trí nhớ đâu, cũng chẳng hề quên 3 cậu.

- Vậy...

Nó ôm chầm lấy cả 3 cô bạn thời ấu thơ trong khi 3 nhỏ vẫn còn đang lơ ngơ chưa hiểu gì.

Sau một hồi cuối cùng nó cũng giải thích cho họ hiểu. Thật ra, nó đã nhận ra 3 hot girl chính là 3 cô bạn dễ thương của nó hồi nhỏ ngay từ cái ngày 3 nhỏ đứng trước cửa lớp nó đòi thách đấu. Khi ấy, nó đã vô tình nhìn thấy 1 phần mặt sợi dây chuyền mà Như Linh đeo trên cổ, có hơi bất ngờ nhưng nó vẫn coi như không có chuyện gì, dù sao sớm hay muộn nó cũng cho họ biết nhưng lúc ấy chưa cần thiết. Hơn nữa, nó muốn dành cho họ một điều bất ngờ, giống như hôm nay vậy. Đây cũng là 1 phần lí do khiến nó quyết định xuất hiện với gương mặt thật, nó muốn kiểm tra xem 3 nhỏ có nhận ra nó không, vì cũng đã quá lâu rồi chúng nó không gặp nhau.

3 nhỏ ôm nó khóc nức nở, nhìn y chang con nít. Ngày trước, họ cũng thường "làm nũng" với nó như với 1 người chị mặc dù vẫn là bạn.

Chắc chắn chẳng có ai tưởng tượng được cảnh này lại có thể xảy ra: bộ 3 hot girl nổi danh trong trường lại đang khóc thút thít như những đứa trẻ.

Nó chỉ cười, 3 hot girl đầy tài năng được hàng nghìn người ngưỡng mộ, kính nể nhưng trước mặt nó vẫn chỉ là 3 cô bé yếu đuối dễ thương ngày nào. Bạn đang đọc truyện độc quyền tại Kênh Truyện [kenhtruyen](#)

Lúc lâu sau, 3 nhỏ buông nó ra, lấy tay lau đi những giọt nước mắt còn sót lại, Như Linh lên tiếng:

- Nay Tiểu Tuyết, thế giờ có cho bọn tớ làm bạn nữa không?

- Ừm à... còn phải xem xét đã... (nó tỏ vẻ dăm chiêu)

- Xem xét cái gì? (Như Quỳnh vồn vã)

- Xem có nên hay không, các cậu thấy đấy, 3 cậu bây giờ là hot girl rồi nè, với lại trong cuộc thi này tớ thắng nhé, không biết 3 cậu có phục không, tớ sợ bị "khử" lắm.

- Cậu... dám chọc bọn tớ hả. (Như Linh nhìn nó ầm ức)

- Hehe, ai bảo các cậu dám thách đấu với tớ.

- Hừ... nếu biết trước là cậu thì bọn này đâu rảnh mà thách với chả đấu, mất công thua cuộc thê thảm vậy nè.

Như Nguyệt làm mặt đáng thương nói, quả thật hiếm khi nhỏ có thái độ hồn nhiên như thế, thường nhỏ lúc nào cũng tỏ ra có chút lạnh, có chút sâu sắc hơn nhiều so với Linh và Quỳnh. Có lẽ, chỉ có trước mặt Tiểu Tuyết thì nhỏ mới có thể là một Tiểu Nguyệt đáng yêu của ngày nào.

55. Chương 55

- Sao Bi đi lâu vậy nhỉ, có chuyện gì mà phải nói lâu thế chứ?

Kan bắt đầu bồn chồn lo lắng vì nó đã đi hơn 2 tiếng đồng hồ mà vẫn chưa quay trở lại.

Cái nắng chói chang bắt đầu đổ ập xuống sân trường, các học sinh khác cũng đã lần lượt ra về hết, chỉ còn mấy đứa đang đứng đợi nó ở cổng trường.

Từ đằng xa, thoáng trông thấy 3 hot girl, Kan vội vàng lao lại:

- Nói đi, 3 cậu đem Bi đi đâu rồi, cô ấy đâu.

- O, Nhi đã về cách đây gần 2 tiếng rồi mà. (Như Linh)

- Phải đó, tụi này nói chuyện với bạn ý một lát rồi Nhi nghe điện thoại của ai đó và đi luôn mà. (Như Quỳnh)

- Thật sao? (Kan nhú mày hoài nghi)

- Cậu không tin chúng tôi cũng không có gì để giải thích, và tôi muốn nói với các cậu 1 điều, chúng tôi và Nhi không phải kẻ thù nên chúng tôi không hại cô ấy đâu. (Như Nguyệt giải thích)

- Nhưng rõ ràng...

- Thôi, bỏ đi Kan, tớ nghĩ họ nói thật. (Yến cắt ngang lời nói của Kan)

- Cứ cho là vậy đi, nhưng Bi đang ở đâu, không báo cho bọn mình 1 tiếng, điện thoại gọi hoài cũng không ai bắt máy. (Bun sốt sắng không kém)

” Kan đại ca... nghe điện thoại kìa... Kan đẹp trai... nghe...”

- Alo.

Kan vội vàng bắt máy khi nhận ra số gọi đến cho cậu là nó, cậu đang định ”mắng” cho nó một trận vì cái tội làm mọi người và đặc biệt là cậu phải lo lắng, nhưng lời nói còn chưa kịp tuôn ra thì Kan đã phải nuốt ngược vào trong khi đập vào tai cậu là một giọng nam không mấy xa lạ.

[Kan à, chắc cậu ngạc nhiên lắm nhỉ]

- Anh, là Tú, đúng không? Sao lại cầm điện thoại của Bi hả, cô ấy đâu, mau đưa điện thoại để tôi nói chuyện với cô ấy. (Bin khó chịu với Tú)

[cậu đừng vội, cô ấy vẫn an toàn]

- Anh... nói vậy là ý gì hả? Anh định làm gì Bi? (lần này Kan tức giận)

[cậu yên tâm, tôi yêu cô bé nên đương nhiên không làm hại cô ấy] (khác với thái độ của Kan, Tú vẫn tỏ ra hết sức thản nhiên mặc dù thực sự lòng cậu đâu có được thản nhiên như thế)

- Anh muốn gì???

[đơn giản thôi, chỉ còn 30 phút nữa máy bay sẽ cất cánh, nếu cậu muốn giữ cô ấy lại thì hãy đến khách sạn PP gần sân bay, còn nếu không thì tôi sẽ đem cô ấy mãi mãi rời xa cậu. Còn nữa, trước khi cậu quyết định chạy đến tìm Nhi, tôi muốn nhắc cậu 1 điều, theo tôi biết thì 30 phút nữa cậu cũng có 1 buổi gặp mặt đối tác để kí kết hợp đồng. Vậy nhé, chúc cậu may mắn... tut... tut...]

Trong điện thoại chỉ còn vang lên những tiếng tút liên hồi nhưng Kan chẳng hề có phản ứng. Cậu thần thờ nhìn vào khoảng không, nét mặt không mấy tươi tỉnh nếu không muốn nói là tồi tệ.

Mấy đứa nhìn Kan lo lắng.

- Chuyện gì vậy Kan? (Bin nhanh chóng thắc mắc)
- Là Tú, anh ta... , vậy đó. (Kan tường thuật lại những gì Tú nói, giọng cậu ừ ừ kinh khủng)
- Trời, tưởng gì, có sao đâu, hợp đồng đó lùi lại hôm khác cũng đâu vấn đề gì. (Bun lên tiếng)
- Đâu đơn giản thế, chỉ chưa đầy 1 tiếng nữa họ sẽ bay trở về nước, họ là đối tác quan trọng và lớn nhất của tập đoàn nhà tớ từ trước đến nay, nếu hợp đồng không thể kí thì tập đoàn nhà tớ sẽ gặp rất nhiều bất lợi. (Kan giải thích)
- Vậy cậu định tính thế nào? (Bin hỏi 1 cách điềm đạm)
- Cậu không định để tên đó đem Bi đi chứ? (lần này là Như Linh sốt sắng)
- Không, không bao giờ, nhất định tớ sẽ không để Bi rời xa tớ như vậy. (Kan quả quyết)
- Thế còn công ty.
- Tớ không suy nghĩ được nhiều thế... tớ phải giữ Bi ở lại đã.

Ngay sau đó, Kan lao trên đường với tốc độ ánh sáng. Cậu sợ, sợ sẽ để tuột mất nó, sợ mỗi ngày không còn được nhìn thấy ánh mắt nụ cười của nó. Càng nghĩ Kan lại càng thấy tức, sao tên Tú đó lại dám "bắt cóc" nó đi một cách trắng trợn như thế nhỉ? Và tại sao hắn lại làm vậy? Có gì đó mâu thuẫn trong chuyện này. Nếu hắn thật sự muốn đem Bi đi thì còn gọi cho cậu làm gì cơ chứ? Tên này sao lại khó hiểu như vậy, nhưng thôi, chuyện đó tạm gạt sang một bên, quan trọng nhất lúc này là cậu phải nhanh chóng đến khách sạn đó để đưa nó về.

Kan nhón ga, cậu cố gắng phóng xe nhanh nhất có thể, trong đầu cậu lúc này chỉ toàn hình ảnh của nó, sự phát triển của tập đoàn lúc này dường như đã bị gạt vào một góc tối. Chính Kan cũng không ngờ cậu có thể yêu nó nhiều đến thế...

Nó và Kan cứ cãi qua cãi lại cho đến khi điện thoại Kan reo lên bài nhạc chuông độc đáo quen thuộc. Màn hình hiện lên một số máy lạ

- Alo.

[tôi đây]

- Là anh à? ừm, đầu sao cũng cảm ơn anh nhé.

[dừng cảm ơn tôi, tôi làm vậy không phải vì cậu, và có 1 điều tôi nhắc trước là, lần này tôi buông tay Nhi nhưng không có nghĩa tôi hết yêu cô ấy, vì vậy chỉ cần 1 lần thôi, nếu cậu dám buông cô ấy ra thì người đầu tiên nắm lại sẽ là tôi, lúc ấy tôi tuyệt đối không buông tay thêm lần nữa đâu]

- Tôi biết, anh không cần nói vậy thì tôi cũng chẳng bao giờ buông tay Bi ra đâu.

[hi vọng cậu sẽ làm được như cậu nói, còn nữa, tôi mới chính là người đại diện của SER sang kí hợp đồng với cậu, tôi đã đến công ty cậu và kí vào bản hợp đồng đó rồi nên cậu không cần bận tâm]

- Cảm ơn.

Kan chỉ kịp nói có vậy thì Tú đã tắt máy.

Cuối cùng sau một màn "hứa hươu hứa vượn" của Kan rằng sẽ "bỏ qua" cho nó vụ lúc nãy thì nó cũng chịu mở cửa và bước ra khỏi WC.

Kan nắm tay nó bước ra khỏi phòng, tuy thấy hơi ngượng ngượng nhưng nó cũng không có ý định rút tay ra khỏi tay Kan vì lỡ không may làm Kan "nổi giận" thì chỉ thiệt cho nó thôi, với lại bàn tay Kan cũng không đến nổi tệ, rất ấm áp đấy chứ.

Cả 2 đứng trong thang máy đi xuống.

Đến bây giờ Kan mới thật sự thấy mình "ngớ ngẩn". Khi này đi tìm nó, thang máy có thì không đi lại chạy bán sống bán chết lên xuống hơn chục dãy cầu thang bộ.

56. Chương 56

Tối hôm ấy, tại nhà của nó và Bin, chúng nó tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ để chúc mừng việc nó gặp lại 3 cô bạn dễ thương hồi nhỏ.

Năm đứa con gái lúi húi trong bếp để sửa soạn bữa đồ ăn cho bữa tiệc.

Trong khi đó, bên ngoài phòng ăn, 3 chàng trai cũng rất tích cực trang trí bày biện. Họ chạy qua chạy lại nhìn muốn chóng cả mặt, rốt cuộc cũng chỉ vì tranh cãi xem để cái bình hoa ở đâu, uống rượu loại nào, châm bao nhiêu cây nến, vân vân và mây mây...

Cuối cùng thì đến 19 giờ chúng nó cũng có thể ngồi vào bàn ăn.

Không khí bữa tiệc nhỏ ấy giống như một bữa cơm gia đình ấm cúng, tiếng chúng nó cười đùa rôm rả lan ra khắp căn biệt thự rộng lớn.

Bộ 3 hot girl cũng nhanh chóng hòa đồng và trở nên thân thiết cởi mở với cả Yến và 3 chàng.

Bỗng, chiếc điện thoại của Kan vang lên bản nhạc chuông quen thuộc, Kan thông thả bắt máy:

- Có chuyện gì vậy?

[...]

- Gọi cho Thiên Kỳ đi.

[...]

- Sao? Thôi được rồi, anh đến ngay.

Kan tắt máy rồi quay sang Bin và Bun:

- Đi thôi, có chuyện rồi.

- Chuyện gì vậy? (nó tò mò)

- Không có gì đâu, bọn tớ đi đây một lát, các cậu ăn xong rồi chơi hay làm gì cũng được, lát bọn tớ về.

Dù chẳng biết chuyện gì xảy ra nhưng Bin và Bun cũng nhanh chóng cùng Kan chạy ra ngoài. Họ ra gara lấy xe mô- tô phóng vụt đi.

Trong phòng ăn chỉ còn lại 5 đứa con gái, chúng nó nhìn nhau thở dài chán nản. Tự dưng nó có một linh cảm gì đó rất kì lạ, rất mơ hồ nhưng nó không hiểu cảm giác đó là gì.

Chúng nó ăn qua loa rồi kéo nhau lên phòng nó chơi dự định chờ 3 chàng về để "tra hỏi" xem họ đã đi đâu và làm gì.

Nhưng đã hơn 4 tiếng đồng hồ, giờ là gần 12 giờ đêm mà chưa thấy họ đâu cả. Vì hơi mệt nên cả 5 đứa leo tât lên giường nó rồi ôm nhau ngủ. Cũng may là giường của nó rộng bằng cả một gian phòng ngủ bình thường nên 5 đứa chúng nó nằm mà không hề bị chật trội.

Thật ra chỉ 4 nhỏ kia ngủ thôi, còn nó, nó vẫn không ngủ được vì cái linh cảm kì lạ kia không thể biến mất. Không hẳn là lo lắng nhưng có cái gì đó khiến nó bồn chồn, cũng không phải buồn nhưng có gì đó xao xuyến...

Đã hơn 2 giờ sáng, nó còn chưa ngủ được, lẩn qua lẩn lại mãi, nó quyết định bấm số gọi cho Bin.

Những tiếng tút kéo dài dường như vô tận khiến nó càng tăng thêm thứ linh cảm kì lạ.

Nó lại bấm gọi cho Kan, vẫn những tiếng tút quen thuộc ấy lặp đi lặp lại như trên người nó.

Thật không ổn chút nào, nó vùng dậy xuống khỏi giường vớ lấy chiếc áo khoác trên giá rồi chạy xuống tầng dưới.

Suy nghĩ một lát, nó ra gara leo lên 1 chiếc mô tô đỏ chói của Bin rồi phóng nhanh ra đường.

Những cơn gió lạnh lẽo xé cả không gian, tấp mạnh vào khuôn mặt xinh xắn của nó.

Tách... tách...

Vài giọt mưa vô tình bắt đầu rơi xuống, mỗi lúc một nhiều hơn, cũng may là hạt mưa không lớn lắm nên nó vẫn có thể thấy đường.

Nó dừng lại trước 1 khu nhà kho, hoàn toàn yên ắng. Nó lại leo lên xe tiếp tục lao đi, nó lượn qua các con hẻm, các ngã ba, những góc khuất và các bãi đất trống trong khu vực xung quanh đấy. Nhưng tất cả những gì nó thấy chỉ là con số không tròn trĩnh.

Cuối cùng, nó quyết định đến một nơi cuối cùng.

Thăng xe trước cửa bar AN, nó hít một hơi thật dài, thật ra là nó không muốn đến nơi phức tạp này, lần trước chỉ vì bắt đắ dĩ và có Bin ở đó, nhưng lần này chẳng biết sẽ thế nào nữa.

Nó đẩy mạnh cánh cửa to, tiếng nhạc sập sinh và hàng trăm ánh đèn màu mờ mờ ảo ảo lấn áp hết không gian bar, những con người quay cuồng trong những vũ điệu ngây ngất. Nó nhìn qua một lượt mong kiếm thấy một dáng hình nào đó, nhưng chẳng một ai nó thấy quen cả, ngay cả những tên đàn em của Bin cũng không thấy bóng dáng.

Nó đã toan bước ra ngoài nhưng không hiểu sao nó lại tiến dần vào bên trong. Nó nhận ra một vài, mà không, có lẽ là nhiều cặp mắt đang dõi theo nó như những con thú đói rình mồi.

Nó biết, nhưng đành kệ, đâu thể cấm họ nhìn nó, cũng chẳng có ai ở đây để giúp nó cả.

Điều quan trọng bây giờ là tìm được bọn họ. Nó bước đi, vừa đi vừa cố nheo mắt nhìn vào trong các nhóm người xung quanh để tìm kiếm. Người ngoài trông vào sẽ thấy nó "ngơ ngác" chẳng khác nào một "con bò lạc" hay "con nai vàng" nào đấy đang lơ ngơ giữa chốn lạ lẫm.

- Người đẹp, tìm gì vậy em.

Nó giật mình vì cái giọng khá là khả ố bỗng đâu vang lên ngay phía sau. Nó quay người lại, nheo mắt nhìn tên con trai trước mặt, rồi lại quay bước, đi tiếp.

- Người đẹp sao mà kiêu thế em.

Tên ấy vừa nói vừa giật tay nó lại.

- Biến.

Một giọng nói lạnh như băng bắc cực vang lên khiến tên đó đơ người. Chính nó cũng giật mình khi xác định giọng nói ấy phát ra từ miệng nó.

"chết tiệt, không được" nó nhủ thầm rồi cố gắng nặn ra nụ cười nói bằng giọng bình thường nhất có thể.

- Xin lỗi, anh có thể làm ơn bỏ tay tôi ra được không.

Tên đó bấy giờ mới lấy lại tinh thần, hấn khẽ lắc đầu xua đi các cảm giác băng giá vừa làm não hấn tê tái. Đường như ngay lập tức giọng nói lạnh tanh kia đã bị xóa mất trong tâm trí của hấn. Giọng nó cũng chỉ bình thường như tất cả các cô gái khác.

- Sao thế được chứ, anh đang muốn rủ em đi chơi mà.

Chát...

- Buông, tôi không có thời gian để lãng nhăng với anh.

Sau khi cho tên đó một cái tát, nó giật mạnh tay mình ra khỏi bàn tay "dơ bẩn" của hắn. Phải rồi, là nó đang bức, nó đang rất là hoang mang về việc của 3 chàng tự nhiên "mất tích" vậy mà tên này còn đến làm phiền nó, bảo sao nó không bức.

Nhưng liệu có ai biết rằng, đây là lần đầu tiên nó tát người khác như thế. Bản thân nó thậm chí còn không tưởng tượng được là nó vừa có cái dũng khí để "tặng" tên đó một cái tát. Trước đây, không phải vì nó sợ, mà đơn giản chỉ là nó không nỡ" làm bất kì ai bị đau.

Chẳng biết từ lúc nào, mọi ánh mắt đều đã đổ dồn về phía nó. Không khí phút chốc lại ngột ngạt đến đáng sợ, tiếng nhạc đã tắt, chỉ còn một vài tiếng xì xào và đôi mắt mang đầy lửa giận mà tên đó dành cho nó.

* * *

57. Chương 57

- Con ranh, mày muốn chết phải không? Mày biết tao là ai không mà dám đụng vào hả.

Nó nhìn hắn thản nhiên không đáp. Điều ấy càng khiến sự tức giận trong người tên đó tăng lên gấp bội. Bàn tay hắn giơ lên không trung trong nháy mắt chuẩn bị giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp của nó.

Lẽ ra theo phản xạ bình thường như những người khác thì lúc ấy thì nó phải nhắm mắt lại chờ đợi cái tát dành ình, nhưng sự thật là nó không hề chớp mắt dù chỉ 1 cái. Mắt nó mở to bình thản nhìn vào bàn tay chỉ còn cách khuôn mặt mình vài xentimet.

Đúng lúc ấy, bàn tay hắn chợt bị một bàn tay khác bóp chặt.

Tên đó la oai oái vì quá đau, bàn tay hắn như gãy từng mảnh xương.

- Cút...

Bin buông tay hắn và cất giọng lạnh lùng.

- Bà không sao chứ?

Yến từ đằng cửa lao lại chỗ nó vội vàng hỏi han. Nó lắc đầu thay cho câu trả lời "không sao". Yến thở phào nhẹ nhõm. Nó nhìn Bin một lát rồi mới lên tiếng hỏi:

- Anh đi đâu từ tối qua đến giờ vậy?

- À, không có gì, bọn anh đi giải quyết chuyện vài bang nhóm ấy mà. Mà thôi, chúng ta về rồi nói chuyện sau.

Nói xong, Bin vội vàng quay người bước ra phía cửa cổ nén một tiếng thở dài.

Nó nhìn theo Bin, gương mặt thoáng một nét thay đổi rồi cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Nó kéo Yến đi theo Bin về nhà.

.....

Về đến nhà, Bin đi luôn vào phòng mình. Anh nói là đã mệt nên muốn đi ngủ, nhưng theo nó cảm nhận thì hình như không phải thế, Bin đang cố trốn tránh những câu hỏi của nó. Nó hiểu, nó cũng không muốn ép Bin phải trả lời nên chuyện vừa qua coi như không có gì vì dẫu sao Bin vẫn an toàn. Chỉ cần như vậy là nó yên tâm rồi.

Buổi sáng, nó cùng Bin, Yến và cả bộ ba hot girl đến trường. Lại là cái cảnh tượng quen thuộc mà đứng từ xa nó đã trông thấy. Cổng trường chật ních, không còn lấy một khe hở bởi đám học sinh cả nam lẫn nữ đang chen chúc.

Khi lại gần, nó bỗng rùng mình khi nhìn thấy mấy dòng chữ ghi trên các băng dôn mà bọn họ cầm.

Bình thường thì nó sẽ chán nản len qua đám fan cuồng của ba hot boy để Vào trường, nhưng hôm nay thì không ổn, bởi vì đây toàn là fan của nó.

Nào thì "tuyệt nhiên" "công chúa tuyệt nhiên" "tuyệt nhiên, i love you" rồi còn cái gì mà "tuyệt nhiên, tình yêu của tôi" vân vân và mây mây...

Nó đọc qua mà thấy nổi hết da gà da vịt chứ đừng nói là hãnh diện hay tự hào gì gì đó. Giờ nó lại càng không hiểu sao, Bin và 2 người kia lại có thể chịu đựng được điều này trong suốt thời gian qua nhỉ, lại còn lấy làm vui thì phải?

Đấy, biết ngay mà, vừa trông thấy nó gần tới là cả đám liền lao lại tới tấp. Nào hoa, nào quà vậy kìa lấy nó khiến nó chút nữa là ngạt thở.

Nó cười méo mặt nhìn Bin cầu cứu nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu bó tay.

Bọn này xem ra phải nhẹ nhàng may ra mới có tác dụng. Nghĩ thế nó cố nặn ra nụ cười tươi tắn, rạng rỡ hết mức có thể rồi cất giọng khá lớn nhưng vẫn trong trẻo nhẹ nhàng.

- Các bạn trật tự.

Công nhận là hiệu quả. Tất cả im lặng chăm chú nhìn nó chờ đợi. Nó mỉm cười hài lòng:

- Cảm ơn tất cả các bạn và những tình cảm ưu ái mà các bạn dành cho Nhi. Nhưng Nhi xin được nói thật là Nhi không quen với kiểu tung hô như thế này, vì vậy hi vọng các bạn đối xử với Nhi bình đẳng như với tất cả mọi người, Nhi rất muốn chúng ta là bạn, bạn bè chứ không phải là khoảng cách giữa fan và thần tượng. Các bạn đồng ý với Nhi chứ?

Tất cả đồng loạt gật đầu thay cho lời tán thành. Vậy là cả đám chúng nó kéo nhau vào trường với khuôn mặt hớn hở.

Chợt nó nhận ra có gì đó thiếu vắng. Phải rồi, không thấy Bun và Kan đâu cả. Bình thường ngày nào họ cũng chờ chúng nó ở cổng trường để cùng vào lớp cơ mà.

- Anh Bin, 2 hoàng tử còn lại đâu rồi.

Nó hỏi Bin một cách tinh nghịch, nhưng phản ứng của Bin hình như có gì đó kì lạ. Anh đang định mở lời thì : "hây", Bun từ đằng sau bất ngờ đập vào vai Bin khiến anh giật mình.

Như bắt được vàng, nó vội túm lấy Bun hỏi:

- Anh, Kan đâu rồi, sao không thấy đi cùng anh vậy?

- À, cậu ấy sang Mỹ rồi, thấy bảo pama kêu qua đó lo việc gì lớn lắm.

Bun trả lời vô cùng bình thản, có lẽ người bình thường nhìn vào sẽ chẳng ai thấy có gì kì lạ. Nhưng tiếc rằng, người đối diện với Bun lại là nó. Một nét không tự nhiên thoáng qua trong đôi mắt Bun chẳng thể qua nổi mắt nó, đủ để nó có một linh cảm nào đó đặc biệt.

Tuy vậy, nó không có ý định tra hỏi Bun đến cùng.

Gật đầu tỏ ý đã hiểu, nó nhanh chóng cùng mọi người vào lớp.

Cô giáo bước vào lớp với nụ cười hiền hậu trên môi, cô lại trẻ quá khiến không ít những nam sinh phải đôi chút tơ tưởng. Mỗi lần đến giờ cô, nó đều chăm chú ngắm cô còn say sưa hơn cả nhiều thằng con trai nữa, bởi vì cô rất hiền, rất dịu dàng và nó cảm thấy ở cô có gì đó rất thân quen, gần gũi.

Nhưng nói thật là hôm nay nó không có tâm trạng nào để ngắm cô cả. Cái chỗ ngồi bên dưới nó sao mà trống trải quá. Lớp học vẫn đông vẫn vui như mọi ngày nhưng sao nó thấy như chỉ còn mình nó, cô đơn, trống vắng.

Chẳng phải bên cạnh nó vẫn có Yến, con bạn thân nhất, bên dưới cũng có Bin và Bun, 2 người anh vô cùng yêu quý nó hay sao? Vậy mà sao nó vẫn không cảm thấy vui, không thấy thoải mái như mọi ngày.

Có lẽ nào chỉ vì sự vắng mặt của một người? Nó chợt nhận ra, trong lòng nó từ lâu, Kan đã quan trọng hơn nó tưởng rất nhiều.

Nó cứ miên man suy nghĩ đến nỗi mà chẳng biết từ lúc nào, cả 3 hot girl đã ngồi bên cạnh nó. Đến lúc nó giật mình nhận ra thì bao người đang nhìn nó với ánh mắt khó hiểu.

Nó đành cười một cái thật "nhân nhở" để đánh lạc hướng mọi người. Nhưng mà Như Nguyệt vẫn không chịu buông tha:

- Cậu làm gì mà ngăn người ra thế?

- À, không có gì. Mà sao 3 cậu lại ở đây nhỉ? (nó cố tình đánh trống lảng)

Như Nguyệt biết ý định trốn tránh của nó, nhỏ cũng không muốn làm nó khó xử nên cũng không cố gắng hỏi nữa. Thay vào đó nhỏ vô tư trả lời câu hỏi của nó:

- Bọn tớ xin chuyển sang đây, ngồi học này giờ rồi đó. Thấy cậu đang suy nghĩ nên không nỡ làm phiền nên mới chờ đến giờ ra chơi nè.

Nó nghe xong cũng chỉ gật gù chứ chẳng có mấy cảm xúc. Một phần là vì nó đoán trước rằng 3 nhỏ sẽ làm thế, phần nữa là vì cảm xúc của nó đang bị chi phối bởi vấn đề khác...

Đã hơn một tuần trôi qua, Kan vẫn chưa từ Mỹ trở về. Ngoài mặt nó vẫn cười đùa vui vẻ với đám bạn, nhưng thật ra càng ngày trong lòng nó lại càng có hai luồng linh cảm trái chiều hỗn loạn khiến nó vô cùng khó chịu, bức bối.

Chẳng mấy ai thấy được nội tâm của nó có phần hiu hắt nào, chỉ có Yến, Bun và Bin phần nào nhận thấy sự gượng gạo trong nụ cười của nó.

Cuối cùng, cái ngày mà có lẽ nó đang mong chờ đã đến. Hôm nay, Kan sẽ trở về, nó đang tính đòi quà của cậu ngay khi gặp cậu và còn phạt cậu vì cái tội dám đi lâu vậy mà không thêm báo với nó một tiếng.

Hiện tại, nó và khá nhiều người đang đứng đợi Kan ở cổng trường.

Két... chiếc xe thể thao đồ chơi nổi bật mới thẳng mạnh trước cổng trường.

Đúng như nó dự đoán, đó là xe của Kan, cậu nhẹ nhàng mở cửa bước ra, quay lại phía chúng nó, mỉm cười. Nó cũng cười lại thật tươi nhìn cậu, nhưng hình như... Kan vừa lảng tránh ánh mắt nó.

Chắc không phải đâu, chắc tại nó suy diễn lung tung. Gật thật nhanh cái suy nghĩ mới thoáng qua trong đầu, nó định chạy lại "nũng nịu" với Kan một chút, nhưng bàn chân còn chưa kịp nhấc lên khỏi mặt đất thì đã phải khựng lại...

58. Chương 58

Khuôn mặt ấy, đôi mắt ấy... hiện lên trong mỗi giấc mơ... là quen thuộc... hay là hận. Cảm giác trong nó vô cùng hỗn độn... một thiên thần sánh bước cùng nó trong những giấc mộng tuổi thơ. Khuôn mặt là anh, nhưng cảm giác không hề giống, khuôn mặt của thiên thần nhưng lại nhấn tâm lấy đi của nó tất cả, thiên thần mà như thế... chắc chắn không phải anh... chỉ là giống thôi. Anh đang ở trên thiên đường... và luôn mỉm cười với nó, nhưng cô gái kia, sao lại mang khuôn mặt của anh lúc nhỏ... và lại là khuôn mặt nó thấy trong giấc mơ nhiều đêm, sao lại mang cho nó cảm giác vừa thân thuộc vừa hận mỗi lần nhìn thấy.

Nó đau đầu quá, những hình ảnh vụt qua vụt lại, mơ hồ nhưng mạnh mẽ khắc vào trong tâm trí... nó ôm lấy đầu

- Bi, Bi, bà sao vậy?

Tiếng Yến giục giã gọi nó, loáng thoáng nghe thấy nhưng nó đang mất dần nhận thức, mọi cảnh vật trước mắt mờ dần rồi chìm vào bóng tối.

Bin vội vàng đỡ lấy nó trước khi người nó đập xuống đất. Anh lay mạnh người nó và liên tục gọi tên nó nhưng vô ích, nó đã ngất lịm đi. Bin bế nó chạy nhanh lên phòng y tế trường.

Cô ý té bảo mấy cậu ra ngoài hết, chỉ còn Yến được ở lại.

Bên ngoài, hàng trăm học sinh đứng nhón nháo lo lắng cho nó. Đặc biệt là 3 hot boy và 3 hot girl, mấy đứa cứ đi đi lại lại đến chóng mặt.

Kan cũng đứng đấy, cậu dựa lưng vào tường ôm đầu đầy đau khổ. Chẳng lẽ là tại cậu? Chẳng lẽ chỉ vì nhìn thấy cậu đi cùng một cô gái khác mà nó phản ứng mạnh vậy, đến nỗi ngất đi? Cậu phải làm sao đây, làm sao để vẹn cả đôi đường? Tất cả mọi thứ như rối tung lên, cậu mệt mỏi và đau khổ quá nhiều. Nhìn nó như vậy, trong lòng cậu còn đau gấp trăm lần, nhưng biết làm sao được, cậu không thể làm gì khác. Vì nó, cậu có thể làm tất cả, kể cả việc nó sẽ hiểu lầm và hận cậu.

- Cậu định làm cái gì vậy hả?

Kan ngược lên nhìn Bun, ánh nhìn mệt mỏi và đầy đau khổ, cậu im lặng.

- Nói đi chứ, chẳng lẽ cậu định dùng cách đó để giải quyết mọi chuyện, cậu có nghĩ đến cảm giác của Bi không hả, và còn cả cô gái này nữa? (Bun khẽ liếc sang cô gái đứng cạnh Kan này giờ)

Cô bé ấy có khuôn mặt khá xinh xắn, làn da trắng, đôi mắt nâu trong trẻo, một nét đẹp ngây thơ trong sáng. Theo nhận định của Bun là như vậy. Nếu thật sự Kan đang có ý định lợi dụng cô bé thì cậu thật sự không tán thành, vì hơn hết cậu hiểu Kan sẽ chỉ làm tổn thương cô bé đó mà thôi, Kan đâu thể quên được nó.

- Cậu đừng nói nữa, tớ mệt mỏi lắm rồi.

Bun thở dài nhìn dáng vẻ u sầu của Kan, Bun hiểu nỗi khó của thằng bạn, nếu là cậu thì thật sự Bun cũng không biết phải làm gì.

- các cậu có thấy điều gì đó bất thường trong việc này không?

Câu hỏi của Như Nguyệt khiến tất cả phải suy nghĩ. Riêng Bin đã nghĩ đến điều này ngay từ khi bế nó trên tay rồi.

- Tớ cũng thấy có gì đó rất lạ. Sống với Bi từ nhỏ, ít nhiều tớ cũng hiểu con bé, chắc các cậu cũng thấy nhiều lần Bi bình tĩnh trước mọi chuyện, thậm chí khả năng giữ bình tĩnh còn hơn cả chúng ta. Vậy tại sao lần này lại như vậy? Tớ không nghĩ là chỉ vì nhìn thấy một cô gái bước xuống từ xe Kan đâu.

- Nhưng rốt cuộc là tại sao? (Bun)

Không khí chìm vào im lặng, chỉ còn những tiếng thở dài đầy ưu tư. Tất cả đều đang hướng đôi mắt chờ đợi về phía cánh cửa đang khép kín kia.

.....

Nắng nhuộm vàng cánh đồng cỏ xanh mướt, nó tung tăng trong tà váy trắng, trên tay cầm mấy nhành hoa dại xinh đẹp. Nó sẽ tặng chúng cho Long ca. Kia rồi, Long ca đang ngồi đợi nó. Nó nhón chân đi thật nhẹ để hù anh.

- Hù... Long... ơ... bạn là ai? không phải Long ca, sao lại giống Long ca đến vậy?

Hahahahahaha... một tràng cười vang lên từ chiếc miệng anh đào xinh xắn của cô bé dễ thương trước mặt nó, giọng cười ấy tại sao lại nghe đáng sợ như vậy? Long ca của nó đang ở đâu?

- A... bạn làm gì vậy, buông tay mình ra, không, đó là hoa của Long ca mà, đừng lấy..... Á.....

- Bi, bà sao vậy tỉnh lại đi, Bi. (Yến giữ vai nó lắc mạnh)

- Không, không... buông ra, nguy hiểm... AAAAAA...

Nó giật mình choàng tỉnh, mồ hôi ướt đầm trên khuôn mặt, lại là giấc mơ đó... một cơn ác mộng.

- Bà bình tĩnh đi, không sao rồi.

Yến ôm nó vào lòng, vỗ về như với một đứa con nít. Nhỏ quay sang chị y tế vẫn đứng đấy này giờ vì nhỏ nói chị không nên động vào nó lúc này.

- Chị ra ngoài được rồi ạ, nhưng ra bằng cửa sau chị nhé.

Chị y tế không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu và bước ra ngoài bằng cửa sau.

Trong phòng chỉ còn lại 2 đứa chúng nó.

Nó bắt đầu bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn chưa muốn nói gì, Yến hiểu, nhỏ cũng không muốn khơi dậy nỗi đau trong nó nhưng có lẽ lúc này nhỏ cần nói gì đó để mọi chuyện rõ ràng hơn, có thể sẽ có gì đó khả quan hơn là cứ để nó như vậy.

- Long ca... đã không còn nữa, bà rất rõ điều đó mà, vì vậy đừng bận tâm đến cô gái đó, chỉ là có nhiều nét tương đồng, người giống người thôi.

- Tôi biết.

- Vậy tại sao bà lại như vậy?

- Vì cô ấy không chỉ có khuôn mặt giống Long, mà còn giống người trong giấc mơ kì lạ của tôi từ nhỏ đến giờ.

- Giấc mơ? Sao chưa bao giờ bà kể cho tui nhỉ?

Nó im lặng, thở dài. Yến cũng không cố hỏi thêm nữa nhưng nhỏ cũng không muốn nhìn nó cứ bị đè nặng bởi giấc mơ quái ác nào đó.

- Thôi được, bà không kể cũng được, nhưng hãy quên giấc mơ đó đi, còn cô gái kia... tôi nghĩ bà đủ bản lĩnh để biết mình là ai và mình như thế nào.

- Hì... tôi biết mà, bà yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.

.....

Cạch...

Cánh cửa phòng y tế bật mở, cả đám chen nhau lao lại tính hỏi tình hình của nó. Nhưng đập vào mắt họ không phải là dáng vẻ mệt mỏi của cô y tế mà là khuôn mặt với nụ cười rạng rỡ của nó.

Tất cả ngơ ngác nhìn nó khiến nó phải bật cười:

- Cảm ơn sự ưu ái của các vị huynh đài, tỷ tỷ, tiểu nữ không sao, chỉ là bị cảm nắng thôi, thật không ngờ lại gây xôn xao như vậy. Để chuộc lỗi, tiểu nữ xin mời các vị ngự giá đến Thủy Tiên Lâu dự tiệc.

Nói xong nó nháy mắt một cái tinh nghịch rồi lon ton chạy lại chỗ Bin và Bun kéo 2 ông anh yêu quý đi.

Ánh mắt nó có lướt qua chỗ Kan, vài giây thôi nhưng đủ để nó biết cậu đang nhìn nó như thế nào, nhất định nó sẽ làm rõ chuyện này, chỉ là bây giờ chưa phải lúc thôi.

Nó đi trước ra đến sân trường rồi mà cả lũ kia vẫn còn chưa hết ngơ ngác.

- Ê, có ai biết Thủy Tiên Lâu là ở đâu không? (1 đứa mơ hồ hỏi)

- ???????????

- Hay za, là nhà hàng chuyên lẩu Thủy Tiên đó. (Yến lên tiếng)

- ồ...

cả đám gật gù ra vẻ đã hiểu rồi cũng nhanh chóng kéo nhau đi theo nó.

Vẫn có 2 ánh mắt đang dõi theo nó, 2 cái nhìn khác nhau nhưng đều đang được che đậy bởi một "lớp mặt nạ" hoàn hảo.

- Cảm ơn em đã giúp anh. (kan nhẹ giọng nói với cô gái đang đi bên cạnh)

- Không có gì đâu ạ. Hì, giúp được anh là em vui rồi mà, mà sao anh phải làm như vậy, anh hình như yêu chị ấy nhiều lắm mà. (cô gái ấy nói giọng nhẹ nhàng như gió thoảng, trong và mượt)

- ừ, nhưng anh hết cách rồi. Cô bé vô tư như em không hiểu được đâu.

Cô gái cúi mặt phụng phịu khiến Kan phì cười vì cái tính ngây thơ, trẻ con như ngày nào của cô. Nhưng cậu đâu biết rằng, cô gái ấy cúi xuống chỉ để giấu đi ánh mắt không mấy thiện cảm của mình, một ánh mắt không trong sáng như những gì Kan và bao người vẫn tưởng....

* * *

Nhân vật mới:

+ Bùi Thị Mỹ Duyên, nhỏ hơn chúng nó một tuổi, mồ côi cha, mẹ là chủ tịch tập đoàn Bùi Thị danh tiếng và lớn mạnh, là một thiếu nữ mang vẻ bề ngoài xinh xắn, đáng yêu và vô cùng trong sáng... khiến người khác có thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

59. Chương 59

- Con ranh, mày muốn chết phải không? Mày biết tao là ai không mà dám đụng vào hả.

Nó nhìn hẩn thẩn nhiên không đáp. Điều ấy càng khiến sự tức giận trong người tên đó tăng lên gấp bội. Bàn tay hẩn gờ lên không trung trong nháy mắt chuẩn bị giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp của nó.

Lẽ ra theo phản xạ bình thường như những người khác thì lúc ấy thì nó phải nhắm mắt lại chờ đợi cái tát dành ình, nhưng sự thật là nó không hề chớp mắt dù chỉ 1 cái. Mắt nó mở to bình thần nhìn vào bàn tay chỉ còn cách khuôn mặt mình vài xentimet.

Đúng lúc ấy, bàn tay hẩn chợt bị một bàn tay khác bóp chặt.

Tên đó la oai oái vì quá đau, bàn tay hẩn như gãy từng mảnh xương.

- Cút...

Bin buông tay hẩn và cất giọng lạnh lùng.

- Bà không sao chứ?

Yến từ đằng cửa lao lại chỗ nó vội vàng hỏi han. Nó lắc đầu thay cho câu trả lời "không sao". Yến thở phào nhẹ nhõm. Nó nhìn Bin một lát rồi mới lên tiếng hỏi:

- Anh đi đâu từ tối qua đến giờ vậy?

- À, không có gì, bọn anh đi giải quyết chuyện vài bang nhóm ấy mà. Mà thôi, chúng ta về rồi nói chuyện sau.

Nói xong, Bin vội vàng quay người bước ra phía cửa cổ nén một tiếng thở dài.

Nó nhìn theo Bin, gương mặt thoáng một nét thay đổi rồi cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Nó kéo Yến đi theo Bin về nhà.

.....

Về đến nhà, Bin đi luôn vào phòng mình. Anh nói là đã mệt nên muốn đi ngủ, nhưng theo nó cảm nhận thì hình như không phải thế, Bin đang cố trốn tránh những câu hỏi của nó. Nó hiểu, nó cũng không muốn ép Bin phải trả lời nên chuyện vừa qua coi như không có gì vì dẫu sao Bin vẫn an toàn. Chỉ cần như vậy là nó yên tâm rồi.

Buổi sáng, nó cùng Bin, Yến và cả bộ ba hot girl đến trường. Lại là cái cảnh tượng quen thuộc mà đứng từ xa nó đã trông thấy. Cổng trường chật ních, không còn lấy một khe hở bởi đám học sinh cả nam lẫn nữ đang chen chúc.

Khi lại gần, nó bỗng rùng mình khi nhìn thấy mấy dòng chữ ghi trên các băng dôn mà bọn họ cầm.

Bình thường thì nó sẽ chán nản len qua đám fan cuồng của ba hot boy để Vào trường, nhưng hôm nay thì không ổn, bởi vì đây toàn là fan của nó.

Nào thì "tuyệt nhiên" "công chúa tuyệt nhiên" "tuyệt nhiên, i love you" rồi còn cái gì mà "tuyệt nhiên, tình yêu của tôi" vân vân và mây mây...

Nó đọc qua mà thấy nổi hết da gà da vịt chứ đừng nói là hãnh diện hay tự hào gì gì đó. Giờ nó lại càng không hiểu sao, Bin và 2 người kia lại có thể chịu đựng được điều này trong suốt thời gian qua nhỉ, lại còn lấy làm vui thì phải?

Đấy, biết ngay mà, vừa trông thấy nó gần tới là cả đám liền lao lại tới tấp. Nào hoa, nào quà vậy kìa lấy nó khiến nó chút nữa là ngạt thở.

Nó cười méo mặt nhìn Bin cầu cứu nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu bó tay.

Bọn này xem ra phải nhẹ nhàng may ra mới có tác dụng. Nghĩ thế nó cố nặn ra nụ cười tươi tắn, rạng rỡ hết mức có thể rồi cất giọng khá lớn nhưng vẫn trong trẻo nhẹ nhàng.

- Các bạn trật tự.

Công nhận là hiệu quả. Tất cả im lặng chăm chú nhìn nó chờ đợi. Nó mỉm cười hài lòng:

- Cảm ơn tất cả các bạn và những tình cảm ưu ái mà các bạn dành cho Nhi. Nhưng Nhi xin được nói thật là Nhi không quen với kiểu tung hô như thế này, vì vậy hi vọng các bạn đối xử với Nhi bình đẳng như với tất cả mọi người, Nhi rất muốn chúng ta là bạn, bạn bè chứ không phải là khoảng cách giữa fan và thần tượng. Các bạn đồng ý với Nhi chứ?

Tất cả đồng loạt gật đầu thay cho lời tán thành. Vậy là cả đám chúng nó kéo nhau vào trường với khuôn mặt hớn hở.

Chợt nó nhận ra có gì đó thiếu vắng. Phải rồi, không thấy Bun và Kan đâu cả. Bình thường ngày nào họ cũng chờ chúng nó ở cổng trường để cùng vào lớp cơ mà.

- Anh Bin, 2 hoàng tử còn lại đâu rồi.

Nó hỏi Bin một cách tinh nghịch, nhưng phản ứng của Bin hình như có gì đó kì lạ. Anh đang định mở lời thì : "hây", Bun từ đằng sau bất ngờ đập vào vai bin khiến anh giật mình.

Như bắt được vàng, nó vội túm lấy Bun hỏi:

- Anh, Kan đâu rồi, sao không thấy đi cùng anh vậy?

- À, cậu ấy sang Mỹ rồi, thấy bảo pama kêu qua đó lo việc gì lớn lắm.

Bun trả lời vô cùng bình thản, có lẽ người bình thường nhìn vào sẽ chẳng ai thấy có gì kì lạ. Nhưng tiếc rằng, người đối diện với Bun lại là nó. Một nét không tự nhiên thoáng qua trong đôi mắt Bun chẳng thể qua nổi mắt nó, đủ để nó có một linh cảm nào đó đặc biệt.

Tuy vậy, nó không có ý định tra hỏi Bun đến cùng.

Gật đầu tỏ ý đã hiểu, nó nhanh chóng cùng mọi người vào lớp.

Cô giáo bước vào lớp với nụ cười hiền hậu trên môi, cô lại trẻ quá khiến không ít những nam sinh phải đôi chút tơ tưởng. Mỗi lần đến giờ cô, nó đều chăm chú ngắm cô còn say sưa hơn cả nhiều thằng con trai nữa, bởi vì cô rất hiền, rất dịu dàng và nó cảm thấy ở cô có gì đó rất thân quen, gần gũi.

Nhưng nói thật là hôm nay nó không có tâm trạng nào để ngắm cô cả. Cái chỗ ngồi bên dưới nó sao mà trống trải quá. Lớp học vẫn đông vẫn vui như mọi ngày nhưng sao nó thấy như chỉ còn mình nó, cô đơn, trống vắng.

Chẳng phải bên cạnh nó vẫn có Yến, con bạn thân nhất, bên dưới cũng có Bin và Bun, 2 người anh vô cùng yêu quý nó hay sao? Vậy mà sao nó vẫn không cảm thấy vui, không thấy thoải mái như mọi ngày.

Có lẽ nào chỉ vì sự vắng mặt của một người? Nó chợt nhận ra, trong lòng nó từ lâu, Kan đã quan trọng hơn nó tưởng rất nhiều.

Nó cứ miên man suy nghĩ đến nỗi mà chẳng biết từ lúc nào, cả 3 hot girl đã ngồi bên cạnh nó. Đến lúc nó giật mình nhận ra thì bao người đang nhìn nó với ánh mắt khó hiểu.

Nó đành cười một cái thật "nhân nhở" để đánh lạc hướng mọi người. Nhưng mà Như Nguyệt vẫn không chịu buông tha:

- Cậu làm gì mà ngăn người ra thế?

- À, không có gì. Mà sao 3 cậu lại ở đây nhỉ? (nó cố tình đánh trống lảng)

Như Nguyệt biết ý định trốn tránh của nó, nhỏ cũng không muốn làm nó khó xử nên cũng không cố gắng hỏi nữa. Thay vào đó nhỏ vô tư trả lời câu hỏi của nó:

- Bọn tớ xin chuyển sang đây, ngồi học này giờ rồi đó. Thấy cậu đang suy nghĩ nên không nỡ làm phiền nên mới chờ đến giờ ra chơi nè.

Nó nghe xong cũng chỉ gật gù chứ chẳng có mấy cảm xúc. Một phần là vì nó đoán trước rằng 3 nhỏ sẽ làm thế, phần nữa là vì cảm xúc của nó đang bị chi phối bởi vấn đề khác...

Đã hơn một tuần trôi qua, Kan vẫn chưa từ Mỹ trở về. Ngoài mặt nó vẫn cười đùa vui vẻ với đám bạn, nhưng thật ra càng ngày trong lòng nó lại càng có hai luồng linh cảm trái chiều hỗn loạn khiến nó vô cùng khó chịu, bức bối.

Chẳng mấy ai thấy được nội tâm của nó có phần hiu hắt nào, chỉ có Yến, Bun và Bin phần nào nhận thấy sự gượng gạo trong nụ cười của nó.

Cuối cùng, cái ngày mà có lẽ nó đang mong chờ đã đến. Hôm nay, Kan sẽ trở về, nó đang tính đòi quà của cậu ngay khi gặp cậu và còn phạt cậu vì cái tội dám đi lâu vậy mà không thêm báo với nó một tiếng.

Hiện tại, nó và khá nhiều người đang đứng đợi Kan ở cổng trường.

Két... chiếc xe thể thao đồ chơi nổi bật mới thẳng mạnh trước cổng trường.

Đúng như nó dự đoán, đó là xe của Kan, cậu nhẹ nhàng mở cửa bước ra, quay lại phía chúng nó, mỉm cười. Nó cũng cười lại thật tươi nhìn cậu, nhưng hình như... Kan vừa lảng tránh ánh mắt nó.

Chắc không phải đâu, chắc tại nó suy diễn lung tung. Gật thật nhanh cái suy nghĩ mới thoáng qua trong đầu, nó định chạy lại "nũng nịu" với Kan một chút, nhưng bàn chân còn chưa kịp nhấc lên khỏi mặt đất thì đã phải khựng lại...

60. Chương 60

Khuôn mặt ấy, đôi mắt ấy... hiện lên trong mỗi giấc mơ... là quen thuộc... hay là hận. Cảm giác trong nó vô cùng hỗn độn... một thiên thần sánh bước cùng nó trong những giấc mộng tuổi thơ. Khuôn mặt là anh, nhưng cảm giác không hề giống, khuôn mặt của thiên thần nhưng lại nhấn tâm lấy đi của nó tất cả, thiên thần mà như thế... chắc chắn không phải anh... chỉ là giống thôi. Anh đang ở trên thiên đường... và luôn mỉm cười với nó, nhưng cô gái kia, sao lại mang khuôn mặt của anh lúc nhỏ... và lại là khuôn mặt nó thấy trong giấc mơ nhiều đêm, sao lại mang cho nó cảm giác vừa thân thuộc vừa hận mỗi lần nhìn thấy.

Nó đau đầu quá, những hình ảnh vụt qua vụt lại, mơ hồ nhưng mạnh mẽ khắc vào trong tâm trí... nó ôm lấy đầu

- Bi, Bi, bà sao vậy?

Tiếng Yến giục giã gọi nó, loáng thoáng nghe thấy nhưng nó đang mất dần nhận thức, mọi cảnh vật trước mắt mờ dần rồi chìm vào bóng tối.

Bin vội vàng đỡ lấy nó trước khi người nó đập xuống đất. Anh lay mạnh người nó và liên tục gọi tên nó nhưng vô ích, nó đã ngất lịm đi. Bin bế nó chạy nhanh lên phòng y tế trường.

Cô ý té bảo mấy cậu ra ngoài hết, chỉ còn Yến được ở lại.

Bên ngoài, hàng trăm học sinh đứng nhón nháo lo lắng cho nó. Đặc biệt là 3 hot boy và 3 hot girl, mấy đứa cứ đi đi lại lại đến chóng mặt.

Kan cũng đứng đấy, cậu dựa lưng vào tường ôm đầu đầy đau khổ. Chẳng lẽ là tại cậu? Chẳng lẽ chỉ vì nhìn thấy cậu đi cùng một cô gái khác mà nó phản ứng mạnh vậy, đến nỗi ngất đi? Cậu phải làm sao đây, làm sao để vẹn cả đôi đường? Tất cả mọi thứ như rối tung lên, cậu mệt mỏi và đau khổ quá nhiều. Nhìn nó như vậy, trong lòng cậu còn đau gấp trăm lần, nhưng biết làm sao được, cậu không thể làm gì khác. Vì nó, cậu có thể làm tất cả, kể cả việc nó sẽ hiểu lầm và hận cậu.

- Cậu định làm cái gì vậy hả?

Kan ngược lên nhìn Bun, ánh nhìn mệt mỏi và đầy đau khổ, cậu im lặng.

- Nói đi chứ, chẳng lẽ cậu định dùng cách đó để giải quyết mọi chuyện, cậu có nghĩ đến cảm giác của Bi không hả, và còn cả cô gái này nữa? (Bun khẽ liếc sang cô gái đứng cạnh Kan này giờ)

Cô bé ấy có khuôn mặt khá xinh xắn, làn da trắng, đôi mắt nâu trong trẻo, một nét đẹp ngây thơ trong sáng. Theo nhận định của Bun là như vậy. Nếu thật sự Kan đang có ý định lợi dụng cô bé thì cậu thật sự không tán thành, vì hơn hết cậu hiểu Kan sẽ chỉ làm tổn thương cô bé đó mà thôi, Kan đâu thể quên được nó.

- Cậu đừng nói nữa, tớ mệt mỏi lắm rồi.

Bun thở dài nhìn dáng vẻ u sầu của Kan, Bun hiểu nỗi khó của thằng bạn, nếu là cậu thì thật sự Bun cũng không biết phải làm gì.

- các cậu có thấy điều gì đó bất thường trong việc này không?

Câu hỏi của Như Nguyệt khiến tất cả phải suy nghĩ. Riêng Bin đã nghĩ đến điều này ngay từ khi bế nó trên tay rồi.

- Tớ cũng thấy có gì đó rất lạ. Sống với Bi từ nhỏ, ít nhiều tớ cũng hiểu con bé, chắc các cậu cũng thấy nhiều lần Bi bình tĩnh trước mọi chuyện, thậm chí khả năng giữ bình tĩnh còn hơn cả chúng ta. Vậy tại sao lần này lại như vậy? Tớ không nghĩ là chỉ vì nhìn thấy một cô gái bước xuống từ xe Kan đâu.

- Nhưng rốt cuộc là tại sao? (Bun)

Không khí chìm vào im lặng, chỉ còn những tiếng thở dài đầy ưu tư. Tất cả đều đang hướng đôi mắt chờ đợi về phía cánh cửa đang khép kín kia.

.....

Nắng nhuộm vàng cánh đồng cỏ xanh mướt, nó tung tăng trong tà váy trắng, trên tay cầm mấy nhành hoa dại xinh đẹp. Nó sẽ tặng chúng cho Long ca. Kia rồi, Long ca đang ngồi đợi nó. Nó nhón chân đi thật nhẹ để hù anh.

- Hù... Long... ơ... bạn là ai? không phải Long ca, sao lại giống Long ca đến vậy?

Hahahahahaha... một tràng cười vang lên từ chiếc miệng anh đào xinh xắn của cô bé dễ thương trước mặt nó, giọng cười ấy tại sao lại nghe đáng sợ như vậy? Long ca của nó đang ở đâu?

- A... bạn làm gì vậy, buông tay mình ra, không, đó là hoa của Long ca mà, đừng lấy..... Á.....

- Bi, bà sao vậy tỉnh lại đi, Bi. (Yến giữ vai nó lắc mạnh)

- Không, không... buông ra, nguy hiểm... AAAAAA...

Nó giật mình choàng tỉnh, mồ hôi ướt đầm trên khuôn mặt, lại là giấc mơ đó... một cơn ác mộng.

- Bà bình tĩnh đi, không sao rồi.

Yến ôm nó vào lòng, vỗ về như với một đứa con nít. Nhỏ quay sang chị y tế vẫn đứng đấy này giờ vì nhỏ nói chị không nên động vào nó lúc này.

- Chị ra ngoài được rồi ạ, nhưng ra bằng cửa sau chị nhé.

Chị y tế không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu và bước ra ngoài bằng cửa sau.

Trong phòng chỉ còn lại 2 đứa chúng nó.

Nó bắt đầu bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn chưa muốn nói gì, Yến hiểu, nhỏ cũng không muốn khơi dậy nỗi đau trong nó nhưng có lẽ lúc này nhỏ cần nói gì đó để mọi chuyện rõ ràng hơn, có thể sẽ có gì đó khả quan hơn là cứ để nó như vậy.

- Long ca... đã không còn nữa, bà rất rõ điều đó mà, vì vậy đừng bận tâm đến cô gái đó, chỉ là có nhiều nét tương đồng, người giống người thôi.

- Tôi biết.

- Vậy tại sao bà lại như vậy?

- Vì cô ấy không chỉ có khuôn mặt giống Long, mà còn giống người trong giấc mơ kì lạ của tôi từ nhỏ đến giờ.

- Giấc mơ? Sao chưa bao giờ bà kể cho tui nhỉ?

Nó im lặng, thở dài. Yến cũng không cố hỏi thêm nữa nhưng nhỏ cũng không muốn nhìn nó cứ bị đè nặng bởi giấc mơ quái ác nào đó.

- Thôi được, bà không kể cũng được, nhưng hãy quên giấc mơ đó đi, còn cô gái kia... tôi nghĩ bà đủ bản lĩnh để biết mình là ai và mình như thế nào.

- Hi... tôi biết mà, bà yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.

.....

Cạch...

Cánh cửa phòng y tế bật mở, cả đám chen nhau lao lại tính hỏi tình hình của nó. Nhưng đập vào mắt họ không phải là dáng vẻ mệt mỏi của cô y tế mà là khuôn mặt với nụ cười rạng rỡ của nó.

Tất cả ngơ ngác nhìn nó khiến nó phải bật cười:

- Cảm ơn sự ưu ái của các vị huynh đài, tỷ tỷ, tiểu nữ không sao, chỉ là bị cảm nắng thôi, thật không ngờ lại gây xôn xao như vậy. Để chuộc lỗi, tiểu nữ xin mời các vị ngự giá đến Thủy Tiên Lâu dự tiệc.

Nói xong nó nháy mắt một cái tinh nghịch rồi lon ton chạy lại chỗ Bin và Bun kéo 2 ông anh yêu quý đi.

Ánh mắt nó có lướt qua chỗ Kan, vài giây thôi nhưng đủ để nó biết cậu đang nhìn nó như thế nào, nhất định nó sẽ làm rõ chuyện này, chỉ là bây giờ chưa phải lúc thôi.

Nó đi trước ra đến sân trường rồi mà cả lũ kia vẫn còn chưa hết ngơ ngác.

- Ê, có ai biết Thủy Tiên Lâu là ở đâu không? (1 đứa mơ hồ hỏi)

- ???????????

- Hay za, là nhà hàng chuyên lẩu Thủy Tiên đó. (Yến lên tiếng)

- ồ...

cả đám gật gù ra vẻ đã hiểu rồi cũng nhanh chóng kéo nhau đi theo nó.

Vẫn có 2 ánh mắt đang dõi theo nó, 2 cái nhìn khác nhau nhưng đều đang được che đậy bởi một "lớp mặt nạ" hoàn hảo.

- Cảm ơn em đã giúp anh. (kan nhẹ giọng nói với cô gái đang đi bên cạnh)

- Không có gì đâu ạ. Hi, giúp được anh là em vui rồi mà, mà sao anh phải làm như vậy, anh hình như yêu chị ấy nhiều lắm mà. (cô gái ấy nói giọng nhẹ nhàng như gió thoảng, trong và mượt)

- ừ, nhưng anh hết cách rồi. Cô bé vô tư như em không hiểu được đâu.

Cô gái cúi mặt phụng phịu khiến Kan phì cười vì cái tính ngây thơ, trẻ con như ngày nào của cô. Nhưng cậu đâu biết rằng, cô gái ấy cúi xuống chỉ để giấu đi ánh mắt không mấy thiện cảm của mình, một ánh mắt không trong sáng như những gì Kan và bao người vẫn tưởng....

* * *

Nhân vật mới:

+ Bùi Thị Mỹ Duyên, nhỏ hơn chúng nó một tuổi, mồ côi cha, mẹ là chủ tịch tập đoàn Bùi Thị danh tiếng và lớn mạnh, là một thiếu nữ mang vẻ bề ngoài xinh xắn, đáng yêu và vô cùng trong sáng... khiến người khác có thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

61. Chương 61

Hôm ấy, chúng nó có một buổi quây phá tung bừng tại Thủy Tiên.

Nhà hàng này không quá lớn nhưng bài trí rất thoáng và thoải mái. Nói là nó mời mọi người nhưng trên thực tế người trả tiền bao giờ cũng là Bin thế nên anh chàng đang cười như mếu vì hiện tại chúng nó bao trọn cả tầng trên của nhà hàng để đủ chỗ cho gần trăm đứa. Sau cái vụ "tạ lỗi" của nó lần này có khi Bin phải đi thế chấp nhà cửa cũng nên ấy chứ.

Nói vậy thôi chứ thật ra chuyện tiền bạc với Bin chỉ là chuyện nhỏ, Cái anh lo ngay lúc này là cô em gái bé bỏng của mình đang có những biểu hiện hết sức kì lạ.

Kì lạ không phải là nó buồn, nó ủ ê mà ở chỗ nó có vẻ như đang vô cùng vui vẻ, vô cùng tự nhiên.

Anh chẳng thể nhìn thấy một chút gương ếp trong nụ cười rạng rỡ kia của nó, cũng chẳng thấy một nét bần khoăn hay man mác trong đôi mắt nó. Chẳng lẽ nó không cảm thấy ghen hay một chút khó chịu nào khi thấy Kan đi cùng cô gái khác. Thậm trí nó còn rất cởi mở, nhiệt tình bắt chuyện Mỹ với Duyên trong khi Kan giới thiệu cô gái đó là "thanh mai trúc mã" của cậu.

Đó là điều mà Bin và kể cả Kan và Duyên hình như chưa hề nghĩ đến, nó thản nhiên một cách không bình thường. Theo như Bin nghĩ thì chẳng có cô gái nào có đủ bản lĩnh để kiềm chế cho trái tim mình không một gợn sóng khi nhìn người mình yêu thân mật với cô gái khác. Chẳng lẽ nó có thể? Mặc dù nếu thật sự nó có thể không bận tâm đến điều đó thì Bin sẽ yên tâm hơn vì không sợ nó bị tổn thương nhưng Bin không tin mọi chuyện có thể đơn giản đến thế.

Nhìn nó tươi cười trò chuyện với đám bạn, lòng Bin vô cùng hoang mang, hình như anh hiểu quá ít về nó.

- Đừng suy nghĩ nhiều. Bì mạnh mẽ hơn các cậu tưởng nhiều đấy.

Bin giật mình vì giọng nói của Yến đột nhiên vang lên bên cạnh. Anh quay sang nhìn nhỏ, cái nhìn tò mò. Nhưng Yến chỉ nhún vai không có ý định gợi mở thêm điều gì nữa. Bin khẽ thở dài.

- Nếu có thể, hãy nói với tớ chuyện gì đã xảy ra, còn nếu không, tớ cũng không ép, chỉ có điều tớ có thể không cần biết nhưng Bì thì cần và chắc chắn sẽ biết, cậu nên tin điều đó.

Yến nó xong và bước đi lại chỗ đám bạn, bỏ Bin đứng đó với một mớ những suy nghĩ...

.....

Những ngày sau đó, nó và Kan rất ít khi nói chuyện với nhau. Một phần vì Mỹ Duyên lúc nào cũng kè kè bên cạnh cậu khoác tay thân mật lắm nên nó cũng chẳng vô duyên nên mức chạy vào giữa. Phần nữa là vì, cho dù nó luôn tươi cười như chẳng có chuyện gì, trò chuyện như bình thường nhưng Kan lại tỏ ra lạnh nhạt và né tránh. Thậm chí nhiều lúc cậu còn lướt qua nó mà không thèm nhìn như chưa hề quen biết.

Nó không hiểu sao khoảng cách giữa nó và Kan bây giờ lại không duyên không cớ mà trở nên xa vời và nặng nề đến thế.

Nó chẳng làm gì sai, chắc chắn là thế. Và nó khẳng định, cậu cũng không hề có thứ tình cảm gọi là yêu đối với cô gái kia. Vậy thì tại sao, tại sao phải làm vậy? Thắc mắc, nhưng nó không có ý định chạy đến níu kéo, nài ép Kan nói ra nguyên nhân với nó. Chẳng có ý nghĩa gì cả.

Im lặng... có lẽ là điều tốt nhất mà nó có thể làm. Nhưng nó có thể im lặng nữa không khi mà:

- Là cậu làm đúng không?

Nó ngược lên nhìn Kan khó hiểu. Cậu đang hỏi nó cái gì vậy? Trông nét mặt hình như đang giận giữ thì phải. Nó có làm gì sai à? Đâu có, sáng giờ đến lớp nó sang lớp khác chơi đùa thoải mái, còn chưa gặp cậu nữa mà. Vừa bước chân về cửa lớp thì đã nghe cậu phun một câu hỏi không đầu không cuối là sao?

- Cậu đang nói gì vậy? Tôi không hiểu. (nó thành thật)

- Cậu đừng giả vờ nữa. Cho dù tôi có lạnh nhạt với cậu, cậu ghét tôi, thì tất cả cũng là do tôi, Duyên không có lỗi gì, cậu tốt nhất đừng động vào cô ấy. Tôi không nghĩ cậu lại là người như vậy?

Kan nói mà như hét lên với nó. Người như vậy là như thế nào, cậu muốn nói nó là loại người gì? Duyên? Duyên sao? Cô gái ấy thì sao, có liên quan gì đến nó à? Nó đưa mắt nhìn vào trong, Duyên đang ngồi trong lớp, nét mặt cô ấy có vẻ tái và hoảng loạn. Nhưng trong cái nhìn của nó thì không. Cô gái ấy, có thể qua mắt bất cứ ai bởi vai diễn xuất sắc kia, nhưng riêng với nó thì khác. Nó đã hiểu tương đối chuyện gì đã xảy ra. Nực cười, nó làm gì cô ta chứ? Nó nên làm gì đây? Chối cãi à? Thanh minh ỉn? Chạy lại 3 mặt 1 lời với Duyên? Hay tát cho Kan một cái vì đã hiểu lầm và lớn tiếng nói những lời khó nghe với nó?

Nếu làm vậy, nó đã không phải là nó:

- Xin lỗi.

Nó nói nhẹ một câu rồi quay người bước ra khỏi cửa lớp. Lũ trong lớp theo dõi màn nói chuyện của 2 đứa nó này giờ mà chẳng biết phải làm gì, cũng không biết phải nói gì. Vì bọn họ yêu quý cả 2 đứa nó, lần này không biết ai đúng ai sai. Họ tin nó không làm những việc quá đáng như thế. Nó ngay đến bị đánh sắp chết cũng không đánh trả một cái ngược lại còn tha thứ tất cả vậy thì làm sao lại bày trò dọa Duyên đến ngất xỉu, bắn loạn như vậy được. Nhưng nhìn nhỏ Duyên cũng rất tội, mặt mày sợ đến tái xanh thế kia, hơn nữa nhỏ lại hiền lành và ngây thơ lắm, chắc chắn không phải nhỏ bày trò.

Nhìn theo bóng nó khuất dần sau dãy hành lang, Kan cười chua xót. Chuyện này đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cậu. Kan thôi nhìn nó, cậu bước quay người bước vào lớp, định tiến lại chỗ Duyên để trấn an cô bé nhưng cậu đã bị Yến ngăn lại.

- Một là cậu và cả con nhỏ kia đi xin lỗi Bi. Hai là tôi sẽ khiến cậu hối hận cả đời. Cậu có thể chọn.

Ánh mắt Yến lạnh lùng khó tả. Lần đầu tiên chúng bạn nhìn thấy ánh mắt của nhỏ như thế. Bin và Bun cũng giật mình.

- Yến, cậu nói gì vậy, bỏ đi. (Bun can)

- Im đi, không cần cậu xen vào. (Yến gắt)

Mọi ánh mắt đổ dồn vào nhỏ, ngạc nhiên cùng khó hiểu.

- Nếu tôi không chọn thì sao? Cậu có thể làm gì tôi? Cậu có quyền gì...

CHÁT...

Cả bọn giật mình nhìn Yến. Nhỏ vừa tát Kan một cái, rất mạnh. Kan còn chưa hết bàng hoàng thì giọng Yến lại một lần nữa lạnh băng:

- Tôi có thể làm những điều mà tất cả các cậu ở đây không thể. Muốn thử không?

- Sao bạn lại đánh anh ấy? Có gì cứ trút giận lên mình, mình không oán trách.

Nhỏ Duyên có vẻ như đã ổn định lại tinh thần, chạy lại chỗ Yến và Kan với đôi mắt rơm rớm.

- Tôi đang tự hỏi người như cô mà đi đóng phim thì không biết nổi tiếng đến mức nào nhỉ? Có khi tôi phải chạy theo xin chữ kí cũng nên.

Yến liếc qua Duyên vài giây, giọng nói đều đều pha chút mỉa mai.

- Đủ rồi đấy. Cậu đừng có bắt nạt cô ấy, nếu không dù cậu là con gái và cũng là bạn của tớ thì tớ cũng không nể đâu. (Kan nóng nảy)

Tình hình có vẻ trở nên bất ổn, khó mà hòa bình được, và người bất lợi là Yến. Nhưng nhỏ lại bật cười một tiếng rồi nhếch môi cười lạnh.

- Tiểu Long, xem ra Bi còn lâu mới thực hiện hết lời hứa với anh. Đành vậy, hôm nay xem như em để mọi chuyện trở về vạch xuất phát.

Yến nhẹ giọng nó vài câu mà chẳng ai nghe mà hiểu gì.

Bốp... cạch... rầm... bụp...

Liên sau đó là những âm thanh "vui nhộn kèm theo cơ thể lão đảo của Kan khiến tất cả ngỡ ngàng chẳng kịp phản ứng gì mà chỉ biết trân trân đứng nhìn Yến ra những đòn đánh đầy sức mạnh vào người Kan. Chẳng ai có thể ngờ...

Nhỏ túm cổ áo cậu.

Bụp...

- Cái này là vì tình yêu uống phí mà Bi dành cho cậu.

Bụp...

- Cái này là vì những giọt nước mắt quý giá rơi xuống má Bi.

Bụp...

- Cái này là vì sự kì vọng của tôi dành cho cậu.

Bụp...

- Cái này...

Cứ thế, mỗi một cú đâm nhỏ lại đưa ra một lý do. Mười mấy lý do rồi...

Kan bắt đầu bình tĩnh và có ý định chống trả, nhưng vô ích, cậu gần như kiệt sức.

Vậy mà Yến chưa có ý định dừng lại. Nhỏ vẫn còn mạnh tay lắm. Những vết xước, vết bầm đầy trên mặt Kan, máu chảy ra từ khóe miệng, mặn và xót.

- Dừng lại.

Bàn tay Yến đang chuẩn bị đập xuống mặt Kan một lần nữa thì đã bị Bin nắm lại.

Thật ra, anh đã có thể làm điều này sớm hơn, nhưng anh muốn thử xem Yến có thể làm những gì. Và lúc này, có lẽ chuyện nghiêm trọng hơn Bin nghĩ, cậu buộc phải ngăn Yến lại nếu không muốn Kan nhập viện vài tháng.

- Bỏ ra, để tớ dạy cho tên khốn này một trận. (Yến vùng vằng giật tay mình ra khỏi tay Bin)

Bin không hiểu sao yến lại khỏe đến thế, anh chẳng giữ nổi tay nhỏ. Và rồi, trong đầu anh lóe lên một phương án duy nhất.

* * *

62. Chương 62

- Bi, em...

Chỉ nghe thế thôi, Yến lập tức buông tay khỏi người Kan, nhỏ đứng bật dậy và quay người nhìn ra cửa. Nhưng chẳng thấy nó đâu cả, nhỏ nhanh chóng hiểu ra Bin cố tình lừa nhỏ để dừng lại.

Liếc xuống nhìn Kan, nhỏ thấy mình hình như ra tay cũng hơi quá thật nên phần nào nguôi ngoai, không có ý định đánh Kan thêm nữa.

- Dừng tin vào những gì mà các cậu nhìn thấy bằng mắt, hãy dùng trái tim và bộ óc ngu ngốc của các cậu mà cảm nhận và suy nghĩ. Các cậu nghĩ, cứ cười là đang vui sao, vậy thì đừng bao giờ gọi Bi một tiếng bạn, vì thực tế, các cậu còn không bằng một người xa lạ. Các cậu có hiểu Bi muốn gì, cần gì và nghĩ như thế nào không? Đặc biệt là cậu, Kan ạ, cậu nghĩ cậu có thể giấu bất cứ điều gì mà cậu muốn, làm bất cứ điều gì mà bản thân cậu cho là đúng và không quan tâm xem nó có thật sự đúng hay không sao? Tớ không hiểu vì sao cậu cố tình đẩy Bi ra, nhưng nếu cậu nghĩ chỉ vì màn kịch cậu đóng mà có thể làm Bi hận cậu, quên cậu và buông tay, thì tớ xin lỗi phải nói cho cậu một sự thật, cậu đã quá coi thường Bi rồi đấy. Bi không phải búp bê, cũng không có thiên chức như một con giối...

- Đủ rồi, Yến.

Nó nói rồi kéo tuột Yến ra khỏi lớp trong khi tất cả vẫn còn chưa kịp nhận thức sự xuất hiện của nó.

Cả lớp thở dài nặng nề. Mỹ Duyên vội vàng chạy lại đỡ Kan đứng dậy, nhỏ thút thít:

- Anh, anh có sao không, sao lại để bạn ấy đánh như vậy chứ, hức hức...

Kan chẳng buồn trả lời nữa, không chỉ vì cậu mệt, mà còn vì cậu đang mải suy nghĩ về những gì Yến vừa nói. Phải chăng cậu đã sai, sai thật rồi sao?

.....

Nó và Yến đứng dựa vào một gốc cây sau trường. Trời không nắng, gió dường như cũng mệt mỏi nên chẳng buồn lướt qua những vòm lá. Cả hai cùng im lặng, vì không cần phải nói bất cứ điều gì thì chúng nó vẫn hiểu được cô bạn mình đang nghĩ gì.

Yến luôn luôn là người hiểu nó nhất, nếu không tính một người giờ đã không còn nữa. Còn nó, chỉ cần nhìn vào đôi mắt Yến, đủ để nó đọc hết mọi suy nghĩ của nhỏ. Những lúc thế này, sự thấu hiểu quan trọng và giá trị hơn bất cứ lời an ủi nào.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Yến lên tiếng trước:

- Bà suy nghĩ xong chưa?

- Tôi cần thêm thời gian.

- Tùy bà, nhưng đừng để mình quá thiệt thòi, sự nhân ái và vị tha của bà đôi khi không cần thiết đâu.

- ừ, có lẽ.

- Đến lúc bà thực hiện nốt lời hứa của mình với anh ấy rồi.

Cả 2 lại hướng ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xôi, nơi mà hình như có một bóng dáng đang ẩn hiện và nở nụ cười trù uren.

- Bi, bi, cậu có sao không?

Liền ngay đó là 3 chị em Như Nguyệt lao lại ôm chầm lấy nó. Nó cười tươi gỡ 3 con bạn ra:

- Không sao, các cậu yên tâm.

- Sao lại không sao? Sao cậu ấy lại có đối xử với cậu như vậy được chứ? Tớ sẽ đi cho cậu ta một trận. (Như Quỳnh nổi nóng)

- Thôi đi Quỳnh, theo tớ nghĩ cũng chỉ vì con nhỏ kia quá xảo quyệt thôi, không trách Kan hoàn toàn được. (Như Nguyệt có vẻ thấu đáo hơn)

- Nhưng mà chẳng lẽ để vậy, em không cam lòng, không ngờ sau cái khuôn mặt ngây thơ kia lại là một con cáo. (đến lượt Như Linh bức xúc)

- Thôi được rồi, chuyện này các cậu chưa hiểu hết đâu, hãy để Bi giải quyết, tin cậu ấy đi. (Yến lên tiếng)

- ừ, nhưng may cho nó là hôm nay 3 bọn tớ đến muộn nên giờ mới biết chứ lúc đó tớ ở đấy thì con nhỏ không yên đâu. (Như Linh còn hậm hực)

Nhưng rồi, chợt nhận thấy sự im lặng của nó này giờ nên mấy nhỏ không nói thêm nữa, để cho nó được yên tĩnh.

.....

Liên một tuần sau đó, nó nghỉ học, không đến trường, cũng chẳng ra khỏi nhà. Nó hay nhốt mình trong phòng nên Bin cũng chỉ được gặp nó lúc ăn cơm, nhưng nó chỉ im lặng ăn rồi lại lên phòng.

Bin nhìn cô em họ bé nhỏ của mình mà lòng buồn khôn tả. Lúc này anh chẳng làm được gì giúp nó cả. Bin biết nó đang bị tổn thương nhiều lắm, nhưng anh vô dụng quá, chỉ có thể đứng nhìn nó thôi, ngay một câu vổ về anh cũng không thể nói được, vì anh biết sẽ chẳng có tác dụng đâu.

Hôm nay là ngày thứ 7 nó như vậy rồi.

Trời đã bắt đầu trở lạnh, nó khoác chiếc áo choàng ấm áp rồi bước ra phía cửa.

- Em đi đâu vậy?

Bin nhìn nó lo lắng hỏi. Nó quay lại mỉm cười trấn an anh:

- Em đi dạo, lâu lâu không ra ngoài, nhớ ánh sáng mặt trời và những cơn gió quá, hi...

Nó cười, nụ cười đầu tiên sau một tuần. Có vẻ nó đã ổn hơn nhưng Bin vẫn còn lo lắng lắm. Như nhận thấy sự lo lắng ấy trong đôi mắt Bin, nó nói thêm:

- Anh yên tâm đi, đừng lo cho em, em ổn, em là ai chứ? Là em của anh cơ mà.

Bin tiến lại xoa đầu nó. Đành để nó đi vậy, có lẽ ra ngoài sẽ tốt hơn cho nó.

63. Chương 63

Ngọn đồi quen thuộc nhưng hôm nay không còn nhuộm vàng màu của nắng, cũng không có những con gió nhẹ làm bay bay tóc có như hôm nào. Chỉ có nụ cười âu yếm trên gương mặt kia là chẳng khi nào thay đổi, ấm áp và yêu thương.

Đứng trước mộ Long, nó lặng người hồi lâu. Chợt nhận ra nước mắt từ lúc nào đã chảy dài bên má. Nó sẽ không lau đi đâu, chỉ một lần duy nhất, nó sẽ để cho nước mắt mình ướt nhòa trước mặt Long, sẽ để anh nhìn thấy nó khóc như thế nào, có thể anh sẽ buồn vì nó nhưng dẫu sao nó cũng chỉ có thể khóc với anh mà thôi.

- Anh à, nếu như anh không đi thì có lẽ em sẽ không gặp và không yêu cậu ấy. Nếu như vậy thì giờ này anh đang nhìn thấy em cười. Em xin lỗi, vì đã không nghe lời anh, em đã khóc, nhưng xin anh, cho em khóc một lần nữa thôi, anh nhé. Khóc xong, em sẽ mạnh mẽ hơn, sẽ không im lặng và nhìn mọi thứ vụt khỏi tầm tay em nữa, và lời hứa với anh... em nhất định sẽ hoàn thành nốt. Anh yên tâm, em sẽ để anh luôn được mỉm cười vì em... cho em được ở bên cạnh anh ngày hôm nay nhé, em sẽ lấy sức mạnh từ anh, để vượt qua tất cả.

Nó lặng lẽ ngồi xuống, dựa lưng vào cạnh ngôi mộ. Long ca đang ở bên nó, vỗ về nó và ru nó ngủ. Mặc dù trời đang là buổi sáng, nhưng cảm giác bình yên nơi đây đã khiến nó thiếp đi, có lẽ đây là giấc ngủ ngon nhất sau cả tuần qua của nó. Hình như có một tia nắng hiếm hoi vừa lướt qua trên khuôn mặt thiên thần đang say giấc.

.....
- Alo, Yến hả?

[ừ, có chuyện gì vậy Bin]

- Bi có đi cùng cậu không?

[không có, không phải Bi luôn ở nhà mấy ngày nay sao?]

- Sáng nay Bi bảo đi dạo, nhưng đến giờ còn chưa về.

.....
Mấy cuộc gọi liên tiếp với nội dung tương tự như thế đã diễn ra.

Một lát sau, Yến, Bun, Nguyệt, Linh, Quỳnh, và cả Kan đã có mặt tại phòng khách nhà Bin. Gương mặt ai cũng hiện lên một nét lo lắng nhất định. Đã hơn 7 giờ tối mà vẫn chưa thấy nó về, chẳng ai biết nó đi đâu cả.

Kan ôm đầu đau khổ, là tại cậu, chắc chắn là tại cậu, vì cậu mà nó mới trở nên như vậy. Nếu nó gặp chuyện gì thì cậu làm sao sống nổi đây?

Cả đêm hôm ấy, 7 đứa chia nhau đi tìm nó khắp nơi nhưng chẳng có kết quả gì. Nỗi lo lắng mỗi lúc một lớn dần, điện thoại của nó để ở nhà nên chẳng có chút hi vọng nào liên lạc với nó.

Đã 5 giờ sáng, cả 7 đứa mệt mỏi ngã người vào ghế sofa. Kan đứng bật dậy, Bun vội gọi giật lại:

- Cậu đi đâu vậy? Vô ích thôi.

Nhưng Kan mặc kệ, cậu nhất định phải tìm được nó, Kan vẫn tiếp tục lao ra khỏi cửa.

Kan sững người, là nó đang đứng ngay trước cửa nhưng...

- Bi...

Cậu chỉ kịp hét lên một tiếng rồi vội vàng chạy lại đỡ lấy thân hình đang ngã dần xuống của nó. Nó ngất đi trong vòng tay của cậu.

Thấy vậy, mấy đứa vội vã chạy ra. Kan nhanh chóng bế nó chạy lên phòng, cậu cẩn thận đặt nó xuống giường rồi cùng Bin và Bun ra ngoài để 4 cô nàng chăm sóc cho nó.

Ngồi dưới nhà, lòng Kan đau nhói, khuôn mặt nhợt nhạt của nó khiến tim cậu thắt lại. Cả Bin và Bun cũng đau lòng không kém. Chắc chắn nó đã ở ngoài trời cả đêm hôm qua, vì thế mà quần áo mới ướt sũng như vậy, đêm qua đã mưa, dù không lớn nhưng mà lạnh lắm. Chỉ cần nghĩ đến đây là trái tim cả 3 đau gấp trăm lần nỗi đau mà nó phải chịu.

- Cậu định sẽ thế nào? (Bin lên tiếng)

- Tớ không biết, nhưng tớ còn có thể làm gì đây? Khi cô ấy tỉnh lại, có lẽ tớ không nên để cô ấy nhìn thấy tớ thì tốt hơn. Hãy chăm sóc thật tốt cho Bi giúp tớ. (Kan cố nói thật bình tĩnh trong khi trái tim cậu đang run lên vì đau)

- Tùy cậu. (Bin chỉ có thể nói thế)

.....
Ánh sáng hắt vào qua cửa sổ, nó khó nhọc hé mở đôi mắt. Đầu nó còn choáng váng lắm, nó đưa tay sờ lên đầu, một chiếc khăn ướt còn đắp trên trán nó. Có lẽ nó đã bị sốt và hình như nó ngủ hơi lâu rồi thì phải.

Với tay tìm chiếc điện thoại, đã hơn 8 giờ sáng rồi và thật tệ là nó đã ngủ liền 2 ngày, chắc chắn mọi người lo cho nó lắm.

Hương thơm từ mấy món ăn dưới nhà nhẹ nhàng bay qua mũi nó, có vẻ như Bin đang nấu ăn dưới bếp. Nó mỉm cười thật nhẹ bước xuống khỏi giường. Làm VSCN xong, nó cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cũng không còn mệt mỏi nữa. Nó ngắm mình trong gương. Chà, hình như da nó xanh hơn một chút thì phải, cũng chẳng sao, vẫn còn đẹp chán, nó tự bật cười với mình trong gương.

Cạch...

Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng bật mở, Bin bước vào với một khay đồ ăn nóng hổi nghi ngút khói trên tay. Bin hơi bất ngờ nhưng rồi cũng nhanh chóng nở một nụ cười dịu dàng.

- Em dậy rồi hả, mau ăn đi nè, biết giờ này em tỉnh nhưng mà không ngờ lại khỏe nhanh đến thế.

- Hừ... thế không lẽ anh muốn em bệnh hoài hả? (nó phụng phịu)

Bin phì cười, lâu lắm mới lại thấy cái nũng nịu trẻ con của nó, có lẽ nó đã ổn hơn nhiều, vậy mà anh cứ lo mãi, sợ khi tỉnh dậy nó sẽ lại âu sầu như mấy ngày trước, nhưng xem ra anh còn hiểu nó quá ít.

Bin ngồi nhìn nó ăn hết cả khay thức ăn. Lần đầu tiên thấy nó ăn nhiều như vậy, mà cũng phải thôi, 2 ngày rồi nó hôn mê suốt có ăn uống gì đâu chứ.

Ăn xong, nó cầm ly nước lên uống. Anh định bưng khay đi xuống nhà để nó nghỉ ngơi nhưng nó đã ngăn lại. Anh nhìn nó khó hiểu, nó cười và vỗ tay xuống chỗ cạnh mình kêu anh ngồi xuống. Bin đặt chiếc khay xuống bàn rồi ngồi xuống cạnh nó.

- Có chuyện gì thế bé yêu?

- Em lớn rồi chứ bé hồi nào chứ, nói lại đi.

- Với anh, em lúc nào chẳng bé. Thôi được rồi, nói nhanh nào.

Im lặng một lúc rồi nó mới lên tiếng một cách nghiêm túc:

- Nói cho em biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Kan, tốt nhất đừng nên giấu em.

Bin lặng người nhìn nó. Ở nó lúc này có gì đó rất trưởng thành, rất chắc chắn và kiên quyết. Anh không biết nên nói thế nào với nó bây giờ. Thật sự là chuyện này dù có nói cũng đâu thể giải quyết được gì, chỉ càng làm mọi chuyện thêm phức tạp thôi, anh không muốn nó phải bận tâm, thà cứ để nó nghĩ rằng Kan đã thay đổi có lẽ sẽ tốt hơn.

- Bi à, Kan đã thay đổi rồi, em quên cậu ấy đi, còn nhiều người luôn sẵn sàng yêu em mà.

Nó thở dài. Bin vẫn nói dối nó, vẫn không muốn cho nó biết sự thật. Nó quay sang nhìn thẳng vào Bin:

- Em bảo anh đừng nói dối em cơ mà. Rốt cuộc thì tối hôm đó chuyện gì đã xảy ra. Thật sự thì em không muốn ép anh, nhưng nếu anh không nói thì em cũng sẽ tự tìm hiểu được, chưa cần đến 30 phút đâu, chỉ là em tạm thời chưa muốn làm thế, anh biết mà, từ trước đến giờ em chỉ nói những gì em có thể làm được.

- Em...

Bin nhìn nó đầy ngạc nhiên, những gì nó vừa nói khiến anh ngỡ ngàng, bỗng chốc nó như trở thành một người khác, sâu sắc hơn nhiều so với một bé Bi luôn cần anh che chở. Mặc dù chẳng hiểu sao Bi lại có thể nói như vậy, nhưng nhìn vào mắt Bi, anh biết Bi có thể làm được điều mà nó nói. Cuối cùng, sau vài giây suy nghĩ, anh quyết định kể lại cho nó nghe mọi chuyện

Nó chăm chú nghe từng lời kể của Bin, thỉnh thoảng nó lại khẽ chau mày.

- Đó, chuyện là vậy, giờ thì em hiểu rồi chứ. Anh cũng không biết tại sao bọn họ muốn Kan phải rời xa em, chẳng lẽ là vì muốn Kan đau khổ? Dù sao thì Kan cũng chỉ vì không muốn lũ người kia làm gì tổn hại đến em thôi, nên em...

- Họ thật sự mạnh đến vậy sao?

Khác với suy nghĩ của Bin rằng nó sẽ xúc động hoặc sẽ cảm thấy day dứt chút nào đó vì đã hiểu lầm Kan, Bin hơi bất ngờ trước sự quan tâm của nó đến sức mạnh của đám người kia, nhưng rồi anh cũng gật đầu:

- ừ, bọn họ quá mạnh, bang của bọn anh không thể đánh lại.

- Vậy Thiên kỳ đâu? (nó hỏi một cách thản nhiên)

Lại một lần nữa nó khiến Bin phải tròn mắt. Thiên Kỳ? Làm sao nó lại biết đến Thiên Kỳ? Chắc chắn không phải là nghe bọn đàn em của anh trong bang nói được vì tên của 3 phó bang chỉ có 3 bang chủ mới biết, hơn nữa nó còn gọi hẳn tên anh ta một cách khá thân thiết như vậy nữa, chuyện này...

- Làm sao em biết Thiên Kỳ?

- Trả lời em trước đi đã, 3 người họ đâu?

- À, họ đã đi Mỹ trước đó, nhưng em...

- Có gì em sẽ kể anh nghe sau, giờ em phải đi tìm Kan đã.

- Để làm gì chứ?

- Hì, không có gì.

Nói xong nó đứng dậy đi xuống nhà. Bin nhìn theo đầy khó hiểu, thật sự thì gần đây nó rất khó hiểu. Còn cả Yến nữa, rõ ràng là nhỏ có võ, thậm chí có thể xếp vào hàng cao thủ nữa, nhìn cách nhỏ đánh Kan hôm bữa thì chắc chắn là như vậy. Không lẽ...

Trong đầu Bin bắt đầu nảy ra những suy nghĩ mà trước đây anh chưa bao giờ tưởng tượng đến. Chấp nói những gì đã xảy ra thì suy nghĩ của anh cũng có cơ sở lắm. Nhưng nếu là vậy thật thì khó có thể tin được, Yến có lẽ còn có khả năng, nhưng Bi làm sao có thể.....

* * *

64. Chương 64

Cho taxi dừng trước cổng một căn biệt thự rộng lớn, nó nhanh chóng trả tiền và bước xuống khỏi xe.

Đưa mắt nhìn vào trong, nó thấy có 2 cô gái mặc quần áo giống nhau đang tưới cây trong sân, chắc là giúp việc nhà Kan.

Ting... ting...

Nó đưa tay nhấn chiếc chuông nhỏ, lập tức 1 trong 2 cô gái kia chạy ra mở cổng.

- Em chào chị. (nó lễ phép cúi đầu)

- ừm, chào em. (cô gái cũng mỉm cười đáp lại nó)

- dạ. Chị gọi giúp em Kan được không ạ.

- Ó... chuyện này... (cô gái nhìn nó ngập ngừng)

- Sao ạ? (nó lấy làm lạ hỏi)

- Thật ra bọn chị chỉ được phép làm việc ở dưới sân vườn thôi, còn trong nhà thì ít được vào, đặc biệt là lầu trên lại càng không. Hơn nữa, mấy bữa nay cậu chủ rất lạ, cứ nhốt mình trên phòng suốt. (cô gái còn lại đã đi ra từ lúc nào, lên tiếng giải thích)

Nó hơi nhúm mày rồi mỉm cười bảo 2 chị cho vào bên trong sân, chẳng khó để 2 người cho nó vào.

Nó bấm số gọi cho Kan nhưng mà mấy lần liên đều không thấy cậu bắt máy. Nhìn xung quanh một lượt, nó quay ra nói với 2 chị giúp việc rằng nó là bạn của Kan và 2 chị có thể về nghỉ ngơi không cần làm nữa, việc còn lại nó sẽ giúp. Lúc đầu 2 chị có hơi e dè nhưng rồi cũng bị nụ cười dễ thương của thuyết phục.

Đội 2 người đi khuất sau cánh cổng, nó đi ra phía sau vườn ngược lên nhìn cái ban công tầng trên. Cũng khá là cao, đứng dưới này mà gọi chắc là vô tác dụng.

Nghĩ thế nó lại đưa mắt nhìn xung quanh một lần nữa, ánh mắt nó dừng lại ở 1 cây chậu lộc vừng khá xua xuê được đặt ngay gần bức tường. Khoảng cách từ tán cây lên đến ban công vẫn còn khá là xa vì cái cây chẳng cao bao nhiêu, nhưng có lẽ chỉ cần vậy là đủ.

Cũng may là nó đang mặc quần áo khá thoải mái nên...

Nó lùi lại phía sau vài bước rồi khẽ nhún chân tung người bật lên ngọn cây lộc vừng, lấy một cành cây làm điểm tựa để lấy đà nó nhảy lên thật ột cách hết sức nhẹ nhàng, nó tiếp xuống ban công dễ dàng không gây ra một tiếng động.

Theo như nó đoán thì căn phòng giáp với ban công này chính là phòng của Kan.

Suy nghĩ vài giây, nó lấy tay đập cửa ầm ầm miệng liên tục gọi.

- Kan, mở cửa nhanh, mở...

Cạch...

Kan ngơ ngác nhìn nó. Cậu chắc chắn là vô cùng kinh ngạc trước việc nó tự nhiên xuất hiện trên ban công nhà cậu một cách bất khả thi thế này.

Nó trông đáng vẻ lơ ngơ của Kan mà phải cố nén cười thành tiếng. Nó chỉ khoe cái nụ cười nhả nhỏ tươi rói của mình ra trước cậu vài giây rồi ngang nhiên lướt qua mặt cậu đi thẳng vào trong phòng.

Kan giật mình vào theo, cố lấy giọng lạnh lùng nhất có thể, Kan lên tiếng:

- Sao cậu lại có mặt ở đây?

- Đâu, sao đâu, làm gì có sao. (nó lí lắc)

- Cậu... tôi không có gì muốn nói với cậu, cậu có thể về.

Kan quay đi che giấu khuôn mặt đỏ bừng của mình khi nhìn thấy đáng vẻ tinh nghịch đáng yêu của nó.

Choang.... Á...

Kan giật mình quay lại. Những mảnh thủy tinh vung *** dưới sàn, còn nó thì đang ngồi bệt dưới đất, nắm chặt lấy bàn tay của mình để ngăn không ảy máu. Kan hốt hoảng chạy lại nắm lấy tay nó:

- Có đau không? Đưa đây tớ xem.

Nhìn cái điệu bộ sốt sắng của Kan khiến nó chỉ muốn bật cười, nhưng mà tạm thời thì chưa nên cười vội. Nó giật mạnh tay mình ra khỏi Kan:

- Không cần cậu lo, chẳng phải cậu không quan tâm đến tớ sao? Vậy thì cứ kệ tớ đi, còn nếu cậu trách tớ vì làm vỡ quả cầu của cậu thì tớ sẽ đền, ok.

- Cậu... nói vậy mà nghe được à.

- Sao mà không nghe được, rõ ràng cậu vừa nghe đó thôi. Chẳng lẽ cậu còn lo lắng cho tớ à.

- Tất nhiên là c... à không rồi. Được thôi, vậy cậu cứ đền lại quả cầu như cũ cho tớ.

Kan lấy lại vẻ lạnh lùng. Thiếu chút nữa là cậu đã vô tình làm hỏng hết mọi chuyện rồi, nó mà biết cậu quan tâm đến nó thế nào thì những ngày vừa qua chẳng phải cậu đã làm toàn những việc vô ích thôi sao. Cậu đứng dậy, quay người đi lại phía cửa hướng ra ban công. Kan cố gắng để ngăn mình không nghĩ đến bàn tay đang chảy máu của nó, nhưng mà thật sự cậu đang rất đau.

Bỗng dưng, Kan cảm nhận được một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy cậu từ phía sau,. Cậu biết, chỉ có thể là nó, ngay lúc ấy, cậu chỉ muốn thời gian ngừng trôi, muốn quay người lại và ôm lấy nó, thật chặt, nhưng tất cả chỉ là mong muốn của cậu mà thôi, cậu không được phép làm như thế. Kan cố tỏ ra thờ ơ với cái ôm từ nó, chỉ có điều trái tim Kan đang phản bội lại mọi ý nghĩ của cậu, nó đang đập rộn ràng, loạn nhịp.

Tất nhiên, nó cảm nhận được điều đó. Dựa đầu vào tấm lưng rộng rãi, chắc chắn của Kan, nó cất giọng khe khẽ:

- Ngốc ạ, tớ sẽ không đền cho cậu quả cầu xấu xí đó đâu, vì tớ chẳng tìm đâu ra quả cầu xấu như thế cả, nhưng mà... tớ sẽ bù lại cho cậu bằng trái tim của tớ nhé.

- Cậu... nhưng tớ...

Thật sự thì lúc này dù cố gắng đến đâu Kan cũng không còn tỏ ra lạnh lùng với nó được nữa. Cậu không dám thừa nhận cậu còn yêu nó nhiều lắm, nhưng nước mắt cậu đang rơi vì nó. Vì biết nó yêu cậu nhưng lúc này đây cậu không thể đến bên nó được, cậu sợ nó sẽ gặp nguy hiểm, sợ điều gì tồi tệ sẽ xảy đến với người con gái cậu yêu thương nhất... và cậu đau, đau lắm.

- Cậu định nói là cậu không còn yêu tớ, không còn quan tâm đến tớ đúng không? Nhưng cậu không cần làm thế nữa đâu, vì những gì cậu đã và đang biểu hiện đã nói cho tớ biết tất cả. Tớ cũng đã biết vì sao cậu làm vậy rồi. Vì thế, đừng cố tỏ ra lạnh lùng với tớ.

Lần này Kan phải quay người lại, cậu nhìn nó sững sờ. Nó đã biết tất cả rồi sao?

- Anh Bìn đã nói cho tớ.

Biết Kan đang thắc mắc nên nó trả lời luôn. Kan thở dài, vậy là cậu không cần diễn kịch nữa, nhưng mà dù vậy thì cũng đâu có ích lợi gì.

- Cậu biết rồi thì thôi, nhưng như vậy chắc cậu cũng hiểu, tớ không muốn cậu chịu tổn hại gì, vì thế chúng ta...

- Cậu biết Queen chứ? (nó cắt ngang lời Kan)

- Queen??? Có nghe qua, nhưng mà sao cậu lại... cậu quen biết cô ta sao? (Kan ngạc nhiên)

- Có thể cho là như vậy.

- Vậy ý cậu là sẽ nhờ cô ta giúp, nhưng cô ta chẳng phải đã mất tích hơn 2 năm rồi sao?

- Thôi chuyện đó để sau đi, chỉ cần cậu gỡ cái bộ mặt ủ rũ mà cậu đeo suốt mấy ngày qua xuống là được.

- Cái gì? Tớ ủ rũ bao giờ chứ? (Kan giãy nảy lên phản bác)

- O... thế mà tớ lại nghe người ta nói là có ai đó suốt ngày ủ rũ ngồi trong phòng tự kỷ không cần ăn uống luôn cơ đấy. (nó nhìn Kan, cười gian chêu chọc cậu)

- ừ đấy, vì tớ yêu cậu, thế chẳng phải cậu cũng yêu tớ sao?

- O... tớ có nói thế hồi nào à?

Nó thản nhiên tỏ ra ngơ ngác khiến Kan tức sôi máu, toàn chọc cậu là giỏi. Kan hậm hực bước qua nó đi vào trong phòng rồi ngồi phịch xuống giường, ôm đầu vò tai bứt tóc.

Nó nhìn cậu mà phì cười, lại có cái tính trẻ con nữa rồi. Nó cũng đi lại, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Kan, nó nghiêng đầu sang nhìn thẳng vào cậu chăm chú. Kan giận dữ quay đi.

- Á... cậu làm gì vậy?

Kan la oai oái vì nó đang dùng tay bẹo 2 bên má cậu như với một đứa con nít, mà nó bẹo đau ơ là đau ý chứ.

- Cho chừa, ai bảo dám giận tớ làm gì. (nó thản nhiên)

- Thì tại cậu nói không yêu tớ chứ sao. (Kan cúi đầu, mặt cậu đỏ bừng)

- Thôi được rồi, ghé đây tớ nói cho nghe, nghe cho kỹ nhé.

Mắt Kan sáng rực, cậu hí hửng ghé tai lại gần nó chờ đợi câu nói mà cậu muốn nghe nhất.

Nó cười gian một cái rồi đưa miệng sát lại tai Kan, gần thật gần.....

* * *

65. Chương 65

- A... con nhỏ đáng ghét kia, sao cậu dám cắn vào tai tớ hả, đứng lại đó nhanh.

Vậy là hai đứa nó rượt nhau chạy lòng vòng khắp trong phòng. Mọi vật dụng cơ bản đều được đem ra làm "vũ khí chiến đấu", nào chăn, nào gối, thậm chí là cả mấy quyển tạp chí.

Sau một hồi chạy qua chạy lại, cả 2 đứa đều mệt, và kết quả là:

- Cậu làm gì vậy hả? Có dậy ngay không?

Nó hùng hổ "đe dọa" Kan. Nhưng rất tiếc là lần này lời đe dọa của nó bị vô hiệu hóa. Kan vẫn 1 mực ghi chặt nó xuống giường, mặt cậu gian không tả nổi.

- Trừ khi cậu nói yêu tớ. Không thì còn lâu nhé.

Hình như đây là lần đầu tiên cậu khuất phục được nó nha. Cơ bản là vì chạy nhảy giờ nên nó mệt, hơn nữa dù sao Kan cũng là con trai nên nó không còn đủ sức để tự mình thoát ra khỏi tay cậu nữa.

Kan chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ ửng cực kì đáng yêu của nó. Cuối cùng thì nó cũng chịu lên tiếng:

- Thôi được rồi, tớ nói 1 lần thôi đấy.

Nó nhìn thẳng vào Kan, ánh mắt yêu thương và ấm áp. "em yêu anh", 3 tiếng giản đơn sao mà ngọt ngào đến thế, nó làm Kan say, làm Kan hạnh phúc. Không phải là "tớ yêu cậu" như Kan mong ước mà nó vừa gọi cậu là "anh" và xưng "em" cơ đấy.

Trông nó có vẻ hơi ngại ngùng thì phải, nó ngoảnh mặt sang bên cạnh tránh ánh mắt vừa ngỡ ngàng vừa hạnh phúc của Kan. Cậu hiểu điều đó, cậu khẽ cúi xuống thì thầm vào tai nó một câu nhẹ nhàng "anh cũng yêu em".

Khi nó bối rối quay lên nhìn Kan thì cũng là lúc môi cậu đặt lên môi nó. Một nụ hôn dài và ngọt ngào mang tất cả tình yêu của cả 2 đứa. Luyến tiếc rời bờ môi nó, cậu nhìn nó đầy âu yếm rồi dịu dàng nói:

- Cùng tớ vượt qua tất cả nhé.

Nó im lặng gật đầu. Kan cười hạnh phúc, cậu lật người nằm xuống cạnh nó.

- Cậu có biết là 2 ngày qua cậu hôn mê, được ngủ quá trời còn tớ thì không thể ngủ 1 phút nào không hả? Vì vậy bây giờ tớ buồn ngủ lắm, Cậu có thể cho tớ mượn cậu làm gối ôm để ngủ một hôm không?

Không đợi nó trả lời, Kan vòng tay ôm chặt lấy nó, cậu nhắm mắt ngủ ngay được và trên môi vẫn còn vương một nụ cười hạnh phúc.

Trông Kan lúc này dễ thương lắm, nó ngắm cậu ngủ mà lòng bình yên đến lạ. Thương cậu quá, chắc hẳn mấy tuần qua phải cố tỏ ra thờ ơ với nó đã khiến cậu vô cùng đau khổ, nhìn mắt cậu hơi sưng và đỏ, vẻ mặt cũng phờ phạc hơn nhiều, tất cả cũng chỉ vì muốn bảo vệ nó. Mi nhẹ lên trán cậu một cái rồi nó cũng ôm chặt lấy Kan, dụi đầu vào ngực cậu và ngủ, cho dù nó chẳng buồn ngủ tí nào.

Tối hôm ấy, nó cùng Kan về nhà Bin, đồng thời nó cũng gọi cho cả mấy người kia đến nữa.

Lúc nó và Kan bước vào thì đã thấy mấy đứa chờ sẵn ở phòng khách rồi. Vừa thấy nó Yến đã hỏi ngay một câu mà ngoài nó ra thì có lẽ không ai hiểu gì:

- Bà quyết định rồi hả?

Nó gật nhẹ đầu. Bấy nhiêu đủ để Yến hiểu, nhỏ cười nhìn nó, cuối cùng thì nó đã biết mình nên làm gì.

Không ngồi xuống ghế, nó đi lại và nói:

- Mọi người đi theo em. Cũng đến lúc để một số bí mật được bật mí.

Dù không hiểu nó đang muốn nhắc đến chuyện gì nhưng tất cả vẫn đứng dậy đi theo nó.

- Đây, khoan đã.

Nó đang định leo lên ngồi sau chiếc mô tô của Bin thì bị Kan kéo lại. Nó quay lại ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì nữa vậy?

- À...xe tớ cũng chưa ai ngồi mà, hay cậu qua tớ chở đi, để Bin đi một mình cho thoải mái.

Kan vội vàng viện ra một cái lí do hết sức là vớ vẩn khiến chúng nó phì cười. Nhưng dù sao cũng may là nó chịu ngồi sang xe cậu. Chúng nó đội nón bảo hiểm rồi mấy chiếc mô tô phân phối lớn cùng lúc lao ra khỏi sân nhà Bin.

Đi được một quãng, nó và Kan bị tụt lại phía sau. Nó vỗ vai Kan:

- Ê, cậu không đi nhanh hơn được à, mọi người đi hết rồi kia.

- Ô, tớ sợ đi nhanh khiến cậu sợ nên mới đi chậm đấy chứ.

- Cái gì, tớ sợ, chứ không phải vì cậu muốn bắt tớ ôm cậu từ đằng sau thế này lâu hơn một chút à?

- Ô... thì... thì...

Ngồi đằng sau nhưng nó vẫn biết rõ rằng Kan đang đổ mắt, lúc này cậu nhất quyết bắt nó ôm lấy cậu cho đỡ lạnh, rồi lại còn đi xe với vận tốc 20km/h nữa chứ, cứ như là vừa đi vừa bò ra đường vậy. Chẳng phải suy nghĩ nhiều nó cũng biết cậu làm thế để làm gì nên tính chọc cậu chút cho vui.

- Thôi, cậu đi nhanh đi, tớ không buông tay ra đâu.

Kan ngượng ngập cười trừ rồi cũng tăng ga phóng vụt lên, bị nó phát hiện "ý đồ" khiến Kan hơi xấu hổ nhưng mà chỉ cần nó nói sẽ không buông cậu ra, vậy là được rồi.

Kết...

Theo lời nó, Kan cho xe dừng ngay trước cửa bar AN, Yến đã dẫn mấy đứa đến đứng sẵn chờ nó. Ngoại trừ Yến ra thì ai cũng thấy khó hiểu vì sao nó lại bảo mọi người đến đây, bar vốn chẳng phải chỗ thân thuộc gì với nó.

Trong khi mấy đứa vẫn ngẩn ngơ thắc mắc thì nó đã nắm tay Kan kéo tuột vào trong. Tiếng nhạc sập sinh nhộn nhịp, đó vẫn là cái không khí quen thuộc ở bất cứ bar nào. Thấy chúng nó, bọn đàn em Thiên Long bang cúi chào, mà cụ thể là chào 3 vị bang chủ của họ.

Ba chàng gật đầu với đám đàn em rồi nhanh chóng bước theo nó. Lại thêm một thắc mắc nữa, nó đang dẫn mọi người đi về phía căn phòng Vip của bar, nơi mà ngoài 3 bang chủ và 3 phó bang thì không ai được đến gần. Đáng ngạc nhiên hơn nữa là chỉ một cái quẹt tay nhẹ nhàng nó đã khiến cho cánh cửa phòng bật mở. Tại sao nó lại làm được điều này trong khi thể mở cửa chỉ có 6 cái và do 6 người cầm mất rồi. 3 chàng tròn mắt ngơ ngàng trong khi nó đã đi vào bên trong một cách vô cùng tự nhiên và có vẻ quá quen thuộc.

- Vào thôi.

Yến lên tiếng kéo cả 3 trở về trạng thái bình thường. 3 chị em Như Nguyệt thì không biết bất cứ chuyện gì nên việc nó làm từ này đến giờ đối với 3 nhỏ cũng chỉ như những việc bình thường là mở một cánh cửa và bước vào.

66. Chương 66

- Này, khoan đã.

Nó đang định leo lên ngồi sau chiếc mô tô của Bin thì bị Kan kéo lại. Nó quay lại ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì nữa vậy?

- À...xe tớ cũng chưa ai ngồi mà, hay cậu qua tớ chở đi, để Bin đi một mình cho thoải mái.

Kan vội vàng viện ra một cái lí do hết sức là vớ vẩn khiến chúng nó phì cười. Nhưng dù sao cũng may là nó chịu ngồi sang xe cậu. Chúng nó đội nón bảo hiểm rồi mấy chiếc mô tô phân phối lớn cùng lúc lao ra khỏi sân nhà Bin.

Đi được một quãng, nó và Kan bị tụt lại phía sau. Nó vỗ vai Kan:

- Ê, cậu không đi nhanh hơn được à, mọi người đi hết rồi kia.

- Ô, tớ sợ đi nhanh khiến cậu sợ nên mới đi chậm đấy chứ.

- Cái gì, tớ sợ, chứ không phải vì cậu muốn bắt tớ ôm cậu từ đằng sau thế này lâu hơn một chút à?

- Ô... thì... thì...

Ngồi đằng sau nhưng nó vẫn biết rõ rằng Kan đang đỏ mặt, lúc này cậu nhất quyết bắt nó ôm lấy cậu cho đỡ lạnh, rồi lại còn đi xe với vận tốc 20km/h nữa chứ, cứ như là vừa đi vừa bò ra đường vậy. Chẳng phải suy nghĩ nhiều nó cũng biết cậu làm thế để làm gì nên tính chọc cậu chút cho vui.

- Thôi, cậu đi nhanh đi, tớ không buông tay ra đâu.

Kan ngượng ngập cười trừ rồi cũng tăng ga phóng vụt lên, bị nó phát hiện "ý đồ" khiến Kan hơi xấu hổ nhưng mà chỉ cần nó nói sẽ không buông cậu ra, vậy là được rồi.

Kết...

Theo lời nó, Kan cho xe dừng ngay trước cửa bar AN, Yến đã dẫn mấy đứa đến đứng sẵn chờ nó. Ngoại trừ Yến ra thì ai cũng thấy khó hiểu vì sao nó lại bảo mọi người đến đây, bar vốn chẳng phải chỗ thân thuộc gì với nó.

Trong khi mấy đứa vẫn ngẩn ngơ thắc mắc thì nó đã nắm tay Kan kéo tuột vào trong. Tiếng nhạc sập sinh nhộn nhịp, đó vẫn là cái không khí quen thuộc ở bất cứ bar nào. Thấy chúng nó, bọn đàn em Thiên Long bang cúi chào, mà cụ thể là chào 3 vị bang chủ của họ.

Ba chàng gật đầu với đám đàn em rồi nhanh chóng bước theo nó. Lại thêm một thắc mắc nữa, nó đang dẫn mọi người đi về phía căn phòng Vip của bar, nơi mà ngoài 3 bang chủ và 3 phó bang thì không ai được đến gần. Đáng ngạc nhiên hơn nữa là chỉ một cái quẹt tay nhẹ nhàng nó đã khiến cho cánh cửa phòng bật mở. Tại sao nó lại làm được điều này trong khi thẻ mở cửa chỉ có 6 cái và do 6 người cầm mất rồi. 3 chàng tròn mắt ngơ ngàng trong khi nó đã đi vào bên trong một cách vô cùng tự nhiên và có vẻ quá quen thuộc.

- Vào thôi.

Yến lên tiếng kéo cả 3 trở về trạng thái bình thường. 3 chị em Như Nguyệt thì không biết bất cứ chuyện gì nên việc nó làm từ này đến giờ đối với 3 nhỏ cũng chỉ như những việc bình thường là mở một cánh cửa và bước vào.

Tất cả đã vào trong, nó quay ra nói khẽ:

- Hãy đi theo em, và đừng hỏi bất cứ điều gì cho đến khi em muốn nói điều gì đó, được chứ.

Không hiểu lắm nhưng chúng nó vẫn gật đầu. Nó tiến lại phía bức tranh treo ở góc tường bên phải.

Cốc... cốc ... cốc... 3 tiếng gõ nhẹ phát ra từ tay nó. Bức tường vốn kín mít bỗng dưng tách ra làm đôi trước sự ngơ ngàng của 6 đứa. Dù rất muốn hỏi nhưng nãy nó đã nói vậy nên tất cả vẫn cố nén tò mò, im lặng bước theo nó. Thì ra là một căn phòng bí mật nằm dưới lòng đất, vậy mà lâu nay 3 chàng ở đây nhiều như

vậy mà cũng không phát hiện ra. Chuyện này có vẻ nhiều bí ẩn hơn so với những gì mà cả 6 đứa tưởng tượng. Nó dường như là dấu hỏi rất lớn đang ngự trị trong suy nghĩ của chúng nó.

Căn phòng thật lớn, dễ phải đến vài chục mét vuông, không có bất kì một vật dụng trang trí nào ngoài một sợi dây bắc ngang từ đầu tường này sang đầu tường bên kia. Những bức tường và kể cả nền đều mang độc một màu trong suốt như thủy tinh và có hoa văn hình bông tuyết hết như thứ mà 3 chàng đã nhìn thấy hôm giao đấu với Huyết Hận bang. Nó đưa tay vuốt lên sợi dây màu bạc chằng trên không trung, một cảm xúc vô hình lại dạt dào trong lòng nó. Từ lúc nào Yến đã đứng bên cạnh nắm chặt tay nó, nhỏ thì thầm:

- Bà không sao chứ?

- ừm, không sao, bà đừng lo, tôi chuẩn bị tâm lí rồi mà.

Yến gật đầu có vẻ hiểu. Bấy giờ nó mới quay lại. Mấy đứa vẫn đang nhìn nó đầy khó hiểu và chờ đợi. Nó mỉm cười nhẹ nhàng rồi tiến lại gần họ hơn:

- được rồi, bây giờ em sẽ kể ọi người tất cả những chuyện mà mọi người muốn biết. Em sẽ kể đầy đủ cho nên cứ nghe và đừng hỏi giữa chừng nhé.

Cả đám im lặng bắt đầu nghe nó kể.....

*** KÍ ỨC ***

Một cô bé chừng 5, 6 tuổi đang khóc nức nở trong "vòng vây" của một đám con trai tầm tuổi. Bọn chúng không ngừng trêu chọc cô bé, còn cô bé thì quá nhỏ, quá yếu đuối để làm bất cứ điều gì đại loại như phản kháng.

- Bin, anh Bin... hix... hix... anh Bin ơi...

Cô bé gọi tên Bin trong tiếng nức nức nhưng đổi lại chỉ là những tiếng cười khúc khích của bọn con trai kia.

Trong lúc nó sợ hãi nhất thì có một cậu bé đã xuất hiện:

- Mấy thằng nhóc này, làm trò gì đấy hả.

Lũ chúng nó ngược lên nhìn. Một cậu con trai cao hơn tụi kia một cái đầu đang nhìn chăm chăm vào lũ con trai bắt nạt cô bé.

Chỉ sau mấy phút... bọn kia chạy hết vì vừa bị cậu bé đánh cho tơi tả, đơn giản vì cậu ta có võ. Xong xuôi, cậu định quay lại dỗ dành cô bé nhưng ai ngờ, cô bé đã ngất từ lúc nào. Cậu vội vàng bế cô bé chạy đi.

Mở mắt ra, cô bé thấy mình đang ở một nơi rất lạ và bắt gặp một ánh mắt long lanh đang chăm chú nhìn mình...

Cô bé ấy là Bi, còn cậu bé kia tên Long. 2 đứa làm quen với nhau rất đơn giản và rồi từ đó trở nên thân thiết. Nó vẫn thường hay đến chơi với Long nhưng không cho Bin biết vì sợ Bin buồn.

Long dẫn nó đến một nơi mà anh gọi là võ đường và cho nó gặp người anh gọi là sư phụ. Sau đó, người ấy cũng trở thành sư phụ của nó. Nó bắt đầu học võ và không hiểu sao nhưng nó tiếp thu cực kì nhanh và chẳng mấy chốc nó vượt qua cả Long và một cô bé bằng tuổi nó cũng đã học ở đây từ lâu trong sự ngỡ ngàng của sư phụ.

Một lần, nó đến cô nhi viện Thái Bảo, nó gặp 3 cô bé có những cái tên khá dễ thương, Như Nguyệt, Như Linh, Như Quỳnh rồi sau đó gặp thêm 5 cậu bé rất dễ thương Thiên Vũ, Thiên Kỳ, Thiên Vỹ, Thiên Minh, Thiên Bảo. 5 cậu được nó và Long cho cùng tham gia học võ, 5 cậu võ cùng quý nó.

Và rồi năm nó 12 tuổi, cũng là lúc 1 nhóm có tên QUEEN được thành lập. Nó chính là Queen, Long là SUN, Yến là MOON và 5 cậu kia được gọi là Ngũ Hổ. Mặc dù nó kém Ngũ Hổ 2 tuổi và bình thường vẫn gọi họ là anh nhưng khi hoạt động với danh nghĩa QUEEN thì ai cũng gọi nó 1 tiếng Queen Tỷ cho dù nó không thích nghe như vậy lắm. Nhóm chúng nó bắt đầu tham gia vào thế giới đêm, nhưng không tranh giành, không chém giết mà ngược lại là đi giảng hòa cho các bang phái. Đây cũng chính là mục đích mà sư phụ dạy võ cho chúng nó, ngoài ra còn để làm việc gì đó mà cho đến bây giờ nó cũng chưa biết và sư phụ thì đã biến mất ngay sau khi QUEEN thành lập.

Mọi chuyện đều tốt đẹp, danh tiếng của QUEEN tràn ngập khắp thế giới đêm trong sự ngưỡng mộ và tôn trọng của rất nhiều bang nhóm. Có lẽ sẽ mãi là như thế nếu như một chuyện không xảy ra.

Năm nó 15 tuổi.

- Không....

Nó bàng hoàng hét lên và lao lại ôm lấy một cơ thể đang dần ngã xuống.

- Long ca, làm ơn, đừng mà...

- Hứa với anh... phải sống thật tốt, không được khóc...rời khỏi thế giới đêm... cho đến khi nào em tìm được người em yêu thương... và bảo vệ người ấy... đừng nhớ anh... nhé...

Một đôi tay buông thõng, hàng mi dài khép lại ột giấc ngủ không bao giờ tỉnh. Nó đau đớn nhìn người con trai mà nó yêu thương nhất đã rời xa nó... vĩnh viễn.

Giọt nước mắt chợt khô đi nhanh chóng, đôi mắt đen long lanh chuyển dần sang màu lam... Yến, Thiên Vũ, Thiên Kỳ, Thiên Vỹ, Thiên Minh hốt hoảng nhìn nó. Còn Thiên Bảo__ người vừa mới giết Long ca của nó đã biến mất. Chẳng ai hiểu lí do vì sao anh ta làm thế nhưng điều đáng lo bây giờ là phải làm sao để nó bình tĩnh lại. Người duy nhất có khả năng làm điều đó nay đã không còn.

Và rồi... Thiên Vũ... lấy hết sự can đảm của mình ôm lấy nó, cái ôm thật chặt bằng tất cả tình yêu mà anh dành cho nó.

Mất Long ca, đó là cú sốc quá lớn đối với nó nhưng nó không suy sụp vì Long ca đã nói nó phải sống tốt, nó sẽ sống tốt vì Long ca.

Và nó quyết định đi du học với hi vọng hình ảnh của anh sẽ mờ dần trong tâm trí...

Đó là quá khứ từ nhỏ cho đến 2 năm về trước, những gì xảy ra từ khi nó về nước có lẽ mọi người đều đã biết...

Nó dứt lời kể, quay sang nhìn biểu hiện của mọi người. Trừ Yến ra thì ai cũng nhìn nó kinh ngạc. Cũng đúng thôi... một cô bé hiền lành, mỏng manh yếu đuối như nó lại có sức mạnh to lớn như vậy quả thật rất khó tin. Vài phút trôi qua như để họ tiếp nhận và xử lí hết toàn bộ thông tin. Cuối cùng Bin vẫn lại là người lấy lại bình tĩnh đầu tiên:

- Vậy chuyện lần này... em sẽ ra mặt giải quyết hả?

- Dạ. (nó mỉm cười gật đầu)

Sau một lúc bàn bạc sơ sơ kế hoạch. Tất cả chúng nó đều kéo nhau về nhà Bin ngủ và chuẩn bị đón chờ một cuộc chiến vào tối mai.

* * *

Cuối cùng, cái giây phút để nó có thể thực mong ước của Long đã đến. Nhưng sao, tâm trí nó lại rối bời thế này. Rốt cuộc là tại sao? Tại sao con người đã cướp đi người nó yêu quý nhất nay lại đứng ngay trước mặt nó. Nó đã muốn quên đi kí ức đau thương ấy, buông xuôi mọi thù hận vì nó biết Long ca không cho phép nó trả thù. Nhưng con người đó, chẳng lẽ giờ lại cũng chính là người đang định lấy đi thứ hạnh phúc mà nó đang có sao?

Nó đứng im bất động nhìn người con trai cầm đầu một đám người ăn mặc như xã hội đen đang đứng trước mặt nó. Khuôn mặt nó vẫn tỏ ra vô cùng bình thản, dường như đó là một thói quen, cho dù lòng nó lúc này đang đau lắm và Yến là người duy nhất hiểu điều đó.

Nhỏ cũng sững sờ lắm khi nhìn thấy người con trai ấy, nhưng cái sững sờ cũng nhanh chóng qua đi, thay vào đó là lửa giận trong lòng nhỏ đang tăng lên ngàn ngút. Sau vài phút, nhỏ thật sự không thể kiềm chế được nữa:

- Thiên Bảo thiếu gia... không ngờ hôm nay lại được gặp lại anh...

Yến cố tình nói bằng cái giọng mỉa mai có phần đay nghiến. Như thế đã là nhẹ nhàng lắm rồi, vì nếu như không phải đang đứng trước mặt nó thì nhỏ đã lao đến đánh cho anh ta một trận.

Sáu đứa kia vô cùng kinh ngạc khi nghe xong lời Yến nói. Người con trai đó chính là Thiên Bảo, kẻ đã giết chết Long theo như lời nó kể hôm qua. Bỗng dưng một nỗi hoang mang, lo lắng đang xâm chiếm trong lòng chúng nó. Tất cả không biết phải làm gì, chỉ dám đứng chăm chú theo dõi từng biểu hiện trên khuôn mặt nó. Nhưng họ chẳng thấy gì ngoài cái vẻ bình tĩnh đến phi thường.

Rốt cuộc, Thiên Bảo cũng lên tiếng:

- Thật vinh hạnh khi Tiểu Yến vẫn còn nhớ tôi cơ đấy.

- Im ngay, đừng gọi tôi bằng cái tên đó, anh không xứng. Anh đã gây ra tội lỗi như vậy mà giờ còn dám đứng trước mặt chúng tôi nói bằng cái giọng đó sao?

Yến tức giận hét lên, sức chịu đựng của nhỏ sắp vượt quá giới hạn. Cả bọn bàng hoàng nhìn nhỏ, ánh mắt nhỏ ánh lên những tia nhìn rực lửa. Đây là lần thứ hai họ thấy nhỏ tức giận như thế, mà lần này hình như mức độ còn nghiêm trọng hơn.

- Đủ rồi.

Một giọng nói trong veo nhẹ như làn gió thu thoảng qua trong không khí nhưng đủ để tất cả phải im lặng hướng ánh nhìn về phía người con gái ấy. Vẻ nét mặt thần nhiên nó bước lên đứng cách Thiên Bảo chỉ 1 bước chân.

- Thiên Bảo... chào anh, lâu rồi không gặp.

Lại một lần nữa ai nấy đều ngạc nhiên nhìn nó, lần này Yến cũng không phải ngoại lệ, và ngay cả Bảo hình như cũng hơi bất ngờ nhưng rồi anh ta nhanh chóng lấy lại cân bằng:

- Chào em... Tiểu Tuyết...

Nụ cười của anh ta hình như có gì đó ảm áp nhưng qua con mắt của mấy đứa kia thì lại thành giả dối và đều cang vô cùng. Còn nó thì có vẻ không quan tâm gì đến nụ cười ấy.

- Nói cho tôi biết... tại sao anh làm vậy?

- Ý em là làm gì? À... chuyện đó hử, vì anh yêu em, và bây giờ vẫn vì lí do đó.

Nó cười nhạt. Nụ cười chưa từng xuất hiện trên môi nó khiến cho tất cả phải nhú mày. Nhưng rồi cái nét thần nhiên không cảm xúc lại trở về. Nó quay sang Yến:

- Tiểu Yến, nhờ cậu nhé.

- Em làm gì vậy? (người lên tiếng là Bin)

- Anh không cần lo cho cậu ấy đâu, Yến là ai anh cũng biết rồi mà.

- Nhưng... một mình Yến làm sao có thể đánh lại mấy trăm người họ chứ?

- Không, Yến chỉ đánh với anh ta thôi, còn đám người đó em sẽ lo.

- Cái gì chứ? Cậu...

Suyt... nó giơ ngón tay lên miệng Kan cắt ngang lời nói của cậu.

- Đừng lo.

Chẳng hiểu sao nhìn vào đôi mắt nó Kan lại ngay lập tức bị thuyết phục. Dù vẫn còn rất lo ngại nhưng Kan không thể lên tiếng ngăn nó lại.

Nó yêu cầu 6 người đứng ra phía sau để xem nó và Yến đánh với lũ người kia.

Căn nhà kho rộng lớn lẽ ra thừa sức chứa mấy trăm người nhưng lúc này lại trở nên thật ngột ngạt. Thật sự thì cái cảnh mà hai cô gái mỏng manh đang đứng đối đầu với mấy trăm tên xã hội đen thật khiến người ta khó mà tưởng tượng.

- Tốt thôi... nhưng nếu em vẫn còn nhân từ như ngày xưa thì anh không nghĩ em làm gì được bọn này đâu. Mặc lời bảo nói, nó coi như gió thoảng qua tai.

- Bắt đầu nhé.

Yến nhìn nó gật đầu.

Nhỏ nhanh chóng lao đến chỗ Thiên Bảo. MÀN ĐẤU TAY ĐÔI BẮT ĐẦU. Cách đánh của 2 người này hoàn toàn lạ lẫm đối với mấy đứa. Nhẹ nhàng lắm, như chẳng động chạm gì đến nhau. Nhưng các cậu biết chứ, dù gì cũng là dân giỏi võ nên các cậu có thể nhận ra những cú đánh tưởng chừng như làn gió kia lại là thanh kiếm sắc bén có thể lấy mạng bất cứ ai bị nó chém phải.

Nó nhìn qua chỗ Yến mỉm cười rồi cũng nhanh như một tia sét lao về phía mấy trăm tên xã hội đen. Ngay lúc ấy, ánh mắt của mấy đứa lập tức hướng về phía nó.

Tất cả mở tròn mắt vì chứng kiến một cảnh xưa nay chưa từng thấy thậm chí là chưa từng tưởng tượng đến. Thân ảnh nó đang thoát ẩn thoát hiện trong đám đông người ấy. Chốc ở chỗ này rồi mất hút, lại xuất hiện ở chỗ kia, nhanh đến thần kì. Cả bọn đều biết những gì đang nhìn thấy đều là sự thật nhưng lại cảm thấy cứ như mơ, không dám tin.

Yến đang đánh với Bảo nhưng chợt nhỏ phải quay sang nhìn nó, nhỏ bắt đầu lo lắng. Tại sao bọn người kia không hề hấn gì? Chẳng lẽ Thiên Bảo đã đỡ trò gì đó khiến những chiêu thường dùng của nó bị vô hiệu hóa? Nếu vậy thì không ổn, tiếp tục như vậy sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

- A...

Mọi người quay về phía nhỏ, trong đó có cả nó. Cũng bởi nhỏ đang mãi lo nghĩ về nó nên sơ xuất bị Bảo đánh một cái vào vai. Nhỏ ôm vai lùi lại vài bước, thật sự là đau.

- Yến, không sao chứ?

Mấy đứa vội vàng chạy lại đỡ nhỏ. Bin tỏ ra vô cùng lo lắng. Nó cũng ra khỏi đám người kia từ lúc nào để đứng bên cạnh nhỏ.

- Có sao không?

- Tui không sao, tại hơi sơ suất một chút. (nhỏ cười nhẹ để trấn an chúng nó)

- Xin lỗi. Là tại tui đứng không.

- Không ph...

- Bà đừng nói nữa. Tôi biết mình cần làm gì rồi.

- Bà...

Yến có vẻ đã hiểu nó muốn làm gì. Quả đúng như nhỏ nghĩ. Nó đưa tay lên đầu tháo sợi zen lụa màu lam mà nó đang dùng để cột tóc. Mấy đứa nhìn nó chẳng hiểu nó đang muốn làm gì. Chỉ có Yến và một người nữa hiểu. Ánh mắt người đó ánh lên một tia kì lạ và đôi môi khẽ vẽ lên một đường cong hoàn mỹ. Sợi zen lụa đã được buộc vừa chặt trên mắt đó. Kan định nói gì đó nhưng Yến đã nhanh chóng hiểu ý và lên tiếng trước:

- Đừng lo. Như vậy sẽ tốt hơn.

Nghe nói thế mấy đứa dù không rõ lắm nhưng cũng mập mờ hiểu được điều gì đó.

Trong tích tắc, thân hình nhỏ nhắn của nó lại ẩn hiện thoăn thoắt trong đám vệ sĩ. Nếu khi nãy, mấy đứa đã ngạc nhiên một thì giờ đây lại ngạc nhiên đến mười. Những tiếng rên la đau đớn, những vết máu đỏ thẫm bắn đầy dưới sàn và dính cả trên những bức tường trắng xóa. Trong khoảng thời gian ngắn, cực ngắn đã có không ít những thân hình nằm bẹp dưới đất ôm tay, ôm chân đau đớn. Không bầm dập, không gãy xương, chỉ là mỗi người có một vết cắt chỉ dài đúng 2,5 cm ở tay hoặc chân. Cái lạ nữa là vết thương ấy lẽ ra chỉ là rất bình thường nếu không muốn nói là quá nhỏ, vậy mà lũ người to khỏe kia lại không đứng dậy nổi mà phải nằm dưới đất la đau.

Có lẽ đến giờ thì ai cũng đã hiểu lí do nó bật mắt lại. Phải rồi, trước giờ nó đâu có đánh ai bị thương, nó không muốn nhìn thấy máu. Lần này nếu không phải bất đắc dĩ có lẽ nó cũng không bao giờ làm thế. Đáng ra nó sẽ tiếp tục đánh một cách nhẹ nhàng với lũ người này như ngày xưa nó vẫn làm và chỉ làm họ ngất đi một lúc, nhưng vì Yến, vì nó không muốn nhỏ đau nên đành ra tay khiến họ bị thương.

Mười phút trôi qua, chỉ mười phút thôi, mấy trăm tên xã hội đen cao lớn đã an vị dưới đất. Nó đứng giữa đám người ấy, giữa những khoảng không lổm đổm máu nhưng tuyệt nhiên trên bộ đồ trắng tinh của nó không có chút máu dù chỉ là một giọt.

Yến nhanh chóng chạy lại chỗ nó, nhỏ lấy ra từ trong người một chiếc lọ trong suốt. Nhỏ mở nắp và rắc từ trong chiếc lọ ấy ra một thứ bột trắng xóa, chỉ bằng vài cái hất tay nhẹ nhàng, thứ bột ấy đã phát tán khắp căn nhà kho. Trong phút chốc, những vết máu đỏ tươi đã biến mất, trên sàn và tường lại trắng tinh không còn chút dấu vết nào của máu. Và hình như, những vết thương trên tay và chân đám người kia cũng tự nhiên lành hết lại chỉ có điều bọn họ đã ngất đi.

- Được rồi đó, bà bỏ khăn ra đi.

Nghe Yến nói, nó nhanh chóng bỏ sợi zen trên mắt xuống. Mấy đứa cũng đã chạy đến bên nó.

- Em không sao chứ? (Bin lo lắng)

- Dạ. Không sao.

... bộp... bộp... bộp...

Ba tiếp vỗ tay giòn tan vang lên từ phía cửa nhà kho.

- Anh Hai.

Thiên Bảo hướng mắt về phía người con trai vừa bước vào từ cửa cất tiếng gọi nhẹ nhàng. Chúng nó cũng quay nhanh ra cửa.

Một tên con trai cao chừng trên 1m80, thân hình cực kì chuẩn. Anh ta vận trên người bộ vest trắng trang nhã và lịch sự. Dáng đi có vẻ rất ung dung thoải mái, nhìn qua có thể nhận thấy anh ta không phải là dạng thường. Chỉ có điều, chúng nó chẳng hình dung ra khuôn mặt anh ta ra sao cả, vì nó đã được che lại bởi một chiếc mặt nạ hình mặt trời trông rất sành điệu.

Anh ta gật nhẹ đầu với Thiên Bảo rồi hướng về phía chúng nó.

Thật sự thì lúc này đây chúng nó đang chẳng hiểu chuyện gì nữa. Nó chỉ lờ mờ đoán có lẽ anh ta là đàn anh của Thiên Bảo. Và nếu như vậy thì chắc chắn không thể xem thường được, vì người như Thiên Bảo đâu có mấy người có thể vượt qua, hơn nữa Bảo cũng chẳng phải người dễ khuất phục trước kẻ khác.

- Xin giới thiệu, đây là Đại ca của tôi và sẽ là người đấu với em thật sự, cô bé ạ.

Thiên Bảo giới thiệu chàng trai ấy với chúng nó như một phép lịch sự. Nó hơi nhăn mày rồi cũng nhanh chóng giãn ra. Trong lòng nó tự nhiên có một dự cảm nào đó, bồn chồn và chẳng thể lí giải. Một chút lo lắng. Nhưng dù thế thì biểu hiện của nó vẫn chỉ đơn giản là:

- Chào anh.

Nó lịch sự khẽ cúi đầu chào anh ta, nhưng đáp lại nó chỉ là sự im lặng. Bất giác, tất cả chúng nó đều cảm thấy tên này thật vô duyên. Hay là anh ta bị cảm nhĩ? Cũng có thể lắm chứ. Nhưng với nó điều đó chẳng có nghĩa lí gì. Nó chỉ muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này để nó và Kan lại có thể vui vẻ như trước, vậy là đủ.

.....

Không khí ngay lập tức trở nên im ắng đến ngột thở. Cuối cùng, chuyện gì cần làm cũng phải làm. Và anh chàng kia là người mất kiên nhẫn trước. Anh ta lao lên tấn công nó. Những đòn rất nhanh và chuẩn xác đến điêu luyện. Nhưng như thế chưa đủ để động được đến người nó. Bằng những bước lùi, những cái nghiêng mình uyển chuyển nó chẳng khó khăn gì trong việc tránh những món đòn kia. Đã 5 phút trôi qua, anh chàng vẫn tấn công liên tiếp, còn nó vẫn chỉ đỡ và né.

Đứa nào cũng nhìn nó lo lắng khó hiểu, riêng chỉ Yến và Bảo là biết tại sao nó như vậy. Và hơn hết, cả 2 cũng biết, nếu cứ kéo dài tình trạng đó chắc chắn nó sẽ thua nhưng biết làm sao khi đó là bản tính của nó... nếu không phải đến bước đường cùng chắc chắn nó sẽ không chịu ra tay thật sự.

Yến bắt đầu cảm thấy lo lắng, nỗi lo ngày một lớn khi ánh mắt nó bắt đầu có dấu hiệu bất thường.

- Dừng lại đi, Tiểu Tuyết, cậu đừng như vậy.

Nhỏ hét lên trong hoảng hốt. Tinh thần chúng nó lại càng thêm căng thẳng khi ý thức được những gì Yến nói. Hình như, Thiên Bảo cũng là người lo lắng không kém... nhưng có lẽ trong đó còn một nỗi niềm gì... là một sự hi vọng.

Nó vẫn kiềm chế, vẫn nén thứ ác quỷ đang tiềm ẩn chờ bộc phát, vẫn chỉ đỡ và đỡ. Đột nhiên, anh chàng vung tay thật mạnh, nhưng không phải nhằm vào nó mà hướng về phía Kan. Trong chớp mắt, một chiếc tiêu găm trượt qua cánh tay cậu.

Không gian như ngừng lại, nó không đánh nữa mà thân nhiên bước qua mặt anh chàng tiến lại chỗ Kan.

Cậu đang ôm lấy cánh tay, nét mặt hơi nhăn nhó nhưng vẫn cố tỏ ra tươi cười để trấn an nó. Nó nhìn chăm chăm vào vết thương trên tay Kan, lòng dường như thắt lại. Yến có lẽ định nói gì đó nhưng nhỏ lại không làm sao cất thành lời. Mọi ánh mắt chỉ còn biết nhìn nó, chỉ nhìn và nhìn mà thôi.

Ánh mắt nó đã dần dần trở lại màu đen, thật kì lạ. Yến và Thiên Bảo như không tin vào mắt mình. Đây là lần đầu tiên nó có thể tự lấy lại cân bằng mà không cần đến bàn tay của Long hay Thiên Vũ.

Trong chốc lát, tất cả chợt hiểu ra nguồn sức mạnh vô hình đã giúp nó làm điều ấy, chính là Kan.

Cả Bin, Bun và 3 chị em Như Nguyệt cũng nhận ra điều đó. Chúng nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sợi zen lựa lại một lần nữa được tháo xuống khỏi tóc nó nhưng lần này không dùng để bịt mắt nữa. Nó nhẹ nhàng nâng cánh tay Kan lên và cẩn thận buộc vết thương vẫn còn đang rỉ máu.

Hơn lúc nào hết, hạnh phúc trong Kan ngập tràn, thì ra tình yêu nó dành cho cậu lớn đến vậy, đủ để nó vượt qua chính bản thân mình.

Ai cũng chăm chú nhìn nó, tất nhiên cả Bảo và anh chàng kia cũng chẳng ngoại lệ và hình như trên môi họ có thoáng một nét cười nhưng trong đầu họ đang nghĩ gì thì chỉ mình họ biết.

Cũng trong lúc ấy, Yến chợt nghĩ chuyện này có gì đó không đúng lắm thì phải. Xét đến trình độ của anh chàng kia nếu muốn hại Kan thì đâu chỉ có thể làm Kan bị thương nhẹ như vậy, anh ta thậm chí có thể lấy mạng Kan bằng chiếc tiêu đó rồi. Vậy mục đích của anh ta rốt cuộc là gì? Nhất thời nhỏ vẫn chưa tìm ra câu trả lời nào thật hợp lí.

Cuối cùng, trận đấu lại được tiếp tục. Nhưng lần này thì nó không chỉ còn đỡ và tránh như khi nãy nữa. Khả năng thật sự của nó bây giờ mới được bộc lộ. Tốc độ những cú đánh của nó nhanh gấp mấy lần của đối phương, mặc dù chưa gây tổn hại gì đến anh ta nhưng cũng đã khiến anh ta gặp nhiều khó khăn.

- Bi... cẩn thận...

* * *

67. Chương 67

Bin dứt lời cũng là lúc chiếc tiêu chỉ còn cách nó một khoảng ngắn, một nụ cười xuất hiện trên môi nó, chiếc tiêu đột nhiên rơi xuống đất chỉ cách chân nó vài cm. Nhìn chiếc tiêu đang nằm dưới đất, nó lắc đầu ngán ngẩm

- Chơi trò này nữa hả? Vậy tôi sẽ cùng chơi với anh.

Dứt lời... trên tay nó xuất hiện 3 bông tuyết trong suốt. Trong nháy mắt, một bông rời tay nó bay về phía anh chàng. Tất nhiên, anh ta cũng không dễ dàng gì để nó tấn công như thế. Một động tác nghiêng người điệu nghệ, bông tuyết bay sượt qua người anh ta găm sâu vào bức tường phía sau.

Nó lại cười, người này quả thật không hề đơn giản. Đột nhiên nó lại tò mò muốn nhìn thấy khuôn mặt của con người bí ẩn này và có lẽ cũng đã đến lúc cuộc chiến nên dừng lại.

Một bông tuyết nữa rời khỏi tay nó với tốc độ khó lường... bông tuyết bay đi như vô hình.

Cạnh... chiếc mặt nạ kia bật ra và rơi xuống đất để lộ khuôn mặt đẹp tựa thánh thần, một khuôn mặt đã quá quen thuộc với nó.

Nhưng dường như không kịp nữa rồi... bông tuyết thứ 3 đã rời khỏi tay nó trước khi nó kịp nhìn thấy khuôn mặt ấy.

Cả Yến và Thiên Bảo đều chết lặng nhìn theo bông tuyết đang xoáy trong không trung.

- Không...

Nhỏ hét lên rồi lao nhanh về hướng mà bông tuyết đang đến... nhưng đã quá muộn... một thân hình ngã xuống trong sự bàng hoàng của tất cả. Chiếc áo trắng bắt đầu nhuốm máu... sưng sờ... quần thắt và ngạt thở. Chàng trai ấy chết lặng nhìn cơ thể nó đang đổ dần cuống trước mặt anh... vì anh... vì đỡ cho anh bông tuyết đó mà nó đã vận dụng hết khả năng lao lại chắn trước bông tuyết. Anh thật không ngờ mọi chuyện lại diễn biến theo chiều hướng thế này... anh phải làm sao đây?

- Bi... bi... đừng dọa tớ... làm ơn... cậu ngồi dậy đi.

Kan ôm chặt lấy nó... cậu nói trong nghẹn ngào... giọt nước mắt của 1 đứa con trai rơi xuống như cơn mưa đầu mùa hạ... dạt dào... mặn đắng bờ môi. Tất cả đều đang vây xung quanh nó, đầu óc chúng nó lúc này quay cuồng và trái tim dường như rỉ máu. Thiên thần của chúng nó đang nằm đấy... màu máu... thứ màu mà nó sợ và ghét nhất giờ đây đang thấm dần trên chiếc áo trắng tinh khôi, nhưng lần này có lẽ nó không sợ. Ánh mắt nó vẫn dịu dàng, vẫn trong sáng tựa như làn nước thu yên bình và tĩnh lặng.

- Đừng lo... tớ không sao.

- ừ... tớ biết... cậu sẽ không sao mà.

Kan cố ngăn lại những giọt nước mắt, cậu thật sự không muốn nó nhìn thấy cậu khóc, nhưng sao những giọt nước mắt ấy cứ không chịu nghe lời.

- Ngốc... tớ không sao... tại sao cậu lại khóc chứ, phải rồi... Long ca đâu?

Long ca??? Trái tim Kan lại thắt thêm một nhịp khi nghe nó nhắc cái tên ấy. Chắc chắn anh chàng kia chính là Long ca mà nó đã nhắc đến, vì anh ta mà nó đã nguyện hi sinh mình để đỡ bông tuyết đó. Kan chợt thấy chua xót... nhưng cậu tự nhắc mình... giờ không phải là lúc để ghen tuông.

Long dường như sực tỉnh khi nghe nó nhắc tên mình, anh vội vàng bước lại ngồi xuống bên nó.

- Tiểu Tuyết... xin lỗi... anh xin lỗi.

Những giọt nước mắt lại lăn dài trên má, anh xiết chặt bàn tay nó như sợ một sức mạnh vô hình lại bắt anh phải xa nó thêm một lần nữa. Nụ cười ngây thơ, nụ cười trong trẻo của ngày nào xuất hiện trên môi nó làm trái tim anh càng thêm đau đớn.

68. Chương 68

- Hai người sao vậy... đã nói là em không sao rồi mà.

- Cái gì mà không sao... tại sao... tại sao bà lại ngốc như vậy, tôi ghét bà... ghét bà lắm... hức... hức...

Giọng Yến đột nhiên vang lên, xót xa đến cùng cực, nhỏ cũng đau lắm... đau hơn chính nhỏ bị bông tuyết kia găm vào tim vậy. Nhỏ òa khóc nức nở, chẳng còn ai có thể kiềm chế được những giọt nước mắt ghen ngào nữa. Ngay cả Bin, từ khi biết nhận thức đến giờ anh chưa từng khóc, vậy mà lúc này đây, 2 dòng lệ đã nhạt nhòa trên gò má.

Nó vẫn cười, nụ cười đẹp lạ càng khiến trái tim những người xung quanh nó thêm vụn vỡ... họ sẽ phải sống sao nếu như mất đi thiên thần là nó?

- Hix... mọi người muốn tui chết lắm hả?

Câu nói của nó làm tất cả sững lại, mọi người nhìn nó cơ hồ như chờ đợi điều gì đó cho dù họ cũng chẳng biết có gì để chờ đợi không. Nó tiếp tục:

- Long ca... còn nhớ bông tuyết mà sư phụ đã để lại cho em ngày người biến mất chứ?

- Nhớ... ý em là... phải rồi... vậy mà sao anh không nghĩ ra nhỉ... em cất nó ở đâu rồi?

- Ở... mộ của anh ý.

- Mộ anh?

- Phải... trên ngọn đồi mà em và anh hay tới.

Nói xong, nó ngắt lịm đi trên tay Kan, vẫn chẳng ai hiểu nó và Long vừa nói gì. Chỉ thấy Long không nói không rằng vội vã lao ra khỏi nhà kho. Bấy giờ, mấy đứa chúng nó lại giật mình, cần phải đưa nó vào bệnh viện trước đã.

Hơn một tuần sau, nó đã tỉnh. Cuối cùng nó đã chiến thắng thần chết để trở về với những người nó yêu quý, tất cả là nhờ vào bông tuyết màu lam mà sư phụ để lại cùng với sự nỗ lực cấp cứu của hơn 20 vị bác sĩ. Đó có lẽ là một kì tích, bởi trước khi Long đem bông tuyết đó đến bệnh viện thì tim nó dường như đã ngừng đập.

Nhưng dù sao mọi chuyện cũng đã qua, thiên thần của chúng nó đã ở lại, còn gì hạnh phúc hơn thế.

Hôm nay, tình trạng của nó đã khá hơn nhiều. Đột nhiên nó nhớ đến ai đó.

- Long ca... anh có thấy Kan đâu không, tại sao từ hôn qua đến giờ không thấy cậu ấy vào thăm em nhỉ?

Long bật cười, anh xoa đầu nó:

- Nhớ cậu nhóc đó hả?

Nó cúi đầu ngượng ngập. Đúng lúc ấy cánh cửa phòng bệnh bật mở. Tất cả mấy đứa bước vào tươi cười nhìn nó, nhưng trong đó không có Kan, nó thấy hơi hụt hẫng.

- Chỉ có 7 người đến thôi hả? Cậu Kan gì đó đâu? Từ hôm qua đến hôm nay đều không thấy.

Long lên tiếng hỏi, có lẽ là hỏi thay cho nó.

- Hôm qua? Không phải hôm qua cậu ấy đã đến đây thay tất cả bọn này rồi sao? (Bun ngạc nhiên hỏi lại)

- Đâu có đâu. (lần này là nó trả lời)

- O... hôm qua cậu ấy nói vào thăm em từ sáng, rồi thấy mãi đến tối mới về, trông mệt mỏi lắm, anh tưởng cậu ấy bận rộn chăm em suốt ngày hôm qua chứ, sao lạ vậy? (Bun cũng lấy làm khó hiểu)

Một chút suy nghĩ rồi Long lại chột lên tiếng:

- Thôi chết rồi...

- Gì vậy Long ca?

- Sáng hôm qua là anh chăm em, và hơn nữa là... em nhớ chứ.

- A... hixhix... vậy là hiểu lầm rồi. (nó bồng xị mặt)

- Này... hai người đang nói chuyện gì mà tụi này nghe không hiểu gì hết vậy. (Như Nguyệt thắc mắc giùm cho cả mấy đứa)

- Thôi... Tiểu Tuyết cũng có thể xuất viện rồi... chúng ta cùng về nhà Kan rồi tôi sẽ giải thích với mọi người. Nhân tiện ọi người biết luôn lí do tôi giả chết trong thời gian qua.

* * *

69. Chương 69

Chúng nó kéo nhau đến nhà Kan, cổng và cửa đều mở nhưng chẳng thấy Kan đâu cả. Chúng nó cứ thế đi vào phòng khách ngồi. Có lẽ là Kan đang ở trên phòng, nó nghĩ thế. Nhiệm vụ giải thích ấy người kia về những gì đã xảy ra đành giao cho Long, còn nó tất nhiên sẽ lên phòng xem anh chàng Kan thế nào đã. Đứng trước cửa phòng Kan, nó bấm khóa một chút rồi cũng đưa tay gõ cửa Cốc... Cốc... Cốc... nhưng chẳng một tiếng trả lời. Nó biết trước sẽ vậy mà.

- Kan... mở cửa... Bì có chuyện cần nói.

Vẫn im lặng. Nó biết lần này Kan hiểu lầm thật sự và chắc chắn cậu ấy không chỉ giận nó thôi đâu mà còn đang rất đau khổ nữa. Lúc này chắc nhẹ nhàng thế không thể lôi cổ cậu ấy ra mở cửa cho nó được, vậy thì làm sao giải thích chứ. Nó suy đi tính lại rồi cuối cùng quyết định... Rầm... Cánh cửa phòng Kan bật mở. Lòng ngực nó khê nhói lên, có lẽ vì vết thương chưa lành mà nó lại cử động quá mạnh. Nó mặc kệ. Chẳng nhìn thấy Kan đâu nhưng nó biết cậu ấy đang vùi mình trong chiếc chăn kia. Nó tiến lại gần khê nói:

- Bì biết Kan chưa ngủ, đừng giả vờ nữa... dậy đi.

Vẫn im lặng. Có lẽ mức độ nghiêm trọng hơn nó nghĩ đây, chắc Kan không muốn gặp nó luôn rồi. Mặc kệ cậu ấy có muốn gặp hay không thì nó vẫn phải kéo cậu ra khỏi cái chăn kia để còn nói chuyện rõ ràng. Nó nhẹ nhàng đưa tay kéo chiếc chăn đang trùm trên người Kan nhưng mà không được, hình như Kan đang cố tình giữ chiếc chăn lại. Nó chột phì cười, đúng là trẻ con quá. Nghĩ ngợi một lát rồi nó cũng nảy ra 1 cách:

- Cậu có chịu dậy không... hay là lần này lại muốn tớ làm vỡ thêm thứ gì đó nữa thì mới được đây.

Đúng như nó nghĩ... Kan vội vàng bật dậy, nhưng không nhìn nó mà cố tình quay mặt qua chỗ khác.

Nó biết, cậu vừa mới khóc xong và không muốn nó nhìn thấy sắc mặt cậu lúc này. Nó leo lên giường ngồi xuống cạnh Kan.

- Cậu đến đây làm gì?

Kan có vẻ hờ hững hỏi.

- Đến thăm cậu, vết thương trên tay cậu sao rồi?

- Cậu quan tâm tớ làm gì? Không cần cảm thấy áy náy với tớ. Lẽ ra cậu nên ở nhà để cho Long ca yêu quý của cậu chăm sóc kìa. Không phải cậu rất yêu anh ta sao?

Giọng Kan nghe thật chua xót.

- Phải, trước đây tớ đã rất yêu anh ấy.

- Vậy còn bây giờ?

- Vẫn rất yêu.

- Yêu? Cậu rất yêu anh ta, vậy cậu còn quan tâm tớ làm gì. Tại sao những ngày qua lại nói yêu tớ, chẳng lẽ tất cả là giả dối sao? Chẳng lẽ đối với cậu, tớ từ trước đến nay chỉ là người thay thế? Cậu nói đi... tại sao... tại sao lại đối xử với tớ như thế... thà cậu cứ thờ ơ... cứ vờ như không hiểu tình cảm của tớ... để mặc

tớ giữ mối tình đơn phương ấy... thì tớ đã không hi vọng quá nhiều... để bây giờ tớ không biết phải làm sao để buông tay.

Nước mắt Kan lại rơi. Cậu ghét những giọt nước mắt này ghê gớm. Cậu không thể hiểu nổi chính mình, tại sao trước nó cậu không bao giờ có thể mạnh mẽ như còn người cậu ngày xưa? Tại sao cậu lại có thể dễ dàng khóc đến vậy?

- Kan, nghe tớ nói đã.

- Tớ không nghe... không muốn nghe... tớ cần tình yêu... chứ không cần sự thương hại.

- Đủ rồi đấy, rốt cuộc cậu có chịu nghe tớ nói không đây.

70. Chương 70

Kan giật mình vì cái giọng to đột ngột của nó. Chính nó cũng hơi ngỡ ngàng về cái việc mà nó vừa to tiếng với Kan. Kan nhìn nó chăm chăm. Nó hít một hơi dài.

- Xin lỗi. Nhưng cậu phải nghe tớ nói đã chứ. Đúng, trước đây tớ yêu anh Long, giờ cũng vẫn yêu... nhưng không yêu như cậu nghĩ. 2 năm trước, anh ấy phải giả chết bởi vì... anh ấy đã phát hiện ra... tớ và anh ấy là anh em cùng cha khác mẹ... chuyện này chỉ có ba tớ và cận vệ của ông cũng là sư phụ của bọn tớ biết. Anh ấy đã rất đau khổ vì chuyện này và không muốn tớ phải đối mặt với sự thật khó tin ấy nên đã chọn cách giả chết để trốn tránh... anh ấy muốn cả anh ấy và tớ đều có thời gian để quên đi tình yêu không nên có kia. Và giờ anh ấy trở lại để giúp tớ nhận ra tình cảm thật sự của tớ... đó là cậu.

- Cậu... cậu... những gì cậu nói...

- Điều là thật.

Nó khẳng định. Chuyện này đúng thật là rất khó tin. Bản thân nó hôm qua nghe Long nói chuyện này cũng còn bị sock nữa cơ mà.

- Vậy chuyện hôm qua... cậu ôm anh ta là cái ôm của một người em... và tớ đã hiểu lầm.

Kan đỏ mặt lí nhí. Thật là xấu hổ quá đi mất. Tại cậu không chịu hỏi rõ, ghen tuông giận hờn vớ vẩn rồi tự làm tổn thương mình.

- Tớ mặc kệ là cậu đã hiểu cái gì nhưng mà lần sau còn dám như vậy nữa thì tớ sẽ không đến tìm cậu như ngày hôm nay đâu đấy.

- Hi... dạ rõ... nhất định sẽ không có lần sau.

Kan hạnh phúc ôm nó thật chặt nhưng... A... Nó nhăn mặt kêu lên một tiếng. Kan vội vàng bỏ nó ra. Cậu lo lắng nhìn nó.

- Sao vậy?

- Vết thương của tớ...

Nó áp úng. Nó không muốn nói rằng vì khi nãy phải “phá” cửa phòng Kan mà vết thương của nó bị tác động.

- Không phải đã lành rồi sao?

Kan nhìn chút máu đỏ thẫm đã thẫm ra ngoài áo nó nghi hoặc. Và rồi cậu đủ thông minh để hiểu lí do vì sao như vậy. Trái tim cậu xót xa, ôm nhẹ nó vào lòng, Kan thì thầm:

- Xin lỗi... tất cả là tại tớ.

- Ngốc, vì tớ vô ý thôi.

- Thôi không nói nữa, để tớ băng lại cho cậu đã.

- Hả???

Nó tròn mắt nhìn Kan, hỏi lại:

- Cậu băng?

- ừ. Yên tâm đi, tay nghề của tớ không tệ đâu. (Kan gật đầu khẳng định)

- ơ... không phải chuyện đó... mà... mà... (nó đỏ mặt ấp úng)

Cốp... Kan tự đánh vào đầu mình 1 cái rõ đau.

- Sorry... tớ quên mất... nhưng mà trước sau gì chúng mình cũng là vợ chồng cơ mà, ngại gì chứ. (Kan lại bắt đầu cái điệu bộ gian gian mà nó nhìn chỉ muốn đánh ột trận)

- Cậu có tin là tớ vẫn thừa sức đập cậu bay xuống đất không?

Nó lườm Kan dọa dẫm.

- Thôi thôi... để tớ gọi Yến lên giúp cậu.

Kan nói rồi vọt lẹ ra khỏi phòng. Nó nhìn theo mà bật cười.

* * *

71. Chương 71

Những ngày sau đó, nó và Kan cứ ríu rít bên nhau. Không chỉ riêng lớp nó mà có lẽ cả trường đều biết 2 đứa là một cặp và tất cả đều nhìn chúng nó bằng ánh mắt ngưỡng mộ và mơ ước. Chúng nó thường cùng nhau đi chơi công viên, cùng nhau đi xem phim, đi ăn uống... Và hầu như lần nào cũng có mấy cái đuôi bám theo, thật là chẳng chịu cho chúng nó có chút không gian riêng nào cả. Điều ấy làm Kan âm ỉc lắm, nhưng mà cũng chịu không biết làm thế nào để cắt được mấy cái đuôi đấy cả. Long, Bin và Bun thì nói là đi theo bảo vệ em gái còn 4 nàng kia thì nhất quyết đòi đi theo với lí do... không thể xa nó được. Mặc Kan nài nỉ đến đâu họ cũng không chịu rủ chút lòng thương, có lúc Kan còn phải dờ cả chiêu “đe dọa” nhưng không ngờ chẳng có tác dụng mà còn bị cả lũ hội đồng cho te tua và càng quyết tâm bám theo.

Còn một người nữa cũng “chăm chỉ” bám theo tụi nó không kém. Đó chính là Mỹ Duyên. Mặc dù biết rất rõ Kan và nó là một đôi nhưng nhỏ vẫn cố tình bám riết. Nhỏ luôn cố gắng tìm cách để tách nó ra khỏi Kan. Chuyện ấy chẳng thể nào qua mắt được chúng nó, tất cả đều hiểu chỉ có riêng Kan là không hiểu. Cậu vẫn luôn luôn tin tưởng người mà cậu coi như em gái kia rất trong sáng, ngây thơ và đã nhiệt tình giúp cậu việc lần trước. Cậu đâu biết rằng, người con gái ấy không còn là cô bé đáng yêu đã từng là bạn thanh mai trúc mã của cậu ngày xưa nữa, cô gái ấy của hiện tại là một con cáo nhưng lại giả nai. Và đây mới chính là lí do quan trọng nhất mà 7 đứa kia phải bám theo nó và Kan. Thật ra chúng nó muốn đi theo để ngăn không cho nhỏ Duyên phá đám 2 đứa nó mà thôi. Nhỏ Duyên tức tối lắm nhưng không thể làm gì được, nhỏ chưa lần nào thực hiện được ý đồ của mình bởi “hàng rào ngăn cách” mà 7 đứa âm thầm tạo ra quá vững chắc.

Có lẽ mọi chuyện sẽ cứ êm đềm như thế nếu như không có một hôm...

- Alo... Kan hả?

[ừ vậy Bi]

- À... Kan rảnh không? Mình đi xem phim nhé. Bi biết có phim này hay lắm.

[ơ... nhưng mà... à... Kan đang phải đi gặp đối tác giúp ba rồi... để tối mai nhé, Kan xin lỗi]

- ừm... thôi vậy.

Nó tắt máy, khẽ thở dài “tại sao lại phải nói dối Bi”.

Trong khi đó, ở trên chiếc xe sang trọng...

- có chuyện gì vậy anh?

- À không có gì.

- Chắc là chị Bi rủ anh đi chơi ă, Duyên xin lỗi, vì Duyên mà...

- Thôi... không sao, dù sao mai em cũng qua Mĩ rồi, anh phải tiễn em chứ.

Kan cười hiền xoa đầu người con gái mà cậu cho là cô em gái dễ thương, nhưng cậu đâu có nhìn thấy ánh mắt đầy gian ý vừa mới ánh lên trên khuôn mặt đẹp như búp bê ấy.

.....

Kan bồn thần nhìn gương mặt người con gái đang say sưa ngủ. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. Đầu óc cậu nhức nhối. Cậu chỉ loáng thoáng nhớ... tối hôm qua cậu và Duyên cùng đi ăn ở một nhà hàng... sau đó... sau đó... tại sao cậu chẳng nhớ gì nữa? Và tại sao cậu lại đang nằm trên giường cùng Duyên, hơn nữa lại còn trong trạng thái khó chấp nhận. Cậu vò tai bứt tóc cố nhớ ra điều gì đó nhưng vô ích.

- Hức... hức...

Chợt Kan nghe có tiếng động nhỏ, hình như là tiếng khóc. Cậu giật mình nhìn sang bên cạnh. Duyên đã tỉnh, và cô bé đang khóc. Kan hiểu vì sao, cậu cũng đang vô cùng bối rối bởi chính cậu cũng không biết chuyện gì đã xảy ra và cậu đã làm những gì.

Kan đã suy nghĩ rất lâu và cậu hiểu cậu cần có trách nhiệm với Duyên, còn nó... cậu đã có lỗi với nó. Cậu vô cùng đau khổ nhưng cậu thật sự không thể làm khác.

Mấy ngày liền sau đó, Kan không đến trường và luôn tìm mọi cách tránh mặt tất cả chúng nó, cậu không về nhà và tắt cả điện thoại. Cho đến hôm nay, cậu hẹn nó ra ngoài nói chuyện.

Cậu đã đến sớm và ngồi chờ khá lâu. Nó đến đúng hẹn. Nhìn khuôn mặt tươi tắn đến hồn nhiên của nó mà lòng cậu đau nhói.

- Sao đến sớm vậy? Mà mấy hôm nay sao Kan mất tích đi đâu thế?

Nó kéo ghế ngồi nhân nhân tiện hỏi Kan. Kan nhìn nó mấy giây rồi cậu cúi đầu hít một hơi thật dài, cậu đã mất mấy ngày nay để chuẩn bị tinh thần, và ngay lúc này cậu cần làm những gì nên làm.

- Bi... nghe Kan nói... Kan đã có lỗi với Bi... Kan và Duyên đã... Kan phải có trách nhiệm... vì vậy... chúng ta chia tay nhé.

Kan nói một hơi mà không dám ngẩng mặt lên nhìn nó. Cậu sợ... rất sợ phải nhìn thấy những giọt nước mắt của nó, cậu sợ mình sẽ không thể là theo những gì lí trí đã đề ra. Cậu sợ... sợ nhiều lắm...

- ừ... vậy chúc cậu hạnh phúc.

72. Chương 72

Nhưng trái với những gì cậu nghĩ, nó nói ra câu ấy bằng cái giọng bình thản hết mức. Kan nhìn nó thất thần, cậu không hiểu... tại sao nó lại có thể bình tĩnh đến vậy. Hay nó đang cố tình làm ra vẻ mạnh mẽ trước mặt cậu? Không đúng, nhìn nó... cậu biết cái bình thản ấy là thật. Kan không biết nên vui hay nên buồn vì điều đó.

Giữa lúc cậu còn đang hỗn độn cùng với mớ suy nghĩ ấy thì nó đã đứng dậy, bước đi không thèm quay lại nhìn cậu một cái.

Một chiếc xe thể thao trắng đã đợi sẵn nó ở ngoài cửa nhà hàng. Bước lên xe, nó nhìn Long cười gượng.

- Em không sao chứ?
- Dạ không.
- Em định sẽ làm gì?
- Em không biết, nhưng em cần thời gian...
- Tùy em... nhưng đừng kéo dài chuyện đó quá lâu.
- Em biết mà.

Long nhìn nó khe thở dài. Cô em gái của anh quá thông minh nhưng nhiều lúc lại nhân từ đến ngốc nghếch.

Ngay sau đó, tất cả đều đã biết chuyện giữa nó và Kan, tất nhiên chuyện giữa Kan và Duyên họ cũng biết. Chính Kan là người đã nói ra điều đó. Cậu không muốn lừa dối bất cứ ai, và cậu cần sự tha thứ từ những người bạn của cậu, cũng là những người đã tác hợp nó cho cậu. Là cậu sai, cậu có lỗi với nó, với tất cả những người yêu quý nó.

Nếu như nó không ngăn lại thì có lẽ Kan đã bị Bun và Bảo đập cho nhập viện rồi. Họ thật sự không thể ngờ được Kan lại có thể đối xử với nó như vậy. Uống công của biết bao người đã vun đắp cho tình yêu của 2 đứa nó.

Suốt những ngày sau đó, không khí xung quanh chúng nó lúc nào cũng nặng nề. Hàng ngày, biết bao ánh mắt nhìn nó như an ủi, nhìn Kan như trách móc và đặc biệt là cái nhìn căm ghét dành cho Duyên. Nhỏ vẫn vô tư sánh bước bên Kan mặc bao lời mỉa mai của đám học sinh trong trường.

Hai tháng sau, Duyên phát hiện mình có thai và tất nhiên ai cũng biết cái thai đó là của người nào. Cô bé có vẻ càng ngày càng yếu nên Kan lúc nào cũng phải kề kề bên cạnh để chăm sóc. Mặc dù yếu nhưng cô bé nhất quyết không chịu nghỉ học, cái bụng vẫn chưa lớn ra chút nào nên cũng chẳng có gì phải ngại.

Nhìn thấy Kan đang đỡ Duyên lên cầu thang, mấy đứa chỉ muốn chạy lại tách 2 người đó ra nhưng biết rằng không thể làm thế nên đành hậm hực đi qua. Họ còn không quên ném cho Duyên ánh nhìn tóe lửa.

Nó lướt qua 2 người một cách bình thản và chợt nhận ra nhỏ Duyên đã nhét vào tay nó một tờ giấy.

” hẹn giờ ra chơi tiết 2 gặp chị ở sân sau trường”

Nó nhìn dòng chữ, không cảm xúc.

73. Chương 73

Giờ ra chơi tiết 2 đã đến, nó không nói với ai mà chỉ lẳng lặng đi ra sân sau trường. Nhỏ Duyên đã đứng đó đợi sẵn.

Nó bước đến đứng trước mặt nhỏ, không nói lời nào. Cuối cùng nhỏ phải là người lên tiếng trước.

- Chị biết tôi hẹn chị ra đây làm gì chứ?
 - Tại sao tôi phải biết nhỉ?
 - Ok, chị không biết. Vậy để tôi nói cho chị biết nhé. Chị cũng thấy rồi đấy, tôi đã mang trong mình đứa con của Kan, vì vậy tốt nhất chị đừng bám theo Kan nữa, hãy tránh xa anh ấy ra, đừng có mà mơ tưởng sẽ cứu vãn được gì.
- Nó bật cười thành tiếng. Tiếng cười giòn tan như nắng hạ.
- Chị cười cái gì chứ?

- Tôi thấy nực cười thôi. Thứ nhất, tôi không hề bám theo Kan. thứ 2, tôi không nghĩ mình cần cứu vãn điều gì cả, và thứ 3, tôi nghĩ cô là người biết rõ đứa bé trong bụng cô là con của ai.

Nhỏ Duyên điếng người khi nghe xong câu nói của nó, nhưng nhỏ vẫn cố trấn tĩnh:

- Chị... chị nói vậy là ý gì?

- Ý gì thì chắc cô là người biết rõ hơn cả. Mà thôi... để tôi nói luôn nhé, cô nghĩ những việc cô làm không ai biết sao? Vì biết Kan không phải người uống được rượu nên cô cố tình chuốc say cậu ấy, nhưng điều cô không ngờ là cậu ấy lại say quá mức, đến nỗi ngủ mê man không dậy nổi luôn và tất nhiên như thế cậu ấy sẽ chẳng thể làm gì cô được. Nếu tôi không làm thì vì cô nghĩ đây là cơ hội hiếm có duy nhất không thể bỏ qua nên cô đành làm chuyện đó với một người khác rồi sau đó đưa Kan đến thế chỗ người đàn ông đó. Những gì tôi nói không sai chứ?

- Chị... chị... sao lại...

- Không muốn người khác biết trừ khi mình dừng làm. Bây giờ cô có thể lừa Kan, nhưng khi đứa bé ra đời, có rất nhiều cách để chứng minh nó không phải con cậu ấy, cô nghĩ Kan sẽ làm gì nếu biết cô lừa cậu ấy như vậy?

Nhỏ Duyên tái mặt, nhỏ thật không ngờ mọi chuyện nhỏ làm nó đều biết cả. Nhưng nhỏ cũng không phải tâm thường, nhỏ sẽ không dễ dàng để mọi chuyện trở nên như nó nói. Trong đầu nhỏ đang toan tính mưu kế. Chợt nhỏ nhìn thấy phía xa, Kan đang đi từ đằng sau nó hướng lại phía nó và nhỏ đang đứng. Cùng lúc ấy trong đầu nhỏ nảy ra một kế hoạch tuyệt vời.

- Phải, đứa bé này chẳng phải con Kan, nhưng như thế đã sao, chị nghĩ tôi sẽ sinh nó ra à? Và chị nghĩ sao nếu Kan thấy chị là người đã hủy mất đứa con của tôi và anh ấy nhỉ?

Ngay sau câu nói ấy, chưa để nó kịp phản ứng thì nhỏ đã vội vàng túm lấy nó, nhỏ giằng đi giằng lại người nó. Nó cố gỡ tay nhỏ ra và kết quả là...

Á... nhỏ nằm bệt dưới đất, hai tay ôm chặt lấy bụng.

Đúng lúc ấy Kan trông thấy, cậu vội vàng lao lại:

- Duyên... em sao vậy?

- Anh... chị... chị ấy... chị ấy đẩy ngã em... chị ấy muốn giết chết con của em... em... em sợ lắm... hức... hức...

Nước mắt nhỏ dàn dụa trông thật đáng thương. Nó thẫn thờ nhìn Kan đang ôm nhỏ dưới đất, cậu ấy thậm chí còn chưa thèm nhìn đến nó.

- Em đừng lo, anh sẽ đưa em đến bệnh viện.

Kan bế nhỏ lên. Trước khi đi qua nó cậu còn lạnh lùng buông lại một câu:

- Tớ thật không ngờ cậu là con người như vậy.

Kan đi rồi, nó vẫn còn đứng đấy, nước mắt nó rơi, không phải vì cảm thấy oan ức... mà là giọt nước mắt chưa xót khi Kan không hề tin tưởng nó. Rốt cuộc, con người của nó... cậu ấy chẳng hiểu được lấy một phần. Nó không muốn giải thích, vì khi đã không có niềm tin thì có giải thích cũng chỉ là vô nghĩa. Nếu muốn, nó có thừa khả năng để cho Kan biết hết sự thật, nhưng với nó chuyện ấy liệu có còn nghĩa lý gì không, cái nó cần chỉ đơn giản là sự tin tưởng. Nó nắm chặt chiếc máy ghi âm trong tay... có lẽ... nó không cần thiết phải dùng đến thứ này nữa. Gật nhanh đi giọt lệ đang lăn dài trên má, nó quay người định bước về lớp.

- Anh... YẾN... mọi người...

Yến ôm nhẹ nó vào lòng.

- Anh Long đã nói cho bọn tớ biết tất cả. Khi này thấy cậu lặng lẽ đi xuống đây, chúng tớ đã đi theo nhưng biết cậu không thích nên mới âm thầm đứng từ xa quan sát, thật không ngờ...

- Tớ không sao. Giờ thì nơi này có lẽ chẳng còn giữ tớ được nữa.

- Cậu định làm vậy thật sao? (Như Linh lên tiếng)

- ừm. Tớ cần thời gian.
 - Chúng tớ tôn trọng quyết định của cậu. (Như Quỳnh nói thêm).
- Nó mỉm cười bước đi, mấy đứa không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ đi cùng nó.
- * * *

74. Chương 74

Đứa bé trong bụng Mĩ Duyên đã không thể giữ được. Nhỏ đau đớn khóc lóc thảm thiết, cuối cùng cả ba mẹ Kan và ba mẹ nhỏ đều quyết định bắt Kan phải kết hôn với nhỏ ngay tuần sau. Tất nhiên nhỏ vô cùng hạnh phúc vì điều đó. Còn Kan, cậu không tha thiết nhưng cũng không có ý định phản đối, đơn giản cậu nghĩ mình cần có trách nhiệm. Về nó, nó trong cậu bây giờ là một niềm đau, cậu còn yêu nó nhiều lắm nhưng khoảng cách giữa nó và cậu đã quá xa.

Một tuần cũng trôi đi nhanh chóng, ngày kết hôn của Kan đã đến. Mấy đứa không muốn tham dự bữa tiệc cưới của Kan tại nhà hàng nhưng dù sao cũng là bạn nên họ mở một tiệc nhỏ ngay tại nhà Kan trước khi Kan đến nhà hàng tổ chức tiệc cưới.

Hiện tại, 7 đứa bao gồm Bin, Bun, Bảo, Yến, Như Nguyệt, Như Linh và Như Quỳnh đều đang có mặt tại nhà Kan. Nó và Long không đến.

Mấy đứa không quá vui vẻ nhưng vẫn cố mỉm cười nói những lời chúc đến Kan. Cậu cũng gượng cười nhận những lời chúc ấy.

Cho dù hôm nay là tiệc cưới, nhưng chiếc tivi ở sát tường phòng khách nhà Kan vẫn luôn bật như mọi ngày, kênh tin tức cậu luôn theo dõi để cập nhật.

" thưa quý vị và các bạn, chúng tôi vừa nhận được một thông tin mới nhất. Chiếc máy bay mang số hiệu YYY rời khỏi sân bay cách đây 30 phút bay đến London đã gặp tai nạn, chiếc máy bay rơi xuống biển làm toàn bộ phi công, tiếp viên và hành khách mất tích. Các lực lượng chức năng đang ra sức tìm kiếm, cứu vớt nhưng chưa thu được kết quả vì sóng biển đang rất dữ dội, thông tin sẽ được chúng tôi tiếp tục cập nhật để gửi đến quý vị. Tiếp theo là..."

Choang... Choang... Choang... 7 chiếc ly đồng loạt rơi xuống đất vỡ tan tành.

Kan ngạc nhiên nhìn chúng nó:

- Sao vậy?
- YYY... không thể nào... không... Tiểu Tuyết... không thể...

Như Nguyệt lắp bắp nói từng chữ rời rạc. Nhỏ trở nên thất thần. Cả 6 người kia cũng cùng chung trạng thái như thế.

- Là sao? Có chuyện gì thế? (Kan gặng hỏi)
- Bi... cậu ấy bay chuyến bay đó. (Yến trả lời Kan bằng cái giọng nghẹn đắng)

Kan chết lặng, tai cậu ù đi. Đôi bàn chân không còn đủ sức nâng đỡ cơ thể cậu, Kan ngã khụy xuống sàn nhà, những giọt nước mắt lấp lánh trên nền đã hoa lạnh lẽo. Mấy đứa kia cũng vậy, chẳng một ai còn chút lí trí nào trước nỗi đau quá lớn ấy. Thế giới xung quanh họ dường như sụp đổ.

Đám cưới của Kan và Duyên buộc phải hoãn lại vì lí do chú rể không xuất hiện.

Đêm hôm ấy, Kan về nhà ba mẹ trong trạng thái vô hồn, mọi người vẫn đang ngồi chờ cậu, có cả gia đình Duyên nữa. Nhưng có lẽ Kan không nhận ra điều đó, cậu thờ thẩn lướt qua tất cả định đi lên phòng.

- Con đứng lại.

Kan dừng bước sau tiếng quát của ba mình. Cậu quay lại nhìn thẳng vào mọi người.

- Con xin lỗi, hãy cho con thêm thời gian, nửa năm nữa thôi.

Nói xong, cậu đi thẳng lên lầu bỏ mặc những ánh mắt ngơ ngác và một chút khó chịu.

Ngày hôm sau, tất cả chúng nó vẫn đến trường học như bình thường nhưng không khí lớp nó cũng như của hầu hết các lớp học khác đều trở nên nặng nề và ảm đạm. Cái tin về chuyến máy bay nó đi gặp tai nạn cả trường đều đã biết, bao nhiêu đứa buồn, bao nhiêu đứa thương xót, nhiều giọt nước mắt của cả bọn con trai lẫn con gái đã rơi xuống vì nó.

Nó đã không còn, Long cũng biến mất từ hôm ấy, chẳng ai có thể liên lạc được với anh.

Mấy đứa vẫn giữ trong tim hình ảnh thiên thần của chúng nó, vẫn rất đau đớn trước sự ra đi quá đột ngột ấy nhưng kể từ ngày hôm đó chẳng ai nhắc đến tên nó dù chỉ một lần, không phải họ đang lãng quên nó mà họ sợ nhắc đến nó là nỗi đau kia lại ùa về, họ không thể thanh thản sống và như vậy nó biết được chắc chắn sẽ không vui. Họ phải sống, tiếp tục sống tốt thay phần của nó.

.....

75. Chương 75

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi đi, cũng đã hơn 5 tháng kể từ ngày nó mất, mọi chuyện dường như đã trở lại quỹ đạo của ngày nào. Tất nhiên cũng có khá nhiều điều mới mẻ. Bin và Yến đã trở thành một đôi. Bun cũng tìm được người thương của mình, đó là một cô gái khá bình thường mà cậu tình cờ quen được 3 tháng trước. Cô gái ấy tên Hoàng Mai, một cô gái không quá xinh đẹp nhưng dịu dàng và trong sáng. Cô vốn học trường khác nhưng giờ đã chuyển đến học cùng lớp với Bun. Thiên Kỳ, Thiên Vỹ, Thiên Minh đã trở về nước ngay sau khi nghe tin về nó và hiện giờ đã là 3 chàng rể tương lai của nhà họ Triệu. Thiên Bảo vẫn cô đơn, anh chưa tìm thấy nửa còn lại của mình hay đúng hơn là không hề muốn tìm, người con gái ấy không còn, trái tim của anh cũng đã chết.

Còn Kan, những ngày qua cậu sống mà như không sống. Cuộc sống của cậu giờ chỉ còn là chữ hiếu với ba mẹ và chữ nghĩa với Duyên. Hàng ngày Kan cùng Duyên đi học, cậu vẫn cố gắng để ân cần với Duyên nhưng trong cậu tình cảm với Duyên quá lắm cũng chỉ ở 2 từ “em gái”. Chỉ còn 2 tuần nữa thôi, cô bé ấy sẽ là vợ cậu, một người vợ không đến từ tình yêu, tất cả chỉ là nghĩa vụ và trách nhiệm. Bên cạnh cậu, Duyên vẫn xuất sắc trong vai một cô bé hiền lành và ngây thơ, nhỏ cười những nụ cười tưởng như vô cùng trong sáng nhưng lại xuất phát từ một trái tim ác quỷ.

.....

Buổi học hôm nay không bắt đầu như bình thường. Thầy chủ nhiệm gõ cộp cộp cây thước lên mặt bàn rồi hắng giọng nói:

- Hôm nay lớp ta có thêm một học sinh mới. Em vào đi.

Sau câu nói ấy, tất cả đều hướng ra phía cửa lớp nơi có một người đang bước vào. Có những ánh mắt ngạc nhiên mở ra hết cỡ khi bắt gặp khuôn khuôn mặt quen thuộc ấy.

- Chào các bạn, tôi là Trần Thiên Vũ, rất vui được cùng học với các bạn, mong giúp đỡ.

Thiên Vũ nói kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch nhưng cũng rất menly. Có một điều mà không phải ai cũng nhận ra đó là một ánh mắt đặc biệt của anh đã hướng về phía bàn Kan và Duyên. Kan không quan tâm nhưng nhìn Duyên hình như có chút phản ứng lạ trước ánh nhìn ấy.

Quan sát một chút rồi Vũ quyết định đi xuống ngồi cùng bàn Bảo vì đó là bàn duy nhất chỉ có một người ngồi.

- Sao cậu lại về đây?

Thiên Bảo hỏi ngay sau khi Thiên Vũ vừa đặt người lên ghế.

- Rồi các cậu sẽ biết nhanh thôi.

Câu trả lời không rõ ràng của Thiên Vũ khiến cho rất nhiều người tò mò, vài ánh mắt nhìn anh “đe dọa” nhưng anh chỉ nhún vai mỉm cười đầy ẩn ý.

.....

- Anh tìm tôi có chuyện gì không?

Duyên đưa đôi mắt không mấy thiện cảm nhìn người con trai đang ngồi trước mặt.

- Không có chuyện gì thì không thể tìm em sao cô bé hồ li.

- Anh... anh...

- Thôi nào, bình tĩnh đi, anh chỉ muốn cùng em ôn lại kỉ niệm cũ thôi mà.

- Trần Thiên Vũ... thật ra anh muốn gì đây? (Duyên nói bằng giọng bức tức)

- Muốn gì? À anh chỉ muốn xem em đang hạnh phúc thế nào thôi mà. Hơn nữa anh muốn xem kẻ nào đang may mắn được em “để ý” như anh của ngày xưa thôi.

- Hahaha... hồi đó là vì anh ngu ngốc, không thể trách tôi được. (Duyên chuyển sang giọng giễu cợt)

- Phải... anh ngốc, ngốc giống cậu Kan gì đó thôi đúng không?

- Đúng, anh ngốc, và hẳn ta còn ngốc hơn. Nói cho anh biết, thứ mà tôi muốn có thì nhất định phải có, đợi đến lúc ba tôi thấu tóm được cả tập đoàn nhà anh ta rồi thì đối với tôi, anh ta cũng chỉ là một thứ đồ chơi bỏ đi thôi.

- Anh hiểu rồi, cảm ơn em.

Nói xong, Thiên Vũ nhanh chóng đứng dậy ra về. Còn lại mình Duyên, nhỏ ngồi nhâm nhi ly nước ép vừa lăm bắm ” là tại lũ con trai các anh ngu cả, đừng trách tôi”.

Bước ra khỏi nhà hàng, Thiên Vũ ngay lập tức lấy điện thoại bấm gọi cho ai đó.

[alo]

- Chuyện đó đã xong.

[cảm ơn cậu, việc còn lại là chờ đợi thôi]

- Ok, em hiểu rồi, bye anh.

Thiên Vũ tắt máy, anh khẽ thở dài. Người con gái ấy, anh đã từng yêu... à mà không phải... chỉ là ngộ nhận thôi, vì cô ấy có vẻ đẹp ngây thơ, thánh thiện giống người anh yêu thật sự, nhưng anh đã lầm, tất cả chỉ là một vai diễn quá thành công của Duyên, người anh yêu chưa bao giờ là con người thật của nhỏ.

* * *

76. Chương 76

Cuối cùng hai tuần cũng trôi qua nhanh chóng, hôm nay là ngày tổ chức hôn lễ của Kan. Tất cả những đứa trong lớp đều được mời đến dự. Địa điểm tổ chức tất nhiên sẽ là ở một nhà hàng cực kì sang trọng. Không khí lúc này đang vô cùng náo nhiệt, khách khứa ra vào rất đông và toàn là những người có “máu mặt” trên thương trường. Duyên và 2 bên ba mẹ tươi cười hớn hở chào đón khách, chỉ riêng Kan vẫn giữ nguyên nét mặt không cảm xúc. Điều ấy khiến họ khó chịu nhưng cũng phải mặc cậu, chỉ cần cậu chấp nhận kết hôn là được.

Vị cha sứ vỗ vào micro vài cái rồi cất giọng:

- Dương Triệu Vũ con có...

- Chờ chút.

Một giọng nói cắt ngang lời cha sứ. Tất cả quay đầu lại phía cửa.

- Long...

Mấy đứa nhận ra anh chàng đang bước vào, khẽ thốt lên.

- Cậu là ai? Không phải đến đây phá đám đấy chứ? (ba Kan bước ra đứng trước mặt Long)

- Dạ... tất nhiên là không phải thừa chủ tịch Dương. (Long lịch sự đáp)

- Vậy cậu đến đây làm gì? (ông Dương nghi hoặc)

- À... cháu là bạn Kan, đến chỉ để chúc mừng và nhân đây muốn gửi một món quà thôi ạ.

- Vậy thì đợi làm lễ xong đã, mời cậu sang bên kia ngồi.

- Ồ... vậy thì còn ý nghĩa gì nữa ạ... thôi để cháu tặng trước đã. Thiên Vũ...

Nghe đến tên mình, Thiên Vũ nhanh chóng hiểu ý. Anh đứng dậy ra hiệu gì đó. Vài giây sau, mấy anh chàng nhanh nhẹn khiêng một màn hình lớn vào đặt ngay giữa lễ đường cùng một laptop đã kết nối sẵn.

- Các cậu làm cái quái gì vậy? Người đâu, dẹp hết những thứ này cho ta.

Ông Bùi (ba Duyên) lớn tiếng sai người. Nghe lệnh, đám vệ sĩ xung quanh ấy lập tức tiến đến.

- Nếu ông muốn những bản hợp đồng sắp tới với BBF bị hủy thì cứ việc.

Giọng nói lạnh lùng của Long cùng cái tên BBF khiến ông Dương và ông Bùi giật mình lấp bắp:

- Cậu... cậu là...

- Tôi là ai không phải việc của lúc này. Còn món quà của tôi thì Kan nhất định phải nhận ngay bây giờ, được chứ?

- O... được.

Ông Dương vội vàng ra hiệu cho đám vệ sĩ lui lại. Màn hình bắt đầu sáng. Khung cảnh sân sau trường học của tụi nó hiện ra, và trong khung cảnh ấy có hai cô gái đang đứng đối diện nhau. Dù cảnh quay ở khá xa nhưng cũng đủ để nhiều người nhận ra 2 cô gái ấy là ai. Không gian như ngưng lại, người tò mò, người ngạc nhiên, người khó hiểu, kẻ hoang mang lo sợ... tất cả đều chăm chú dõi ánh mắt theo những hình ảnh đang chạy trên màn hình. Cùng với cảnh quay ấy là một đoạn ghi âm với cự li gần được lồng vào trùng khớp.

- “Chị biết tôi hẹn chị ra đây làm gì chứ?

- Tại sao tôi phải biết nhỉ?

- Ok, chị không biết. Vậy để tôi nói cho chị biết nhé. Chị cũng thấy rồi đấy, tôi đã mang trong mình đứa con của Kan, vì vậy tốt nhất chị đừng bám theo Kan nữa, hãy tránh xa anh ấy ra, đừng có mà mơ tưởng sẽ cứu vãn được gì.

- Chị cười cái gì chứ?

- Tôi thấy nực cười thôi. Thứ nhất, tôi không hề bám theo Kan. thứ 2, tôi không nghĩ mình cần cứu vãn điều gì cả, và thứ 3, tôi nghĩ cô là người biết rõ đứa bé trong bụng cô là con của ai.

- Chị... chị nói vậy là ý gì?

- Ý gì thì chắc cô là người biết rõ hơn cả. Mà thôi... để tôi nói luôn nhé, cô nghĩ những việc cô làm không ai biết sao? Vì biết Kan không phải người uống được rượu nên cô cố tình chuốc say cậu ấy, nhưng điều cô không ngờ là cậu ấy lại say quá mức, đến nỗi ngủ mê man không dậy nổi luôn và tất nhiên như thế cậu ấy sẽ chẳng thể làm gì cô được. Nếu tôi không lầm thì vì cô nghĩ đây là cơ hội hiếm có duy nhất không thể

bỏ qua nên cô đành làm chuyện đó với một người khác rồi sau đó đưa Kan đến thế chỗ người đàn ông đó. Những gì tôi nói không sai chứ?

- Chị... chị... sao lại...

- Không muốn người khác biết trừ khi mình dừng làm. Bây giờ cô có thể lừa Kan, nhưng khi đứa bé ra đời, có rất nhiều cách để chứng minh nó không phải con cậu ấy, cô nghĩ Kan sẽ làm gì nếu biết cô lừa cậu ấy như vậy?

- Phải, đứa bé này chẳng phải con Kan, nhưng như thế đã sao, chị nghĩ tôi sẽ sinh nó ra à? Và chị nghĩ sao nếu Kan thấy chị là người đã hủy mất đứa con của tôi và anh ấy nhỉ?

Á...

- Duyên... em sao vậy?

- Anh... chị... chị ấy... chị ấy đẩy ngã em... chị ấy muốn giết chết con của em... em... em sợ lắm... hức... hức...

....

- Em đừng lo, anh sẽ đưa em đến bệnh viện.

....

- Tổ thật không ngờ cậu là con người như vậy. ”

Màn hình đen lại. Rất nhiều người với nhiều tâm trạng khác nhau.

Kan như đã chết sống. Sự thật này vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

- Kan... anh nghe em nói đã, sự thật không như vậy đâu... chắc chắn là họ... họ đã giả trò.

Mắt Duyên ngấn ngấn nước, nhỏ nứu vào tay Kan vừa nói vừa khóc. Nhưng Kan chẳng còn có thể phản ứng gì nữa, cả trái tim và thân thể cậu như hóa đá mất rồi.

77. Chương 77

Mấy đứa chúng nó thì chẳng có gì bất ngờ vì sự thật này họ đều đã biết nên chỉ hơi ngạc nhiên với cách làm này của Long thôi.

- Nhân tiện đây tôi xin thông báo luôn, cuộc triệu tập dành cho các vị chủ tịch đã dự định vào tuần sau sẽ được chuyển ngay sang ngày mai. Hy vọng các vị sẽ đến đủ, sẽ có những bất ngờ thú vị đấy. Giờ thì tất cả nên ra về vì tôi không nghĩ lễ cưới còn được tiến hành nữa đâu.

Nói xong, Long thần nhiên bước đi. Lướt qua Kan, Long cố tình dừng lại nói với cậu:

- Có lẽ tôi nên nói cho cậu biết điều này, buổi tối cậu đi cùng cô ta, Bi đã nhìn thấy và chuyện gì đã xảy ra Bi đều biết trước khi cậu nói, thậm chí còn biết nhiều hơn cậu, đoạn ghi âm và video vừa nãy đều là do Bi ghi lại, cô bé đã muốn cho cậu biết sự thật nhưng cậu làm Bi quá thất vọng, Bi có thể giải thích nhưng con bé không làm cậu biết vì sao không? Vì cái Bi cần là lòng tin của cậu. Cậu nợ em gái tôi quá nhiều, nhưng tôi sẽ không đòi nợ cậu đâu, và cậu nên biết, hồi hạn bây giờ cũng chỉ còn là vô nghĩa. Còn đây, tôi nghĩ cậu nên đọc nó, Bi đã viết cho cậu trước ngày lên máy bay 6 tháng trước.

Đưa cho Kan một chiếc hộp kèm một lá thư rồi anh bước đi. mấy đứa cũng đồng loạt đi theo, và bao nhiêu khách khứa cũng chẳng còn lí do gì để ở lại. Trong gian phòng khác sạn rộng lớn chỉ còn lại 6 người nhà Kan và Duyên. Sau vài phút bất động, Kan bắt đầu cất bước đi ra phía cửa. Cả 5 người đều muốn gọi Kan lại nhưng không dám.

- Tính sao bây giờ hả ông. Chúng ta vì muốn ép Kan chấp nhận cuộc hôn nhân này mà làm vậy... bây giờ thì... (bà Dương lo lắng)

- Thôi bà đừng nói nữa. Còn cháu... ta cho phép cháu đến với Kan, ta cũng muốn tác hợp cho 2 đứa nên mới để cháu cài bẫy con trai ta như vậy, nhưng tại sao cháu lại làm thế, tại sao lại dám quan hệ với một kẻ khác, cháu đã lừa dối chúng ta. (ông Dương nhìn thẳng vào Duyên gần giọng)
- Cháu... cháu... (nhỏ chỉ còn có thể ấp úng)
- Thôi ông bà... cháu nó còn nhỏ không hiểu chuyện nên mới hành sự sai lầm như vậy, mong ông bà thông cảm. (ông Bùi đỡ lời cho con gái)
- Tôi cũng không muốn trách cháu nhưng ông bà thấy đấy, chuyện đã đến nước này tôi e chúng ta không thể thành thông gia.
- Không sao, chuyện đó tính sau. Giờ quan trọng hơn là cuộc họp ngày mai đã.
- Thôi vậy. đành gác chuyện này sang 1 bên đã.

Cuộc nói chuyện chấm dứt. Họ trở về nhà chuẩn bị cho cuộc họp đặc biệt quan trọng vào ngày mai.

Cầm chiếc hộp và lá thư trên tay, Kan thần thờ trở về nhà, đặt người xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách, cậu mở lá thư.

” chào cậu_ người con trai đã không thuộc về tớ.

Lúc này, tớ cũng không muốn giải thích bất cứ điều gì cả. Chẳng biết cậu có hiểu không, nhưng tớ là người ghét phải giải thích.

Cậu biết không, cậu thật sự rất đáng ghét, đáng ghét ngay từ lần đầu tiên tớ gặp cậu. Cậu_ con trai gì mà kiêu ngạo thế. Cậu_ con trai sao mà nhiều lời quá vậy. Cậu_ người con trai đầu tiên đã nhiệt tình đôi co với tớ cho dù lần nào cậu cũng thua. Và cậu, còn đáng ghét hơn khi đã mở một lối mòn đi vào trái tim tớ. Từ lúc nào, tớ đã yêu cậu, yêu cái sự đáng ghét đến mức đáng yêu của cậu.

Tớ từng nghĩ, cậu sinh ra dành cho tớ và tớ sinh ra cũng để dành cho cậu, nhưng tớ sai rồi... chúng ta có lẽ sinh ra không phải dành cho nhau mà chỉ để đi qua cuộc đời nhau thôi.

Thế nên, bây giờ tớ mới đau , đau lắm, nhưng cậu thấy đấy, tớ vẫn luôn cười hoặc không thì cũng tỏ ra bình thần vì tớ không muốn cậu nhìn thấy những giọt nước mắt của tớ.

Tớ biết, cậu yêu tớ, có thể là yêu nhiều hơn cả những gì tớ nghĩ nhưng tình yêu của cậu vẫn chẳng đủ để cậu có thể hiểu được tớ. Tớ không trách cậu, có trách thì trách tớ là người quá khó hiểu, có trách thì trách cái sức chịu đựng quá lớn của tớ. Đôi khi tớ cảm thấy ghét chính bản thân mình, tại sao lại có thể luôn bình thản đến thế, tại sao không khóc lóc, tại sao không ôm chặt lấy cậu mà giải thích... giá mà tớ làm như thế thì có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

À... còn một thứ tớ muốn đền lại cho cậu, trước đây tớ đã dùng trái tim mình để đền thay cho nó, nhưng giờ cậu không cần trái tim tớ nữa, tớ sẽ trả lại cho cậu quả cầu mà cậu yêu thích.

Một lần cuối, cho tớ được nói: Kan, em yêu anh.

Tạm biệt cậu. Chúc cậu hạnh phúc.”

Mắt Kan đã nhòa đi từ lúc nào, tất cả những cảm xúc hiện giờ trong cậu là đau đớn, là xót xa, là dẫn vặt và hối hận. Nhưng đúng như Long nói, vô nghĩa, đã quá muộn để cậu hối hận. Cậu đã sai, sai quá nhiều, cậu là thằng con trai tồi tệ. Cậu luôn cho rằng cậu yêu nó, rất yêu, cậu có thể làm bất kể điều gì vì nó, ấy vậy mà cậu lại chưa từng hiểu nó. Làm sao đây? Trái tim cậu giờ vỡ vụn.

Tít... tít...

” Cuộc họp ngày mai cậu nên đến”. Tin nhắn cậu nhận từ một số lạ chỉ có thể.

* * *

78. Chương 78

Buổi họp chuẩn bị diễn ra, hầu như tất cả các thành phần tham dự đều đã có mặt đầy đủ. Có thể liệt kê những gương mặt điển hình như: ông Dương chủ tịch tập đoàn DT (tập đoàn nhà Kan), ông Bùi chủ tịch tập đoàn BT (tập đoàn nhà Duyên), ông Hoàng chủ tịch tập đoàn HT (tập đoàn nhà Bin), ông Vy chủ tịch tập đoàn Vy thị (tập đoàn nhà Yển), ông Huỳnh chủ tịch tập đoàn Leo (nhà Bun), ông Triệu chủ tịch tập đoàn T2 (nhà Nguyệt, Quỳnh, Linh)... cùng phu nhân của tất cả các vị chủ tịch, hơn nữa còn có cả Bảo, Bin, Bun, Kan, Yển, 3 chị em Như Nguyệt, Duyên, 5 anh chàng Ngũ Hồ ngày trước...

Mấy đứa cũng không hiểu tại sao Long nhất quyết bảo họ đến tham dự cuộc họp này mặc dù đây là cuộc họp dành cho các vị chủ tịch và phó chủ tịch thôi.

Cộp... cộp... cộp... tiếng những bước chân thu hút sự chú ý của mấy chục cặp mắt. Tất cả hướng ánh nhìn ra lối vào nơi có 2 chàng trai và một cô gái đang rải những bước đi đầy tự tin và bản lĩnh. Chẳng cần phải nói thì có lẽ 2 cũng đoán được 3 người ấy có vai trò gì trong buổi họp ngày hôm nay. Cả hội trường đứng lên chào.

Long khẽ gật đầu rồi ra hiệu ọi người ngồi xuống.

- Trước khi bắt đầu, tôi xin giới thiệu, Người đứng bên kia tôi tin rằng tất cả các vị đều đã biết, đó là David Dương, một ngôi sao lớn và cũng là chủ nhân của chuỗi các công ty du lịch, khách sạn và giải trí trên thế giới. Tôi... là một người có lẽ nhiều vị chưa từng biết mặt nhưng chắc các vị biết đến cái tên Jack gắn liền với tập đoàn BBF chứ. Nói vậy chắc các vị hiểu. Còn cô gái này, các vị đừng quá ngạc nhiên khi đó là cổ đông lớn nhất của hơn 20 tập đoàn lớn trên thế giới trong đó có tập đoàn các vị.

Long nói và nhìn sang cô gái đang đứng giữa anh và David (Dương Tuấn Tú). Dù Kan bảo đừng ngạc nhiên nhưng mà mọi người làm sao có thể không ngạc nhiên cho được. Cô gái ấy, mái tóc vàng nâu buông ngang vai, gương mặt thanh tú, xinh đẹp và trông sắc sảo, đặc biệt là đôi mắt trong veo nhưng ánh lên tia lạnh lùng và đầy bản lĩnh. Tất cả các vị chủ tịch đều đã nghe nhiều đến cái tên Shynny_ người đã bỏ số vốn khổng lồ ra tháo gỡ khó khăn hơn một năm trước cho họ, nhưng chẳng một vị nào biết người đó là người như thế nào ngoại trừ một cái biệt danh. Cho đến hôm nay khi có cơ hội gặp mặt người đó, họ thật sự rất khó để có thể tin rằng cô gái trẻ đang đứng trước mặt họ lại là người có khả năng quyết định sự thành bại của trên 20 tập đoàn lớn.

Long giới thiệu xong, cả 3 người cùng ngồi xuống, tất cả cũng ngồi theo.

Sau chừng mấy mươi giây sắp xếp lại tập giấy gì đó, cô gái xinh đẹp có tên Shynny ấy mới ngẩng đầu lên quan sát lại một lượt tất cả những con người đang ngồi đối diện mình.

- Chào các vị. Giờ chúng ta có thể bắt đầu chứ.

Giọng nói trong trẻo có phần lạnh lùng vang lên khiến một vài tiếng xì xào còn sót lại biến mất. Shynny tiếp tục:

- Hôm nay, tôi đến đây, không phải để nghe các vị báo cáo qua sổ sách những hoạt động của tập đoàn các vị trong hơn một năm qua, hãy tin rằng những gì cần biết tôi đều đã biết, vì vậy hôm nay, tôi chỉ làm những gì cần làm.

Tất cả những con người ở đây dường như nín thở trước lời nói đầy tự tin và sắc sảo của cô gái trẻ. Một vài người bắt đầu toát mồ hôi, trong đó có ông Bùi.

- Trước hết, tôi muốn nghe một người trong số các vị nhắc lại điều kiện duy nhất mà tôi đã đặt ra trước khi đầu tư vào tập đoàn các vị hơn một năm trước.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau vài giây và cuối cùng người đứng dậy là ông Hoàng (ba Bin)

- Thưa cô, chúng tôi có thể gọi cô là tiểu thư Shin được chứ. Vì cô còn quá trẻ...

- Đề nghị Hoàng chủ tịch trả lời đúng vấn đề.

Shynny cắt ngang câu nói của ông Hoàng.

- Ô được... trước khi nhận khoản đầu tư từ cô, tất cả chúng tôi đều đã cam kết sẽ hoạt động một cách trong sạch, không dính líu đến các hoạt động kinh doanh phi pháp.

- Tốt... cảm ơn ông, mời ông ngồi. Đó chính là điều kiện của tôi, chắc chưa vị nào quên đúng không. Vậy thưa chủ tịch Phương (chủ tịch 1 tập đoàn trang sức), theo ông thì nhập lậu hàng và buôn bán hàng giả có được coi là phi pháp không.

Vị chủ tịch Phương giật mình khi nghe nhắc tên mình, mồ hôi túa ra thật nhiều, chân tay run lên từng hồi, ông ta không thể mở miệng nói được mà cứ lắp bắp:

- Sao vậy, chủ tịch Phương chưa đọc luật trước khi bước vào thương trường à?

Câu nói dường như có chút châm chọc nhưng lại vô cùng nghiêm nghị.

- Thôi vậy, chủ tịch Phương không nói thì để tôi cho các vị xem một số tài liệu này nhé. Những vị nào được ghi danh trong đó, các vị có 3 phút chuẩn bị để trả lời câu hỏi của tôi.

Shinny vừa dứt lời, David liền đứng dậy đem một sấp tài liệu phát cho từng người. Cầm tờ giấy trên tay, ai nấy đều chăm chú đọc. Đúng 3 phút, không hơn không kém dù chỉ một giây, Shinny lên tiếng:

- Giờ thì mời chủ tịch Phương và 3 vị chủ tịch ngồi kế tiếp ông cho tôi biết câu trả lời, mong rằng các vị không làm tôi thất vọng về câu trả lời đó. Các lô hàng được nhập lậu và hàng giả do đường dây nào cung cấp cho các vị?

4 vị chủ tịch nhìn nhau. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào 4 con người ấy. Rốt cuộc, chủ tịch Phương quyết định đứng dậy:

- Thưa cô... thật ra chúng tôi đều biết đó là hành vi phạm pháp và thật sự chúng tôi cũng không muốn làm nhưng... nếu cô đã biết việc này thì có lẽ cũng không cần chúng tôi phải nói ra nguyên nhân, tôi nghĩ cô đều đã hiểu.

Mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía Shinny. Cô vẫn tỏ ra thản nhiên, nhấp một ngụm nước nhỏ, rồi cô khẽ nhếch môi một nụ cười kín đáo.

- Tốt, tôi cũng không có ý định làm khó các vị. Vậy thì chủ tịch Bùi, ông có thể trả lời chứ?

- Chuyện này... chuyện này...

Ông Bùi mặt trắng bệch, miệng lắp bắp.

- Chắc có nhầm lẫn gì đó chứ theo tôi ông Bùi đâu thể liên quan gì đến chuyện đó, tại sao lại hỏi ông ấy chứ?

Người lên tiếng bênh vực ông Bùi là ông Dương (ba Kan). Shin đưa mắt nhìn qua ông Dương vài giây rồi mới lên tiếng:

- Thôi được, có lẽ tất cả các vị đều tin vị chủ tịch Bùi tiếng tăm này vô tội, vậy hãy xem cái này trước đi nhé.

Nói xong, cô đưa tập tài liệu cho David, anh lại tiếp tục đem phát cho từng người. Lần này sự ngạc nhiên hay có thể nói là kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt nhiều người. Trong lúc tất cả còn đang ngỡ ngàng với những gì nêu trong tập tài liệu thì chiếc màn hình lớn phía sau Shin bắt đầu được trình chiếu.

Khung cảnh được mở ra là tại một nhà hàng, nhân vật chính trong đoạn clip là Thiên Vũ và Duyên.

[

- Anh tìm tôi có chuyện gì không?

Duyên đưa đôi mắt không mấy thiện cảm nhìn người con trai đang ngồi trước mặt.

- Không có chuyện gì thì không thể tìm em sao cô bé hồ li.

- Anh... anh...

- Thôi nào, bình tĩnh đi, anh chỉ muốn cùng em ôn lại kỉ niệm cũ thôi mà.

- Trần Thiên Vũ... thật ra anh muốn gì đây? (Duyên nói bằng giọng bức tức)
 - Muốn gì? À anh chỉ muốn xem em đang hạnh phúc thể nào thôi mà. Hơn nữa anh muốn xem kẻ nào đang may mắn được em “để ý” như anh của ngày xưa thôi.
 - Hahaha... hồi đó là vì anh ngu ngốc, không thể trách tôi được. (Duyên chuyển sang giọng giễu cợt)
 - Phải... anh ngốc, ngốc giống cậu Kan gì đó thôi đúng không?
 - Đúng, anh ngốc, và hẳn ta còn ngốc hơn. Nói cho anh biết, thứ mà tôi muốn có thì nhất định phải có, đợi đến lúc ba tôi thấu tóm được cả tập đoàn nhà anh ta rồi thì đối với tôi, anh ta cũng chỉ là một thứ đồ chơi bỏ đi thôi.
- Anh hiểu rồi, cảm ơn em.

79. Chương 79

Tất cả lại một lần nữa ngỡ ngàng trước đoạn clip vừa rồi.

Rầm... ông Dương tức giận đập bàn đứng dậy:

- Bùi chủ tịch, tôi thật không ngờ ông lại là con người như vậy.
- Xin chủ tịch Dương bình tĩnh, còn chưa hết đâu.

Nghe câu nói của Shin, ông Dương đành im lặng ngồi xuống để xem còn chuyện gì nữa. Thấy ánh mắt tò mò của tất cả mọi người, Shin lại lướt mắt một lượt qua phía các vị chủ tịch rồi dừng lại ở ông Hoàng.

- Hoàng chủ tịch, xin hỏi phu nhân của ông hôm nay có mặt tại đây không?

Ông Hoàng chưa kịp trả lời thì người phụ nữ ngồi cạnh ông đã nhanh nhẹn đứng dậy mỉm cười nói:

- Chào tiểu thư, tôi là phu nhân của ông Hoàng, tên tôi là Kim Hồng Hạnh.

Người phụ nữ ấy thật khó để mọi người có thể xưng hô, chẳng biết nên gọi là bà hay là cô vì gương mặt rất trẻ nhưng lại là phu nhân của một vị chủ tịch đã có tuổi, thậm chí đáng tuổi cha mình. Kan nhìn bà ta bằng ánh mắt căm hờn, khinh bỉ bởi chính người đàn bà ấy đã cướp đi tình thương của một người cha mà lẽ ra Kan nên nhận được trong tuổi thơ của mình. Quan sát bà ta một chút rồi Shin mới lên tiếng:

- Xin chào, nhưng tôi không biết nên gọi bà là Hoàng phu nhân, thư kí Kim, trợ lí Kim hay là Bùi phu nhân nữa đây.

Tất cả đều nhìn Shin bằng ánh mắt khó hiểu, riêng người phụ nữ ấy và ông Bùi thì lạnh toát mồ hôi. Bà ta run lấy bầy nhưng vẫn cố trấn tĩnh:

- Cô... nói vậy là ý gì chứ? Tôi không hiểu.

Rầm... lại một tiếng đập bàn rất mạnh nữa vang lên. Mọi người giật mình quay sang nhìn Shin, nét mặt cô có vẻ hơi khó chịu.

- Đủ rồi, tôi không có thời gian dài dòng với những loại người này. Jack... anh đọc giùm những gì chúng ta điều tra được về bà ta cho tất cả cùng nghe.

Long (Jack) gật đầu rồi bắt đầu đọc. Lắng nghe từng lời của Long, ai ai cũng không khỏi kinh ngạc, đặc biệt là ông Hoàng. Thật không ngờ suốt bao năm qua ông lại bị bà ta lừa gạt. Thì ra, bà ta trước đây từng là trợ lí đồng thời cũng là người tình của ông Bùi, sau đó ông Bùi đã tìm cách cho bà ta sang làm thư kí của ông Hoàng và mê hoặc ông để dễ dàng giúp ông Bùi thực hiện mưu đồ thôn tóm cả tập đoàn HT.

- Bà... đồ hồ li tinh.

Ông Hoàng giận dữ nhìn người phụ nữ bên cạnh mình. Lúc này cả ông Bùi, bà Kim và nhỏ Duyên mặt đều đã trắng bệch như người bệnh lâu ngày, chân tay họ run lên tưởng như không đứng vững.

* * *

80. Chương 80

Bấy giờ Shin lại lên tiếng, giọng có vẻ nhẹ nhàng pha chút mệt mỏi:

- Theo con nghĩ, việc bác nên làm lúc này không phải là mắng **** bà ta, mà hơn hết bác nên xin lỗi người con mà bác đã lãng quên suốt thời gian qua, anh ấy đã chịu quá nhiều tổn thương vì bác.

Sau câu nói ấy của Shin, thay vì chú ý đến chuyện giữa ông Hoàng và Bin, tất cả mọi người lại thêm một lần nhìn cô chăm chú một cách kì lạ. Dĩ nhiên, cô biết mọi người đang thắc mắc điều gì trong câu nói của mình. Cô đưa tay lên mặt, nhẹ nhàng lột lớp mặt nạ mỏng manh. Một khuôn mặt đẹp tựa thiên thần, một vẻ đẹp trong sáng và thánh thiện hiện ra.

- Bi/ Tiểu Tuyết/ Thùy Chi.

Cùng lúc 3 tên gọi được thốt lên trong vẻ ngỡ ngàng. Người đang đứng trước mặt họ là nó, là thiên thần trong trái tim mấy đứa mà đã tưởng chừng vĩnh viễn phải rời xa. Nó đang đứng đây, mỉm cười nhìn họ. Là thật... hay là mơ?

Không phải mơ... mà là thật... sự thật, người đầu tiên cảm nhận rõ sự thật ấy là Bin, nó đang ôm anh, cái ôm rất chặt, rồi đến Yến, Bun và tất cả mấy đứa trong đám chúng nó... trừ Kan.

Kan vẫn đứng đấy, lặng nhìn nó, nước mắt cậu rơi, nhưng đáp lại chỉ là cái thờ ơ của nó, cậu dường như vô hình trong mắt nó.

Trong lúc ấy, mấy anh chàng vệ sĩ đã đến và đưa cha con Duyên đi, chắc chắn họ phải chịu trách nhiệm về những gì đã gây ra.

Mất vài phút để nó ôm hết mấy đứa, cuối cùng nó bước lại trước mặt ông bà Dương, nó lễ phép cúi đầu chào:

- Thưa 2 bác, con không phải Thùy Chi, con là Tuyết Nhi, con của mẹ Thùy Chi, còn kia là anh Long, anh trai cùng cha khác mẹ của con, con xin lỗi vì thái độ không mấy lễ phép trong cuộc họp khi nãy, nhưng đó là công việc.

- Cháu... cháu là... vậy không lẽ...

Nó hiểu bà Dương muốn nói gì, vì thế nó nhanh chóng giải đáp:

- Đúng vậy, con chưa chết, 15 năm trước con may mắn sống sót, và 6 tháng trước cũng may mắn không lên chuyến bay đó. Con biết, 2 bác và ba mẹ con từng là bạn thân và cả Bùi chủ tịch cũng vậy nhưng con muốn 2 bác biết thêm một sự thật, chính ông Bùi là người đã sát hại ba mẹ con chứ không phải một vụ tai nạn ngoài ý muốn.

- Không thể... làm sao ông ấy lại làm thế... vì sao chứ...

- Vì sao? Con không muốn nhắc đến nhưng dù sao con nghĩ 2 bác cũng cần biết, chỉ vì hôn ước mà 2 bác cùng ba mẹ con đã đặt ra, ông Bùi không chấp nhận việc gia đình con và bác liên kết, ông ta muốn con gái ông ấy kết hôn với con trai bác, ý đồ thế nào thì chắc bác đã hiểu.

- Cháu nhắc ta mới nhớ... đúng là chúng ta đã từng đính ước cháu và Kan ngay từ khi 2 đứa còn trong bụng mẹ nhưng sau đó vì xảy ra sự cố, chúng ta nghĩ cháu đã không còn nên mới... vậy bây giờ cháu và Kan...

- Không... thưa bác... cháu và cậu ấy chẳng có quan hệ gì cả, sau bao chuyện như vậy cháu nghĩ hôn ước đó cũng chẳng còn giá trị, mong 2 bác hiểu điều ấy.

- Bi... cậu...

Tiếng Kan vang lên phía sau nó. Cậu càng tiến gần lại nó hơn, nhưng nó không đáp, thậm chí còn không có ý định quay lại nhìn cậu nữa. Kan nắm tay nó, giọng cậu nghẹn ngào:

- Bi, tớ sai rồi, tớ sai quá nhiều, tớ không cầu mong cậu tha thứ... nhưng xin cậu... hãy cho tớ một cơ hội để làm lại từ đầu.

- Buông.

Nhẹ nhàng, ngắn gọn, chỉ một từ thôi, lạnh lùng băng giá ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người ở đây. Kan đưa mắt trân trân nhìn nó. Nói sao đây? Là cậu sốc, cậu quá bất ngờ... nó đã không còn lại Bi của cậu ngày xưa nữa... chính cậu đã đánh mất nó. Bàn tay Kan buông thõng, chơi vơi và thừa thãi trong không gian. Cậu đau, đau lắm, trái tim quặn thắt như bị ngàn mũi dao đâm phải. Cậu đau vì cậu nhưng cậu còn đau vì nó, nó đã không thể hồn nhiên, không thể vô tư và tươi vui như trước nữa, nó giờ đây có thêm cái vẻ lạnh lùng. Thiên thần trong nó có lẽ đã bị chính tay cậu giết chết, bản thân cậu còn không thể tự tha thứ ỉnh huống chỉ là muốn nhận sự tha thứ từ nó. Nhưng cậu phải làm sao, cậu không muốn mất nó, cậu thật sự không thể buông tay thêm một lần nữa, cậu còn phải bù đắp cho nó, còn phải chuộc lại những lỗi lầm ngu ngốc mà cậu đã mắc phải.

Mấy đứa chứng kiến biểu hiện của nó đều không khỏi bất ngờ, nhưng họ chỉ có thể đứng nhìn và nhìn. Ngay cả ba mẹ Kan cũng không thể lên tiếng, hơn ai hết, họ hiểu, họ không có quyền gì đòi hỏi sự tha thứ hay cảm thông từ nó.

Bỏ qua thái độ ngờ ngàng và đau khổ của Kan, nó quay sang chỗ mấy đứa tươi cười:

- Chúng ta đi chơi nhé, lâu rồi không nói chuyện với mọi người, toàn phải theo dõi từ xa, nhớ quá đi mất.

Nhìn cái vẻ nũng nịu trẻ con ấy của nó, mấy đứa phải bật cười. Chúng nó chào các vị chủ tịch rồi nhanh chóng kéo nhau đi. Đường như tất cả đều đã quên một chàng trai vẫn đang đau khổ, vẫn đang thần thờ, và chàng trai ấy cũng nhanh chóng choàng tỉnh bám theo chúng nó, tuy nhiên vẫn phải cố giữ một khoảng cách nhất định. Mấy đứa đều đã để ý thấy Kan đi theo nhưng vẫn coi như không biết, họ không muốn nhắc đến vì sợ nó sẽ không vui.

81. Chương 81

Bar AN, đã lâu rồi mấy đứa chúng nó không đến, chính xác là từ 6 tháng trước. Hôm nay, bar có vẻ đông hơn bình thường. Những ánh đèn màu mè mờ ảo có thể khiến những người không quen khó chịu và hoa mắt nhưng chỉ cần nhìn lướt qua cũng đủ để chúng nó nắm bắt hết mọi thành phần đang có mặt ở đây.

Vừa thấy nhóm Bin, mấy tên đàn em đã vội lao lại, họ cúi đầu chào rồi một tên nói:

- Đại ca, sao mấy tháng nay không thấy các anh đến bar, làm tội em mong mãi.

- ừm.... bọn anh bận, tình hình bang vẫn ổn chứ.

- Bang thì vẫn ổn... nhưng mà... nhưng...

- Có chuyện gì mà ấp úng mãi thế. (Bin hơi khó chịu vì thái độ úp mở của tên đàn em)

- Dạ... là... AN đã bị một bang khác chiếm ạ.

- Tên.

- Dạ... bang đó do một con nhỏ cầm đầu, nhỏ đó rất đẹp nhưng mà mặt lạnh cứ như tảng băng ý, cô ta ra tay nhanh mà lạ lắm, tội em tránh không kịp, hôm ấy người của mình bị thương nhiều lắm, với lại hình như cũng có rất nhiều các bang phái mới nổi bị cô ta thấu tóm hết rồi...

Tên đàn em lại huyền thuyên đủ thứ thành tích của bang lạ kia đạt được mà không để ý sắc mặt của Bin và Bun đã có chút thay đổi.

- Tên. (một lần nữa Bin hơi gần giọng)

- Ô... em xin lỗi...là... hình như là... Queen ạ.

- Queen.

Mấy đứa nhíu mày đồng loạt quay lại phía sau nhìn nó. Nó nhoẻn miệng cười trừ, rồi thản nhiên bước lên phía trước. Cả bọn cũng đành bảo lưu mấy dấu hỏi trong đầu mà bước theo nó. Chúng nó chọn một chiếc bàn lớn trong góc khuất của bar để tránh những cặp mắt đầy ngưỡng mộ, ghen tị của cả trai lẫn gái trong bar.

- Bi, chuyện này là sao chứ? (Bun lên tiếng hỏi trước)

- Hi hi... có gì đâu... em chỉ lấy lại địa bàn cũ thôi mà.

- Nhưng sao lại đánh thương người của bọn anh chứ. (Bun tỏ vẻ giận dữ)

- Ô hay... ai bảo tụi đây cứ thích đối đầu với em làm gì.

- Chẳng phải trước đây em chưa từng đánh ai bị thương sao, em vốn không thích thể cơ mà.

- Ai bảo chưa từng, lần trước...

Nói đến đây nó chợt khựng lại, thoáng chút buồn qua đôi mắt rồi cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Mấy đứa cũng chỉ mất vài giây để kịp hiểu ra vấn đề, nó mới vừa nhớ lại một chuyện mà nó không muốn nhớ, một con người mà nó đã muốn quên. Kan ngồi ở một chiếc bàn ngay gần đấy, bản nhạc đang vang trong bar là nhạc nhẹ lại không quá to nên cậu có thể nghe thấy những gì nó vừa nói. Lòng cậu lại chợt đau thêm. Không khí im lặng trong cốc lát rồi nó bỗng là người lên tiếng phá tan vẻ nặng nề ấy:

- Chán quá đi, phải thay đổi không khí cái bar này một chút mới được.

82. Chương 82

Nó nháy mắt tinh nghịch rồi đứng dậy bước lên sân khấu. Mọi ánh mắt chăm chú đổ dồn vào nó, tò mò không biết nó đang định làm gì. Với cái dáng chuẩn đến từng milimet và khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần, nó khiến cho biết bao cô gái bên dưới phải trầm trồ ngưỡng mộ, ao ước và nganht tị, biết bao chàng trai si mê đắm đuối. Nó mỉm cười, nụ cười hết sức đáng yêu, một nụ cười tỏa nắng.

- Xin chào tất cả các bạn. Tôi là Shinny, em họ của anh Phong. Hôm nay là một ngày đặc biệt, tất cả những người có mặt tại At Night hôm nay sẽ bình đẳng, không phân biệt tiểu thư công tử hay bình dân, cũng không phân biệt đàn anh hay đàn em, tôi sẽ có một trò chơi nho nhỏ dành cho các bạn nhé.

Ào... ào... ào... những tiếng vỗ tay giòn giã cùng những tiếng hú hét vang lên hưởng ứng rất nồng nhiệt. Nó lại cười, một nụ cười đã khá lâu rồi không xuất hiện, dưới ánh đèn sân khấu lung linh mờ ảo, nụ cười ấy khiến ột lượng lớn anh chàng bên dưới ngây người và chảy cả máu cam. Kan chứng kiến những đôi mắt háo sắc ấy mà máu nóng trong người muốn sôi lên, sao nó lại có thể tươi cười với tất cả mọi người trong khi lại nhấm tâm lạnh lùng với một mình cậu như thế chứ.

- Chúng ta chơi trò cặp đôi hoàn hảo nhé. Ai muốn tham gia thì hãy tự chọn cặp ình, sau đó các cặp sẽ lên sân khấu song ca một bài hát. Cặp nào thắng sẽ nhận được một chuyến du lịch đặc biệt và sẽ được... trao cho nhau một nụ hôn trước sự chứng kiến của mọi người.

Nó nói kèm theo một cái nháy mắt tinh nghịch. Nhóm Bin nãy giờ quan sát mà phải bật cười, thưởng một chuyến du lịch được rồi lại còn bắt người ta phải hôn nhau nữa chứ. Bất chợt, Bin nảy ra một ý định...

- Này David, anh có định song ca cùng Bi một bài không vậy?

- Tất nhiên. Nhưng không biết Nhi có chịu hát cùng tôi không.
- Yên tâm, tôi sẽ giúp anh.
- Cảm ơn cậu.

Bin quay lại phía sau nhìn Kan, cậu đang nhìn anh chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống. Bin cười với Kan một cái rất đều, ai bảo Kan dám làm đứa em yêu quý của anh tổn thương, mà tội đấy còn nặng hơn cả việc làm chính bản thân anh tổn thương, lần này coi như bắt Kan trả một cái giá nho nhỏ.

Bên trên sân khấu, giọng nói trong trẻo của nó lại vang lên:

- Để cho công bằng, ban giám khảo sẽ là tất cả các bạn ở đây. Ai bình chọn cho cặp đôi nào, lát nữa sẽ đứng ở khu vực của cặp đôi đó. Các bạn sẵn sàng rồi chứ.
- Yes!!!

Và rồi từng cặp, từng cặp lần lượt lên biểu diễn. Phải công nhận nơi này lắm “nam thanh nữ tú thật”. Ai bảo rằng cứ đến những nơi thế này thì toàn những cô cậu lêu lổng chơi bời hư đốn chứ, bằng chứng là ở cái bar AN này, có rất nhiều người thông minh tài giỏi đến góp mặt, đơn giản chỉ là họ thư giãn hay hẹn hò, chẳng có gì là xấu.

Sau khi nhường sân khấu lại cho các cặp đôi, nó bước về chỗ mấy đứa ngồi. Vừa mới đặt mình xuống ghế thì đã nghe tiếng nhĩ Yến lạnh tranh:

- Ê... bà cũng độc quá nha, trò này vui đấy chứ, cơ mà sao tôi thấy bà sắp biến cái bar này thành vũ hội hay sân khấu ca nhạc rồi đó.
- Hơ... bà cháu gì ở đây, em bây giờ không dám ngang hàng với chị rồi nha. Phải không anh Bin?
- O... sao lại lôi anh vào vụ này chứ?
- Hihi coi 2 người kia, có cần đồ mặt thế không. Biết đoán trước được rồi mà...
- À... có người muốn sang ca cùng em kia. (Bin chuyển chủ đề)
- Ai? (nó ngơ ngác hỏi)
- Anh.
- Anh sao? (nó ngờ vực hỏi Tú)
- ừ, được không nè.

Nó hơi nhíu mày, ông anh này đang dở trò gì đây? Nhưng mà thôi kệ, nó cười nhẹ:

- được thôi, nhưng mà có điều kiện...

Thấy được ánh mắt tò mò của không chỉ Tú mà còn của cả mấy cô cậu kia nữa, nó cười tinh ranh:

- tất cả những ai có cặp đôi ở đây, đều phải hát hết.
- Hả???? Oh no...

Một dàn đồng thanh vang lên phản ứng lại câu nói của nó. Tuy nhiên nó cứ đứng đưng đưa mắt nhìn lên sân khấu tỏ vẻ không quan tâm. Tú dùng ánh mắt thiết tha, nài nỉ nhìn mấy đứa khiến họ phải động lòng. Cuối cùng tất cả đành đồng ý với cái điều kiện của nó để Tú được song ca cùng nó.

* * *

83. Chương 83

” Từng cơn gió khẽ vô tình. Chiếc lá lìa cành buồn xuống lòng đường. Ngồi nhặt chiếc lá tôi nhớ về cô bé đáng yêu của tôi.

Mùa đông đến em vẫn cười em ước mình là bông tuyết ngoài trời . Để được mãi mãi lên thiên đường một thiên đường tuyết rơi.

Tuyết chẳng có đâu em ơi. Chỉ có tôi bên cạnh em thôi. Mùa đông đến gió khiến em se lạnh. Đừng lo vì còn tôi đây

Bước cùng với nhau dưới cơn mưa cũng rất lâu. Tôi nhìn em em đỏ mặt, em ko nói khiến cho lòng tôi bồi hồi Trong ngần mắt em thấy long lanh muôn ngàn tuyết rơi. Một mùa đông em đứng đó một mùa đông êm đềm.”

Trên sân khấu, nó và Tú đang song ca bài hát Cô bé mùa đông mà nó yêu thích nhất. Đó cũng là tiết mục cuối cùng tham gia trò chơi “cặp đôi hoàn hảo” mà chính nó tổ chức hôm nay. Từng ca từ ngọt ngào được cất lên từ 2 giọng hát trong sáng và ấm áp lại càng trở nên ngọt ngào hơn, say đắm hơn. Hàng trăm đôi mắt hướng lên sân khấu với cái nhìn ngưỡng mộ. Chỉ riêng Kan, ánh mắt cậu như có lửa. Cậu đang ghen, nhưng cậu biết, cậu không có cái quyền đó, ít nhất là vào lúc này, khi mà cậu vẫn đang là người có quá nhiều lỗi với nó. Cậu chỉ biết ngồi bên dưới, nhìn nó tay trong tay, ánh mắt tình tứ với người khác trên sân khấu kia. Cậu không trách nó, đúng hơn là cậu chẳng dám trách, là cậu đã sai, tất cả chỉ tại cậu.

Giai điệu nhẹ nhàng của Cô bé mùa đông kết thúc cũng là lúc tất cả đều đã biết kết quả của trò chơi. Nó và Tú dành được sự hâm mộ nhiều hơn cả. Thế đấy, cái điều mà Kan không mong muốn nhất đã xảy ra. Nó và Tú đang đứng giữa sân khấu, nơi mà chỉ duy nhất có một ánh sáng nhạt đang chiếu từ trên xuống và cùng với hàng trăm cặp mắt phía dưới hướng lên. Ai cũng biết bây giờ 2 người sẽ làm gì, tất nhiên rồi, “phần thưởng” ấy là do chính nó đề ra mà, làm sao nó có thể không “nhận” được chứ. Tú đang đứng đối diện nó, khoảng cách chỉ là một bước nhẹ thôi.

- Đây... anh không định làm thật đấy chứ?

Nó nhún mày hỏi Tú. Anh nhún vai, cười nhẹ:

- Em nghĩ sao anh có thể không làm chứ? Em là người nói ra mà, em không thấy tất cả mọi người đều đang hồi hộp chờ xem chúng ta thể hiện tình cảm à.

- Anh có vẻ quan tâm đến thái độ mọi người quá nhỉ? Anh có tin là em có thể “tiến” anh xuống dưới chỗ họ ngay bây giờ không?

Tú phải bật cười vì lời đe dọa rất “đáng yêu” của nó. Anh nhẹ nhàng kéo nó lại và ôm trọn nó trong vòng tay ấm áp của mình. Bên dưới, những ánh mắt chăm chú nhìn cảnh lãng mạn ấy của 2 đứa. Nó không bất ngờ cũng không khó chịu trước hành động ấy của Tú, thậm chí còn vòng tay ôm lại anh. Cái ôm nhẹ nhàng. Tú thì thâm vào tai nó:

- Nếu có thể, hãy mở lòng thêm một lần nữa nhé. Anh tin cậu ấy có thể đem đến hạnh phúc cho em, em nhất định phải hạnh phúc, em gái.

Nói xong, anh nhẹ nhàng đặt lên trán nó một nụ hôn rồi bước bước xuống khỏi sân khấu. Nó mỉm cười và cũng định đi xuống nhưng nụ cười chợt vụt tắt khi vừa mới quay người lại thì đã bắt gặp ngay khuôn mặt của Kan. Nó thản nhiên bước qua nhưng Kan đã kịp nắm tay nó giữ lại. Nó nhìn cậu bằng ánh mắt không chút cảm xúc rồi buông một cậu nhẹ bằng:

- Xin Dương thiếu gia tự trọng. Cậu có thể bỏ tay tôi ra được rồi đấy.

Thoáng bất ngờ trước giọng nói ấy nhưng Kan cũng nhanh chóng ý thức được. Cậu xiết tay nó chặt hơn:

- Đừng lạnh lùng với anh như vậy mà. Xin em.

- Từ lúc nào tôi trở thành em của cậu vậy. Chúng ta hình như không có quan hệ họ hàng thì phải.

Nó cười nhạt rồi rút mạnh tay mình ra khỏi tay Kan, bước xuống khỏi sân khấu trong cái nhìn đau đớn của cậu. Tất cả mọi người từ nãy đến giờ đều đã nhìn và nghe thấy cuộc nói chuyện của nó và Kan, ngoài mấy đứa trong nhóm chúng nó ra cũng có một số người ít nhiều hiểu được cuộc nói chuyện ấy vì dù sao họ cũng là người chôn thương trường mà trên thương trường thì tin tức chuyện mấy tháng gần đây của thiếu gia tập đoàn DT cũng không có gì là xa lạ nữa. Tất cả đều rất chú ý đến vấn đề này tuy nhiên không ai bàn tán nhiều vì họ rất biết điều, việc của DT không phải muốn nói là nói được.

Có vẻ như chẳng muốn ở lại đây nữa, nó đi thẳng ra phía cửa định về nhà luôn nhưng thật không may đúng lúc có một đám khoảng trên dưới 20 người hùng hổ xông vào bar, nó vô tình va phải một tên trong đám ấy.

- Con ranh, mày mù à.

Một giọng nói đặc sệt vang lên giận giữ. Nó ngẩng lên liếc nhìn qua tên vừa mới lớn tiếng với mình. Bất gặp khuôn mặt đẹp mê hồn người của nó. Cả đám người ấy khựng lại, đơ mắt một lúc, rồi một tên mà theo nó nghĩ là người cầm đầu đám ấy chột lên tiếng:

- Chà... cái bar này có con nhỏ đẹp đến vậy sao tụi bây?

- Phải đó đại ca, lần đầu tiên em gặp con nhỏ đẹp vậy, hay mình mời em ấy đi chơi nhỉ? (một tên đàn em của hắn đỡ giọng cợt nhả)

- Ý kiến hay.

Tên đó vỗ tay một tiếng rõ to, vờ như vừa mới khám phá ra cái ý đồ đó vậy. Đằng kia, cả bọn chúng nó định kéo nhau lại xử lí bọn “ruồi nhặng” đang gây chuyện với nó vì họ nghĩ nó sẽ gặp rắc rối với cái đám ấy, nó vốn không quen va chạm với những chuyện như vậy mà nó thì lại không phải người thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Thế nhưng còn chưa ai kịp nhắc chân đến bước thứ 2 thì đã bị Long ngăn lại. Cả bọn nhìn anh khó hiểu nhưng anh chẳng hề lên tiếng giải thích gì cả, đơn giản chỉ là cái nhìn hướng về phía nó đủ để tất cả hiểu ý mà cũng hướng mắt dõi theo.

- Tránh.

Một tiếng lạnh lùng bật ra nhẹ nhàng từ bờ môi hoàn hảo của nó. Không hiểu sao cả đám người kia chột cảm nhận được một làn khí lạnh chạy dọc sống lưng. Nhưng rồi tên cầm đầu cũng lấy lại chút bản lĩnh và tiếp tục bốn cợt đưa tay lên má nó và nói:

- Cô em đừng nóng tính thế chứ, đi chơi với tụi anh sẽ...

CHÁT... tiếng động vang lên chặn ngang câu nói còn dang dở của hắn và làm tất cả phải giật mình kinh ngạc. Hắn một tay sờ lên má mình, đau rát, cái tát ấy có sức mạnh nhiều hơn so với những gì người ta nghĩ và chỉ có hắn mới là người cảm nhận được rõ điều ấy trong lúc này.

- Mẹ kiếp... con ranh...

- Biến ngay trước khi tôi đổi ý.

Giọng nói lạnh lùng của nó lại một lần nữa vang lên khiến hắn và cả lũ đàn em có chút sợ hãi nhưng vì thể diện nên không thể bỏ qua việc này được.

- Được lắm... đánh cho con nhỏ không biết điều này một trận tụi bay.

“là mấy người tự chuốc lấy đó” _ ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu nó cũng là lúc một tên đầu tiên trong đám người kia lao lại định tát nó. Bàn tay “bắn thủ” ấy còn chưa kịp chạm tới mặt nó thì một tiếng RẮC... đã vang lên lạnh lẽo cùng với tiếng hét đau đớn của chủ nhân bàn tay kia. Không đợi cho những tên tiếp theo ra tay, nó chủ động tấn công trước. Đòn đánh nhanh, mạnh và chuẩn xác. Nó dùng những loại võ thông thường chỉ khiến cho những người nhìn vào cảm thấy khâm phục vì nó giỏi võ thôi. Thế nhưng điều ấy lại là cả một bất ngờ lớn đối với mấy đứa trong nhóm chúng nó. Vì sao ư? Đơn giản bởi nó từ xưa đến nay họ không hề thấy nó đánh người, trừ lần... (lần nào chắc ai cũng biết rồi đó) và có thì nó cũng sử dụng một loại võ đặc biệt kia thôi, vậy mà lần này... Máu, những tiếng la hét đau đớn, những thân thể quần quai bên dưới sàn đá hoa lạnh lẽo. Nhìn đám người đang lảo lộn dưới đất, nó bình thần phải tay quay lại nhìn Long ở đằng kia và nói một câu nhẹ nhàng hết sức:

- Giúp em thu dọn nhé, anh Jack.

Rồi thản nhiên bước ra khỏi bar. Tất cả vẫn còn đang kinh ngạc trước những gì vừa chứng kiến.

84. Chương 84

Không biết từ lúc nào Kan đã đi xuống đứng cạnh mấy đứa trong nhóm. Khuôn mặt cậu hiện rõ nét một mối.

- Tôi biết tôi đã sai, nhưng ai có thể cho tôi biết tại sao Bi lại có thể trở nên lạnh lùng đến đáng sợ như vậy không?

Đáp lại câu hỏi của Kan là sự im lặng của mấy đứa bởi chính họ cũng quá đỗi ngạc nhiên trước sự thay đổi của nó. Long đã nghe thấy câu hỏi của Kan, anh khẽ trau mày rồi cũng bước lại gần cậu:

- Được thôi. Nếu cậu muốn, tôi có thể cho cậu biết... Bi đã chịu quá nhiều tổn thương, với một tâm hồn còn non nớt như nó... cậu nghĩ nó có thể chịu đựng được đến mức nào? Còn nữa, không phải ngẫu nhiên mà chúng tôi gọi cô bé là Tiểu Tuyết, cậu biết đấy... tuyết trong trẻo, tuyết mong manh và dễ dàng tan biến... nhưng hãy nhớ một điều rằng... tuyết rất lạnh, đó mới đúng là Tiểu Tuyết. Chính cậu đã đánh thức con người mà nó đã cố gắng vùi sâu suốt nhiều năm qua. Giờ thì cậu hiểu rồi chứ?

Nói xong, Long bỏ ra khỏi bar, nhóm chúng nó cũng kéo nhau về theo. Chỉ còn Kan ở lại trong mớ suy tư hỗn độn.

.....

Suốt một tuần sau đó, cả bọn đều không gặp nó bởi đơn giản nó đã đi du lịch cùng Tú đúng như luật của trò chơi mà nó đã đưa ra. Trong những ngày ấy, Kan gần như 24/24 giờ mỗi ngày có mặt ở cổng nhà nó. Đây là nhà riêng của nó chứ không phải ngôi nhà trước đây nó ở cùng Bin, để có được địa chỉ nhà, Kan đã phải hạ giọng năn nỉ Long cả nửa ngày anh mới mỉm lòng. Và hôm nay, đã hơn 8 giờ tối, cũng giống như những ngày của một tuần qua, Kan đang đứng ngoài cổng nhà nó. Trông dáng vẻ cậu mệt mỏi và tiêu tụy đi nhiều. Cũng đúng thôi, gần một tuần ăn uống qua loa, rồi lại liên tục dầm mưa dãi nắng ngoài trời như thế làm sao mà không tiêu tụy cho được.

Bíp... Bíp... tiếng còi xe vang lên cùng thứ ánh sáng đèn pha ô tô rọi thẳng làm cậu chói mắt. Chỉ mất vài giây để cậu kịp nhận ra người đang bước từ trong xe ra là nó và Tú. Phải rồi, họ đi du lịch cùng nhau cả tuần qua và hôm nay là ngày cuối cùng. Cả hai có vẻ đều đã nhìn thấy Kan nhưng vẫn cố tình làm ngơ. Tú thì thăm vào tai nó điều gì đó, anh hôn nhẹ lên trán nó một cái cùng lời chúc ngủ ngon. Nó mỉm cười với anh rồi nhanh chóng mở cửa cổng đi vào bên trong, sự có mặt của Kan lại một lần nữa trở nên vô hình trong mắt nó.

Tú quay người định bước vào xe nhưng một giọng nói một mối vang lên làm anh phải dừng bước:

- Tôi có thể nói chuyện với anh 1 lát không?

- Được thôi.

Tú đáp lại một cách thản nhiên. Anh khẽ thở dài khi nhìn thấy cái dáng hình không mấy phong độ của Kan đang tiến lại phía mình.

- Giờ có chuyện gì cậu nói đi.

- Anh có thể dừng đến gần Bi của tôi nữa được không?

- Của cậu? Sao tôi lại không biết điều ấy nhỉ?

- Tất cả là do tôi sai. Nhưng tôi thật sự rất yêu và cần cô ấy, tôi sẽ không thể sống nếu...

- Đủ rồi... cái bản tình ca mà cậu ca nó cổ lắm rồi, tôi không muốn nghe. Không phải ngày xưa lúc tôi quyết định buông tay Bi để cô ấy đến với cậu thì tôi đã nhắc nhở cậu rồi sao? Rằng nếu cậu dám làm cô ấy tổn thương thì tôi nhất định sẽ quay lại và không buông tay cô ấy 1 lần nữa đâu, cậu nhớ chứ?

Tú nói quá đúng, cậu có quyền gì nữa mà yêu cầu anh phải tránh xa nó. Kan gần như đã tuyệt vọng, cậu không còn đủ sức để tranh cãi với Tú và thực tế cậu cũng hiểu cho dù có tranh cãi thì cậu cũng không thắng được, là cậu đã sai mà.

Hai người con trai, mỗi người đi về một hướng, mỗi người có một luồng suy nghĩ khác nhau nhưng đều có chung đối tượng là nó.

.....

Bước vào phòng, nó mệt mỏi thả mình xuống giường, nhưng nó không có ý định ngủ. Nằm một lát cho đỡ mỏi rồi nó lại uể oải bước đến chiếc bàn làm việc. Mất vài giây để khởi động chiếc laptop xinh xắn màu trắng sữa. Nó mở lần lượt toàn bộ những tập tài liệu mà Long đã gửi cho nó mấy ngày qua, nhìn lướt qua một lượt không thấy có gì đặc biệt, nó cẩn thận lưu những tập tài liệu ấy vào một thư mục riêng rồi cho khởi động một chương trình gì đó. Những con số nhấp nháy liên tục và kết quả là những bảng đầy ắp con số hiện ra. Nó thao tác thật nhanh trên bàn phím một cách thành thục như một thói quen. Nó đang làm việc, nhưng việc nó làm không có gì quá xa xôi, đơn giản là nó đang cập nhật tình hình hoạt động của các tập đoàn mà nó đã đầu tư. Và có lẽ trong đầu nó đang xuất hiện ý định gây dựng lại tập đoàn của ba mẹ nó ngày xưa, cái tên sẽ vẫn thế, tập đoàn SOL.

Hơn 2 tiếng đã trôi qua, cũng có nghĩa là đã gần 11 giờ nhưng nó vẫn còn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Sau một tuần nghỉ ngơi và gác lại công việc, bây giờ những việc cần nó làm nhiều hơn gấp mấy lần thường ngày. Tuy chỉ là ngồi trước máy tính nhưng với những con số rắc rối và những chương trình phức tạp kia cũng cần phải là một người đầy tài năng mới có thể tiếp cận được.

Kính... kong.... Kính...kong...Kính...kong.....

Những tiếng chuông cửa dồn dập vang lên làm nó giật mình, có chút khó chịu. Ai mà lại bấm chuông cửa nhà nó vào giờ này mà lại có vẻ gấp gáp thế chứ? Thật không có chút phép lịch sự. Nó chán nản đứng dậy bước xuống dưới nhà. Với tay bật công tắc điện và khoác một chiếc áo choàng mỏng, nó ra ngoài mở cửa. Đưa mắt nhìn qua nhưng chẳng thấy ai, nó quay người định bước vào nhà thì bị một bàn tay ai đó giữ lại. Cảm giác quen thuộc khiến nó cho dù không cần nhìn vẫn có thể nhận ra là ai. Cơn gió nhẹ thoảng qua trong không khí nhưng đã đưa đến mũi nó một mùi rượu nồng nặc, và nó biết... cậu đang say rượu.

- Bi... làm ơn... đừng rời xa tớ mà... xin cậu đấy...

Cậu loạng choạng ngã vào người nó, giọng nói yếu ớt xót xa.

- Cậu say rồi. Về nhà đi.

Nó chỉ nói thờ ơ có thể rồi đẩy cậu ra và lạnh lùng bước đi. Nhưng cậu đâu dễ yên như vậy, cậu đã bước vội theo nó và kéo ngược nó trở lại, mắt đã người nó chúi vào ngực cậu. Được thể, cậu ôm luôn nó vào lòng, thật chặt như thể chỉ cần rời tay một chút thôi nó sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời cậu.

Nó biết, nói chuyện với một người đang say cũng chỉ là vô ích và phản kháng lúc này có lẽ cũng chẳng phải cách. Nó cứ đứng im như thế, trong vòng tay cậu, một vòng tay ấm áp đã từng thuộc về nó. Cũng đã lâu rồi nó không được cảm nhận làn hơi ấm ấy, nó đã nhớ cậu biết bao nhiêu, đã đau vì cậu biết nhường nào, nó hận cậu... hận nhiều... nhưng nó biết... nó vẫn còn yêu cậu nhiều lắm.

Chợt nó cảm nhận bờ môi ấm nóng, cậu đang hôn nó. Nó vẫn vậy thôi... không đón nhận, không đáp lại những cử chỉ chẳng đẩy cậu ra.

Kan giật mình buông nó ra khi vừa nhận thức được một giọt nước mắt rơi xuống tay cậu. Nó khóc sao?

- Cậu khóc?

Bất giác nó cũng giật mình đưa tay lên lau vội hai bên má rồi lạnh lùng buông một câu:

- Không.

- Nhưng rõ ràng tớ đã thấy...

- Đủ rồi, cậu có thể về.

Nó chặn ngang câu nói của Kan rồi dùng sức đẩy cậu ra khỏi cánh cổng nhưng thay vì ra khỏi cổng thì Kan lại ngã lộn xuống đất. Cậu nằm im không chút cử động. Nó nhíu mày cúi xuống gần cậu xem xét, có lẽ cậu đã ngủ mất rồi, vì say rượu. Khẽ thở dài, nó dùng hết sức kéo cậu dậy và đỡ cậu vào trong nhà. Đành vậy thôi, nó cũng không nhần tâm đến mức bỏ mặc cậu ngủ ngoài trời đêm đầy sương gió như thế được. Cũng may nó chẳng phải “liều yếu đào tơ” gì nên việc đưa cậu lên được đến căn phòng bên cạnh phòng nó cũng chẳng có gì khó khăn.

Đặt cậu nằm xuống giường rồi kéo chăn cẩn thận, nó nhìn cậu, gương mặt xanh xao, đôi mắt hơi thâm lại, cái vẻ lãnh tử có lẽ giảm đi nhiều. Bất giác nó đánh vào đầu mình một cái rõ đau, nó đang nghĩ gì vậy, sao lại cảm thấy đau lòng vì cậu chứ? Tự cười nhạt với bản thân, nó khép cửa một cách nhẹ nhàng và trở về phòng của mình.

Bên trong căn phòng mà cánh cửa vừa mới đóng lại, một đôi mắt từ từ mở ra: ” cậu vẫn còn quan tâm đến tớ mà, sao lại cố tình đối xử với tớ như vậy? Nhất định tớ sẽ chuộc lại lỗi lầm và đem cậu trở về bên tớ, anh yêu em... nhiều lắm”.

Thì ra, Kan vẫn chưa hề ngủ, thật sự cậu vẫn chưa hề say, đúng là có uống rượu nhưng Kan vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận thức được những gì vừa xảy ra. Chẳng qua cũng chỉ vì hết cách nên cậu mới đành làm như vậy và giờ cậu biết, cậu đúng khi làm thế, cách làm này đã có tác dụng, ít nhất là đã giúp cậu biết được nó vẫn còn quan tâm cậu... một chút hi vọng ánh lên trong lòng Kan. Cậu khẽ mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ.

85. Chương 85

” kết thúc cuốn phim buồn quên hình bóng ai.....”

Nó với tay lấy chiếc điện thoại đặt trên mặt bàn bếp, một tay ấn nghe còn tay kia vẫn chăm chú món mì xào mà nó đang chuẩn bị cho bữa sáng.

- Em nghe đây.

[...]

- Dạ em biết rồi, em sẽ coi sao rồi sẽ suy tính cụ thể.

[...]

- Vâng... chúc anh ngày mới tốt lành.

Đặt chiếc điện thoại xuống bàn, khuôn mặt nó hiện lên một nét suy tư nhưng rồi nó cũng nhanh chóng gạt phăng đi để tập chung vào món mì xào yêu thích. Đùng ngạc nhiên khi nó biết nấu ăn nhé. Đúng là ngày xưa nó không biết nấu ăn nhưng từ 6 tháng trước thì khác, nó học nấu ăn, không những biết nấu mà còn nấu cực ngon nữa. Đôi lúc nó còn thấy tự phục chính bản thân mình, thật là đa năng. Nghĩ đến đây nó bật cười lắc đầu.

Chợt nó phải thu lại nụ cười khi có một vòng tay đang ôm ngang eo nó từ phía sau, còn có thể là ai ngoài Kan nữa chứ. Một giọng nói ấm áp khẽ thì thầm sát bên tai nó:

- Cậu biết nấu ăn từ hồi nào vậy?

- Hình như cậu đã quá tùy tiện rồi thì phải.

Nó chẳng hề đẩy Kan ra mà chỉ hờ hững buông câu nói ấy. Nhưng bấy nhiêu thôi đã đủ để cậu hiểu được ý nó. Và vậy là... cậu lại càng xiết chặt vòng tay hơn nữa. Cậu cũng không nghĩ là mình lại có thể “mặt dày” như thế này, nhưng đành phải vậy thôi, miễn sao cậu được gần bên nó.

Nó có thoáng chút bất ngờ nhưng tuyệt nhiên không để Kan nhận thấy. Thật không hiểu sao cậu ta lại có thể “khí trơ” như thế này. Nó mặc kệ, tiếp tục công việc cao cả là chuẩn bị bữa sáng ình. Nhưng mà cứ để

yên vậy có lẽ cũng không ổn, cụ thể là cậu cứ ôm nó chặt cứng như vậy làm sao nó có thể lấy được lọ gia vị để nêm ón mì xào của nó được. Nó bắt đầu dĩ mới phải lên tiếng bằng cái giọng có chút khó chịu:

- Cậu không định để tôi nấu ăn sao?

- Ô... thôi được... vậy tớ sẽ ra ngoài chờ.

Kan làm mặt ỉu xiu rồi buông tay khỏi người nó, cậu chậm rãi “lê” từng bước ra phòng ăn ngay sát phòng bếp.

Vài phút sau, nó bước ra phòng ăn với một đĩa mì xào vàng ươm thơm phức trên tay. Tự kéo ình một chiếc ghế và ngồi xuống.

- Sao lại chỉ có một phần vậy?

- Vậy chứ cậu nghĩ mấy phần?

- Vậy.... vậy còn tớ thì sao?

- Tôi có nói là sẽ nấu cho cả cậu à?

Nói xong, chẳng thềm để ý việc Kan ở bên cạnh đang tròn mắt nhìn mình, nó thản nhiên cầm thìa và đĩa lên ăn một cách ngon lành. Kan cứ ngơ ngác nhìn, sao nó lại nở tuyệt tình với cậu thế chứ, thật là muốn khóc mà không ra nước mắt nữa mà. Kan khê thở dài nhưng rồi trong đầu cậu chợt lóe lên một tia sáng...

- À.... ý cậu là muốn chúng ta ăn chung phải không... vậy được... tớ sẽ ăn cùng cậu nhé.

Không để nó kịp phản ứng gì, Kan đưa tay với luôn lấy chiếc đĩa nó vừa mới cuộn một ít mì và đưa vào miệng mình ăn với vẻ mặt thích thú.

- Cậu...

Lần này đến lượt nó phải tròn mắt nhìn cậu... thật là “mặt dày” hết chỗ để nói. Nhưng thay vì tỏ ra tức giận hay ngạc nhiên, nó vẫn giữ ình nét mặt không chút biểu cảm. Đặt thìa và đĩa xuống, nó cầm cốc nước lọc uống một ngụm rồi đứng dậy đi thẳng ra phòng khách.

Kan lại một lần nữa ngơ ngác. Cứ thế này thì làm sao cậu chinh phục lại được nó đây. Lắc đầu cười khổ, Kan dọn đĩa mì vào bếp rồi cũng nhanh chóng đi ra phòng khách. Nó đang chăm chú với cái màn hình vi tính mà chẳng mấy may để ý đến cậu. Kan dùng mọi cách để thu hút sự chú ý của nó nhưng đều vô tác dụng và kết quả của việc cậu làm chỉ là vài cái li vỡ, mảnh thủy tinh còn vung vãi dưới nền nhà. Bất lực, Kan nằm dài trên chiếc ghế sofa, cầm tờ tạp chí giả bộ đọc thật chăm chú nhưng thật ra thỉnh thoảng vẫn liếc sang nhìn nó. Chợt nó gấp mạnh chiếc laptop lại, nó đứng dậy chỉ kịp nói nhanh với cậu một câu “Cấm đi theo” rồi chạy ra gara lấy xe phóng vụt đi. Trong khi đó Kan vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì cả, cậu chỉ thoáng thấy nét mặt có chút lo lắng và cái dáng vẻ vội vã của nó. Nó lại còn không cho cậu đi theo. Trong lòng Kan bắt đầu có chút lo sợ, nhưng việc cậu có thể làm chỉ là ngồi chờ, vì cậu không biết chuyện gì đã xảy ra, không biết nó đi đâu và dù có biết thì cậu cũng không dám đi vì... sợ nó đã giận lại càng giận hơn. Nghĩ thế nên Kan đành ngoan ngoãn ngồi chờ nó về mặc dù lòng cậu đang như lửa đốt.

* * *

86. Chương 86

Trong khi đó, tại một sân bay quốc tế, giữa 2 hàng vệ sĩ đứng nghiêm trang, một nhóm những người đàn ông đứng tuổi ăn mặc sang trọng, lịch thiệp đang vui vẻ bắt tay nhau thì bỗng...

Đoàng... đoàng...

Những tiếng súng phát ra liên tiếp khiến cả khu vực sân bay bị náo loạn. Các lực lượng an ninh ra sức phòng vệ. Máu đã bắt đầu nhuộm đỏ từng vệt trên nền đá hoa trắng bóng. Những tiếng súng rền trời, những tiếng

la hét chói tai khiến sân bay trong phút chốc tràn ngập mùi chết chóc và sợ hãi. Một họng súng đã lên nòng và chỉ chờ để găm đúng vào tim mục tiêu...

“Nằm xuống...”...

Sau tiếng hét ấy, ông Dương bị đẩy ngã xuống dưới sàn. Chưa hết bàng hoàng thì một viên đạn nữa lại lao về phía ông nhanh như tia chớp. Và rồi chỉ trong nháy mắt, ông cảm nhận được thứ chất lỏng màu đỏ tanh tưởi đang thấm dần qua lớp áo trên vai người vừa mới đẩy ông ngã xuống, cũng chính người ấy vừa mới đỡ thay cho ông một viên đạn tử thần. Ông chưa kịp nói gì thì người ấy đã đứng bật dậy:

- Bắt sống tất cả.

Câu lệnh ngắn gọn, dứt khoát và lạnh lùng ấy phát ra từ miệng con người đó, ông nhận ra... là giọng một cô gái... thì ra người vừa cứu ông là một cô gái trong lớp trang phục của một tên con trai bụi bặm.

Vài phút sau, lúc ông Dương và các vị chủ tịch khác lấy lại được chút tinh thần cũng là lúc tiếng súng đã ngừng, chỉ còn những vết máu vẫn loang lổ, những con người run rẩy sợ hãi trên sàn. Các vị chủ tịch nhanh chóng được đám vệ sĩ đưa vào xe. Riêng ông Dương vẫn chần chừ nán lại, ông muốn được nhìn thấy diện mạo ân nhân của mình, cô gái đầy bản lĩnh đang chỉ huy một đám người áp giải các phần tử vừa gây bạo động khi nãy. Đợi cho lũ người kia bị đưa đi hết, giờ chỉ còn mình cô gái ấy và một vài người nữa bên cạnh, ông mới chậm rãi tiến lại phía ấy:

- Xin lỗi...tôi có thể biết cô là ai được chứ?

- Có chuyện gì sao?

Vẫn là cái chất giọng lạnh lùng ấy khiến ông Dương hơi giật mình nhưng ông vẫn cố giữ bình tĩnh

- À không... tôi chỉ muốn cảm ơn cô... về việc khi nãy và tại sao...

- Nếu chỉ vậy thôi thì không cần, đó là việc của tôi, giờ thì chào ông, tôi có việc.

Chỉ nói với ông có thế rồi cô gái ấy leo lên một chiếc mô tô phân phối lớn và phóng vụt đi. Ông Dương thần thờ một lúc lâu, trong tiềm thức của ông cái giọng nói ấy có vẻ quen quen nhưng cũng rất xa lạ, ông không thể nhớ đã từng nghe thấy ở đâu và khi nào. Tất cả mớ suy nghĩ của ông cuối cùng cũng chỉ trở về con số không tròn trĩnh.

.....

5 phút sau...

Tại một căn nhà rộng lớn, bên trong bài trí khá đơn giản và chỉ sơn độc một màu lam dịu nhẹ, sắc màu ấy có vẻ không được phù hợp lắm với tính cách của chủ nhân nó. Bởi lẽ chủ nhân căn nhà này là một người đàn ông trung niên đáng vẻ kiên định, những đường nét trên khuôn mặt thể hiện rõ bước đi của thời gian và cũng thể hiện rõ những kinh nghiệm cuộc đời mà ông đã trải qua. Và có lẽ hơn ai hết ông biết gam màu mình chọn là vì điều gì, tất nhiên rồi... với ông thì chỉ có thể là vì cô con gái đáng yêu của mình.

Cạch... cánh cửa khẽ bật mở. Ông đặt nhẹ tờ báo đang đọc dở xuống bàn, từ từ ngược lên nhìn cô gái đang bước vào đồng thời nở một nụ cười phúc hậu.

- Con đến rồi à. Ngồi xuống đi.

- Dạ.

- Con không sao chứ?

- Bị thương một chút ạ, nhưng ba yên tâm, con không sao đâu.

- Vậy thì được. Nhưng lần sau cẩn thận hơn một chút, còn chuyện con và...

- Ba... đừng nhắc chuyện đó được không.

- Thôi được rồi, tùy con... nhưng hãy suy nghĩ thật kĩ nhé.

- Dạ... con hiểu. Thế còn lũ người kia ba tính sao?

- Ta sẽ đưa chúng đến cho cục cảnh sát. Dầu sao thì chúng ta cũng chỉ là người hỗ trợ họ thôi, còn chuyện xử lí thì tốt nhất ta không nên nhúng tay vào.
- Con hiểu. Vậy thôi ba nghỉ ngơi đi. Con xin phép, hôm khác sẽ đến chơi với ba.
- ừ... nhớ chăm sóc vết thương cẩn thận.
- Dạ... chào ba.

Ông Trần dựa lưng vào ghế, đưa mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của đứa con gái mà ông yêu thương nhất, thật ra thì chỉ là con nuôi nhưng tình cảm mà ông giành cho cô bé không hề kém tình cha con ruột thịt. Suốt nửa cuộc đời ông đã giành hết tâm huyết để trung thành phụng sự cho gia đình họ Hoàng, ông Hoàng Mạnh Tường là người có ơn quá lớn với ông bởi thế ông nguyện cả đời không lấy vợ để được cận kề đi theo bảo vệ ân nhân. Chỉ có điều, trời thường thích trêu người, người tốt tại sao lại hay gặp tai ương, hay bị hãm hại. Vợ chồng ông Hoàng đã bị ám sát, chỉ còn lại cô con gái mới tròn 2 tuổi của họ, làm sao ông có thể nhẫn tâm nhìn đứa bé chết, nhưng ông cũng không thể mang nó đi theo mình, sẽ rất nguy hiểm. Và rồi ông chọn cách nhờ anh họ của ông Tường (cũng là chủ tịch tập đoàn HT bây giờ, ba Bin) nuôi nấng đứa bé. Còn ông, ông nhất định phải tìm lại đứa con trai thất lạc trước đây của ông Tường để nuôi dạy nó thành tài. Và ngày hôm nay, 2 anh em chúng đã gặp nhau, chúng đều trưởng thành và tài giỏi, ông lại có được hai đứa con cực kì hiếu thảo, còn gì hạnh phúc hơn thế nữa.

Chiếc mô tô phân phối lớn lại lao vút đi trên đường và con người đang điều khiển chiếc xe ấy thì muôn vàn cảm xúc.

87. Chương 87

Tại phòng khách nhà nó, Kan đang nằm lăn ngược lăn xuôi trên chiếc ghế sofa, thậm chí nhiều lần lăn cả xuống đất rồi cậu lại bò lên lăn tiếp. Nhìn mảnh vỡ chiếc cốc thủy tinh mà vừa nãy không hiểu sao cậu vô tình làm vỡ mà lòng cậu lại càng hoang mang lo lắng.

1 tiếng.... 2 tiếng... 3 tiếng... bây giờ đã hơn 7 giờ tối rồi mà tại sao nó vẫn chưa về, có chuyện gì mà nó phải đi từ sáng đến tối như vậy.

“Kan đại...”

- Alo Bi hả? Cậu đang ở đâu vậy?

[...]

- Ô... ba ạ... con xin lỗi... tại con tưởng...

[...]

- Dạ không... thế ba gọi con con có việc không ạ?

[...]

- Sao??? Ba bị ám sát, vậy ba có làm sao không? (Kan vội vàng vực dậy, khuôn mặt tỏ rõ sự lo lắng)

[...]

- Vậy ạ... thế ba biết người đó là ai không, mà tại sao lại cứu ba? (Kan khẽ thở phào nhẹ nhõm khi biết ba cậu đã được cứu nhưng cậu cũng lại rất tò mò về ân nhân của ba mình)

[...]

Cạnh... đúng lúc ấy, cánh cửa bật mở, Kan vội nhìn lên, mắt cậu sáng rực.

- Thôi ba ơi... con có việc... lát con sẽ gọi lại cho ba sau. Chào ba.

Cậu tắt máy rồi vội vàng chạy lại chỗ nó. Hình như trông nét mặt nó không được ổn cho lắm, chắc cả ngày nay phải làm rất nhiều việc nên mới vậy.

- Sao giờ cậu mới về? Ăn tối chưa? Có muốn ăn gì không tớ làm cho? Hay uống sữa nhé?

Kan hồ hởi tuôn một tràng, nhưng đáp lại vẫn chỉ là cái nhìn lãnh đạm và câu trả lời không chút cảm xúc:

- Không, cảm ơn.

88. Chương 88

Nói rồi nó khẽ bước chệch qua Kan để đi lên phòng, nhưng vừa đi được 2 bước thì... A... Nó bất chợt la lên một tiếng đồng thời quay lại nhìn Kan tức giận:

- Cậu đang làm cái quái gì vậy? Bỏ tay tôi ra, mau.

Nhưng lần này xem ra thái độ giận dữ của nó đối với Kan đã bị vô hiệu hóa mất rồi. Cậu mặc nhiên chẳng mảy may để ý đến ngọn khói đang bốc lên nghi ngút trên đầu nó mà chỉ chăm chăm nhìn vài bả vai nó, nơi mà một khoảng rộng chiếc áo màu đen đã đậm màu hơn nhìn như là ướt nước, nhưng cậu biết đó chắc chắn không phải nước.

Không thấy Kan có ý định nghe lời, nó đành lấy tay còn lại gạt mạnh tay cậu ra khỏi bên tay đang bị cậu giữ.

- Tôi cần nghỉ ngơi.

Nó bước vội lên mấy bậc cầu thang nhưng không dễ như nó tưởng. Kan lại tiếp tục chặn đường nó. Nó ngẩng đầu lên nhìn Kan, bắt gặp ánh mắt vô cùng kiên định, có phần lạnh lùng xen giận dữ của cậu khiến nó hơi hoang mang.

- Rất cuộc là vì sao? Cậu nói đi.

- Cái gì vì sao? Không phải tôi đã bảo rằng giữa tôi với cậu không có gì để nói rồi sao, cậu còn muốn gì nữa.

- Tôi không hỏi chuyện đó, tôi muốn hỏi em về vết thương này... vì sao lại có, em mau trả lời cho tôi biết.

Kan dường như không giữ được bình tĩnh nữa, mắt cậu ánh lên những tia màu đỏ, màu đỏ của tức giận, màu đỏ của xót xa, của đau thương... Thế đấy, đến cách xưng hô Kan cũng đổi luôn, là tôi với em chứ không phải tớ với cậu như mọi khi nữa. Nó hình như có chút bất ngờ, nhưng rồi...

- Chuyện này... cũng đâu liên quan gì tới cậu.

Cậu nói ấy, cũng chỉ hờ hững, cũng chỉ vô tình như mấy ngày nay nó vẫn nói với cậu bằng cái giọng vậy thôi. Nhưng nó không biết rằng, lần này không hề giống những lần trước. Dường như câu nói của nó đã đẩy nỗi đau và nỗi giận trong Kan lên đến tận cùng.

Kan buông tay khỏi người nó, cái buông của sự mệt mỏi, của sự tuyệt vọng... trong mắt nó... cậu thật sự không còn là gì nữa sao???

- Được thôi, cậu bị làm sao đều không liên quan đến tớ... ngay cả việc cậu vì cứu ba tớ mà bị thương cũng không liên quan đến tớ... cậu thì... việc tớ chết cũng không liên quan đến cậu phải không.

Trên tay Kan lúc ấy đã xuất hiện một con dao nhỏ từ khi nào khiến nó giật mình. Nó không còn đủ thời gian để suy nghĩ xem vì sao Kan lại biết việc nó đã cứu cha cậu nữa, giờ nó chỉ muốn Kan dừng ngay cái hành động ngu ngốc kia lại, nhưng nó còn chưa kịp đưa tay ra để chạm tới con dao ấy thì...

- Bi... Bi... cậu... sao vậy... mau tỉnh lại đi.

Trước khi trước mắt nó bị bao trùm bởi một màu đen u tối, nó chỉ kịp nghe loáng thoáng tiếng gọi nó dồn dập... và nó biết đó là tiếng của Kan, rốt cuộc... cậu ấy đã không làm gì đại dột. Nhưng mi mắt nó nặng trĩu rồi, nó buồn ngủ, và nó cần phải ngủ. Tất cả chìm vào trong bóng tối và vô thức.

* * *

Trước cửa phòng cấp cứu của một bệnh viện lớn nhất thành phố, mấy chục con người già có , trẻ có, nam có, nữ có đang đứng ngồi đủ mọi tư thế, người thì ôm đầu khổ sở, người thì mắt ướt nhòa...

Có thể nói tất cả đều đang có chung tâm trạng vô cùng lo lắng và sợ sệt một điều gì đó mơ hồ...

Đã hơn 3 tiếng trôi qua kể từ khi cách cửa phòng cấp cứu kia đóng lại, không khí căng thẳng cũng từ lúc ấy mà tăng lên theo thước đo của thời gian. Tĩnh... đèn sáng... cánh cửa bật mở... nhưng...

- Chúng tôi đang cần gấp máu, bệnh viện hiện không đủ... mời các vị theo tôi đi kiểm tra để còn lấy máu...

Chẳng suy nghĩ gì thêm, tất cả vội vàng đứng dậy chạy theo cô y tá.

Cuối cùng, ca phẫu thuật đã thành công, chỉ còn chờ ngày nó tỉnh, có lẽ cũng chỉ mất khoảng 3 ngày vì vết thương không quá nghiêm trọng chỉ là mất nhiều máu nên truyền lại đủ máu rồi thì sẽ nhanh bình phục.

Thấm thoát, 3 ngày trôi qua thật nhanh.

- A... Bi tỉnh rồi này.

Nó nhận ra cái giọng lạnh lạnh của nhỏ Yến, cố gắng mở mắt ra để nhìn thật rõ từng khuôn mặt đang vây quanh nó, Yến này, Bin này, Long, Bun, Như Nguyệt, Như Linh, Như Quỳnh, Thiên Vũ, Thiên Kỳ, Thiên Bảo... nói cũng là tất cả những người bạn của nó... à còn có cả ông bà Dương(ba mẹ Kan), ông Hoàng(ba Bin), ông Trần (ba nuôi của nó). Nhưng hình như nó đã quên mất sự vắng mặt của một ai đó và rồi nó lại nhận ra điều gì đó không bình thường. Nó nhìn thẳng ba nuôi nó với ánh mắt hoài nghi:

- Mọi người... tại sao thấy con tỉnh lại... mà hình như không vui vẻ gì thì phải?

- O... đâu có... vui.... chúng ta vui mà.

Ông Trần vừa nói vừa cười, tất cả cùng cười hòa theo có vẻ như vui lắm... nhưng làm sao qua được mắt nó...

- Có phải... có chuyện gì xảy ra rồi không... đừng giấu con.

- Chuyện này... chuyện đó... thật ra...

Ông Trần tự nhiên áp úng khiến nó càng tin sự nghi ngờ của mình là có căn cứ. Nét mặt ai nấy bỗng chốc đều trở nên hoang mang.

- Thôi được rồi... anh sẽ nói nhưng em phải bình tĩnh.

Chợt giọng Bin vang lên thu hút sự chú ý của nó. Nó ngoảnh mặt sang nhìn anh rồi gật đầu chờ đợi một câu trả lời. Bin hít một hơi thật sâu như để lấy hết cam đảm và rồi...

- Thật ra thì... 3 ngày trước em đang trong phòng cấp cứu... trước lúc có kì tích xảy ra để em được cứu sống thì bác sĩ đã nói với bọn anh rằng em vô cùng nguy kịch và đã... đã chết. Kan... cậu ấy sau khi nghe vậy đã hoàn toàn suy sụp tinh thần và rút từ trong người ra một con dao... anh đã định ngăn lại... nhưng mà... anh xin lỗi...

Nói đến đây, giọng Bin đã lạc hẳn đi, và đầu đầy đã có những tiếng sụt sịt. Mắt tất cả mọi người có lẽ đều đã ướt. Riêng nó... tai nó ù đi, cảm giác như đất trời xung quanh đang đổ ập xuống đầu, trái tim nó tự nhiên bị một bàn tay vô hình bóp chặt... chặt đến nỗi trái tim nó tưởng chừng không còn đập được nữa. Tất cả đều đang chăm chú nhìn từng biểu hiện trên khuôn mặt nó... nhưng họ chẳng nhận ra được gì ngoài một sự bình thản đến kì lạ. Ai cũng sợ nó sẽ quá sốc mà ngất lịm đi, hoặc sẽ khóc đến thảm thương hay làm một điều gì đó kích động, nhưng không... đến một giọt nước mắt cũng không hề rơi. Rồi bất chợt một câu nói nhẹ bẫng phát ra từ làn môi xinh xắn nay đã nhợt nhạt của nó:

- Cậu ấy... giờ đâu rồi...

Ông Dương là người đầu tiên tiếp nhận thông tin và trả lời nó bằng cái giọng ghen ngào, xót xa:

- Nó... đang ở phòng đặc biệt... giờ chỉ còn những hơi thở cuối cùng... bác sĩ nói nó sẽ không qua khỏi trưa hôm nay...

- Bi... con định làm gì vậy...

Ông Trần vội vàng đỡ lấy người nó khi thấy nó đang chống tay cố gắng nhấc người lên khỏi giường bệnh.

- Con... muốn đi gặp cậu ấy...

- Nhưng...

- Làm ơn... giúp con...

Ánh mắt nài nỉ của nó khiến tất cả phải tái lòng. Biết không thể ngăn được ý định của nó nên cuối cùng Long là người bế nó sang phòng bệnh của Kan.

Anh đặt nó xuống chiếc ghế ngay cạnh chiếc giường mà Kan đang nằm:

- Mọi người có thể ra ngoài không.

Chẳng ai nói gì mà chỉ lẳng lặng đi ra theo như lời nó. Trong căn phòng trắng tinh đầy mùi thuốc sát trùng này, một cảm giác lạnh lẽo và cô đơn chưa từng đang bủa vây lấy nó. Nó vốn rất yêu màu trắng nhưng ngay lúc này đây nó lại ghét màu trắng vô cùng, màu trắng không còn là tinh khôi, không còn là trong sáng mà màu trắng bây giờ là của sự chết chóc, của đau thương... nó sợ.

* * *

89. Chương 89

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Kan đang bị che đi gần hết bởi cái chụp thở oxi mà lòng nó đã đau lại càng thêm thất lại. Nó đưa tay nắm chặt lấy bàn tay cũng đã tái nhợt đi của Kan... bàn tay nó xiết chặt lấy bàn tay cậu... chặt hơn lúc nào hết... bởi nó sợ rằng... nếu nó không nắm chặt như thế thì cậu sẽ bị thần chết đem đi... sẽ rời xa nó mãi mãi. Là nó ngu ngốc, là nó cố chấp, nó quá ương bướng... đã cố tỏ ra vô tình với cậu trong khi còn yêu cậu nhiều biết chừng nào... để bây giờ đây... khi cậu sắp tuột khỏi vòng tay nó... nó mới hối hận, mới nuối tiếc, mới căm giận chính bản thân mình. Giá như... giá như nó chịu tha thứ cho cậu ngày từ đầu... giá như nó không bướng bỉnh thử thách sức kiên nhẫn của cậu thêm nữa... thì có lẽ đã không có ngày hôm nay. Giờ nó phải làm sao... làm sao để Kan tỉnh lại... để nó được nhìn thấy cậu mỗi ngày... được nghe giọng nói ấm áp của cậu... và được ở trong vòng tay yêu thương cậu giành cho nó??? Làm sao đây? Nó không biết, giờ nó chỉ thấy đau... đau lắm... nước mắt nó đã rơi từ khi nào. Là nước mắt... hay là máu từ con tim nó đang chảy ra... máu không tanh... chỉ mặn và đắng.

- Kan... làm ơn... cậu tỉnh lại đi. Dừng im lặng như vậy, tớ ghét thấy cậu im lặng lắm... cậu là đồ tồi... đồ thất hứa... không phải cậu đã nói sẽ suốt đời ở bên tớ sao... cậu nói dối... tớ không cho phép cậu nói dối tớ như thế... ngồi dậy đi... ngồi dậy để nghe tớ nói tha thứ cho cậu... cậu không thấy sao... tớ đang khóc... đang khóc vì cậu... tại sao cậu lại làm tớ khóc... không phải cậu không thích tớ khóc sao... vậy thì cậu mau tỉnh lại... tớ sẽ không khóc nữa đâu... à phải rồi... cậu muốn tớ gọi bằng anh... tớ sẽ gọi... sẽ gọi mà... mau tỉnh lại đi... em yêu anh... em yêu anh nhiều lắm... Kan... anh mau tỉnh lại đi mà... xin anh...

- Em nói thật chứ?

- Thật... đương nhiên là...

Khoan đã, nó đỡ người mất mấy giây rồi vội vàng ngẩng đầu dậy. Ánh mắt ấy, nụ cười ấy... ngay trước mắt nó... là thật chứ không phải mơ... vậy thì...

- Cậu... cậu... (nó ngơ ngác chỉ tay vào Kan)

- Sao lại cậu? Nãy em đã nói là sẽ gọi anh là anh rồi cơ mà.

- Chuyện này... chuyện này...

- Haizzzz... mấy người kia đúng là... người ta mất có chút máu mà họ bắt cầm cả một đồng kim quanh người, lại còn bắt đeo cái bình oxi chết tiệt này nữa chứ... khó chịu chết đi được. Nhưng mà cũng may là nhờ thế mà mình mới biết... không ngờ lại có người yêu mình nhiều đến vậy... (Kan tỏ vẻ chán nản thờ ơ nói, nhưng trong nó lại có thêm cả chút chêu chọc)

Lắng nghe từng “lời hay ý đẹp” của Kan, mặt nó bắt đầu đỏ dần lên, nhưng nếu ai nghĩ rằng vì nó đang ngại thì đây quả là một sai lầm lớn...

- Vậy là mọi người hòa nhau lại để lừa tôi sao???

Nó nghĩ rằng (hơi quá) gần từng chữ. Nghe cái giọng ấy tự nhiên Kan thấy rung mình, cậu yếu ớt biện minh:

- Chuyện này... đâu phải tại anh... là do...

- Anh cái con khỉ, đồ chết dẫm... anh chết đi... đi chết đi...

Nó quên luôn cả vết thương chưa lành mà vợ ngay lấy cái gối trên giường Kan mà chọi thẳng vào cậu. Kan chỉ biết cười cười mà đỡ lấy những cú đập gối của nó, chặc chặc... sức nó lúc này yếu quá trời yếu luôn ý. Nó vừa vung gối lên đập cậu mà nước mắt nó lại vừa rơi khiến Kan thêm bối rối.

- Cậu có biết là tớ đã lo thế nào không hả? Tại sao lại dám làm thế... tại sao... Cậu đã khiến tớ rất đau... rất sợ... tớ sợ sẽ mất cậu... cậu ác lắm... cậu biết không hả... nói đi chứ... cậu...

Nó chưa kịp nói hết những gì muốn nói thì tất cả những lời còn lại đều đã bị nụ hôn của Kan chặn lại. Nó chỉ cảm thấy bờ môi mình ấm nóng, trái tim đang thổn thức trong lồng ngực. Nó vòng tay ôm lấy cổ Kan và đáp lại nụ hôn của cậu, một nụ hôn nhiều dư vị có cả ngọt ngào của tình yêu và một chút mặn đắng của những giọt nước mắt hạnh phúc. Bao nhiêu tủ hờn, bao nhiêu ảm ức mà nó phải chịu trong suốt thời gian qua đều đã được Kan nuốt trọn bằng một nụ hôn nồng ấm.

Nụ hôn kéo dài vài phút đến khi Kan cảm nhận được hơi thở của cả 2 đứa đều yếu đi, cậu mới nuốt tiếc rời bờ môi xinh xắn ngọt ngào ấy. Kan kéo nó lên ngồi cạnh cậu và nhẹ nhàng ôm nó vào lòng:

- Anh xin lỗi. Suốt thời gian qua đã khiến em chịu nhiều tổn thương, anh thật ngu ngốc... nhưng anh hứa sẽ không bao giờ có lần sau nữa, hãy tha thứ cho anh... nhé.

Nó không nói gì nhưng cái dụi đầu vào ngực Kan thật đáng yêu đã thay cho tất cả những lời nói ấy.

Ngoài kia, bầu trời hôm nay đẹp lạ. Có gió, mây trắng bồng bênh trôi nhẹ, chim ca véo von trong vòm lá xanh tươi. Và ngay phía ngoài cửa phòng bệnh của Kan cũng đang có mấy chục con người che miệng cười khúc khích. Rồi họ kéo nhau đi xuống vườn hoa bệnh viện ngắm cảnh để trả không gian riêng cho 2 đứa.

Một năm sau... ở một nơi nào đó, có lẽ là một thế giới khác hay là thiên đường xa xôi... vẫn có đôi mắt hiền từ của cha và mẹ đang dõi theo và mỉm cười khi thấy đứa con thiên thần bé bỏng của mình khoác trên người bộ váy cưới tinh khôi, một nụ cười thiên thần làm trái tim bao người dịu lại.

Người ta vẫn nói “sau cơn mưa trời lại sáng” và biết đâu lại có thêm cả cầu vồng. Dù sóng gió, dù khó khăn nhưng đừng bao giờ buông tay nhé. Một chút yêu thương, một chút thấu hiểu, một chút vị tha sẽ cho cả em và anh hạnh phúc.

Có những cái kết... không cần phải nói rõ ràng nhưng vẫn đủ để người ta thấy được hạnh phúc nơi cuối con đường.

!!!THE END!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-huyen-thoai>